

A woman's leg in a black dress and high heels with a red bow and a tag.

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

New York Times bestselling
author of *Match Me If You Can*

Nobody's Baby But Mine

"This one has nobody beats *Nobody's Baby But Mine*." *Detroit Free Press*

Nobody's baby but mine

Tác giả: **Susan Elizabeth Phillips**

Đánh máy và chuyển ngữ: summerwind210

Graphic: yuuri

Nguồn: www.vietlangdu.com

Check chính tả: tuonganh2003 (teacher_anh)

Làm ebook: tuonganh2003 (teacher_anh)

Hoàn thành ngày: 07/10/2009

www.thuvien-ebook.com

Mục lục:

[Giới thiệu truyện:](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23\(chương cuối\)](#)

Giới thiệu truyện:

Kế hoạch:

Tiến sĩ vật lý thiên tài Jane Darlington cực kỳ mong muốn có một đứa con. Nhưng tìm được một người cha thích hợp lại không phải là chuyện dễ dàng. Vì sự thông minh siêu đẳng của mình khiến Jane như một kẻ lập dị thời niên thiếu, và cô quyết tâm tìm mọi cách để đứa con tương lai của mình không phải chịu cảnh như vậy. Điều đó có nghĩa là cô phải tìm được một người cha thật đặc biệt, một ai đó cực kỳ, cực kỳ ngu ngốc...

Mục tiêu:

Cal Bonner, tiền vệ huyền thoại của đội Chicago Star, đẹp trai, thể chất tốt và chỉ số IQ thấp là một lựa chọn hoàn hảo. Chỉ có một điều mà Jane không ngờ tới, đó là Cal không thật sự ngu ngốc như cô nghĩ...

Vậy mọi chuyện cuối cùng sẽ ra sao? Liệu Jane có thể có được đứa con mà cô hằng ao ước? Liệu Cal sẽ phản ứng ra sao khi biết mình là một người cha bất đắc dĩ?

Mời các sis đón đọc...

Chương 1

“Để tôi nói lại cho đúng nhé,” Jodie Pulanski nói. “Các anh muốn tặng Cal Bonner một cô nàng như là một món quà sinh nhật.”

Ba chàng cầu thủ hàng hậu vệ, những người đang dành cả buổi tối tháng mười một ngồi đằng sau quán Zebras, quán ba DuPage Countysports được yêu thích bởi những cầu thủ bóng bầu dục Chicago Stars, tất cả đều gật đầu một lượt.

Junior Duncan khua tay về phía cô phục vụ bàn một lần nữa. “Cậu ấy sắp 36 rồi, nên chúng tôi muốn cái gì đó phải hơn cả đặc biệt.”

“Đồ con bò.” Jodie nói. Bất cứ ai nếu biết một chút gì về bóng bầu dục đều biết Cal Bonner, tiền vệ sáng giá của đội Star là kẻ kén cá chọn canh, tính khí thất thường, và nói chung là không thể nào chịu nổi kể từ khi mùa giải bắt đầu. Bonner, thường được biết đến bởi biệt danh “Bomber” (Máy bay ném bom) bởi vì sở thích ném đồ đạc mỗi khi cơn giận bùng nổ, là một tiền vệ hàng đầu của AFC và là một huyền thoại. (*AFC: American Football Conference: Liên đoàn bóng bầu dục Hoa Kỳ*)

Jodie khoanh tay trước cái áo hai dây vừa vặn là một phần trong bộ đồng phục chủ quán của cô. Vấn đề đạo đức về nội dung cuộc thảo luận của họ không hề được cô hay bất cứ ai trong ba chàng trai đang ngồi tại bàn nhắc đến, mặc xác các khái niệm đạo đức đúng đắn. Chuyện này, sau cùng là NFL mà. “Các anh nghĩ nếu các anh tặng anh ta một cô ả thì anh ta sẽ dễ chịu đối với tất cả các anh à.” Cô nói

Willie Jarrell ngó xuống cốc bia qua đôi lông mày đen rậm. “Gã khốn đó gần đây đã đá rất nhiều cái mông rồi, không ai có thể chịu đựng được việc lượn lờ xung quanh hắn.”

Junior lắc đầu. “Hôm qua, cậu ấy gọi Germaine Clark là cô thiếu nữ mới lớn Germaine!”

Jodie nhướn một bên lông mày đã được kẻ vài nét chì đậm màu hơn mái tóc màu đồng của cô. Germaine Clark là một hậu vệ cản phá chặt chẽ nhất, hoàn toàn chuyên nghiệp ở NFL. “Từ những gì tôi được thấy, Bomber đã có quá nhiều phụ nữ để làm việc cùng rồi.” (*NFL: National Football League: Giải bóng bầu dục quốc gia*)

Junior gật đầu. “Yeah, nhưng vấn đề là cậu ta hình như không ngủ với ai trong số họ.”

“Cái gì?”

“Thật mà.” Chris Plummer, hậu vệ cánh trái của đội Star lên tiếng. “Chúng tôi vừa mới tìm ra thôi. Đám bạn gái của cậu ta đã nói chuyện với mấy bà vợ, và dường như Cal không dùng họ vào việc gì ngoài làm mấy cái bình hoa di động.”

Willie Jarrell lên tiếng. “Có lẽ, nếu cậu ta chờ cho đến khi họ thôi không dùng tã nữa, cậu ta có thể làm được gì đó.”

Junio xem xét chuyện đó một cách nghiêm túc. “Đừng nói thế, Willie. Cậu biết Cal không hẹn hò với họ trừ khi họ hai mươi mà.”

Cal Bonner có thể ngày càng già đi nhưng những cô gái trong cuộc sống của cậu ta thì không. Không ai có thể nhớ được cậu ta đã hẹn hò với bất cứ ai trên hai mươi hai.

"Như mọi người đều biết," Willie nói, "Bomber chưa ngủ với ai kể từ khi chia tay với Kelly, và đó là cuối tháng hai. Điều đó trái với tự nhiên."

Kelly Berkley đã là cô bạn gái xinh đẹp hai mươi mốt tuổi của Cal cho đến khi cô mệt mỏi vì chờ đợi một chiếc nhẫn cưới sẽ chẳng bao giờ có và bỏ đi cùng một tay guitar hai mươi ba tuổi của một ban nhạc rock. Kể từ đó, Cal Bonner đã tập trung vào việc thắng những trận bóng, hẹn hò với mỗi một cô nàng mới mỗi tuần, và đá mông những đồng đội của mình.

Jodie Pulanski là cô gái đi theo cổ động (groupie) yêu thích của đội Star, mặc dù cô chưa qua tuổi hai mươi ba, không có anh chàng nào đề nghị cô mang chính cơ thể mình như là một món quà sinh nhật cho Cal Bonner. Có một thực tế ai cũng biết là anh ta đã từ chối cô ít nhất là cả chục lần rồi. Điều đó khiến Bomber là kẻ thù công khai số một trong danh sách những kẻ bị ghét của Jodie, và mặc dù cô sưu tập những cái áo thi đấu xanh vàng của đội Star trong tủ quần áo, mỗi một áo thi đấu cho một cầu thủ của đội Star cô đã ngủ cùng, và luôn háo hức muốn có thêm nhiều hơn nữa.

"Những gì chúng tôi cần là một ai đó không nhắc nhở cậu ta về Kelly," Chris nói.

"Điều đó có nghĩa là cô ấy cần phải thật sự xuất sắc," Willie thêm vào. "Và già hơn một tí. Chúng tôi nghĩ rằng thật tốt nếu Bomber thử một ai đó có thể là hai trăm tuổi."

"Loại người nghiêm trang, đứng đắn ấy." Junior uống một ngụm bia. "Một trong những kiểu thuộc tầng lớp thượng lưu."

Dù Jodie không được thông minh lắm, nhưng cô vẫn có thể thấy được vấn đề ở đây là gì. "Tôi không nghĩ một người thuộc tầng lớp thượng lưu lại tình nguyện làm quà sinh nhật cho ai đó đâu. Không, ngay cả cho Cal Bonner đi chẳng nữa."

"Yeah, đó là những gì chúng tôi đã nghĩ, vì vậy chúng ta có thể sẽ phải sử dụng gái gọi."

"Nhưng phải thật sự là một gái gọi hạng sang," Willie hấp tấp nói, vì tất cả mọi người đều biết Cal không muốn dính dáng gì đến gái gọi hết.

Junior ủ rũ nhìn vào cốc bia của mình. "Vấn đề là, chúng tôi không thể tìm thấy một cô như thế."

Jodie biết một số gái gọi, nhưng không ai trong số họ được coi là hạng sang cả. Họ cũng chẳng phải là bạn bè của cô. Cô đang điều hành một nhóm những phụ nữ thích tiệc tùng, rượu bia xả láng, những kẻ có mục tiêu duy nhất trong cuộc đời là được ngủ với càng nhiều vận động viên chuyên nghiệp càng tốt. "Các anh muốn tôi làm gì?"

"Chúng tôi muốn em sử dụng các mối quan hệ của mình và tìm ra ai đó cho cậu ấy", Junior nói. "Mười ngày nữa là đến sinh nhật của cậu ấy rồi, và chúng ta phải tìm được một cô nàng vào lúc đó."

"Vậy tôi sẽ được cái gì?"

Vì cả ba chiếc áo thi đấu của họ đã được treo trong tủ của cô, họ biết họ phải có một cái gì đó thật nặng ký. Chris nói một cách thận trọng. "Em có thích một số áo đặc biệt nào để bổ sung vào bộ sưu tập của em không?"

"Số nào đó không phải mười tám," Willie nhanh chóng chen vào, mười tám là số áo của Bomber.

Jodie nghĩ về nó. Cô thả tự mình làm món quà còn hơn là tìm cho anh ta một cô ả. Mặt khác, có một số áo đặc biệt mà cô cực kỳ muốn có. "Thật sự là tôi có. Nếu tôi tìm được quà sinh nhật, số mười hai là của tôi."

Các chàng trai rên lên. "Khí thật, Jodie, Kevin Tucker có quá nhiều các cô nàng vây quanh rồi."

"Đó là vấn đề của các anh."

Tucker là tiền vệ dự bị của đội Star. Trẻ trung, năng nổ, tài năng siêu phàm, cậu ta là lựa chọn khôn ngoan của đội Star để đảm nhiệm vị trí khi tuổi tác hay chấn thương đã phần nào ngăn cản Cal hoàn thành trận đấu. Mặc dù hai người họ rất lịch sự trước công chúng, cả hai đều cạnh tranh dữ dội, họ ghét sự gan góc của nhau, và điều này khiến cho Jodie càng khao khát Kevin Tucker hơn.

Các chàng trai cần nhẫn, nhưng cuối cùng đều đồng ý rằng họ sẽ khiến Tucker chắc chắn hoàn thành phần việc của mình nếu cô tìm được một cô nàng phù hợp cho sinh nhật của Cal.

Hai khách hàng mới bước vào Zebras, và vì Jodie là chủ quán bar, cô phải đến chào họ. Khi tiến đến cửa, cô nhắm lại trong đầu một loạt các cô nàng người quen, cố gắng xem xem ai trong số họ là người đủ điều kiện, nhưng kết quả là bằng không. Cô có rất nhiều bạn bè là phụ nữ, nhưng không ai trong số họ thật sự xuất sắc hết.

*****

Hai ngày sau, Jodie vẫn đang nghiền ngẫm về vấn đề này khi cô lệt bệt đi vào trong nhà bếp của bố mẹ cô ở vùng ngoại ô Glen Ellyn, tiểu bang Illinois, nơi cô ở tạm cho đến khi cô nhận được thẻ Visa của mình. Lúc đó vào khoảng trưa ngày thứ bảy, bố mẹ cô đã đi nghỉ cuối tuần, và cô không phải có mặt ở nơi làm

việc cho đến năm giờ chiều, đó là một điều tốt, vì cô cần thời gian để khôi phục lại sau bữa tiệc đêm qua.

Cô mở cửa tủ bếp và thấy chẳng có gì ngoài một gói cà phê không caffeine. Chết tiệt thật. Bên ngoài trời mưa tuyết, và đầu cô đau đến độ không lái xe nổi, nhưng nếu cô không có một ngụm caffeine trong tình trạng rệu rã này, cô sẽ chẳng thể thưởng thức được cuộc chơi.

Chẳng có việc gì ra đầu vào với đầu hết. Đội Star sẽ chơi ở Buffalo chiều nay, do đó, cô không hề mong đợi các cầu thủ sẽ đến Zebras sau trận đấu. Và khi cô cuối cùng cũng gặp được họ, làm sao cô thông báo cái tin cô vẫn chưa tìm được món quà sinh nhật đó? Một trong những lý do các cầu thủ đội Star chú ý đến cô nhiều như vậy là vì cô luôn luôn có thể tìm được các cô nàng cho họ.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ nhà bếp và thấy ánh đèn vẫn sáng ở nhà của kẻ lập dị kế bên. Kẻ lập dị là cái tên bí mật mà Jodie gán cho Tiến sĩ Jane Darlington, hàng xóm của bố mẹ cô. Cô ta có bằng Tiến sĩ, chứ không phải là một bác sĩ y khoa, và mẹ Jodie luôn miệng ca ngợi cô ta là người tuyệt vời như thế nào vì cô ta đã giúp nhà Pulanskis chuyển thư từ và những thứ ngớ ngẩn khác kể từ khi họ dọn về đây vài năm về trước. Có lẽ cô ta sẽ có một chút cà phê cho Jodie.

Cô nhanh chóng sửa lại lớp trang điểm, không thêm bận tâm mặc thêm đồ lót, trượt luôn vào chiếc quần Jean màu đen bó chặt, áo cầu thủ của Willie Jarrell, và đôi ủng Frye của cô. Sau khi tóm lấy một trong những cái cốc Tupperware của mẹ, cô tiến sang nhà kế bên.

Mặc dù trời mưa tuyết, cô đã không thêm bận tâm mặc thêm áo jacket, và khi Tiến sĩ Jane nghe thấy tiếng chuông ra mở cửa, cô run rẩy. "Hi."

Tiến sĩ Jane đứng bên kia cánh cửa mắt cáo nhìn cô chằm chằm qua cặp kính quá khổ đầy lập dị với giọng đòi hỏi.

"Tôi là con gái nhà Pulanskis, Jodie. Nhà kế bên."

Tiến sĩ Jane không nhúc nhích để mời cô vào nhà.

"Nghe này, ngoài này lạnh như địa ngục ấy. Tôi có thể vào được không?"

Cô nàng lập dị cuối cùng mở cánh cửa mắt cáo và để cho cô vào. "Tôi xin lỗi. Tôi đã không nhận ra chị."

Jodie bước vào trong, và cô không mất nhiều hơn hai giây để hiểu tại sao Tiến sĩ Jane lại chẳng nhanh nhẹn nhận ra cô. Đôi mắt đằng sau cặp kính đầy nước và mũi thì đỏ ửng. Trừ khi Jodie choáng váng hơn cô nghĩ, Tiến sĩ Jane đã khóc như vỡ òa.

Cô nàng lập dị này khá cao, có lẽ là năm feet tám (five-eight), và Jodie đã phải ngược lên khi cô chia cái cốc Tupperware màu hồng ra. "Cho tôi xin vài thìa cà phê được không? Không có gì chứa caffeine trong nhà cả, và tôi cần thứ gì đó thật đậm."

Tiến sĩ Jane cầm cái cốc, nhưng cô dường như làm điều đó một cách miễn cưỡng. Jodie nghĩ cô ta không phải là loại người keo kiệt, do đó phản ứng của cô có lẽ có là do cô ta đang không ở trong tâm trạng muốn có bầu bạn.

"Được, Tôi sẽ -uh-lấy cho chị một ít." Cô ta quay đi, tiến vào nhà bếp, rõ ràng mong Jodie ở yên nơi mà cô đang đứng, nhưng Jodie còn hơn nữa tiếng rảnh rỗi nữa trước khi chương trình trận đấu bắt đầu, và cô thì đẩy tờ mớ đi theo.

Họ đi qua một phòng khách, chỉ với một cái liếc duy nhất, khá là tẻ nhạt: tường trắng đục, nội thất thoải mái, những cuốn sách tẻ ngắt ở khắp mọi nơi. Jodie đã sẵn sàng lướt qua thì mây tấm áp phích về bộ cục của bảo tàng treo trên tường khiến cô chú ý. Tất cả chúng dường như được thực hiện bởi một họa sĩ có tên là Georgia O'Keeffe, và Jodie biết cô ta có một tâm hồn đen tối, nhưng cô không nghĩ điều đó giải thích lý do tại sao mỗi một bông trong số đám hoa kia lại trông giống cơ quan sinh dục phụ nữ.

Cô nhìn mấy bông hoa với một sự chú ý sâu sắc, đầy đen tối. Những bông hoa với những cánh mềm che lấp phần trung tâm bí mật, ẩm ướt. Cô thấy-jeez. Nó trông như những cái gàu xúc với những hạt ngọc trai

nho nhỏ, ướt át và ngay cả những người có tâm hồn trong sạch nhất thế giới này cũng phải nhìn lại lần thứ hai. Cô tự hỏi cô nàng lập dị này liệu có phải là một cô nàng đồng tính không. Tại sao cô ta lại muốn ngắm mấy bông hoa hình cái đờ mỗi khi cô ta vào trong phòng khách nhà mình chứ?

Jodie lang thang vào bếp, được sơn màu hoa oải hương xanh nhạt với những cái rèm cửa in hoa treo trên cửa sổ, mặc dù đây là những bông hoa bình thường chứ không phải mấy bông hoa X-rated treo trong phòng khách. Tất cả mọi thứ trong nhà bếp đều vui vẻ và đáng yêu, trừ chủ nhân của nó, kẻ nhìn còn trang nghiêm hơn cả Chúa.

Tiến sĩ Jane là kiểu phụ nữ ngăn nắp, gọn gàng, ăn mặc giản dị. Quần may đo vừa vặn, gọn gàng, kẻ caro nâu đen, với chiếc áo len mềm mại màu yên mạch trông như hàng cashmere. Dù cao, cô ta có khung xương nhỏ, với đôi chân cân đối và một vòng eo thanh mảnh. Jodie có thể sẽ cảm thấy ghen tị với dáng vẻ của cô ta ngoại trừ thực tế là cô ta chẳng bông bột tí nào, hay ít nhất là chẳng có tí bông bột nào đáng được nhắc đến cả.

Tóc của cô ta dài đến quai hàm, màu vàng sáng với những lọn quăn, vô vị, và vàng không thể đến từ một cái chai (gold that couldn't have come from a bottle). Nó được chải thành một kiểu chỉ dành cho những kẻ thù cụ thể mà Jodie thà chết cũng không..., buông xoã xuống mặt cô ta và được giữ lại bởi một cái bờm mảnh bằng lụa màu nâu.

Cô ta hơi quay lại vì thể Jodie có được cái nhìn rõ hơn. Cặp đít chai xấu xí, lập dị, to vật vờ. Chúng dẫu đi đôi mắt xanh tuyệt đẹp. Cô ta cũng có một vầng trán cao và một cái mũi trang nhã, không quá lớn cũng không quá nhỏ. Miệng cô ta thuộc loại đáng để quan tâm, với môi trên mỏng, môi dưới đầy đặn. Và cô ta có một làn da tuyệt vời. Nhưng cô ta có vẻ không biết làm gì nhiều với bản thân mình. Jodie sẽ trang điểm đậm hơn. Nói chung, cô nàng lập dị này là một phụ nữ trông cũng xinh xắn, nhưng là loại đáng kính hãi, ngay cả với đôi mắt đang đỏ hoe kia.

Cô ta đẩy nắp cái cốc Tupperware lại và chia nó ra cho Jodie, người sắp sửa cảm lấy nó thì ngó thấy một đồng giấy bạc nhàu nát trên bàn bếp với một chồng quà nhỏ bên cạnh.

"Nhân dịp gì vậy?"

"Thực sự không có gì. Đó là ngày sinh nhật của tôi." Giọng cô ta khàn đặc một cách đáng quan tâm, và lần đầu tiên Jodie nhận thấy một mảnh khăn giấy nhàu nát trong tay cô ta.

"Hey, không đùa đâu. Chúc mừng sinh nhật."

"Cảm ơn."

Lờ đi cái cốc Tupperware trong cánh tay đang chia ra của Tiến sĩ Jane, Jodie đi thẳng tới bàn và nhìn xuống đồng quà: một hộp nhỏ màu trắng đơn giản không tách rời được, một bàn chải đánh răng điện, một bút máy, và một phiếu quà tặng từ Jiffy Lube. Thật thông thiết. Không có lấy một cặp quần lót độc đáo hay một cái áo ngủ gợi cảm trong tầm mắt. (*Jiffy Lube: một hệ thống các cơ sở chuyên sửa chữa và bảo dưỡng xe*)

"Thảm thương."

Cô ngạc nhiên khi Tiến sĩ Jane phát ra một tiếng cười ngắn. "Cô nói đúng. Bạn tôi Caroline luôn tặng những món quà hoàn hảo, nhưng cô ấy đang làm khảo cổ ở Ethiopia." Và sau đó, Jodie càng bất ngờ hơn, một giọt nước mắt trượt xuống dưới kính của cô ta và lăn xuống má.

Tiến sĩ Jane khịt khịt, cứ như thể chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, nhưng món quà thực sự thật thảm hại, và Jodie không thể không cảm thấy thương cảm cho cô ta. "Hey, có tệ đến thế đâu. Ít nhất cô không phải lo lắng về việc sai kích cỡ."

"Tôi xin lỗi. Tôi không nên..." Cô nàng mím chặt môi dưới, nhưng một giọt nước mắt khác lại trượt ra từ dưới kính của cô.

"Không sao. Ngồi xuống, và tôi sẽ pha cho chúng ta một tách cà phê." Cô đẩy Tiến sĩ Jane xuống một trong những cái ghế trong nhà bếp, sau đó cầm cái cốc Tupperware tiến đến kệ bếp nơi đặt máy pha cà phê. Cô bắt đầu hỏi Tiến sĩ Jane nơi để bộ lọc, nhưng trán cô ta đã gục xuống, và cô ta dường như đang hít một hơi thật sâu, do đó, Jodie mở một vài cánh tủ bếp cho đến khi cô tìm thấy những gì cô muốn có và bắt đầu pha một bình mới.

"Vậy là sinh nhật thứ mấy rồi?"

"Ba mươi tư."

Jodie ngạc nhiên. Cô nghĩ TS Jane chỉ khoảng cuối hai mươi thôi. "Thảm thương gấp đôi."

"Tôi xin lỗi đã có thái độ kỳ quặc thế này." Cô ta xì mũi với cái khăn giấy. "Tôi không thường hay xúc động như thế."

Một vài giọt nước mắt khó có thể là ý tưởng của Jodie về "thái độ kỳ quặc", nhưng đối với một cô nàng cứng nhắc, chuyện này chắc hẳn là phải động trời lắm. "Tôi nói không sao mà. Cô có bánh rán hay cái gì khác không?"

"Có một ít bánh nướng xốp bột lúa mì trong tủ lạnh."

Jodie nhăn mặt và quay lại bàn. Nó là một cái bàn tròn nhỏ, mặt kính phía trên và ghế khung kim loại trông giống kiểu hay đặt trong vườn. Cô ngồi đối diện với Tiến sĩ Jane.

"Ai đã tặng cô đồng quà này?"

Cô ta cố gắng xoay xở để nở một nụ cười kiểu như đang giữ khoảng cách. "Đồng nghiệp của tôi."

"Cô muốn nói là những người làm việc với cô?"

"Vâng. Những người cộng tác với tôi ở Newberry, và một trong những bạn bè của tôi làm việc tại phòng thí nghiệm Preeze."

Jodie chẳng biết tí gì về phòng thí nghiệm tại Preeze, nhưng Newberry là một trong những trường cao đẳng dành cho lũ kiểu cách nhất ở Hoa Kỳ, và tất cả mọi người luôn khoe khoang về thực tế, nó nằm ngay ở DuPage County.

"Được rồi. Cô dạy khoa học hay gì đó hả?"

"Tôi là nhà vật lý học. Tôi dạy những lớp năm cuối về thuyết lượng tử dựa trên thuyết tương đối. Tôi cũng có nguồn tài trợ đặc biệt của phòng thí nghiệm Preeze cho phép tôi thực hiện những thí nghiệm hàng đầu với những nhà vật lý khác."

"Khi thật. Cô chắc phải là siêu học sinh hồi trung học."

"Tôi đã không dành nhiều thời gian ở trường trung học. Tôi bắt đầu học cao đẳng khi tôi mười bốn tuổi." Một giọt nước mắt nữa lại trượt dài trên má cô ta, nhưng cô ta ngồi thậm chí còn thẳng hơn.

"Mười bốn? Biến khỏi đây đi."

"Luc hai mươi tuổi, tôi đã có bằng Tiến sĩ." Có cái gì đó bên trong cô ta dường như bắt đầu hé mở. Cô ta đặt khuỷu tay lên bàn, bàn tay nắm chặt và gục đầu lên chúng. Vai cô ta run rẩy, nhưng cô ta không phát ra âm thanh nào, và hình ảnh người phụ nữ trang nghiêm này bắt đầu thổ lộ cảm động đến mức Jodie không thể không cảm thấy thương hại cô ta. Cô cũng tò mò nữa.

"Cô gặp rắc rối với bạn trai?"

Cô ta vẫn cúi gầm nhưng lắc đầu. "Tôi không có bạn trai. Tôi đã có. Tiến sĩ Craig Elkhart. Chúng tôi đã ở bên nhau sáu năm."

Vậy là, cô nàng lập dị này không phải là người đồng tính. "Lâu đấy."

Cô ta ngẩng đầu lên, mặc dù gò má ướt đẫm, cô ta vẫn nghiêng chặt hàm một cách bướng bỉnh. "Anh ta đã cưới một cô nhân viên nhập dữ liệu hai mươi tuổi tên là Pamela. Khi anh ta bỏ tôi, anh ta nói, "Tôi xin lỗi, Jane, nhưng em không còn khiến tôi hứng thú nữa."

Xem xét những tính cách cơ bản cứng nhắc của Tiến sĩ Jane, Jodie không thể hoàn toàn đổ lỗi cho anh ta được, nhưng nói thế thì thật kinh tởm. "Đàn ông về cơ bản đều là một lũ khốn."

"Đó không phải là phần tệ nhất." Cô ta đan hai tay vào nhau. "Điều tệ nhất là chúng tôi đã ở bên nhau sáu năm, và tôi không hề nhớ anh ta."

"Vậy thì tại sao cô buồn thế?" Cà phê đã pha xong, và cô đứng dậy, rót đầy vào cốc của họ.

"Không phải vì Craig. Tôi chỉ... Thật ra không có gì. Tôi không nên như thế này. Tôi không biết có chuyện gì xảy ra với tôi nữa."

"Cô ba mươi tư tuổi và ai đó tặng cô một phiếu qua tặng Jiffy Lube nhân ngày sinh nhật của cô. Bất cứ ai cũng đều thâm thương hết."

Cô ta nhún vai. "Đây chính là ngôi nhà tôi đã lớn lên; cô biết đấy? Sau khi cha chết, tôi đã định bán nó, nhưng tôi không bao giờ làm được." Giọng cô ta xa xôi cứ như thể cô ta quên mất Jodie có ở đó. "Tôi đang làm nghiên cứu về sự va chạm của kim loại nặng siêu ổn định, và tôi không muốn có bất kỳ sự sao nhãng nào. Làm việc luôn là trung tâm của cuộc sống của tôi. Cho đến khi tôi ba mươi, nó dường như đã đủ. Nhưng sau đó, sinh nhật này lại kéo theo một sinh nhật khác."

"Và cuối cùng cô nhận ra rằng cái đồng vật lý rác rưởi ấy chẳng cho cô một tí rộn ràng nào trên giường vào ban đêm, phải không?"

Cô ta bắt đầu, gần như thể cô ta quên mất là Jodie ở đó. Sau đó cô ta nhún vai. "Không phải chỉ điều đó. Thăng thấn mà nói, tôi tin tình dục không nên được đánh giá cao." Không thoải mái, cô ta nhìn xuống tay mình. "Nó nên có nhiều kết nối hơn."

"Cô cũng chẳng nhận được nhiều kết nối hơn khi cô thiêu cháy nệm đâu."

"Vâng, well, nếu có một kẻ ra về ta đây đốt cháy nó. Cá nhân tôi..." Cô ta hít vào và đứng lên, nhét cái khăn giấy vào túi quần nơi chúng chắc chắn không bị phồng lên. "Khi tôi nói về việc kết nối, tôi nghĩ đến những thứ tồn tại lâu hơn là tình dục."

"Mấy trò tôn giáo vớ vẩn hả?"

"Không hẳn như thế, mặc dù nó thật sự quan trọng đối với tôi. Gia đình. Con cái. Những thứ như thế." Một lần nữa cô ta lại thẳng lưng và tặng cho Jodie một nụ cười tiễn khách. "Tôi đã than thở đủ lâu rồi. Tôi không nên lợi dụng cô như thế. Tôi e rằng cô đã gặp tôi trong thời gian khó khăn."

"Tôi biết rồi! Cô muốn một đứa con!"

Tiến sĩ Jane lại thọc tay vào túi và kéo ra cái khăn giấy. Môi dưới run rẩy, toàn bộ khuôn mặt của cô ta như nhăn lại khi cô ta ngã người xuống ghế. "Hôm qua Craig nói với tôi rằng Pamela đang mang thai. Nó không phải... Tôi không ghen tuông. Thành thật mà nói, tôi không quan tâm tới anh ta đủ để ghen tuông. Tôi thực sự không muốn cưới anh ta; Tôi không muốn cưới ai hết. Nó chỉ là..." Giọng cô ta nhạt đi. "Nó chỉ là..."

"Nó chỉ là cô muốn có một đứa con của riêng mình."

Cô ta ngay lập tức gật đầu và cắn môi. "Tôi đã muốn có một đứa con từ lâu. Và bây giờ tôi ba mươi tư rồi, và trứng của tôi đang già đi từng phút một, và dường như việc đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra."

Jodie liếc đồng hồ trong nhà bếp. Cô muốn nghe nốt phần còn lại của câu chuyện, nhưng chương trình trước trận đấu đã bắt đầu. "Cô có phiền không nếu tôi bật TV trong khi chúng ta nói tiếp chuyện này?"

Tiến sĩ Jane trông thật bối rối, cứ như thể cô ta không hiểu được chính xác từ TV ấy. "Không, tôi cho là không."

"Tuyệt." Jodie bê cốc của mình và tiến vào phòng khách. Cô ngồi xuống ghế salon, đặt cốc của cô lên bàn cà phê, và lôi cái điều khiển ra từ dưới một quyển tạp chí nào đó dành cho mấy kẻ đầu to mắt cận. Đang phát một quảng cáo về bia, do đó, cô nhấn nút tắt tiếng.

"Cô có nghiêm túc về việc muốn một đứa bé không? Mặc dù cô đang độc thân."

Tiến sĩ Jane đẩy kính lên một lần nữa. Cô đang ngồi trong một cái ghế rườm rà với những riềng đăng ten phía chân ghế và bức tranh với những bông hoa có cánh khum khum được treo ngay trên đầu phía sau cô, bức tranh với những hạt ngọc trai to tròn, ướt át. Cô ta áp chân vào nhau, chân này cạnh chân kia, mắt cá chân chạm vào nhau. Mắt cá chân cô ta nhìn rất tuyệt, Jodie nhận xét, mảnh khảnh và thon thon rất đẹp.

Một lần nữa lưng cô ta cứng lại như thể ai đó đã buộc một tấm ván vào nó vậy. "Tôi đã suy nghĩ về nó trong một thời gian dài. Tôi thậm chí còn không định kết hôn - công việc quá quan trọng đối với tôi nhưng tôi muốn một đứa con nhiều hơn bất cứ điều gì. Và tôi nghĩ rằng tôi sẽ là một bà mẹ tốt. Tôi đoán ngày hôm nay tôi nhận ra tôi chẳng có cách nào để làm cho nó xảy ra cả, và điều đó khiến tôi choáng váng."

"Tôi có một vài người bạn là những bà mẹ độc thân. Chuyện đó không dễ dàng. Tuy nhiên, cô có một công việc được trả lương hậu hĩnh hơn họ, vì thế nó dường như không quá khó khăn đối với cô."

"Kinh tế không phải là vấn đề. Vấn đề của tôi là tôi dường như không thể chấp nhận được cái cách để tiến hành nó."

Jodie nhìn chằm chằm vào cô ta. Đối với một phụ nữ thông minh, cô ta chắc chắn là kẻ ngu ngốc. "Cô đang nói về các anh chàng hả?"

Cô ta gật đầu cứng nhắc.

"Có rất nhiều anh chàng lượn lờ xung quanh trường cao đẳng. Không có gì là khó cả. Mời một trong số họ về về nhà, bật một vài đoạn nhạc lên, cho anh ta một vài lon bia, và tóm lấy anh ta."

"Ồ, không thể là những người tôi quen được."

"Vậy thì, chọn đại một ai đó ở quán bar hay đại loại thế."

"Tôi không thể làm điều đó được. Tôi phải biết tình trạng sức khỏe của anh ta." Giọng cô ta chùng xuống. "Bên cạnh đó, tôi không biết làm thế nào để chọn đại một ai đó."

Jodie không thể tưởng tượng điều gì dễ dàng hơn, nhưng cô đoán có nhiều anh chàng đến với cô hơn là Tiến sĩ Jane. "Thế còn về ngân hàng tình trùng?"

"Tuyệt đối không. Có quá nhiều tình trùng được hiến tặng là của sinh viên y khoa."

"Thế thì sao?"

"Tôi không muốn bất cứ ai thông minh là cha của con tôi."

Jodie rất đỗi ngạc nhiên, cô quên cả việc vặn to volume của chương trình trước trận đấu mặc dù quảng cáo bia đã hết và họ bắt đầu phỏng vấn huấn luyện viên trưởng của đội Star, Chester "Duke" Raskin.

"Cô muốn một kẻ ngu ngốc làm cha của con cô?"

Tiến sĩ Jane cười. "Tôi biết nghe có vẻ lạ lùng, nhưng rất khó khăn cho một đứa trẻ phải trưởng thành khi

chúng thông minh hơn tất cả những đứa khác. Dường như không thể hoà hợp được, đó là lý do tại sao tôi không bao giờ có thể có một đứa con với một người tài giỏi như Craig hoặc thậm chí là một cơ hội ở ngân hàng tình trùng. Tôi phải tính đến cơ hội sự thông minh của mình di truyền để tìm ra người có thể bù trừ cho nó. Nhưng những người đàn ông tôi gặp đều thông minh hết."

Tiến sĩ Jane là một trong những cô nàng kỳ quặc, Jodie quyết định. "Cô nghĩ bởi vì cô thông minh và tất cả những thứ linh tinh khác nên cô phải tìm một ai đó ngu ngốc?"

"Tôi biết thế. Tôi không thể chịu đựng được ý nghĩ con tôi sẽ phải trải qua những gì tôi đã trải qua khi tôi trưởng thành. Thậm chí ngay cả bây giờ... Vâng, không phải ở đây cũng chẳng phải ở đó. Vấn đề là dù tôi muốn một đứa con như thế nào đi chăng nữa, tôi không thể chỉ suy nghĩ cho bản thân mình được."

Một khuôn mặt mới hiện lên trên màn hình kéo sự chú ý của Jodie lại. "Oh, jeez, chờ một chút, tôi phải nghe cái này." Cô vỗ lấy cái điều khiển và nhấn nút tăng âm lượng.

Paul Fenneman, bình luận viên thể thao, đang thực hiện một cuộc phỏng vấn với Cal Bonner. Jodie biết một thực tế là Bomber ghét tính cách của Fenneman. Gã bình luận viên này nổi danh là hay hỏi những câu ngu ngốc, và Bomber không có bất kỳ sự kiên nhẫn nào đối với những tên ngốc.

Cuộc phỏng vấn đã được ghi hình ở bãi đậu xe của đội Star Compound, được đặt ở vùng ngoại ô của Naperville, thị trấn lớn nhất ở DuPage County. Fenneman nói vào camera, trông cực kỳ nghiêm trọng, cứ như thể hẳn ta đã sẵn sàng để nhảy vào một cuộc chiến quy mô lớn hay gì đó. "Tôi đang nói chuyện với Cal Bonner, tiền vệ hoàn toàn chuyên nghiệp của đội Star."

Camera tập trung vào Cal, và da Jodie như bị ứ đọng lạnh đi vì sự kết hợp giữa ham muốn và oán giận. Khi thật, anh ta thật hot, ngay cả khi anh ta đang già đi.

Anh ta đứng trước gã thô thiển to con Harley, mặc quần jeans, áo phông đen bó sát đến nỗi hẳn lên một trong những cơ bắp tuyệt nhất trong đội bóng. Một vài anh chàng có quá nhiều cơ bắp đến nỗi trông họ như sắp sửa nổ tung, nhưng Cal thì hoàn hảo. Anh ta cũng có một cái cổ tuyệt vời, cơ bắp, nhưng không giống như thân cây như rất nhiều những cầu thủ khác. Mái tóc nâu của anh ta hơi xoắn xoắn vào nó một chút, và anh ta để tóc ngắn, vì thế anh ta chẳng phải bận tâm về nó. Bomber thích thế. Anh ta không có một tí kiên nhẫn nào với những thứ vớ vẩn anh ta nghĩ rằng không quan trọng.

Hơn sáu feet một chút, anh cao hơn một vài anh chàng tiền vệ khác. Anh ta cũng nhanh nhẹn, thông minh, và anh ta có khả năng nhận biết từ xa để đọc những phương án phòng thủ mà chỉ có những cầu thủ giỏi nhất mới có thể chia sẻ. Huyền thoại về anh ta nhiều gần như ngang ngửa với Joe Montana vĩ đại, và thực tế là có vẻ như Jodie sẽ bao giờ có được số áo mười tám để treo trong tủ của cô là một điều cô không bao giờ có thể tha thứ.

"Cal, đội của anh đã bị mất quyền kiểm soát bóng bốn lần bởi đội Patriots cuối tuần trước. Các anh sẽ làm gì trong trận đấu với đội Bills để điều đó không xảy ra một lần nữa?"

Ngay cả đối với Paul Fenneman, đó cũng là một câu hỏi ngu ngốc, và Jodie chờ xem Bomber sẽ xử lý nó như thế nào.

Anh ta vò đầu bứt tai cứ như thể câu hỏi phức tạp đến nỗi anh ta phải nghĩ nát cả óc. Bomber không có một tí kiên nhẫn nào với những người mà anh ta không tôn trọng, và anh ta có thói quen nhấn mạnh cái nguyên quán là người vùng sâu vùng xa của mình trong những tình huống như thế này.

Anh ta chống một chân lên chỗ để chân ở xe của Harley và trông có vẻ đắm chiêu suy nghĩ. "Well, Paul, những gì mà chúng tôi sẽ phải làm là giữ chặt quả bóng. Vì bản thân anh không tham gia vào trận đấu, anh có thể không biết điều này, nhưng mỗi khi chúng tôi để đội khác cướp được bóng, có nghĩa là chúng tôi không có nó. Và sẽ chẳng có cách nào để ghi điểm hết."

Jodie cười khúc khích. Cô phải vỗ tay hoan hô Bomber. Anh ta đã đặt lão già Paul vào đúng chỗ của hẳn chỉ với câu trả lời đó.

Paul hình như chẳng nhận thấy mình bị đem ra làm trò hề như thế nào. "Tôi nghe nói Raskin thực sự rất hài lòng với cách thức Kevin Tucker thể hiện trong những buổi tập. Anh sắp bước sang tuổi ba mươi sáu rồi, điều khiến anh trở thành ông già trong trận đấu dành cho những người trẻ tuổi. Anh có lo lắng gì về việc Kevin sẽ được chơi trong đội hình xuất phát?"

Trong một phần triệu giây, khuôn mặt Bomber cứng lại như một khúc gỗ, sau đó anh ta nhún vai. "Shoot, Paul, cậu nhóc đó chưa sẵn sàng để tới địa ngục đâu."

"Nếu tôi có thể tìm thấy ai đó giống anh ta." Tiến sĩ Jane thì thầm. "Anh ta thật hoàn hảo."

Jodie nhìn lại và thấy cô ta đang chăm chú theo dõi ti vi. "Cô đang nói gì vậy?"

Tiến sĩ Jane vẫy tay về phía màn hình. "Anh ta. Anh chàng cầu thủ đó. Anh ta khỏe mạnh, thể chất hấp dẫn, và không được thông minh lắm. Chính xác những gì tôi đang tìm."

"Cô đang nói về Bomber?"

"Tên anh là thế à? Tôi không biết tí gì về bóng bầu dục."

"Đó là Cal Bonner. Anh ta là tiền vệ chính thức của đội Chicago Star."

"Đúng rồi. Tôi đã nhìn thấy ảnh anh ta trên báo. Tại sao tôi không thể gặp được một người như thế? Những người như một cái bóng đèn mờ mờ."

"Bóng đèn mờ mờ?" (Dim bulb)

"Không thông minh lắm. Chậm chạp."

"Chậm chạp? Bomber?" Jodie đang mở miệng định nói cho Tiến sĩ Jane biết Bomber là gã tiền vệ chết tiệt thông minh nhất, có nhiều trò quỷ quyết nhất, tài năng nhất, không kể đến xấu tính nhất trong toàn bộ giải NFL quái dị này thì một cơn choáng váng khủng khiếp đập mạnh vào đầu cô, một ý tưởng hoang dã mà cô không thể tin được đã xuất hiện trong đầu cô.

Cô chìm người vào trong đồng gối trên ghế sofa. Holy shit. Cô với lấy cái điều khiển và nhấn nút ngắt tiếng. "Cô có nghiêm túc không? Cô muốn chọn một người như Cal Bonner làm cha của con cô?"

"Tất nhiên là tôi muốn, nếu tôi có thể xem hồ sơ y tế của anh ta. Một người đàn ông như thế thật là hoàn hảo: khỏe mạnh, dẻo dai, và chỉ số IQ thấp. Về ngoài đẹp trai của anh ta cũng được cho thêm điểm."

Tâm trí Jodie chạy theo ba hướng khác nhau cùng một lúc. "Chuyện gì sẽ xảy ra nếu..." Cô nuốt xuống và cố gắng để không bị sạo nhặng trước hình ảnh Kevin Tucker đứng trần truồng phía trước cô. "Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi có thể sắp xếp nó?"

"Cô đang nói về chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi có thể sắp đặt nó, để cô chui vào giường với Cal Bonner?"

"Cô đang đùa à?"

Jodie lại nuốt xuống và lắc đầu.

"Nhưng tôi không biết anh ta."

"Cô không cần phải biết."

"Tôi e rằng tôi không hiểu."

Chậm rãi, Jodie kể cho cô ta nghe mọi chuyện, bỏ qua chuyện này chuyện kia như là Bomber để nổi câu

như thế nào, nhưng gần như là thành thật về phần còn lại. Cô giải thích về món quà sinh nhật và về kiểu đàn bà mấy anh chàng kia muốn. Sau đó, cô nói, với một ít mỹ phẩm tăng cường, cô nghĩ Tiến sĩ Jane hoàn toàn phù hợp.

Tiến sĩ Jane tái nhợt đi đến nỗi cô ta trông bắt đầu giống cô nhóc trong bộ phim cũ Brad Pitt đóng vai ma cà rồng (*Phim interview with the Vampire*) "Cô... Cô nói rằng cô nghĩ tôi phải giả vờ là một gái gọi?"

"Thật ra là một gái gọi cao cấp, vì Bomber không dây dưa với gái gọi."

Cô ta đứng dậy khỏi chiếc ghế của mình và bắt đầu đi đi lại lại xung quanh phòng. Jodie gần như có thể nhìn thấy não cô ta làm việc như một máy tính vậy, thêm cái này cái kia và ấn các nút cộng trừ, một ánh nhìn hy vọng loé lên trong mắt cô ta và sau đó chùng xuống hướng về phía bệ lò sưởi.

"Nhưng hồ sơ sức khỏe..." Cô ta thờ dãi không hài lòng. "Trong một khoảnh khắc tôi nghĩ rằng nó có thể thực sự được việc, nhưng tôi vẫn muốn biết tiểu sử sức khỏe của anh ta. Cậu thủ bóng bầu dục thường sử dụng ma túy, đúng không? Và còn về STDs và AIDS?"

"Bomber không dùng thuốc, và anh ta không đi ngủ lang, đó là lý do tại sao những anh chàng khác dựng lên chuyện này. Anh ta chia tay với bạn gái mùa đông năm ngoái và có vẻ như không ở cùng ai từ lúc đó."

"Tôi vẫn muốn biết tiểu sử y tế của anh ta."

Jodie cho rằng giữa Junio và Willie, một trong số họ có thể nói chuyện ngọt ngào với cô thư ký để có cho cô những gì cô cần. "Tôi sẽ có một bản sao hồ sơ y tế của anh ta vào Thứ Ba, Thứ Tư là chậm nhất."

"Tôi không biết nên nói gì."

"Mười ngày nữa là đến sinh nhật của anh ta", Jodie chỉ ra. "Tôi đoán tất cả chỉ đơn giản là liệu cô có hay không dũng cảm để thực hiện nó."

Chương 2

Mình đã làm gì thế này? Dạ dày Jane Darlington cuộn lên vì lo lắng khi cô trên đường đi tới phòng vệ sinh ở quán Zebras, nơi Jodie Pulanski đã đưa cô tới để gặp anh chàng cầu thủ bóng bầu dục, người sẽ lái xe đưa cô tới nhà của Cal Bonner tối hôm đó. Lờ đi mấy người phụ nữ đang tán chuyện cạnh bồn rửa, cô đi thẳng tới ngăn gần nhất, cài chốt, gục đầu vào vách ngăn kim loại lạnh ngắt.

Mới chỉ có mười ngày kể từ khi Jodie xuất hiện trước cửa nhà cô và khiến cuộc sống của cô đảo lộn hết lên? Cô có mất trí không mà lại đồng ý một chuyện như thế? Sau mấy chục năm cư xử đầy khuôn phép, điều gì đã khiến cô làm một chuyện động trời như thế này. Bây giờ thì đã quá muộn, cô nhận ra cô đã mắc phải những lỗi lầm của một học sinh trung học và quên khuấy đi nguyên lý hai nhiệt động lực học: Trạng thái trật tự tất yếu sẽ dẫn đến sự hỗn loạn (*order inevitably leads to disorder*)

Có lẽ nó là sự thật lụi. Khi còn nhỏ, cô luôn khiến bản thân mình bị rơi vào những tình huống khó khăn. Mẹ cô mất chỉ vài tháng sau khi sinh cô, và cô được nuôi dạy bởi một ông bố lạnh lùng, sống khép kín, người dường như chỉ chú ý đến cô khi cô cư xử không ngoan. Thái độ của ông cộng với thực tế việc học ở trường thật tẻ nhạt đã dẫn tới một chuỗi những trò chơi khăm, mà đỉnh điểm là việc ngôi nhà của ông hiệu trưởng cấp một của cô bị sơn màu hồng đậm bởi nhà thầu khoán địa phương.

Kỷ ức đó khiến cô hài lòng. Ông ta luôn ngược đãi trẻ con, và ông ta xứng đáng bị như thế. Thật may mắn, sự cố đó đã buộc các quan chức nhà trường nhìn rõ vấn đề, và họ đã cho phép cô học vượt cấp để cô không có nhiều thời gian mà nghịch ngợm nữa. Cô đã vui mình trong các nghiên cứu ngày càng khó hơn trong khi cô trở nên khép kín và những bạn học đã coi cô như một kẻ lập dị, và nếu cô đôi khi nghĩ rằng cô thích cô nhóc nổi loạn cô đã một thời là hơn là người phụ nữ mạnh mẽ, có học thức cô đã trở thành, cô chỉ đơn giản coi nó như một cái giá nữa mà cô phải trả vì tội lỗi bị sinh ra một cách khác biệt.

Bây giờ dường như cô nhóc nổi loạn ngày nào vẫn còn tồn tại. Hoặc có thể nó chỉ đơn giản là số phận. Mặc dù cô không bao giờ tin tưởng vào các dấu hiệu thần bí, phát hiện ra rằng sinh nhật Cal Bonner rơi đúng vào thời gian để có em bé nhất của cô trong tháng thật quá kỳ diệu để cô bỏ qua. Trước khi cô đánh mất lòng dũng cảm, cô đã nhắc điện thoại và gọi cho Jodie Pulanski nói với cô ta rằng cô chấp nhận.

Giờ này ngày mai, cô đã có thể mang thai. Đó là một khả năng nhỏ nhoi, quả thật là thế, nhưng chu kỳ kinh nguyệt của cô luôn theo đúng trật tự như phần còn lại của cuộc đời cô, và cô muốn điều này một cách khủng khiếp. Một số người có thể nghĩ rằng cô ích kỷ, nhưng sự khao khát một đứa con của cô không thể nào ích kỷ được. Nó là điều đúng đắn. Trong mắt mọi người, Jane là một người rất đáng tôn trọng, chỉ đứng từ xa mà kính nể. Họ muốn trí tuệ của cô, nhưng dường như không ai muốn cái phần mà cô cực kỳ muốn chia sẻ, tình yêu thương của cô. Cha cô đã không muốn nó, và Craig cũng không muốn.

Gần đây cô hay tưởng tượng mình ngồi ở bàn làm việc trong phòng nghiên cứu chìm ngập vào đồng dữ liệu được hiển thị trên màn hình máy vi tính trước mặt cô, các tính toán phức tạp mà có thể một ngày nào đó mở khóa những bí mật của vũ trụ. Và sau đó trong ảo ảnh, một tiếng gọi làm gián đoạn sự tập trung của cô, những âm thanh của một đứa trẻ tưởng tượng vang tới phòng làm việc.

Cô sẽ ngẩng đầu lên. Tay cô vuốt lên gò má mềm mướt của đứa bé.

"Mẹ ơi, hôm nay chúng ta có thể đi thả điều không?"

Trong tưởng tượng của cô, cô sẽ mỉm cười và quay khỏi máy tính, bỏ lại những nghiên cứu về bí mật của vũ trụ để khám phá thiên đường bằng những cách tuyệt vời hơn.

Tiếng giật nước nhà vệ sinh từ ngăn bên cạnh mang cô ra khỏi cơn mơ màng. Trước khi cô có thể thả bất cứ con điều nào, cô phải vượt qua tối nay đã. Điều đó có nghĩa là cô phải quyến rũ một người lạ, một người biết nhiều về việc quyến rũ hơn một người chỉ mới có một người yêu.

Trong tâm trí, cô thấy thân hình mảnh khảnh, trắng nhợt của Craig, trần truồng trừ đôi tất màu đen bởi vì anh ta bị tuần hoàn máu kém. Trừ khi cô trong chu kỳ kinh nguyệt hay anh ta bị đau nửa đầu, họ sẽ làm tình hầu như mỗi tối thứ bảy, nhưng nó diễn ra rất nhanh chóng và không được thú vị lắm. Bây giờ cô cảm thấy xấu hổ về việc có một mối quan hệ kéo dài mà lại không thoải mái như vậy, và cô biết rằng sự cô đơn

đã khiến cô làm điều đó.

Những mối quan hệ với nam giới luôn là vấn đề đối với cô. Khi cô còn đi học, bạn học của cô thường hơn tuổi rất nhiều, vấn đề ấy vẫn tiếp tục tồn tại ngay cả sau khi cô đã học xong. Cô không phải là một phụ nữ kém hấp dẫn, một số đồng nghiệp đã mời cô đi chơi, nhưng họ thường hơn cô tới hai chục tuổi, và cô có cảm giác như chán ghét họ. Những anh chàng hấp dẫn cô, những người ở tầm tuổi cô, lại là những sinh viên năm cuối tham gia nhóm nghiên cứu của cô, và hẹn hò với họ có cảm giác như thể vi phạm đạo đức. Kết quả là, cô được dán mác kẻ lãnh đạm, và họ thôi không mời cô đi chơi nữa.

Điều đó cuối cùng đã thay đổi khi cô nhận được học bổng Preeze. Cô nghiên cứu về những hạt sơ cấp như một phần của nghiên cứu cơ bản của mỗi nhà vật lý học, việc nghiên cứu về Thuyết thống nhất với phương trình đơn giản, kiểu như phương trình của Einstein $E = MC^2$, nhưng có thể giải thích tất cả những bí ẩn của vũ trụ. Một trong những nhà khoa học cô đã gặp tại Hội nghị tại trường đại học Chicago là Craig. (*Lý thuyết thống nhất lớn, hay Thuyết thống nhất, hay GUT, viết tắt từ tiếng Anh, Grand Unification Theory.*)

Lúc đầu, cô nghĩ cô đã tìm thấy người đàn ông trong mơ của mình. Nhưng, mặc dù họ có thể cùng nhau bàn luận về thí nghiệm Gedanken của Einstein không biết chán, họ chưa bao giờ cười đùa, và họ không bao giờ giải bày tâm sự như cô luôn tưởng tượng những người yêu nhau hay chia sẻ. Dần dần, cô chấp nhận một thực tế là mối quan hệ thể chất của họ dường như còn ít hơn một sự thuận tiện cho cả hai.

Nếu mối quan hệ của cô với Craig có thể khiến cô chuẩn bị tốt hơn để dụ dỗ ngài Bonner. Cô biết đàn ông không nghĩ cô gợi cảm, và cô chỉ có thể hy vọng anh ta là một trong những sinh vật khủng khiếp, kẻ không thêm quan tâm xem ai là người anh ta quan hệ tình dục miễn là anh ta hài lòng về mặt thể chất. Cô sợ anh ta sẽ nhận ra cô giả mạo, nhưng ít nhất cô sẽ cố gắng, ít nhất cô sẽ có một cơ hội. Và cô không có lựa chọn nào khác. Cô không bao giờ muốn sử dụng ngân hàng tình trùng và chịu rủi ro có một đứa con thiên tài, người sẽ lớn lên như cô đã lớn, một kẻ lập dị cô đơn, bị tách rời ra khỏi những người xung quanh.

Tiếng tán chuyện nhạt nhẽo đi khi đám phụ nữ rời khỏi phòng vệ sinh. Cô biết cô không thể trốn ở đây mãi được, và cô ghét cái hình ảnh mình co rúm lại, vì vậy cô cuối cùng cũng mở cửa. Khi cô trượt ra khỏi ngăn vệ sinh, cô bắt gặp hình ảnh phản chiếu của mình trong chiếc gương treo ở bức tường đối diện, và trong một phần triệu giây, cô đã nghĩ rằng nó thuộc về một ai khác.

Jodie đã khăng khăng bắt cô thả tóc xuống và thậm chí đã dùng ngón cái lộ uốn tóc để tạo kiểu để bây giờ nó buông xoã thành những lọn xoắn mềm mại uốn quanh khuôn mặt cô. Jane thấy kiểu tóc này không được gọn gàng cho lắm, và cô hy vọng Jodie đã đúng khi cô ta khẳng định rằng đàn ông sẽ nghĩ nó gợi cảm. Cô cũng cho phép Jodie trang điểm cho cô, việc mà cô gái trẻ này đã tiến hành rất mạnh tay. Tuy nhiên, Jane đã không phản đối gì. Lối trang điểm bình thường của cô với một thỏi son hồng, mascara màu nâu nhạt chắc chắn không thích hợp đối với một gái gọi, ngay cả một gái gọi hạng sang đi chăng nữa.

Cái nhìn của cô cuối cùng cũng rơi xuống bộ váy áo cô và Jodie đi mua sắm cùng nhau. Trong mười ngày qua, Jane đã biết rõ về Jodie Pulanski hơn là cô muốn. Cô gái trẻ này là một người nông cạn, tự cho mình là trung tâm, chỉ quan tâm đến quần áo, ngũ nghệ với câu thủ bóng bầu dục, và say xỉn. Nhưng cô ta cũng rất quý quyết, và vì lý do nào đó mà Jane vẫn không hiểu nổi, cô ta rất cương quyết ủng hộ cái trò bản thiêu này.

Jane đã tránh xa đồng áo da đen gắn đầy đinh tán, hướng về bộ đồ màu dưa chuột với những đường cắt mảnh dẻ với váy ngắn khiến cơ thể cô có chút gì đó bí ẩn. Áo khoác ngoài được cài khuy về một bên, và đường viền cổ áo chạy dài gần đến thắt lưng, xếp nếp mềm mại, nguy trang cho vòng ngực không mấy ấn tượng của Jane. Nịt bó sát bằng ren trắng, một đôi tất mỏng dính, và giày cao gót mũi nhọn là hoàn thành trang phục. Khi Jane đề cập đến quần lót, Jodie đã cau mày.

"Gái gọi không mặc chúng. Bên cạnh đó, chúng sẽ chỉ gây vướng víu thôi."

Dạ dày Jane nhộn nhạo và nổi hoảng sợ cô đã dè dặt trong suốt cả ngày dâng lên khiến cô như nghẹt thở. Cô đã nghĩ gì vậy? Toàn bộ ý tưởng này thật điên rồ. Cô chắc phải bị lừa bịp nên mới tin rằng cô có thể tiến hành cái kế hoạch quý quái này. Quả là phải mất trí mới lập cái kế hoạch này nhưng tiếp tục tiến hành nó thì còn hơn cả điên rồ.

Jodie lao vào nhà vệ sinh. "Chuyện quý quái gì giữ cô ở đây vậy? Junior đã tới để đón cô rồi."

Dạ dày Jane cuộn lên. "T-Tôi đói ý rồi."

"Quý bắt cô đi. Lúc này cô không thể co vòi với tôi được đâu. Mẹ kiếp, tôi biết chuyện này sẽ xảy ra mà. Ở yên đây."

Jodie lao ra khỏi cửa trước khi Jane có thể phản đối. Cô cảm thấy vừa nóng vừa lạnh cùng một lúc. Làm thế nào cô lại tự đưa mình vào đồng rắc rối này? Cô là một phụ nữ đáng kính, chuyên nghiệp, một người có uy quyền trong lĩnh vực của mình. Điều này thật điên rồ.

Cô lao tới cánh cửa chỉ để nó gần như đập vào mặt cô khi Jodie lại lao vào mang theo một chai bia. Cô ta xoè tay ra. "Cầm lấy."

"Cái gì vậy?"

"Cô có ý gì? Chúng là thuốc. Cô không thấy à?"

"Tôi đã nói với cô tôi bị viễn thị. Tôi không thể nhìn rõ bất cứ vật gì ở gần mà không có kính."

"Chỉ cần uống chúng thôi. Chúng sẽ giúp cô thư giãn."

"Tôi không biết..."

"Tin tôi đi. Chúng sẽ loại bỏ hết các lo âu."

"Tôi không nghĩ nên uống thuốc không rõ nguồn gốc."

"Yeah, yeah. Cô có muốn có con hay không nào?"

Nỗi đau như phồng lên trong cô. "Cô biết tôi muốn mà."

"Vậy thì uống mẹ nó đi!"

Jane uống chúng, nhấp một ngụm bia để chúng trôi xuống, sau đó rùng mình vì cô ghét bia. Cô phản đối một lần nữa khi Jodie kéo cô ra khỏi phòng vệ sinh và luồng không khí mát mẻ chạy dọc dưới váy cô nhắc nhở rằng cô đã không được mặc quần lót. "Tôi không làm chuyện này được."

"Nghe này, chẳng có gì to tát đâu. Máy anh chàng đó sẽ chuốc Cal say bí tỉ. Họ sẽ đạt đi ngay khi cô đến, và tất cả những gì cô cần làm là ngậm miệng lại và nháy bô vào anh ta. Mọi việc sẽ kết thúc trước khi cô biết chuyện gì đang xảy ra."

"Mọi việc sẽ không dễ dàng như thế đâu."

"Chắc chắn sẽ dễ mà."

Jane nhận thấy vài gã đàn ông đang nhìn cô chằm chằm. Trong một khoảnh khắc, cô nghĩ có chuyện gì không ổn - rằng cô có một mảnh dài giấy vệ sinh dính vào giày hay cái gì đó - và sau đó cô chợt nhận ra họ không nhìn cô một cách phê phán, mà là hấp dẫn giới tính, và nỗi sợ hãi của cô tăng lên.

Jodie kéo cô về phía một con quý không cổ, tóc màu sẫm, đang đứng cạnh quầy bar mặc một chiếc áo khoác sọc xanh ô liu. Hắn ta có một đôi lông mày đen rậm rì, đang nhướn cá lên, đến nỗi trông chúng giống một con sâu bướm khổng lồ đang trườn qua trán hắn.

"Cô ấy đây rồi, Junior. Đừng có nói là Jodie Pulanski không thể cung cấp hàng nhé."

Gã quái vật lướt mắt qua Jane và cười toe toét. "Cô làm rất tốt, Jodie. Cô ấy thật sang trọng. Hey, tên em là gì, em yêu?"

Jane hồi hộp đến nỗi cô không thể nghĩ được gì. Tại sao cô không lên kế hoạch cho chuyện này? Mắt cô rơi trúng vào một tấm quảng cáo thấp đèn neon cô có thể đọc mà không cần kính. "Bud."

"Tên em là Bud?" (*Bud: bông hoa mới hé hoặc cô gái mới bước vào tuổi dậy thì.*)

"Vâng." Cô húng hắng ho, chao đảo... Cuộc sống khi trưởng thành của cô đã được dành riêng cho việc tìm kiếm sự thật, và nói dối quả là việc không dễ dàng. "Rose. Rose Bud (Nụ hồng)."

Jodie đảo mắt.

"Nghe như vũ nữ thoát y vậy", Junior nói.

Jane xem xét anh ta một cách lo lắng. "Đó là một cái tên cổ. Người nhà Buds đã vượt biển trên chiếc Mayflower." (*Mayflower: con tàu nổi tiếng đã chở một đoàn người Anh băng qua Đại Tây Dương tới Vùng đất mới – New York năm 1607, là cội nguồn hình thành nên nước Mỹ ngày nay.*)

"Thế hả."

Với một nỗ lực phi thường, cô bắt đầu cố nghĩ một cái gì đó có vẻ thuyết phục hơn, nhưng khi cô lo lắng, cô khó có thể suy nghĩ thấu đáo được. "Người nhà Buds chiến đấu trong tất cả các cuộc chiến tranh lớn. Họ đã có mặt tại Lexington, Gettysburg, trong trận Ardennes. Một trong những nữ cụ tổ nhà Bud đã giúp thiết lập nên đường sắt dành cho tàu điện ngầm."

"Không đùa chứ. Chú tôi đã từng làm cho Santa Fe." Anh ta nghiêng đầu và xem xét cô một cách ngờ vực. "À này, cô bao nhiêu tuổi?" (*Học viện Santa Fe: là một trung tâm nghiên cứu và giáo dục cá nhân, độc lập và phi lợi nhuận được thành lập năm 1984, vì mục đích liên kết giữa các ngành vật lý, sinh học, máy điện toán và xã hội học, từ đó tìm ra chìa khoá giải quyết các vấn đề môi trường, công nghệ, sinh học và chính trị.*)

"Hai mươi sáu," Jodie chen vào.

Jane bán cho cô ta một cái liếc mắt đầy giật mình.

"Cô ấy có vẻ hơi lớn tuổi hơn", Junior nói.

"Cô ấy không phải."

"Tôi phải tin em thôi, Jodie. Cô ấy chẳng có chút gì giống Kelly hết. Có lẽ cô ấy đúng là thứ Bomber cần. Tôi hy vọng cậu ta không chùn bước vì thực tế cô ấy già như thế."

Già! Dựa vào cái hệ thống xếp hạng hình tròn ốc nào mà gã đàn ông này dám coi một phụ nữ trong độ tuổi cuối hai mươi là già? Nếu hắn ta biết cô đã 34 tuổi, hắn ta sẽ sa thải cô vì là đồ cổ mất.

Junior thất lại đai của chiếc áo khoác. "Đi nào, Rose, chúng ta biến khỏi đây thôi. Lái xe theo tôi nhé."

Anh ta bắt đầu tiến về phía cánh cửa chỉ để dừng lại đột ngột khiến cô gần như đâm sầm vào anh ta. "Khi thật, tôi suýt quên. Willie nói em phải đeo cái này vào."

Anh ta lôi từ trong túi áo khoác ra. Cô trôn người lại khi thấy anh ta rút ra cái gì. "Ồ, không. Tôi không nghĩ..."

"Đeo vào, em yêu. Đó là một phần của công việc."

Anh ta quần quanh cổ cô một cái nơ bướm màu hồng to oạch. Cô chạm tay lên cổ họng, và dạ dày cô nhộn nhạo khi cô cảm nhận được nút thắt của dải ruy băng xa tanh.

"Tôi không muốn đeo cái này."

"Quá tệ." Anh ta hoàn thành việc thắt nút nó. "Em là một món quà, Rose Bud. Một món quà sinh nhật từ các chàng trai."

***

Melvin Thompson, Willie Jarrell, và Chris Plummer-ba thành viên hàng hậu vệ đội Star theo dõi Cal Bonner vẽ một đường thẳng băng băng cú đánh cuối của anh. Họ đặt đường golf trên tấm thảm trong căn nhà rộng rãi nhưng lèo tèo đồ đạc của Bomber, phòng khách, nơi anh và Willie đang chơi ăn một trăm đô một lỗ. Bomber đã thắng bốn trăm.

"Vậy thì cậu thích lên giường với ai hơn?" Willie hỏi Chris khi Cal rút cú đánh cuối cùng của anh vào thẳng cái cốc to quá khổ của Dunkin Donuts được dùng để thay cho lỗ thứ năm. "Cô Brady hay cô Partridge?"

"Quá dễ." Chris cũng là một fan hâm mộ hạng nặng của Nick at Night. "Tớ chọn cô Brady."

"Yeah, tớ cũng thế. Trời, cô ấy thật hot."

Đến lượt Willie đánh, và khi Cal bước ra khỏi đường gôn, anh chàng hậu vệ cánh phải bạn anh cũng phải đánh thẳng vào cùng cái cốc đó. "Có người nói cô ta và Greg làm chuyện đó ngoài đời thật." Cú đánh của Willie lăn sang phải.

"Mẹ kiếp. Cậu biết không, Cal?"

Cal nhấp một ngụm scotch và nhìn Willie đánh trượt cú thứ hai của mình. "Tôi thậm chí còn không biết mấy chú nhóc các cậu nói về cái khi gì."

"Cô Brady trong The Brady Bunch," Melvin giải thích, "và cô Partridge trong The Partridge family. Nếu cậu có cơ hội để fu..." Cậu ta dừng ngay tắp lự. "Nếu cậu có thể lên giường với một trong số họ, sẽ là cô nào đây?"

Mấy anh chàng hàng hậu vệ đã cá cược xem ai là kẻ chịu đựng được lâu nhất trước khi thét lên trước những câu chuyện tục tĩu ghê tởm của họ. Cal không tham gia vào trò cá cược này vì anh không muốn từ bỏ quyền tự do ngôn luận của mình, điều chẳng vấn đề gì với những người còn lại vì họ biết anh đang nào cũng thắng. Mặc dù Cal có thể khiến sân cỏ trở nên rục rủa, một khi anh cời bỏ đồng phục, anh dường như mất luôn cả sự thích thú.

"Tôi cho rằng tôi phải nghĩ một chút đã." Cal uống cạn cốc của mình và cầm lấy gậy đánh gôn sau khi Willie cuối cùng cũng đánh trúng ở cú thứ ba. Anh nhắm cú đánh tiếp theo của mình, một góc ngoặt gấp về bên trái hướng tới hộp đựng KFC. Anh không chơi bất cứ trò chơi nào, thậm chí cả một cuộc thi trong phòng khách, mà không có ý định thắng. Niềm thôi thúc cạnh tranh này đã đưa anh ra khỏi Salvation, Bắc Carolina, vào Đại học Michigan, nơi mà anh đã dẫn dắt đội Wolverines vô địch Big Ten hai lần liên tiếp trước khi anh tham gia vào giải bóng bầu dục quốc gia và trở thành một trong những tiền vệ xuất sắc nhất.

Chris xử lý xong lon bia của cậu ta. "Cho các cậu một cái nữa đây. Cậu muốn lên giường với ai hơn, cô nhóc Beauty and the Beast hay là Pocahontas?"

"Pocahontas," Melvin trả lời.

"Yeah, POC, chắc chắn rồi," Willie đồng tình.

"Các cậu có biết tôi muốn fu-uh, lên giường với ai không," Chris nói. "Brenda Starr. Mẹ kiếp, cô ta thật hot."

Cal không thể không toe toét trước câu đó. Lạy chúa, anh thích những gã ngớ ngẩn này. Hết tuần này đến tuần khác họ lê cái móng của mình xếp hàng bảo vệ anh (*Cal là tiền vệ, mấy anh chàng còn lại là linemen, có nhiệm vụ cản phá đối phương để Cal chuyển hoặc mang bóng về đích—summerwind210*). Gần đây, anh hay cáu gắt với họ, và anh biết họ không thích thế, nhưng đội Star có cơ hội đoạt Super Bowl năm nay, và anh cực kỳ muốn nó.

Đây là năm tồi tệ nhất cuộc đời anh. Em trai anh, Gabriel đã mất Cherry, vợ cậu ta và Jamie, đứa con độc nhất của họ, hai người mà Cal yêu thương sâu sắc, trong một tai nạn xe hơi. Kể từ đó, anh không thể tập trung làm bất cứ việc gì ngoại trừ chơi bóng.

Cú đánh tiếp theo của anh nghiêng sang phía kệ đựng TV, kết hợp những kỹ năng trên sân golf với kỹ năng tại bể bơi của anh, và đưa quả bóng vào trong hộp đựng KFC.

"Này, không công bằng," Willie phản đối. "Cậu không nói chúng ta có thể đánh nghiêng."

"Tôi không nói rằng chúng ta không thể."

Melvin liếc đồng hồ và đồ đầy lại cái cốc của Cal từ một chai scotch rất lâu năm và đắt tiền. Không giống như các đồng đội của mình, ít khi Cal say xin, nhưng hôm nay là sinh nhật anh, anh buồn chán, và anh cố gắng để có một ngoại lệ. Thật không may, anh có một cái dạ dày sắt, và say rượu thì chẳng dễ dàng gì.

Anh cười khi nhớ lại ngày sinh nhật trước của mình. Kelly, bạn gái cũ của anh, đã lên kế hoạch tổ chức một bữa tiệc lớn, đầy bất ngờ dành cho anh, nhưng cô sắp xếp mọi việc không được tốt lắm, và anh đã có mặt trước tất cả khách mời. Anh nghĩ có lẽ anh nên nhớ Kelly nhiều hơn, nhưng điều mà anh cảm thấy khi anh nghĩ về cô chủ yếu là bẽ bàng vì cô đã đá anh bởi một tay guitar 23 tuổi, kẻ cầu hôn cô với một chiếc nhẫn. Tuy nhiên, anh hy vọng cô được hạnh phúc. Cô là một cô gái ngọt ngào, mặc dù cô đã từng chọc anh phát cáu lên.

Anh là kẻ hay quát tháo, tính khí tự nhiên đã thế rồi. Anh chẳng có ý gì khi quát tháo cả, nó chỉ đơn giản là cách anh giao tiếp. Tuy nhiên, bất cứ khi nào anh quát tháo Kelly, cô ấy oà ra nước mắt thay vì đứng lên chống lại anh. Cô làm anh cảm thấy mình như một kẻ hay bắt nạt, có nghĩa là anh không bao giờ hoàn toàn thư giãn và chỉ đơn giản là chính mình khi ở cạnh cô.

Đó là một vấn đề anh luôn mắc phải với những cô nàng anh hẹn hò cùng. Anh bị hấp dẫn một cách tự nhiên bởi những cô nàng xinh đẹp, những cô quan tâm đến người khác không chỉ riêng bản thân mình. Thật không may, những cô gái như vậy thường nhút nhát, và họ để cho anh điều khiển họ.

Cũng có rất nhiều phụ nữ hay gây sự, những người dám đứng lên chống lại anh, nhưng họ hoá ra lại là những kẻ đào mỏ. Không phải là anh đổ lỗi cho những phụ nữ muốn tự kiếm tiền cho mình, miễn là cô ta không dấu diếm điều đó.

Phoebe Calebow, bà chủ của đội Star và là ứng cử viên cho giải Người phụ nữ tốt nhất thế giới mỗi khi cô không phải là cái nhọt ở mông, nói rằng anh sẽ không gặp nhiều rắc rối với phái nữ như thế, nếu anh ngừng hẹn hò với những cô nàng miệng còn hơi sữa, nhưng cô không hiểu. Bóng bầu dục là trò chơi dành cho những người trẻ tuổi. Anh còn trẻ, mẹ kiếp! Và trong khi anh vẫn còn có thể chọn và lựa các cô nàng, tại sao anh phải chọn một cô 30 tuổi tuyệt vọng, kẻ bắt đầu chịu gánh nặng tuổi tác khi anh có thể có những cô nàng trẻ trung, xinh đẹp, lấp lánh xung quanh? Anh từ chối nghĩ về bất cứ khía cạnh nào của bản thân mình ngoại trừ thời kỳ rực rỡ nhất của anh, đặc biệt bây giờ khi mà Kevin Tucker đang thờ ngay đằng sau gáy anh. Cal thề rằng anh thà bị thiêu trong lửa địa ngục trước khi anh để cho tên khốn tự mãn đó đoạt lấy vị trí của mình.

Anh uống cạn ngụm scotch cuối cùng của mình và cảm thấy bắt đầu hơi vầng vát, điều khiến anh cho rằng anh cuối cùng cũng tiến được vào nơi mà anh muốn, nơi anh có thể quên đi cái chết của hai người anh yêu thương, nơi anh quên đi Kevin Tucker, việc trở nên già đi và cái thực tế là có vẻ như đã hàng thế kỷ rồi kể từ khi anh đưa một trong những cô nàng lấp lánh mà anh hẹn hò cùng vào giường. Cùng lúc ấy, anh nhận thấy Chris xem đồng hồ lần thứ ba trong mười lăm phút. "Phải đi đâu hả, Chris?"

"Cái gì? Uh, không." Cậu ta liếc Melvin một cái. "Không, tôi chỉ tự hỏi mấy giờ thôi."

"Ba phút trước cậu vừa nhìn đồng hồ mà." Cal nhặt cây gậy đánh gôn và đi vào phòng ăn được lát sàn đá vôi và một chùm đèn pha lê đắt tiền, nhưng không có đồ đạc gì khác. Thế thì sao nào? Anh thích mọi thứ dễ dàng và tiện lợi, và anh chắc chắn không có ý định tổ chức một buổi dạ tiệc hoành tráng. Khi anh cùng bạn bè giải trí, anh thuê một cái máy bay và trở mọi người đến Scottsdale. (*Scottsdale là thành phố nằm ở phía đông Maricopa County, Arizona, United States. Scottsdale được coi là nơi ăn chơi của những kẻ nhà*

giàu, với những khu mua sắm lớn, những bữa tiệc thâu đêm và những khách sạn sang trọng)

Bên cạnh đó, anh không thích chất đông những đồ đạc không cần thiết vì sống trong cùng một nơi quá lâu làm cho anh cảm thấy nôn nóng không yên, và có càng ít đồ, chuyên nhà càng dễ dàng hơn. Anh là một cầu thủ tuyệt vời vì không có sự huyền ảo nào trong cuộc đời anh. Không có nhà ở cố định, không có phụ nữ thường trú, không có gì có thể làm anh cảm thấy già nua và đã qua sử dụng. Không có gì có thể làm anh mất thăng bằng.

Chuông cửa reo, và đầu Willie ngay lập tức ngẩng lên. "Chắc là pizza tớ đã gọi."

Cả ba người bọn họ đều phi ra phía cửa.

Cal nhìn theo thích thú. Cả buổi tối, họ như ngậm thoả thuận cái gì đó. Bây giờ dường như anh sắp sửa tìm ra nó là cái gì rồi.

***

Jane đứng trên lối vào rộng rãi của ngôi nhà xa hoa của Cal Bonner. Với cái nơ bướm hồng to oạch thắt quanh cổ, cô là món quà được bọc và giao hàng một cách đặc biệt.

Tim cô đập huỳnh huých nhanh đến nỗi cô ngạc nhiên khi những anh chàng này không nhìn thấy làn da chuyển động theo mỗi nhịp bên dưới cái cổ áo xếp nếp của cô. Cô cũng cảm thấy hơi mù mẫm một chút, không giống bản thân cô tí nào, và cô nghi ngờ rằng những viên thuốc của Jodie đã phát huy tác dụng.

Anh chàng lông mày sâu bướm Junio treo áo khoác cho cô và thì thầm lời giới thiệu ngắn gọn cho ba anh chàng khác chỉ có thể là cầu thủ bóng bầu dục. Chris là anh chàng da trắng với mái tóc hơi hói, móng lưa thưa có cái cổ vĩ đại nhất mà cô từng được thấy gắn trên cơ thể một người. Melvin da đen, và cặp kính có dây đeo khiến anh ta trông đầy hơi hướng học giả, nhìn thật lạ trên thân hình to lớn. Willie da màu cà phê ám, càng làm nổi bật lên đôi mắt sẫm giá.

Junior hoàn thành phần giới thiệu mình và giơ ngón cái lên về phía cô. "Jodie làm rất tốt, phải không? Tớ đã nói với các cậu là cô ấy sẽ làm được mà."

Những anh chàng còn lại bắt đầu đánh giá cô, và Willie gật đầu. "Rất sang trọng. Nhưng cô ấy bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi lăm," Junior trả lời, giảm đi một năm trong số tuổi tưởng tượng của cô.

"Chân đẹp đấy," Chris nói khi anh ta đi một vòng quanh cô. "Móng cũng tuyệt." Anh ta khum tay trên móng phải cô và siết lại.

Cô quay người lại và đá mạnh vào ống chân anh ta.

"Hey!"

Quá muộn, cô nhận ra cô đã mắc một sai lầm lớn. Một phụ nữ bán phần buôn hương khó mà phản ứng mạnh như vậy khi được vuốt ve. Cô hồi phục nhanh chóng và nhìn anh ta với tất cả vẻ kiêu căng của một gái gọi hạng sang. "Tôi không phải là hàng miễn phí. Nếu anh quan tâm đến việc mua hàng, sắp xếp một cuộc hẹn đi."

Không hề cự nự, họ bắt đầu cười, và Willie gật đầu đồng ý. "Em đúng là những gì lão Bomber cần."

"Cậu ta sẽ toe toét suốt cả ngày mai thôi," Melvin khúc khích.

"Đi nào, các cậu. Tới lúc tiệc tùng rồi!"

Junior đẩy cô về phía trước, và cô gần như chao đảo trên cái nền đá vôi với đôi giày cao gót kỳ cục, tất cả bọn họ bắt đầu hát. Happy birthday to you, Happy birthday to you. . .

Miệng khô khốc và sợ hãi, cô bước những bước cuối cùng vào phòng giải trí. Với bước chân tiếp theo, gót

giày của cô chìm vào tấm thảm trắng. Cô quay lại, nhận ra Cal Bonner, và đông cứng lại. Dù trong trạng thái đờ đẫn mù mịt, thực tế phũ phàng đã trở nên hoàn toàn rõ ràng. Màn hình ti vi là kẻ nói dối.

Anh ta đứng đổ bóng vào bức tường cạnh cửa sổ, phía sau không có gì ngoại trừ đêm tháng mười một lạnh giá. Trên ti vi, cô đã thấy một kẻ nhà quê với một cơ thể hoàn hảo, ngữ pháp tệ hại, nhưng người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào cô từ phía bên kia phòng không có một tí gì là nhà quê hết. Cô đã chọn một chiến binh.

Anh ta nghiêng đầu sang một bên và nghiên cứu cô. Cái nhìn của anh ta lạnh lẽo và âm ảm, và nó khiến cảm giác khiếp sợ chạy thẳng lên đầu cô.

Đôi mắt màu xám đỏ nhạt đến độ gần như chuyển sang màu bạc. Đôi mắt không biết đến sự thương xót là gì.

Mái tóc quăn thành những lọn mềm mại trông có vẻ không được thuần hoá bởi bất cứ nhát cắt có mục đích nào. Kẻ dựng nên những luật lệ riêng của mình và không chịu cúi mình trước bất kỳ ai.

Cơ bắp rắn chắc và sức mạnh gân guốc. Thề chất của một động vật.

Xương gò má hung bạo và xương quai hàm tàn nhẫn. Không có một chút gì mềm mại ở đó. Thậm chí không có lấy nổi một hạt cảm xúc dịu dàng. Người đàn ông này là một người đi chinh phục, được thiết kế bởi tự nhiên để tiến hành những cuộc chiến tranh.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng của cô. Cô biết mà không cần hỏi là anh sẽ là tàn nhẫn với bất cứ ai anh quyết định là kẻ thù của mình. Ngoại trừ việc cô không phải là kẻ thù của anh, cô tự nhắc nhở mình. Anh không biết cô đã lên kế hoạch những gì với anh. Bên cạnh đó, các chiến binh không quan tâm đến những việc như là con cái bất hợp pháp. Đứa trẻ là một hệ quả tự nhiên của hãm hiếp và cướp bóc và không hề được ngó ngang đến lần thứ hai.

Một bàn tay thô bạo, đi kèm với một tràng cười khàn khàn của nam giới, đẩy cô về phía người đàn ông cô đã chọn để trở thành cha của con mình.

"Đây là quà sinh nhật của cậu, Cal."

"Của chúng tôi tặng cậu."

"Chúc mừng sinh nhật, anh bạn. Chúng tôi quan tâm đủ để gửi thứ tốt nhất."

Cú huých cuối cùng xô cô lại phía anh. Cô va phải một vùng ngực đầy cơ bắp. Một cánh tay mạnh mẽ choàng qua người cô trước khi cô bị ngã, và cô ngửi thấy một mùi thoang thoảng của rượu scotch. Cô cố gắng để lùi lại, nhưng anh ta vẫn chưa quyết định để cô đi, thế nên chuyện lùi lại là không thể.

Sự vô vọng bất thành linh của cô thật đáng sợ. Anh ta đứng cao hơn cô gần một cái đầu, và không có lấy một ounce chất béo trên cơ thể luôn trong tình trạng cân đối của anh ta. Cô buộc mình không kháng cự để được thả ra vì cô biết anh ta sẽ đè bẹp cô nếu anh ta cảm thấy sự yếu đuối của cô.

Một hình ảnh chợt lướt qua tâm trí cô, cơ thể trần truồng của cô bên dưới anh, và cô ngay lập tức đã đẩy nó đi. Nếu cô nghĩ về những phân khúc nữa, sẽ chẳng có lời cầu nguyện nào có thể chấm dứt chuyện này.

Bàn tay của anh ta trượt lên cánh tay cô. "Well, bây giờ, tôi không nghĩ rằng tôi đã từng nhận được một món quà sinh nhật tuyệt như thế này. Mấy người các cậu có nhiều trò đùa trong tay áo hơn là một con nai có bọ đầy."

Cái giọng đậm chất nhà quê ấy ngay lập tức khiến cô cứng lại. Anh ta có thể có cơ thể của một chiến binh, nhưng anh ta vẫn chỉ là một gã chơi bóng thôi, và không phải là một trong những kẻ thông minh trong lĩnh vực đó. Sự hiểu biết của bộ não siêu thông minh của cô cho cô đủ tự tin để nhìn thẳng vào đôi mắt nhạt màu ấy khi anh ta chậm chậm nói lỏng cái siết chặt đã giam giữ cô.

"Chúc mừng sinh nhật, Mr Bonner" Cô đã cố tình khiến giọng mình nghe khàn khàn gọi cảm. Nhưng thay

vào đó nó nghe như của một giáo sư, khi đang chào đón một cậu sinh viên lên vào lớp vì đi trễ.

"Cậu ấy là Cal," Junior nói. "Đó là viết tắt của Calvin, nhưng tôi khuyên em không nên gọi cậu ta như thế vì nó sẽ khiến cậu ta cực kỳ điên tiết, và chọc Bomber điên lên không phải là những gì chúng tôi yêu cầu. Cal, đây là Rose. Rose Bud."

Anh ta nhướn một bên lông mày. "Mấy người các cậu tặng tôi một vũ nữ thoát y?"

"Đó chính xác những gì tôi đã nghĩ, nhưng không phải. Cô ấy là gái gọi."

Sự ghê tởm lướt qua mặt anh, sau đó biến mất. "Well, bây giờ, tôi cảm ơn rất nhiều việc tất cả các cậu đã nghĩ cho tôi, nhưng tôi phải bỏ qua thôi."

"Cậu không thể làm điều đó, Cal," Junior phản đối. "Chúng ta đều biết cậu cảm thấy thế nào về mấy cô ả gái gọi, nhưng cô Rose này không phải là một con điếm tầm thường đứng ở góc phố. Quý thật, không. Cô ấy là một gái gọi cực kỳ cao cấp. Tổ tiên cô ấy đến đây trên chiếc The Mayflower hay cái gì đại loại thế. Nói cho cậu ta biết đi, Rose."

Cô đang bận rộn cố gắng để tiêu hoá cái thực tế là cô-Tiến sĩ Jane Darlington, một nhà vật lý rất đáng tôn trọng, chỉ có mỗi một người yêu trong quá khứ-đã bị gọi là một con điếm đến nỗi phải mất một chút thời gian để tập hợp được vẻ kiêu căng để trả lời. "Một người họ Bud đã phục vụ Miles Standish." (*Myles Standish là một sĩ quan quân đội Anh, có nhiệm vụ như một cố vấn quân sự cho Plymouth Colony, trên chiếc tàu The Mayflower. Ông cũng là người một trong những xây dựng nên thị trấn Duxbury, Massachusetts năm 1632. Ông được nhớ đến bởi lòng dũng cảm trong chiến trận và tài quân sự*)

Chris liếc về phía Melvin. "Tôi biết ông ấy. Không phải ông ấy chơi cho đội The Bears những năm tám mươi sao?"

Melvin cười. "Khi thật, Chris, cậu có dành một tí thời gian nào trong lớp học hỏi cậu học đại học không vậy?"

"Tớ chơi bóng. Tớ chẳng có thời gian cho mấy cái thứ vớ vẩn đấy. Bên cạnh đó, chúng ta có nói về chuyện đó bây giờ đâu. Chúng ta đang nói về thực tế hôm nay là sinh nhật của Bomber, chúng ta đã tặng cậu ấy món quà khủng nhất mà tiền có thể mua được, và cậu ta quảng toẹt nó đi!"

"Đó là vì cô ta già quá," Willie kêu lên. "Tôi đã nói với các cậu chúng ta nên đổi ai đó trẻ hơn, nhưng tất cả các cậu cứ tiếp tục nói cô ta phải không nhắc nhở cậu ấy về Kelly. Cô ấy mới chỉ có 24 thôi, Cal. Thật đấy."

Và như thế, cô trẻ thêm một tuổi nữa.

"Cậu không thể bỏ qua được." Chris bước lên một bước, sự hiểu chiến hiện rõ trong mắt anh ta. "Cô ấy là quà sinh nhật của cậu. Cậu phải fu-er-lên giường với cô ấy."

Cô nóng bừng lên, và vì cô không thể để bị bắt gặp đang đỏ mặt, cô quay đi và giả vờ nghiên cứu phòng khách. Thảm trắng, ghế sofa có thể kéo dờn màu xám, thiết bị âm thanh nổi, và màn hình TV lớn đắt tiền nhưng kém hấp dẫn. Cô nhận thấy có vô số hộp đựng các loại bị quảng lung tung trên thảm: một cốc nhựa, một hộp đựng KFC, một hộp ngũ cốc trống rỗng. Ngoài việc là một kẻ què mùa cực mịch, Bonner còn là một kẻ ngờ ngẩn vụng về, nhưng vì tính cầu thả bừa bãi không đi truyền, nên cô không quan tâm.

Anh ta chuyển cây gậy đánh gôn đang cầm từ tay này sang tay khác. "Để tôi nói cho các cậu điều này, các chàng trai. Mọi người vẫn trao đổi quà tặng đấy thôi. Thế nào về việc tôi đổi cô ta lấy một bữa tối bò bít-tết?"

Anh ta không thể làm điều đó được! Cô sẽ không bao giờ có thể tìm thấy ai hoàn hảo hơn để làm cha của con cô.

"Khi thật, Bomber, cô ta đáng giá nhiều hơn một bữa tối bò bít-tết đấy!"

Cô tự hỏi là bao nhiêu. Junior có đưa tiền cho cô, thứ cô giấu luôn vào ví của mình mà không mở ra xem, sau đó dúm xuống dưới ghế trước chiếc xe của cô. Việc đầu tiên ngày mai cô làm là tặng hết số tiền đó vào quỹ học bổng của trường đại học.

Anh ta uống cạn cái chất lỏng có trong cốc. "Tôi rất cảm kích, các cậu, nhưng tôi cho rằng tôi chỉ cảm thấy không hứng thú với một à đêm đêm nay."

Sự tức giận đập vào cô như một vụ va chạm phân tử. Làm thế nào anh ta dám nói về cô như thế! Cảm xúc của cô đôi khi bị phân bội cô, nhưng hiếm khi tâm trí của cô làm điều đó, và bây giờ nó đang reo hò yêu cầu cô làm gì đó. Cô không thể bỏ cuộc dễ dàng. Anh ta thật lý tưởng, và bằng cách nào đó cô đã tìm thấy cách để khiến anh ta thay đổi suy nghĩ của mình. Phải, anh ta có thể chất đáng sợ, và cô không tin rằng anh ta là một người tình nhẹ nhàng, nhưng một vài phút cư xử thô bạo sẽ không giết chết cô được, và cô đã chọn anh vì anh là mặt đối lập của cô trong mọi phương diện đấy sao?

"Aw, thôi nào, Bomber," Willie nói. "Cô ấy thật hot. Chỉ cần nhìn cô ấy tôi cũng cứng lên."

"Vậy thì nhận lấy cô ta đi." Bonner hát đầu về phía hành lang. "Cậu biết phòng ngủ phụ ở đâu rồi đấy."

"Không!"

Tất cả đều quay sang nhìn chăm chăm vào cô.

Cô nghĩ đến cái chất giọng khô khốc của anh ta và tự nhắc nhở mình rằng anh ta chả là gì ngoại trừ là một gã chơi bóng đầu óc đơn giản. Mấy viên thuốc cho cô dừng cảm. Tất cả những gì cô phải làm là mưu mẹo hơn anh ta. "Tôi không phải là một miếng thịt để đẩy qua đẩy lại. Tôi làm việc theo hợp đồng độc quyền, và hợp đồng của tôi ghi rõ là tôi chỉ phải hành nghề với ông Bonner." Tránh ánh mắt của anh ta, cô nhìn về phía mấy chàng trai còn lại. "Vậy sao quý vị không rời đi bây giờ để tôi và anh ta có thể thảo luận riêng tư về vấn đề này?"

"Yeah, tại sao chúng ta không làm điều đó," Melvin nói. "Đi nào, các chàng trai."

Anh ta không phải thuyết phục họ. Họ đổ xô về phía phía phòng giải lao với một tốc độ tỉ lệ thuận với kích thước của họ.

Melvin quay lại ở giây cuối cùng. "Chúng tôi hy vọng tiền của chúng tôi được tiêu đúng cách, Rose. Bomber là công việc của em, nghe rõ chưa? Bất cứ điều gì cậu ta muốn."

Cô nuốt xuống và gật đầu. Một giây sau, cửa trước vang lên một tiếng sầm.

Cô và người đàn ông mà họ gọi là Bomber chỉ còn lại một mình.

Chương 3

Jane theo dõi chàng tiền vệ của đội Star đổ đầy cốc của mình từ một cái chai đặt trên bàn cà phê. Nâng cái cốc lên miệng, anh xem xét cô bằng đôi mắt soi mói nhạt màu, cứ như thể riêng chúng thôi cũng có thể tự mình tiến hành chiến dịch phá huỷ trái đất rồi.

Cô phải làm cách nào đó để quyến rũ được anh trước khi anh ném cô ra ngoài, nhưng làm thế nào đây? Cô có thể chỉ đơn giản là cởi hết quần áo ra, nhưng cơ thể cô với bộ ngực khá nhỏ không thể gọi là mầu mỡ được, có thể đó là cách nhanh nhất để cô bị ném ra ngoài. Bên cạnh đó, thật khó có thể mạnh dạn cởi quần áo trước mặt một người lạ đang đứng trong một căn phòng đầy đủ ánh sáng với một cái cửa sổ có kích cỡ như một bức tường mà không có lấy nổi một cái rèm che. Khi cô hình dung ra cái phần khoả thân này, cô luôn tưởng tượng ra một nơi nào đó rất tối.

"Cô cũng có thể đi về với họ, Rosebud. Tôi tin rằng tôi đã nói với cô, tôi không quan tâm đến gái điếm."

Ngữ pháp tồi tệ của anh ta khiến dự đoán của cô càng thêm vững chắc. Với mỗi sai lầm ngôn ngữ của anh ta, chỉ số IQ của đứa con chưa sinh của cô lại giảm một vài điểm.

Cô tìm cách câu giờ. "Tôi luôn thấy thật thiếu khôn ngoan khi định kiến với bất cứ nhóm người nào."

"Cô không nói thế chứ."

"Lên án một người chỉ dựa trên cơ sở duy nhất về dân tộc, tôn giáo, hoặc thậm chí là nghề nghiệp hoạt động của người đó là vô lý."

"Vậy sao? Thế còn những kẻ giết người?"

"Những kẻ giết người không được xét đến, nghiêm túc mà nói, một nhóm phải có sự gắn kết, do đó, chúng không giống nhau lắm." Cô biết rằng anh ta đã tham gia vào cuộc tranh luận mà có lẽ không phải là phương pháp tốt nhất để khiêu gọi, nhưng cô là một người tranh luận giỏi hơn là một kẻ quyến rũ, và cô không thể kháng cự lại việc bảo vệ ý kiến của mình. "Nước Mỹ được thành lập trên nguyên tắc của sự đa dạng hoá các dân tộc và tự do tôn giáo, nhưng những định kiến mù quáng đã gây ra hầu hết các tệ nạn trong xã hội của chúng ta. Anh không thấy mỉa mai sao?"

"Cô đang cố gắng nói cho tôi rằng nghĩa vụ yêu nước của tôi như một người con trung thành của Uncle Sam là chỉ cho cô thấy những vết nứt trên trần phòng ngủ của tôi?" (*Uncle Sam là một cách gọi cá nhân hóa chỉ nước Mỹ. Nguồn gốc tên gọi: Sam Wilson làm nghề đóng thịt hộp ở Troy (New York) và nổi tiếng là người lương thiện, chịu khó làm ăn. Trong cuộc chiến diễn ra năm 1812, Sam được cử làm viên chức kiểm tra thịt trong lực lượng quân sự Mỹ trú đóng ở New Jersey, làm việc với một nhà thầu tên Elbert Anderson. Thịt do Anderson cung cấp được đóng dấu chữ "EA-US" là chữ tắt tên của nhà thầu (Elbert Anderson) của quốc gia cung cấp (United States). Theo lời truyền tụng, khi thống đốc New York là Daniel D. Tompkins đến thăm nhà máy đóng hộp và hỏi về những chữ tắt trên, một công nhân đã trả lời ông ta 'US' là chữ tắt của 'UNCLE SAM WILSON'. Từ đó các binh sĩ Mỹ truyền tai nhau là những chuyến hàng tiếp tế cho quân đội đã đến từ 'UNCLE SAM'. Ngày nay khi muốn trêu chọc hay giễu cợt, người ta gọi người Mỹ là Uncle Sam.)*

Cô đã bắt đầu mỉm cười cho đến khi cô thấy vẻ mặt của anh ta cực kỳ nghiêm trọng. Với kẻ không nỡ may mắn này, chỉ số IQ của đứa con chưa ra đời của cô đã tụt dốc xuống thêm chút nữa.

Trong một khoảnh khắc, cô đã cân nhắc đến vấn đề đạo đức khi cố tình thao túng một người đàn ông như vậy, chưa kể đến thiếu óc hài hước, nhưng sự cần thiết cơ thể chiến binh của anh ta để phục vụ cho mục đích của cô đã thắng các nguyên tắc đạo đức. "Có, tôi cho là thế đấy."

Anh ta dốc ngược cái cốc. "Được rồi, Rosebud. Tôi cho là tôi đã say đủ để cho cô một cơ hội trước khi tôi ném cô ra ngoài. Cho tôi xem cô có gì nào."

"Gì cơ."

"Hãy xem hàng hoá nào."

"Hàng hoá?"

"Cơ thể cô. Các thủ đoạn cô giấu trong túi. Nhân tiện cô làm gái gọi được bao lâu rồi?"

"Uh... Trên thực tế, anh là khách hàng đầu tiên của tôi."

"Khách hàng đầu tiên của cô?"

"Đừng để điều đó khiến anh hoảng loạn. Tôi đã được đào tạo rất tốt."

Mặt anh ta rần rần và cô nhớ lại về ghê tởm của anh ta về gái gọi, một thực tế đã khiến tình huống đặc biệt này càng khó có thể thực hiện được. Khi cô chỉ ra điều này, Jodie đã gạt nó sang một bên bằng cách nói rằng đồng đội của anh ta sẽ chuốc cho anh ta say sưa, và anh ta sẽ chẳng thể nào phân biệt nổi. Nhưng mặc dù Jane có thấy anh ta uống, anh ta chẳng có vẻ gì là say sưa cả.

Cô sẽ lại phải nói dối một lần nữa. Có lẽ là do thuốc, nhưng cô dường như càng ngày càng kiểm soát được vấn đề. Nó chỉ đơn giản là sáng tác ra một thực tế mới, tô vẽ lại nó với một vài chi tiết cần thiết, và cố gắng hết mức để nhìn thẳng vào anh ta trong suốt quá trình. "Có thể anh là người cô điên, Mr Bonner, người vẫn tin rằng phụ nữ trong ngành nghề của tôi chỉ có thể được đào tạo theo duy nhất một cách, nhưng điều đó không còn đúng nữa. Ví dụ là tôi đây không phải là một gái gọi."

Cốc của anh ta dừng lại giữa chừng. "Cô là gái gọi."

"Đúng. Nhưng tôi cho rằng tôi đã đề cập với anh rằng anh là khách hàng đầu tiên của tôi. Cho đến bây giờ tôi mới chỉ thân mật với một người đàn ông. Người chồng quá cố của tôi. Tôi tình cờ là một góa phụ. Một góa phụ rất trẻ."

Anh ta chẳng có vẻ gì là tin tưởng cái thông tin vừa rồi, vì vậy cô bắt đầu tô vẽ. "Chồng tôi chết bỏ tôi lại trong nợ nần khủng khiếp, và tôi cần công việc nào đó trả hậu hĩnh hơn so với mức lương tối thiểu. Thật không may, không có kỹ năng thị trường, tôi không có nhiều sự lựa chọn. Sau đó, tôi nhớ rằng chồng tôi đã luôn khen ngợi tôi trên khía cạnh thân mật của cuộc hôn nhân của chúng tôi. Nhưng xin đừng nghĩ rằng vì tôi chỉ có một đối tác mà tôi không có trình độ cao."

"Có lẽ tôi đã bỏ qua điều gì đó chẳng, nhưng tôi không hiểu làm sao một ai đó có thể khẳng định có-Cô nói thế nào nhỉ? Một đối tác?-mà lại được đào tạo tốt."

Anh ta chỉ ra đúng vấn đề rồi đấy. Nào cô lách cách hoạt động. "Tôi đã đề cập đến những băng hình giảng dạy mà tất cả các nhân viên mới của công ty tôi đều phải xem."

"Họ đào tạo cô bằng cách xem video." Mắt anh ta hẹp lại, khiến cô nhớ đến cách một gã thợ săn đang ngắm trước khi bóp cò. "Bây giờ, không phải thật thú vị sao."

Cô cảm thấy một niềm vui nho nhỏ dâng lên khi đứa trẻ của cô lại mất thêm một vài điểm trong bài Kiểm tra Kỹ năng cơ bản Iowa. Ngay cả một máy tính cũng không thể chọn một kết hợp hoàn hảo hơn. (*Iowa Test of Basic Skills là chương trình tự nguyện, không lợi nhuận do trường đại học Iowa cung cấp. The ITBS được áp dụng cho học sinh từ lớp mẫu giáo đến lớp 8, tùy từng lớp sẽ có những phần thi riêng và độ khó khác nhau. Kết quả của ITBS được sử dụng cho mục đích nghiên cứu, giảng dạy.*)

"Chúng không phải là video thông thường. Không phải là thứ anh muốn một đứa trẻ nhạy cảm xem. Nhưng các phương pháp cũ về việc tập huấn nghề nghiệp không còn được sử dụng trong thời đại hiện nay vì an toàn tình dục, ít nhất là không được sử dụng trong các công ty môi giới có óc phán đoán."

"Công ty môi giới? Cô muốn nói về nhà thổ?"

Mỗi lần cô nghe thấy cái từ ghê tởm ấy cô lại cảm thấy nhói lên một chút. “Thuật ngữ chính trị đúng phải là: “Công ty môi giới niềm vui.” Cô tạm dừng một chút. Đầu cô có cảm giác như thể nó đang trôi nổi bập bềnh trên vai cô. “Cũng như gái gọi nên được đặt những cái tên như là nhà cung cấp khoái cảm tình dục (sexual pleasure providers) hay là SPPs.”

"SPPs? Cô chắc chắn là cuốn từ điển biết đi."

Đó là do tò mò, nhưng giọng anh ta dường như ngày càng khàn hơn từng phút một. Chắc phải là do rượu. Tạ ơn chúa, anh ta quá đần độn để nhận ra cuộc đối thoại này đã trở nên lạ lùng như thế nào. "Chúng tôi có những buổi thuyết trình và những khách mời đến để thảo luận những vấn đề chuyên môn với chúng tôi."

"Như thế nào?"

Tâm trí của cô đang chạy đua. "Uh... ví dụ như đóng các vai diễn."

"Những loại vai diễn nào?"

Loại nào mới được cơ chứ? Tâm trí cô đảo tung những kịch bản khác nhau, tìm kiếm một kịch bản không dính dáng đến đau đớn thể chất hay những thứ suy đồi. "Well, chúng tôi có một kịch bản gọi là Prince Charming và Cinderella."

"Như thế nào?"

"Nó liên quan đến... hoa hồng. Làm tình trên giường với những cánh hoa hồng."

"Nghe có vẻ hơi nữ tính với tôi. Cô có cái gì đậm đà hơn để đề nghị không?"

Sao cô lại đề cập đến đóng vai các kịch bản cơ chứ? "Tất nhiên, nhưng vì anh là khách hàng đầu tiên của tôi, tôi nghĩ rằng tôi sẽ phục vụ anh tốt hơn nếu chúng ta cứ tiến thẳng vào vấn đề cơ bản."

"Thế còn cách thức làm việc?"

Cô nuốt xuống một cái. "Khả năng đặc biệt hiện nay của tôi." Anh ta chẳng có vẻ gì là bị kích thích bởi cái viễn cảnh cô vẽ ra, dù khuôn mặt anh ta chẳng biểu hiện gì nhiều, quá là khó nói. "Điều đó, hoặc-Tôi nghĩ rằng tôi có năng khiếu là-uh-đôi tác ở phía trên."

"Well, tôi cho rằng cô đã khắc phục được những định kiến của tôi đối với gái gọi."

"Nhà cung cấp khoái lạc tình dục."

"Gì cũng được. Nhưng vấn đề là cô hơi già đối với tôi."

Già! Điều đó thật sự khiến cô điên lên. Anh ta ba mươi sáu, vậy mà anh ta dám coi một phụ nữ mới 24 là già! Có lẽ đó là do đầu óc cô hơi bông bênh, nhưng thực tế cô không thực sự 24 tuổi chẳng có gì khác biệt. Chỉ xét về những nguyên tắc cơ bản thôi.

Cô cố gắng trung ra một cái nhìn thiện cảm. "Tôi xin lỗi, tôi chắc phải hiểu lầm. Tôi cho rằng anh có thể xử lý một phụ nữ trưởng thành."

Dù anh vừa nuốt cái gì, nó cũng đi xuống sai đường và anh ta ho sặc sụa.

Cảm thấy thoải mái một cách độc ác, cô vẫy tay về phía phía điện thoại của anh ta. "Anh có muốn tôi gọi cho văn phòng và hỏi họ có thể gửi Bí Ngô đến đây không? Nếu cô bé đã làm xong bài tập về nhà, cô bé sẽ đồng ý thôi."

Anh ta ngừng họ đủ lâu để đo đếm cô với sóng âm phát ra từ đôi mắt đó. "Cô không thể 24 được. Cả hai chúng ta đều biết cô không thể ít hơn một ngày dưới 28 được. Bây giờ tiếp tục đi và cho tôi xem cô học được những gì từ mấy cuốn băng đào tạo về khởi động đó. Nếu cô khiến tôi quan tâm, có lẽ tôi sẽ xem xét

lại."

Hơn bất cứ điều gì, cô muốn hét vào mặt anh ta là biến xuống địa ngục đi, nhưng cô sẽ không cho phép sự phần nộ kéo cô ra khỏi mục tiêu của mình, dù cô có bị phán xét như thế nào đi nữa. Làm thế nào cô có thể quyền rũ anh ta? Cô đã không hề quan tâm gì đến việc vuốt ve trước khi giao hợp, giả định rằng anh ta chỉ cần ở trên cô, thực hiện các hành động, và lăn xuống như cách Craig đã làm.

"Có loại hoạt động làm âm lên nào mà anh thích trong quá khứ không?"

"Cô có mang theo bất kỳ cái Whip Reddi nào không?"

Cô có thể cảm thấy mình đang đồ mặt. "Không, tôi không mang."

"Thế còn còng tay?"

"Không!"

"Khi thật. Tôi cho rằng chẳng có gì quan trọng hết. Tôi là người đầu óc khoáng đạt." Anh ta ngả người vào chiếc ghế bành lớn nhất trong phòng và vẫy tay về phía cô. "Cứ tiếp tục đi, Rosebud, và-cô gọi là gì nhĩ-cung cấp. Tôi có lẽ sẽ thích bất cứ cái gì cô mang lại."

Có lẽ cô có thể nhảy một điệu quyền rũ cho anh ta xem. Cô là một vũ công giỏi khi chỉ có một mình, nhưng trước công chúng, cô thường vụng về và ngượng ngập. Có lẽ cô có thể làm như cô vẫn tập trong lớp Aerobics của cô, mặc dù giữa lịch làm việc dày đặc và thực tế là cô thích đi bộ như là một hình thức tập thể dục, cô thường bỏ ngang trước khi lớp học kết thúc. "Nếu anh muốn bật một bản nhạc yêu thích..."

"Chắc chắn rồi" Anh ta đứng dậy và bước đến một dàn âm thanh stereo. "Tôi nghĩ rằng tôi có thể có một vài công cụ trí thức. Tôi cá là một SPS như cô thích nhạc Longhair."

"SPP."

"Không phải đó là những gì tôi nói à" Anh ta trượt một đĩa CD nhỏ vào máy sau đó quay lại chỗ ngồi của mình, phòng khách được lấp đầy âm nhạc sống động với bài "Flight of the Bumblebee." của Rimsky-Korsakov. Một bài hát với nhịp điệu điên cuồng chẳng phải là ý tưởng của cô về thể loại nhạc dùng để quyền rũ, nhưng cô biết làm gì được chứ?

Cô trình diễn một màn xoay khớp bả vai được lấy ra từ phần khởi động trong lớp Aerobics và cố gắng trông thật nóng bỏng nhưng những nhịp nhanh của bản nhạc khiến nó trở nên thật khó khăn. Tuy nhiên, những hóa chất được đẩy qua mạch máu đã giúp cô tiếp tục. Cô thêm vào một số động tác chân ép ngang, mười bên phải và sau đó mười bên trái, để cô sẽ không bị lệch người.

Tóc cô cọ vào má khi cô di chuyển theo cái cách cô chỉ có thể hy vọng là hấp dẫn, nhưng khi anh ta theo dõi cô với đôi mắt hần học, cô không hề nhìn thấy bất cứ bằng chứng nào cho thấy anh ta bị cuốn đi bởi ham muốn. Cô nghĩ đến động tác bụng, gập người chạm tay vào ngón chân, nhưng nó có vẻ như không phải là một phong cách nhảy duyên dáng cho lắm. Bên cạnh đó, cô không thể chạm vào ngón chân mà không cong đầu gối. Cảm hứng tấn công.

Một. Hai. Ba. Đá!

Một. Hai. Ba. Đá!

Anh bắt chéo chân và ngáp.

Cô thử nghiệm một màn lắc hông nho nhỏ.

Anh ta liếc đồng hồ.

Thật là vô vọng. Cô dừng lại và để cái nhịp điệu bumblebee bay mà không có cô.

"Và đây, tôi đang ngồi đợi cô hoàn thành nốt cái điệu lừa nháy đó đây."

"Tôi không nháy giỡn lắm khi có người nhìn."

"Tôi cho rằng cô nên dành thêm một ít thời gian với những video đào tạo. Hoặc một vài phim cũ của John Travolta." Anh ta đứng dậy và bước tới giảm âm lượng nhạc. "Tôi có thể nói thật với cô không, Rosebud?"

"Vâng, làm ơn."

"Cô không khuấy động tôi." Anh ta cho tay vào túi quần và rút ví ra. "Tôi sẽ boa thêm tiền cho cô."

Cô chỉ đủ thời gian để kim không bật khóa, mặc dù trên thực tế cô không phải loại người hơi một tí là mướt mắt nước mũi sì sọt. Anh ta sắp sửa đá cô ra khỏi cửa, và cô sẽ đánh mất cơ hội tốt nhất để có đứa con trong mơ. Tuyệt vọng khiến giọng cô khàn đặc. "Làm ơn, Mr Bonner. Anh không thể tống cổ tôi ra ngoài được."

"Tôi chắc chắn có thể."

"Anh sẽ... Anh sẽ khiến tôi bị sa thải. Các cầu thủ đội Star là một trong những khách hàng rất quan trọng của công ty tôi."

"Nếu nó quan trọng như vậy, tại sao họ lại gửi cô đến? Ai có mắt cũng thấy cô chẳng biết cái khi gì về việc làm gái gọi hết."

"Có một-một hội nghị trong thành phố. Họ bị thiếu nhân sự."

"Vậy nên, cô muốn nói là... Tôi bị dính vào cô vì thiếu người."

Cô gật đầu. "Và nếu họ biết anh đã không hài lòng với sự phục vụ của tôi, họ sẽ sa thải tôi. Làm ơn, Mr Bonner, tôi cần việc làm này. Nếu họ đuổi tôi, tôi sẽ mất tiền trợ cấp."

"Cô có trợ cấp?"

Nếu gái gọi không được nhận trợ cấp, họ chắc chắn nên nhận được. "Họ có một kế hoạch tuyệt vời về nha khoa, và tôi đã có hẹn trông răng. Liệu chúng ta có thể... liệu chúng ta có thể chỉ cần đi vào phòng ngủ không?"

"Tôi không biết, Rosebud..."

"Làm ơn!" Đầy tuyệt vọng, cô tóm lấy tay anh ta. Mắt nhắm tịt, cô đặt nó lên ngực mình và giữ nó ở đó, lòng bàn tay bằng phẳng.

"Rosebud?"

"Yes?"

"Cô đang làm gì đây?"

"Cho anh... cảm thấy vú của tôi."

"Uh-huh." Tay anh ta vẫn để yên. "Không có video đào tạo nào gợi ý cô phải cởi quần áo trước à?"

"Vải áo rất mỏng, do đó, tôi chắc chắn rằng thực sự không có khác biệt gì mấy. Tôi chắc chắn anh có thể thấy tôi không mặc gì phía dưới hết."

Hơi nóng từ lòng bàn tay anh ta đốt cháy lớp lụa mỏng manh xuyên vào da cô. Cô không để mình tưởng tượng bàn tay ấy cảm nhận sẽ thế nào nếu như không có lớp áo mỏng cản trở. "Anh có thể luồn tay vào

chúng nếu muốn."

"Tôi đánh giá cao lời đề nghị này, nhưng-cô không định mở mắt ra à?"

Cô đã quên mất mình nhắm mắt, và cô nhanh chóng mở chúng ra.

Đó là một sai lầm. Anh ta đứng gần đến nỗi cô phải ngêng cổ lên để nhìn anh. Từ cự ly gần như vậy, nét mặt anh ta mờ đi, nhưng vẫn không đủ để giấu đi thực tế là ngay cả miệng anh ta trông cũng khắc nghiệt hơn cô nghĩ lúc đầu. Cô thấy một vết sẹo nhỏ trên cằm anh ta, một vết sẹo khác gần chân tóc. Toàn bộ cơ thể anh ta như được làm bằng cơ bắp và thép đúc. Sẽ chẳng có lấy nổi một đũa đầu gấu nào ở sân chơi dám bắt nạt con của người đàn ông này.

Đó là cái xích đu của tao, đồ lập dị! Biến khỏi nó nếu không tao sẽ đâm mày.

Janie Nào to đầy chấy rận... Janie Nào to đầy chấy rận...

"Làm ơn. Liệu chúng ta có thể vào phòng ngủ không?"

Cô nói lỏng tay, và anh ta từ từ thả tay ra khỏi ngực cô. "Cô có thực sự muốn điều này không, Rosebud?"

Cô gật đầu.

Anh nhìn cô chăm chăm, và đôi mắt chiến binh đó không hề tiết lộ một tí suy nghĩ nào.

"Tôi đã được mua và trả tiền." cô nhắc nhở anh ta.

"Đúng. Cô đã được mua." Anh ta dường như đang suy nghĩ tới lui. Cô kiên nhẫn chờ, cho não bộ chậm chạp của anh ta tất cả thời gian cần thiết để làm việc.

"Tại sao cô không chỉ đơn giản là quay lại công ty của cô và nói rằng chúng ta đã làm việc bán thiu này rồi."

"Tôi có một khuôn mặt rất minh bạch. Nó ngay lập tức sẽ hiện rõ ràng rằng tôi đang nói dối."

"Vậy thì chẳng có cách nào khác để ra khỏi đây phải không?"

Hy vọng của cô bắt đầu tăng lên. "Tôi e là vậy."

"Được rồi, Rosebud; cô thắng rồi. Tôi cho rằng tốt nhất chúng ta nên lên tầng trên thôi." Anh trượt ngón tay trở của mình xuống dưới dải ruy băng hồng. "Cô có chắc mình không mang theo bất kỳ cái công tay nào không?"

Cô cảm thấy cổ họng mình chạm vào ngón tay anh khi cô nuốt xuống. "Tôi chắc mà."

"Vậy thì kết thúc chuyện này thôi."

Anh kéo dải ruy băng như thể nó là cái vòng cổ chó vậy. Tim cô đập thình thịch khi anh dẫn cô ra khỏi phòng giải lao, lên trên những bậc cầu thang có trải thảm mà không hề thả cô ra. Một bên cơ thể cô chạm vào anh. Cô cố gắng dịch chuyển nhưng anh đã cầm tù cô.

Khi họ lên cầu thang, cô liếc anh qua đuôi mắt đầy e sợ. Cô biết nó chỉ là do tưởng tượng của cô thôi, nhưng anh dường như cao hơn, to lớn hơn. Cái nhìn của cô trượt từ ngực đến hông anh, và mắt cô mở lớn. Trừ khi cô hiểu nhầm, anh có vẻ không khách quan như anh đã thể hiện. Bên dưới cái quần jean anh dường như đã hoàn toàn bị khuấy động.

"Ồ đây, Rosebud."

Cô trượt chân khi anh kéo cô qua cửa vào phòng ngủ, vẫn cố gắng tìm hiểu xem làm thế nào một người

ngờ ngạc nhiên như cô lại xoay xở được để khiến anh hứng thú. Cô tự nhắc nhở mình rằng cô là phái nữ, và anh như người thượng cổ. Trong tình trạng say khướt, anh chắc hẳn phải quyết định rằng bất cứ người phụ nữ nào cũng thế thôi. Cô phải biết ơn vì anh đã kéo cô vào hang động của mình bằng dải ruy băng thay vì tóc cô.

Anh bật đèn. Cái đèn ở góc tường chiếu sáng cái giường cỡ lớn được phủ chăn mỏng, nhưng không có chăn nhồi lông vịt. Nó đối diện với một bức tường trở một dãy dài cửa sổ được che phủ bởi những cái cửa chớp dây. Có một cái tủ với những ngăn kéo, một cái ghế thoải mái, một bộ bàn cạnh giường ngủ, nhưng rất lộn xộn.

Anh thả sợi ruy băng của cô ra và quay lại đóng cửa. Cô nuốt xuống một cái khi anh vặn khoá. "Anh đang làm gì đấy?"

"Một số bạn bè của tôi có chìa khoá ngôi nhà này. Tôi đoán cô không muốn bầu bạn vào lúc này. Tất nhiên, nếu tôi sai..."

"Không, không. Anh không sai."

"Cô có chắc không? Một số PSSs chắc phải được chuyên môn hoá để làm việc theo nhóm."

"SPPs. Và những người đó ở cấp độ ba. Tôi mới chỉ ở cấp độ một thôi. Chúng ta có thể tắt đèn không, làm ơn?"

"Làm thế nào tôi có thể nhìn thấy cô nếu chúng ta tắt đèn?"

"Ánh trắng chiếu khá rõ thông qua những cửa chớp mà. Tôi chắc chắn anh có thể nhìn thấy rõ. Và sẽ bí ẩn hơn nếu để thế."

Không cần đợi cho phép, cô xông tới chỗ công tắc điện và tắt nó đi. Căn phòng ngay lập tức tắm trong những dải ánh sáng mặt trăng trượt qua những ô cửa chớp.

Anh đi tới giường và quay lưng lại với cô. Cô theo dõi anh kéo áo phông polo qua đầu. Những cơ bắp ở vai chuyển động khi anh quăng nó sang một bên. "Cô có thể bỏ quần áo trên ghế kia."

Đầu gối cô run rẩy khi cô đi về phía cái ghế anh chỉ. Thời khắc mà cô toan tính đã đến, và cô gằn như tê liệt vì lo sợ đến nỗi mấy viên thuốc lúc trước hình như cũng không còn tác dụng. Lên kế hoạch cho cuộc trạm trán này về phương diện lý thuyết là một chuyện, nhưng đối mặt với thực tế quan hệ tình dục với người lạ lại là một chuyện khác. "Có lẽ đầu tiên anh muốn nói chuyện một chút. Để hiểu nhau rõ hơn."

"Tôi đã hết hứng thú với việc chuyện trò kể từ lúc chúng ta đi qua cánh cửa phòng ngủ."

"Tôi hiểu."

Giày của anh ta rơi xuống sàn. "Rosebud?"

"Yes?"

"Để nguyên cái nơ bướm đấy."

Cô nắm chặt lấy lưng ghế làm điểm tựa.

Anh quay lại đối diện với cô và với cái giạt nhẹ của ngón tay, anh mở khuy quần jean của mình. Một dải ánh sáng chiếu ngang qua vùng ngực trần của anh và trải dài xuống hông. Sự khuấy động của anh rõ ràng đến nỗi cô không thể rời mắt mình ra khỏi nó. Cô đã làm được điều đó?

Anh làm hồng góc nhìn của cô bằng cách ngồi trên cạnh giường để cởi tất. Bàn chân trần của anh trắng và hẹp, dài hơn so với Craig. Cho đến lúc này tất cả mọi thứ về anh đều lớn hơn của Craig. Cô hít một hơi dài, vững chắc và trượt ra khỏi đôi giày cao gót của cô.

Chỉ mặc mỗi quần jean đã mở nút, anh nằm xuống giường và dựa người vào đồng gối. Cô chạm đến cái dây khoá ở bên sườn áo khoác của cô. Anh gối tay ra sau đầu và theo dõi.

Khi ngón tay cô chạm vào cái dây khoá, những đợt sóng hoảng loạn khiến cô nổi da gà, và cô phải chiến đấu để trấn an mình. Liệu có khác biệt gì nếu anh nhìn thấy cô trần truồng chứ? Nó không phải kiểu như cô có bất cứ thứ gì bất thường bên dưới lớp quần áo của mình, và cô cần anh đến mức tuyệt vọng. Bây giờ mà cô đã được thấy anh, cô không thể tưởng tượng bất cứ ai khác là cha của con cô.

Nhưng tay cô như thể đã bị tê liệt vậy. Cô nhận thấy rằng mình đã kéo cái khoá xuống, để lộ ra một khoảng bụng nhỏ.

Làm đi! Não cô hét lên. *Để anh ta nhìn thấy mày!* Nhưng tay cô lại không thể di chuyển.

Anh theo dõi cô, không nói một tiếng nào. Cũng không có một chút ân cần nào trong ánh mắt khắc nghiệt đó. Không một chút nhẹ nhàng. Không có gì để trấn an cô hết.

Khi cô cố gắng thoát khỏi sự tê cứng đó, cô nhớ rằng Craig đã không thích màn dạo đầu khi quan hệ tình dục. Anh ta nói cô rằng với nam giới, kết quả cuối cùng mới thành vấn đề. Cal có lẽ sẽ đánh giá cao nó nếu cô chỉ đơn giản là để cho anh nhận được nó. Cô bắt đầu tiến về phía chiếc giường.

"Tôi để mấy cái bao cao su trong ngăn kéo trên cùng trong phòng tắm, Rosebud. Đi lấy nó đi."

Mặc dù yêu cầu của anh khiến mọi thứ trở nên phức tạp hơn, cô cảm thấy hài lòng với bằng chứng về kỹ năng sống còn của anh. Anh có thể không thông minh sách vở, nhưng anh rất khôn lanh ngoài đời, một tài sản quý giá để truyền cho một đứa trẻ.

"Không cần", cô nói khẽ. "Tôi đã chuẩn bị rồi."

Cô mở rộng chân một chút, sau đó dùng tay trái kéo váy lên. Lớp lụa trắng cọ vào đùi cô. Cô luồn tay xuống dưới, và khi cô rút cái bao cao su cô đã giấu trong nịt tất ra, cô như bị đánh mạnh một cái bởi ý thức đạo đức về những việc cô đang làm. Cô đã cố ý chọc thủng cái bao cao su, và điều này như thể trộm cắp vậy.

Nghiên cứu vật lý hạt nhân không làm con người xa rời Chúa cũng không mang họ lại gần hơn. Đối với cô, về thứ hai đang xảy ra, và cô đang bất chấp tất cả những gì cô tin tưởng. Cùng lúc đó cô bắt đầu hợp lý hoá việc mình đang làm. Anh không bị lợi dụng bởi những gì cô muốn, và cô cũng không làm hại anh theo bất cứ cách nào bằng cách lấy nó đi. Anh chỉ đơn thuần là một thiết bị. Điều này hoàn toàn không ảnh hưởng tiêu cực đến anh.

Gạt sang một bên sự day dứt của cô, cô bóc lớp vỏ bọc và đưa cho anh chiếc bao cao su. Ngay cả trong ánh sáng mờ mờ, cô cũng không muốn mạo hiểm để anh thấy cái gói đã bị làm giả.

"Well, bây giờ, không phải cô cũng có ít nhiều khả năng sao."

"Rất hiệu quả" Hít một hơi thật vững vàng, cô kéo cái váy lên đủ cao để cô có thể quỳ gối trên nệm. Sau đó cô luồn vào giữa đùi anh, cương quyết để làm xong chuyện này nhanh nhất cô có thể.

Anh nhìn lên cô, tay vẫn gối sau đầu, cái bao cao su nằm giữa những ngón tay anh. Vãn quỳ gối, cô thu hết can đảm và với tới cạp quần jean đã mở của anh. Ngón tay cô chạm phải phần da căng cứng ở bụng anh, và điều tiếp theo cô biết là cô bị lật nằm thẳng lưng xuống.

Với một kêu sợ hãi, cô nhìn lên anh. Sức nặng của anh ép cô vào nệm, tay anh siết chặt vai cô đến nỗi cô không thể di chuyển được. "Wh-Anh đang làm gì vậy?"

Miệng anh mím chặt thành một đường mỏng, khắc nghiệt. "Trò chơi kết thúc rồi, tiểu thư. Em là kẻ quái quỷ nào?"

Cô thở hắt ra. Cô không biết liệu đó là do sức nặng của anh hay nỗi sợ hãi của cô, nhưng phổi cô cảm giác như thể nó sắp nổ tung đến nơi rồi. "Tôi-Tôi không biết anh đang nói gì."

"Tôi muốn biết sự thật, và tôi muốn biết ngay bây giờ. Em là ai?"

Cô đã đánh giá thấp sự khéo léo đường phố của anh, và cô biết cô không có đủ khả năng để bịa ra một lời giải thích phức tạp khác nữa. Cơ hội duy nhất để cô cứu vãn tình hình này là sự đơn giản. Cô nghĩ đến Jodie Pulanski và buộc mình nhìn thẳng vào mắt anh.

"Tôi là một fan hâm mộ cuồng nhiệt."

Anh nhìn cô đầy ghê tởm. "Đó là những gì tôi đã nghĩ. Một cô nàng thượng lưu hư hỏng buồn chán thèm khát mấy cái áo thi đấu."

Hư hỏng! Anh nghĩ cô là kẻ hư hỏng! Sự khác thường đó khiến cô bị sao nhãng, và mất một chút thời gian mới có thể tập trung lại được. "Không phải tất cả các áo thi đấu", cô vội vàng nói. "Chỉ của anh thôi."

Cô hy vọng anh sẽ không hỏi cô số áo bao nhiêu vì cô không biết một chút gì hết. Những nghiên cứu cá nhân mà cô thực hiện chỉ tập trung vào hồ sơ y tế của anh: lượng cholesterol thấp, mắt 10/10, không có bệnh mãn tính di truyền, chỉ có một loạt các chấn thương thể chất cô không quan tâm đến.

"Tôi nên đá em ra khỏi đây."

Dù nói thế, anh vẫn không di chuyển, và vì cô cảm thấy anh ép chặt xuống đùi cô, cô biết tại sao. "Nhưng anh sẽ không."

Trong một lúc lâu, anh không nói gì. Sau đó, anh ngẩng lên, thả vai cô ra. "Em nói đúng. Tôi cho rằng tôi say đủ để quên rằng tôi đã từ bỏ những cô nàng đi theo cô động hàng năm trước đây rồi."

Anh chuyển sang một bên và cởi quần jeans. Với những dải ánh trắng trên cơ thể anh, có một cái gì đó rất nguyên thủy và cực kỳ nam tính. Cô ngoảnh mặt đi khi anh bóc cái bao cao su đã bị chọc thủng. Vậy là đã đến lúc rồi.

Miệng cô khô khốc khi anh quay lại và với tay đến cái khoá kéo giữ hai vạt áo cô lại với nhau. Cô lưỡng lự và túm chặt lấy tay anh theo bản năng.

Anh nghiêng chặt răng như thể đang gặm gù. "Quyết định đi, Rosebud, và quyết định nhanh lên."

"Tôi muốn ... Tôi muốn vẫn mặc quần áo." Trước khi anh phản ứng, cô túm lấy cổ tay anh và đẩy nó luôn xuống dưới váy cô. Ngay khi cô làm thế, cô thả tay anh ra, bởi vì nếu anh không thể tự mình tiến hành những bước tiếp theo, cô chắc sẽ chết mất.

Cô không cần phải lo lắng.

"Em quá là đầy ngạc nhiên, Rosebud." Anh vuốt dọc lên theo chiều dài của tất cô, sau đó di chuyển lên cao hơn, lần theo dấu vết của cái nịt tất đến nơi mà nó gặp cái đai đăng ten. Bây giờ anh đã biết chính xác cô đã mặc ít ỏi như thế nào bên dưới cái váy của cô.

"Em không muốn lãng phí một tí thời gian nào, phải không?"

Cô chỉ kịp buộc vạt từ bật ra khỏi cái cổ họng như đang thất bại của cô. "Tôi muốn anh. Bây giờ."

Cô ngoan ngoãn mở rộng chân, nhưng các cơ ở bắp đùi cô trở nên cứng nhắc, cô hiếm khi có thể bắt chúng tách xa nhau. Anh vuốt ve chúng, nhẹ nhàng cứ như thể cô là một chú mèo với một cái lưng đang cong lên chờ người gãi.

"Thư giãn nào, Rosebud. Đối với một người muốn chuyện này đến như vậy, em đang hơi căng thẳng đấy."

"C-chỉ là quá mong đợi."

Hãy cho tôi một đứa con. Chỉ cần cho tôi một đứa con và cho tôi ra khỏi đây.

Ngón tay anh chạm vào cái vùng mềm mại nối nhau của đùi cô, và cô muốn chết vì xấu hổ. Cô nhắm mắt khi sự đụng chạm của anh trở nên thân mật hơn, sau đó cố gắng để biến những âm thanh đó thành một tiếng rên đầy đam mê. Cô phải thư giãn. Làm thế nào cô có thể thụ thai được khi cô căng thẳng?

"Tôi có làm đau em không?"

"Không. Tất nhiên là không rồi. Tôi chưa bao giờ thấy khuấy động hơn."

Anh khịt mũi hoài nghi và bắt đầu đẩy váy cô lên trên eo, chỉ để cô lại tóm lấy nó ở phía trên bắp đùi cô. "Làm ơn, đừng."

"Tôi bắt đầu cảm thấy như trở lại tuổi mười sáu, hành động trong con hẻm đằng sau cửa hàng thuốc của Delafield." Giọng anh khàn đi theo cái cách mà cô chưa từng nghe thấy trước đây, cho cô cái ấn tượng là anh không hoàn toàn cảm thấy sự tương tự này khó chịu.

Liệu sẽ như thế nào, cô tự hỏi, khi là một cô nhóc tuổi teen theo đuổi người hùng bóng đá của thị trấn trong con hẻm phía sau cửa hàng thuốc? Khi cô mười sáu, cô đã học đại học. Lúc tốt đẹp, những anh chàng bạn học đối xử với cô như đứa em gái nhỏ, lúc tồi tệ, họ đã buông những lời ác ý về "cô ả nhỏ bé học vượt cấp."

Anh kéo miệng qua làn áo cô. Cô cảm thấy hơi thở nóng ẩm của anh phả vào ngực mình, và cô gần như nhảy vọt ra khỏi giường khi miệng anh tìm thấy núm vú sưng phồng của cô.

Một luồng ham muốn nóng bỏng, đầy bất ngờ cũng như không thể chịu đựng nổi, tràn qua của cô. Anh khép miệng lại trên núm vú cô, chọc gheo nó qua lớp lụa với đầu lưỡi. Cảm giác tràn ngập cơ thể cô, từng đọt sóng của nó, đổ sập vào trong cô.

Cô chiến đấu chống lại những gì đang xảy ra. Nếu cô cho phép bản thân mình nhận được sự thoả mãn từ những cái vuốt ve của anh, cô sẽ không hơn so với cô gái gọi mà cô mạo danh. Đây phải là một sự hy sinh, nếu không cô sẽ không bao giờ có thể sống với lương tâm mình.

Tuy nhiên, Craig đã luôn bỏ qua vú của cô, và những cảm giác đó thật ngọt ngào.

"Ồ, làm ơn... Làm ơn đừng làm thế nữa." Một cách tuyệt vọng, cô đẩy anh ra và cố gắng kéo anh lên trên cô.

"Em thật khó làm hài lòng, Rosebud."

"Chỉ cần làm việc đó thôi. Làm đi, xin anh!"

Cô nghe thấy cái gì đó như là tức giận trong giọng nói của anh. "Bất cứ điều gì tiểu thư muốn."

Ngón tay anh mở cô ra. Và sau đó cô cảm thấy một áp lực khủng khiếp khi anh tự đẩy mình vào bên trong cô. Cô tựa má vào gối và cố gắng để không khóc.

Anh chửi thề và bắt đầu rút ra.

"Không" Cô bám chặt lấy hông anh và bấu móng tay mình vào vùng mông cứng rắn ấy. "Không, làm ơn đừng!"

Anh ở thật yên. "Vậy thì quần chân em quanh người tôi."

Cô làm như anh yêu cầu.

"Chặt hơn, mẹ kiếp!"

Cô thắt chặt vòng quần của mình, sau đó nhắm chặt mắt khi anh bắt đầu di chuyển chậm chậm bên trong cô.

Căng cứng và đau nhức, nhưng cô đã dự kiến sức mạnh chiến binh tàn bạo của anh sẽ gây đau đớn. Điều mà cô đã không ngờ tới là cơn đau làm cách nào đó nhanh chóng chuyển thành sự âm áp. Anh chuyển động không vội vã, những cú đâm vào sâu và chậm của lựu và thép đã mở ra những dải ruy băng khoái cảm bên trong cô.

Mồ hôi từ cơ thể anh thấm ướt cái rào cản mỏng manh quần áo của cô. Anh luôn xuống dưới cô, tay giữ chặt hông cô. Anh nâng chúng lên, theo một góc cùng với cơ thể anh khiến những cơn co thắt nóng bỏng như thiêu đốt trong cô. Khoái cảm của cô tăng lên ngay cả khi cô đã chiến đấu ngăn chặn nó. Tại sao Craig không thể làm tình với cô như thế này, dù chỉ một lần?

Sự thật là việc cô đã tìm thấy khoái lạc trong việc làm tình với một người lạ khiến cô xấu hổ, và khi những cảm giác tăng lên, cô cố gắng tập trung vào nghiên cứu của mình bằng cách gọi lên những suy nghĩ về những hạt sơ cấp đã ám ảnh cô. Nhưng tâm trí cô từ chối tập trung vào các hạt nguyên tử, và cô biết cô phải hành động nếu không anh sẽ đẩy cô đến cực khoái, điều mà cô sẽ không bao giờ có thể tha thứ được. Cô gồng cứng người lại, ngay cả khi nào cô đã cảnh báo nguy cơ kích động một chiến binh.

"Anh có... sẽ phải mất cả ngày ư?"

Anh ở cực kỳ yên. "Em muốn nói gì?"

Cô nuốt xuống một cái, và giọng cô cầu nhàu mềm mại. "Anh nghe thấy rồi đấy. Tôi nghĩ anh được coi là một người tình tuyệt vời? Vậy sao anh lại lâu thế?"

"Lâu thế?" Anh ngửa ra sau đủ xa để có thể nhìn chăm chăm xuống cô. "Em biết không, tiểu thư? Em thật điên rồ." Và sau đó anh thúc mạnh vào.

Cô cắn môi để giữ không bật khóc khi anh thúc vào thật sâu. Một lần nữa và một lần nữa.

Cô níu lấy anh bằng đùi và cánh tay cô, đáp trả những cú đâm ác liệt của anh với quyết tâm sắt đá. Cô sẽ ở cùng với anh, nhưng cô sẽ không cảm thấy gì.

Tuy nhiên, cơ thể cô nổi loạn. Những đợt sóng khoái cảm dường như không thể chịu được đã tăng lên mạnh mẽ. Cô thở hắt ra. Lên cao mãi.

Và sau đó cơ bắp của anh cứng lại. Mọi phần của anh đều cứng lại, và cô cảm thấy giây phút anh phóng mình vào trong cô.

Cô nắm chặt hai bàn tay lại thành nắm đấm, sự khoái lạc của bản thân cô bị quên lãng.

Bơi! Bơi đi, tất cả những chiến binh tạo em bé!

Bơi đi, tất cả những kẻ không nào ngọt ngào tí hon!

Với món quà mà anh đã dịu dàng tặng cô, cô chạm môi vào bờ vai còn ướt mồ hôi và tặng anh một nụ hôn mềm mại đầy biết ơn.

Anh đổ người về phía trước, cơ thể anh nặng nề phía trên cô.

Cô giữ cho đùi cô vẫn quấn quanh hông anh, không để cho anh đi ngay cả khi cô cảm thấy anh bắt đầu rút lui. Chỉ cần lâu thêm chút nữa. Vẫn chưa.

Sức mạnh ý chí của cô không hề phù hợp với sức mạnh thể chất của anh. Anh rút ra và ngồi lên bên cạnh giường. Chông cùi trở lên đầu gối, anh vẫn ngồi yên đó, nhìn chăm chăm vào khoảng không trống rỗng và thở thật sâu. Cái nơ bướm quần quanh cổ cô đã được cởi bỏ, và khi cô di chuyển, nó trượt trên trên gối.

Những dải ánh trắng vắt ngang qua lưng anh, và cô nghĩ cô chưa bao giờ thấy ai nhìn cô đơn như thế. Cô muốn đưa tay chạm vào anh, nhưng cô không có quyền can thiệp vào sự riêng tư của người khác. Sự sai

trái của những việc cô làm đâm sầm vào cô như một cú đánh. Cô là một kẻ nói dối và là một tên trộm.

Anh đứng lên, tiến vào nhà tắm. "Tôi muốn em đi khỏi đây khi tôi quay ra."

Chương 4

Khi Cal đứng dưới vòi hoa sen trong phòng thay đồ, anh thấy mình nghĩ về Rosebud thay vì mệt lử sau bài tập thể lực anh vừa mới hoàn thành hay nghĩ về cái thực tế là vai anh đau đớn, mắt cá chân anh nhức nhối, và không có gì của anh dường như hồi phục nhanh như nó đã từng. Đây không phải là lần đầu tiên anh nghĩ về Rosebud kể từ đêm sinh nhật của anh cách đây hai tuần, nhưng anh không thể giải thích lý do tại sao cô vẫn cứ nhảy vào tâm trí anh hay lý do tại sao anh lại ngay lập tức bị hấp dẫn bởi cô như vậy. Anh chỉ biết rằng giây phút cô bước vào phòng khách của anh với cái nơ con bướm hồng to oạch quấn quanh cổ, anh đã muốn cô là của mình.

Sự quyến rũ của cô khiến anh bối rối vì cô không phải mẫu người anh thích. Mặc dù cô rất hấp dẫn với mái tóc vàng hoe và đôi mắt màu lục nhạt, cô không đẹp cùng một kiểu giống như các cô gái xinh đẹp anh vẫn hẹn hò. Làn da cô đẹp tuyệt, anh phải công nhận với cô điều đó, kiểu như kem vani Pháp, nhưng cô quá cao, ngực quá phẳng, và quá đổi già.

Anh cúi đầu và để cho nước từ vòi hoa sen chảy khắp người. Có lẽ anh bị quyến rũ bởi tất cả những điều trái ngược của cô: sự thông minh trong đôi mắt màu xanh lá ấy khi cô sáng tác ra những câu chuyện ngu ngốc cô đã kể cho anh, cái cách cư xử kiểu cách đầy ngộ nghĩnh đã chuyển thẳng thành những nỗ lực vụng về khi cô cố dụ dỗ anh.

Anh đã nhanh chóng nhận ra rằng cô là một cô nàng hâm mộ thượng lưu (upper-crust groupie) muốn tìm một chút giật gân rẻ tiền bằng cách đóng giả gái gọi, và anh không thích cái ý nghĩ rằng anh bị thu hút bởi một phụ nữ như thế, vì thế anh bảo cô đi đi. Nhưng anh đã không thật sự nỗ lực để tống cô đi. Thay vì cau kinh bởi những lời nói dối của cô, anh lại chủ yếu là ngạc nhiên trước sự háo hức đến tuyệt vọng của cô khi cô sáng tác ra hết câu chuyện dối trá này đến câu chuyện dối trá khác.

Nhưng những gì xảy ra trong phòng ngủ mới là những việc khiến anh không thể nào quên được. Có cái gì đó rất sai trái ở đây. Sao cô lại từ chối cởi quần áo? Ngay cả khi họ sắp làm chuyện đó, cô cũng không để cho anh cởi quần áo của cô. Thật là lạ, và gọi cảm một cách quái quỷ đến nỗi anh không thể không nghĩ về nó.

Anh cau mày, nhớ lại rằng cô đã không để anh làm cho cô đạt đỉnh. Điều đó làm phiền anh. Anh có khả năng nhìn người khá tốt, và mặc dù anh biết cô nói dối, anh cũng biết rằng cô vô hại. Bây giờ anh không còn chắc chắn như thế nữa. Gần như kiểu cô có một chương trình ẩn nào đó, nhưng anh không thể tưởng tượng được nó là gì bên dưới cái dấu check đặt trước tên anh trước khi cô tiếp tục chuyển sang một bữa tiệc kỷ niệm của một gã vận động viên nào khác.

Ngay khi Cal vừa xả sạch dầu gội đầu trên tóc của mình, Junior hét vọng vào phòng tắm. "Này, Bomber, Bobby Tom đang ở đâu đây. Anh ấy muốn nói chuyện với cậu."

Cal quần cái khăn tắm quanh hông rồi vội vã đến bên chiếc điện thoại. Nếu nó là bất kỳ người nào khác trong cái thế giới bóng bầu dục này, từ các ủy viên NFL đến John Madden, anh sẽ nói với Junior anh sẽ gọi lại sau. Nhưng không phải với Bobby Tom Denton. Họ đã không thi đấu cùng nhau cho đến một vài năm cuối cùng của sự nghiệp của BT, nhưng điều đó cũng không gì khác biệt lắm. Nếu B.T. muốn có cánh tay phải của anh, Cal cho rằng anh cũng sẽ đưa nó cho anh ta. Điều đó cho thấy anh tôn trọng cựu cầu thủ của đội Star, người theo ý kiến của anh, là cầu thủ bắt bóng tuyệt vời nhất trong lịch sử NFL, như thế nào. (*John Earl Madden: là cựu cầu thủ bóng bầu dục chơi cho NFL, cựu huấn luyện viên trưởng của đội Oakland Raiders và là cựu bình luận viên của kênh truyền hình NFL. Năm 2006, ông được vinh danh tại Đại lộ danh vọng Pro Football Hall of Fame vì sự nghiệp huấn luyện viên*)

Cal cười khi cái giọng nói lè nhè Texas quen thuộc vang lên bên kia đầu dây điện thoại. "Này, Cal, cậu sẽ xuống Telarosa dự giải golf từ thiện của tôi vào tháng năm chứ? Coi như đây là lời mời cá nhân tôi dành cho cậu nhé. Sẽ có một bữa tiệc thịt nướng lớn và cực kỳ nhiều những cô nàng xinh đẹp đến nỗi cậu không biết phải làm gì với họ. Tất nhiên, với Gracie trông chừng, tôi phải nhường lại cho cậu tiếp khách. Vợ tôi xịch tôi chặt lắm."

Vì chân thương đã ngăn cản Cal tham dự mấy giải đấu gần đây do BT tổ chức, anh vẫn chưa gặp Gracie Denton, nhưng anh biết Bobby Tom đủ để nhận ra rằng không một người phụ nữ nào trên thế giới này có thể xích anh ta lại.

"Tôi hứa sẽ hoàn thành nghĩa vụ của mình, B.T."

"Điều đó sẽ khiến Gracie vui lắm đấy. Cậu biết không, cô ấy được bầu làm thị trưởng Telarosa ngay trước khi sinh Wendy đấy?"

"Giờ thì tôi biết rồi."

Bobby Tom tiếp tục nói về vợ và cô con gái mới sinh của anh. Cal không quan tâm lắm đến cả hai, nhưng anh già vờ là có, vì anh biết nó rất quan trọng đối với BT để hành động như thể gia đình là trung tâm cuộc sống của anh ta bây giờ khi mà anh ta đã nghỉ chơi bóng, và rằng anh ta đã chẳng nhớ bóng bầu dục tí nào cả. Bobby Tom chưa bao giờ phàn nàn về việc bị ép buộc phải từ bỏ cuộc chơi vì vỡ xương đầu gối, nhưng Cal biết nó vẫn như thể ruột của anh ta bị móc ra vậy. Bóng bầu dục là cuộc sống của BT, giống như nó là cuộc sống của Cal vậy, và nếu không có những trận đấu để mong ngóng, Cal biết sự tồn tại của đồng đội cũ của mình trống rỗng như thể sân vận động tối thứ ba vậy.

B.T đáng thương. Cal cực kỳ cảm thông cho anh chàng cựu cầu thủ nổi tiếng ấy vì không rên rỉ về cuộc sống bất công khi bị buộc phải từ bỏ cuộc chơi, ngay cả khi anh tự hứa với bản thân sẽ không cho phép bất cứ điều gì trên thế giới này đẩy anh vào quỹ hưu trí cho đến khi anh sẵn sàng. Bóng bầu dục là cuộc sống của anh, và không có gì có thể thay đổi được điều đó. Không phải là tuổi tác. Không phải là chân thương. Không gì hết.

Anh kết thúc cuộc trò chuyện, sau đó đi đến tủ đựng đồ của mình để thay đồ. Khi anh mặc quần áo, những suy nghĩ của anh lại trôi từ Bobby Tom Denton và trở về đêm sinh nhật của anh. Cô là ai, mẹ kiếp? Và tại sao anh không thể gạt cô ra khỏi tâm trí mình?

***

"Ông bắt tôi đi cả quãng đường tới đây hôm nay chỉ để hỏi tôi về chi phí đi lại của tôi khi tham gia hội nghị Denver?" – Jane chưa bao giờ mất bình tĩnh trong những tình huống liên quan đến công việc, nhưng khi cô nhìn gã đàn ông quản lý các hoạt động ngày qua ngày của cô tại phòng thí nghiệm Preeze, cô muốn hét lên.

Tiến sĩ Jerry Miles ngừng đầu lên khỏi đồng giầy tờ ông đang nghiên cứu trên bàn làm việc. "Cô có thể coi những chi tiết kiểu này là những rắc rối nho nhỏ, Jane, nhưng là giám đốc phòng thí nghiệm Preeze, tôi đảm bảo với cô chúng không nhỏ đối với tôi chút nào."

Ông luôn tay vào mái tóc bạc được để quá dài và éo lả cứ như thể cô là nỗi thất vọng không thể chịu đựng nổi. Điều bộ trông cũng đầy tính toán như nét mặt của ông vậy. Hôm nay đồng phục của Jerry bao gồm một áo len cổ cao bằng sợi poliexte màu vàng với một đồng cỡ hiệu, áo khoác màu xanh đậm cũ rích với cổ áo dính đầy gàu và quần vải sợi to bạc màu bấy giờ, nhờ ơn trời đã được cái bàn che khuất.

Jane không có thói quen phán xét người khác qua quần áo của họ, hầu hết thời gian cô quá bận rộn để mà để tâm chú ý, nhưng cô nghi ngờ cái vẻ ngoài không chải chuốt của Jerry là cố tình để trông phù hợp với hình ảnh của các nhà vật lý lập dị, một khuôn mẫu đã chết nghèo hàng thập kỷ trước đó, nhưng Jerry chắc phải tin rằng nó sẽ nguy trang cho thực tế là ông không còn có thể theo kịp với sự bùng nổ kiến thức tạo nên vật lý hiện đại ngày nay.

Những chuỗi học thuyết khiến ông hoang mang, khiến ông rối mù lên một cách tinh vi, và không giống như Jane, ông không thể xử lý được những thuật toán mới phức tạp mà những nhà khoa học như cô đã phát minh ra trên cơ sở thực tiễn hàng ngày. Nhưng dù có thiếu sót, Jerry đã được bổ nhiệm làm Giám đốc Preeze hai năm trước, một thủ đoạn đã được sắp đặt bởi những thành viên bảo thủ cao tuổi của Hội đồng khoa học, những người muốn một trong số người của họ điều hành một cơ sở giáo dục có uy tín. Mối liên hệ giữa Jane với Preeze đã trở nên quan liêu một cách khủng khiếp từ lúc đó. Ngược lại, vị trí của cô tại giảng đường Trường Cao đẳng Newberry dường như không có gì biến động đáng kể.

"Trong tương lai," Jerry nói, "chúng tôi sẽ cần nhiều tài liệu hơn từ cô để chứng minh những chi phí đắt đỏ kiểu này. Ví dụ như tiền taxi từ sân bay chẳng hạn. Nhiều quá mức cho phép."

Cô thấy không thể tin được khi một người ở địa vị ông ta có thể thấy không có việc gì có ích để làm hơn là xét nét cô về một việc vụn vặt như thế này. "Sân bay Denver cách thành phố khá xa."

"Trong trường hợp đó, cô nên sử dụng xe đưa đón của khách sạn."

Cô hiếm khi có thể nuốt trôi sự thất vọng của mình. Jerry không chỉ là nhà khoa học không đủ năng lực, ông cũng là kẻ phân biệt giới tính nữa, vì các đồng nghiệp nam của cô không hề phải trải qua hình thức kiểm soát này. Tất nhiên, họ cũng không khiến Jerry trông giống kẻ ngốc.

Hồi Jane mới ngoài hai mươi tuổi một chút và vẫn còn nhìn cuộc đời toàn một màu hồng, cô đã viết một báo cáo bác bỏ rành rọt một trong những học thuyết yêu thích của Jerry, tuy chỉ là một báo cáo liều lĩnh nhưng cũng khiến ông ta phải vất vả giằng co. Sự tín nhiệm của ông trong hội đồng khoa học không bao giờ còn được như trước nữa, và ông cũng không quên cũng như không tha thứ cho cô.

Bây giờ, trán ông ta cau lại, và ông phát động phong trào tấn công vào công việc của cô, vốn không phải là một chuyện đơn giản vì ông không hiểu gì nhiều về nó. Khi ông không thể nào nhắm lẫn được đang già vờ, nỗi thất vọng đã gặm nhấm cô kể từ khi thất bại trong việc mang thai hai tháng trước đây, càng trở nên sâu sắc hơn. Chỉ cần bây giờ cô đã mang thai, có thể tất cả mọi thứ sẽ không còn có vẻ âm ảm như thế này.

Là một người đánh giá cao sự thật, cô biết những gì cô làm đêm đó về mặt đạo đức là sai trái, nhưng cô bị bối rối bởi thực tế có cái gì đó có vẻ rất đúng đắn về nó, có lẽ thực tế đó là vì cô không thể nào chọn được một ứng cử viên tốt hơn để làm Cha của con cô. Cal Bonner là một chiến binh, một người đàn ông với sự xâm lược và sức mạnh tàn bạo, tất cả những phẩm chất mà cô thiếu. Nhưng có một cái gì đó nhiều hơn thế, cái gì đó cô không thể giải thích được hoàn toàn, về việc anh cực kỳ phù hợp. Một giọng nữ trong nội tâm cô, cô kính và khôn ngoan, nói với cô rằng có những thứ logic cũng không thể giải thích được. Cha đứa bé là Cal Bonner hoặc không là ai cả.

Thật không may là tiếng nói nội tâm ấy không bảo cho cô biết làm thế nào để có đủ can đảm để tiếp cận anh thêm một lần nữa. Giáng sinh đến và đi, nhưng cũng tuyệt vọng như khi cô muốn một đứa con, cô không thể tưởng tượng việc sắp xếp một cuộc gặp gỡ tình dục nữa.

Cái cảnh môi Jerry Miles mông dính lại thành nụ cười mè-o-ăn-chim-sẽ kéo cô về với hiện tại. "...cố gắng tránh điều này nhé, Jane, nhưng xem xét những khó khăn chúng ta đã có trong vài năm qua, tôi có vẻ không còn lựa chọn nào khác. Bắt đầu từ bây giờ, tôi yêu cầu cô gửi báo cáo cho tôi vào ngày cuối cùng mỗi tháng, liệt kê mỗi chi tiết hoạt động của cô để tôi có thể nắm được tiến độ công việc của cô."

"Một báo cáo? Tôi không hiểu."

Khi ông ta bắt đầu rào trước đón sau những thứ ông muốn từ cô, cô không thể giấu nổi sự kinh ngạc của mình. Không có bất kỳ ai khác bị yêu cầu phải làm bất cứ điều gì như thế này. Nó đầy quan liêu, và cái ý tưởng này cực kỳ trái ngược với những tinh túy mà Preeze đại diện.

"Tôi sẽ không làm điều đó. Thật là thiếu công bằng."

Ông ta nhìn cô với đôi chút thương hại. "Tôi chắc chắn Hội đồng Quản trị sẽ không hài lòng khi biết chuyện, đặc biệt là khi học bổng của cô sẽ được xem xét trong năm nay."

Cô cực kỳ giận dữ, cô chỉ có thể nói được. "Tôi vẫn tiến hành công việc của mình một cách tuyệt vời, Jerry."

"Vậy thì cô chẳng có gì phải ngại việc chuẩn bị các báo cáo mỗi tháng để tôi có thể chia sẻ sự nhiệt tình với cô."

"Nhưng không ai khác cũng phải làm điều này."

"Cô khá trẻ, Jane, và cũng không được thành thạo như những người khác."

Cô cũng là phụ nữ nữa, và ông ta là kẻ phân biệt giới tính khôn khiếp. Hàng năm sống trong kỷ luật tự giác đã ngăn cô không nói to câu này, đặc biệt là khi cô sẽ kết thúc thảm thương hơn ông ta. Thay vào đó, cô bật dậy, không nói một lời, sầm sập lao ra khỏi văn phòng.

Cô bốc khói mù mịt khi thang máy xuống được tầng một và hiên ngang băng qua đại sảnh. Làm thế nào cô có thể chịu đựng điều này lâu hơn được nữa? Một lần nữa, cô hối tiếc một thực tế là Caroline, bạn cô đã ra nước ngoài. Cô rất cần một đôi tai biết lắng nghe.

Buổi chiều tháng một âm đạm không một gợn mây trông xấu xí như nó vốn vẫn vậy, dường như luôn treo trên bầu trời miền bắc Illinois trong thời điểm này trong năm. Cô rùng mình khi leo lên chiếc Saturn và tăng tốc về phía trường tiểu học Aurora, nơi cô đã lên lịch dạy một khoá khoa học cho học sinh lớp ba.

Một số đồng nghiệp đã chọc ghẹo cô về công việc tình nguyện ở đây. Họ nói rằng một nhà vật lý lý thuyết nổi tiếng thế giới dạy học sinh tiểu học, đặc biệt là những đứa có hoàn cảnh khó khăn, giống như Itzhak Perlman bắt đầu dạy violin. Nhưng tình trạng giáo dục khoa học trong các trường tiểu học làm cô băn khoăn, và cô muốn góp một phần nhỏ của mình để thay đổi nó.

Khi cô vội vã vào hội trường, nơi các học sinh lớp ba đang đợi cô và đặt các thứ cô mang theo để tiến hành thí nghiệm xuống, cô buộc mình phải gạt sang một bên suy nghĩ về những hành động thù địch gần nhất của Jerry.

"Tiến sĩ Darling! Tiến sĩ Darling! "

Cô cười cách lữ học sinh lớp ba đã nói chệch tên cô. Nó xảy ra trong chuyến thăm đầu tiên của cô hai năm trước, và vì cô đã không bức bối bắt chúng sửa lại, cái tên đó đã được tiếp tục sử dụng. Khi cô đáp lại lời chào của chúng và nhìn vào những khuôn mặt lấu lỉnh, háo hức, tim cô như bị xoắn lại. Cô muốn có một đứa con của riêng mình đến nhường nào.

Cô cảm thấy một cơn ghê tởm bất ngờ tràn qua người mình. Cô sẽ dành phần còn lại của quãng đời mình tự tiếc thương bản thân, không phải vì cô không có một đứa con, mà là vì cô không làm bất cứ điều gì để cải thiện tình hình đó? Không nghi ngờ gì nữa cô đã không thể thụ thai con của một chiến binh. Cô còn không có nổi một tí cứng rắn nào!

Khi cô bắt đầu thí nghiệm thứ nhất của mình, bằng cách sử dụng một ngọn nến và một cái hộp rỗng, bột yến mạch, cô quyết định. Ngay từ khi bắt đầu, cô đã biết cơ hội để thụ thai chỉ sau có một lần là rất nhỏ, và bây giờ là lúc để thử lại, cuối tuần này, khi khả năng thụ thai của cô là cao nhất.

Cô biết từ việc đọc mấy mục thể thao trên báo là đội Star sẽ tham dự tứ kết tại giải AFC Championship cuối tuần này ở Indianapolis. Theo Jodie, Cal sẽ về nhà với gia đình ở Bắc Carolina, ngay sau khi mùa giải kết thúc, vì vậy nếu cô lần nữa, anh có thể đi mất.

Lương tâm cô chọn thời khắc này để nhắc nhở rằng những gì cô làm là vô đạo đức, nhưng cô cứng rắn gạt đi cái tiếng mè nheo rên rĩ ấy. Vào thứ bảy, cô sẽ bỏ tất cả những lo âu lại đằng sau và hướng thẳng đến Indianapolis. Có lẽ lần này anh chàng tiền vệ huyền thoại có thể ghi một bàn chỉ dành riêng cho cô.

***

Trời mưa rả rích cả ngày ở Indianapolis, khiến chuyến bay buổi sáng thứ bảy về Chicago của đội Star bị hoãn và khiến lịch trình bị đẩy lùi lại. Khi Cal rời quán bar khách sạn vào tối thứ bảy, tiến thẳng đến thang máy, đã là gần nửa đêm, đã quá giờ giới nghiêm bình thường của đội bóng. Anh đi ngang qua Kevin Tucker, nhưng không ai mở miệng nói một câu nào. Họ đã nói mọi thứ cần nói trong cuộc họp báo vài giờ trước đó. Họ ghét cái việc nói những câu hoa mỹ để đánh bóng tên tuổi họ bị buộc phải làm, nhưng nó cũng là một phần của công việc.

Trong những buổi họp báo này, Cal bị buộc phải nhìn thẳng vào mắt các phóng viên, lái nhai về tài năng của Kevin, anh đánh giá cao thể nào sự hỗ trợ của hắn ta và cả hai người bọn họ đều muốn những điều tốt đẹp nhất cho đội bóng. Sau đó, Kevin sẽ bắt đầu về việc anh ta tôn trọng Cal ra sao và cảm thấy đặc ân như thế nào khi anh ta được là một phần của đội Star. Toàn là lừa bịp. Các phóng viên biết điều đó. Fan hâm

mộ biết điều đó. Cal và Kevin chắc chắn biết điều đó, nhưng họ vẫn phải lặp lại mấy câu lái nhài đó.

Khi Cal về phòng của mình, anh cho cuộn băng trận đấu cuối cùng của đội Colts vào máy chiếu phim VCR mà khách sạn đã cung cấp và đá bỏ giày ra. Khi anh leo lên giường để xem, anh cố đẩy những suy nghĩ về Kevin Tucker sang một bên để tập trung vào hàng phòng thủ của đội Colts. Anh tua lại hiệp đấu thứ hai và nhấn vào nút play, sau đó theo dõi đến khi anh tìm thấy những gì anh muốn. Anh nhấn nút tua lại và theo dõi một lần nữa.

Mắt vẫn dán chặt vào màn hình, anh bóc cái kẹo bạc hà để trên gối và ăn nó. Trừ khi mắt anh đánh lừa, hàng phòng ngự của họ có một thói quen xấu khi ra tín hiệu một đợt tấn công chớp nhoáng bằng cách nhìn về phía đường biên hai lần. Cal cười và cất kỹ thông tin này lại.

***

Jane đang đứng trước cửa phòng khách sạn của Cal Bonner mặc bộ đồ lụa tơ sống và hít một hơi thật sâu. Nếu đêm nay không hiệu quả, cô sẽ phải học cách sống với việc tự tiếc nuối vì cô không thể trải qua chuyện này một lần nữa.

Cô nhận ra rằng cô đã quên bỏ kính, và nhanh chóng nhét chúng vào túi xách của mình, sau đó sóc cái dây đeo mạ vàng cao hơn lên vai. Nếu cô có một vài viên thuốc giúp thư giãn của Jodie, chuyện này có thể dễ dàng hơn, nhưng tối nay cô tự mình đến đây. Tập trung tất cả năng lực ý chí lại, cô giơ tay lên gõ cửa.

Cánh cửa mở ra. Cô thấy một bộ ngực trần. Lông ngực màu vàng. Một cặp mắt màu xanh lá cây.

"T-Tôi xin lỗi. Hình như tôi nhầm phòng."

"Tôi đoán việc đó phụ thuộc vào việc em muốn tìm ai, buttercup."

Anh ta khá trẻ, có lẽ khoảng 24 hoặc 25, và kiêu ngạo. "Tôi đang tìm Mr Bonner."

"Vậy thì em thật may mắn, bởi vì em tìm thấy thứ còn tốt hơn. Tôi là Kevin Tucker."

Cô cuối cùng đã nhận ra anh ta từ các trò chơi truyền hình mà cô đã xem, mặc dù anh ta trông trẻ hơn khi không đội mũ bảo hiểm. "Tôi được bảo rằng phòng của Mr Bonner là số 542." Sao cô có thể tin Jodie có thể lấy được thông tin chính xác chứ?

"Em bị nhầm à." Miệng anh ta có đôi chút giận dữ, và cô nhận thấy rằng cô đã xúc phạm anh ta bằng cách không nhận ra anh ta.

"Anh có tình cờ biết anh ấy ở phòng nào không?"

"Ồ, tôi biết, tất nhiên rồi. Em có việc gì với lão già đó thế?"

Có việc gì mới được chứ? "Nó là chuyện cá nhân."

"Tôi cũng cá là vậy."

Cái cách anh ta liếc mắt khiến cô bực mình. Anh chàng này chắc chắn cần phải được nhét vào đúng chỗ của mình. "Tôi tình cờ là cố vấn tinh thần của anh ấy."

Tucker ngửa đầu ra cười. "Họ gọi nó thế hả? Well, tôi hy vọng em có thể giúp anh ta đối phó với việc mình đang già đi."

"Tôi giữ những thông tin của khách hàng một cách bí mật. Anh có thể cho tôi số phòng của anh ấy được không?"

"Tôi còn làm nhiều hơn thế. Tôi sẽ đưa em tới đó."

Cô thấy những tia thông minh xảo quyệt ánh lên trong mắt anh ta và biết rằng ngay cả với vẻ ngoài đẹp trai và thể lực dồi dào, anh ta quá thông minh để có thể ứng tuyển vào vị trí cha của con cô. "Anh không cần

phải làm thế."

"Ồ, có đôi lấy cả thế giới tôi cũng sẽ không bỏ lỡ nó. Đợi tôi lấy chìa khóa nhé."

Anh ta lấy chìa khóa, nhưng anh ta chẳng buồn bận tâm mặc thêm áo sơ mi hay đi giày, và anh ta đi chân trần xuống hành lang. Họ rẽ vào một góc cua và đi xuống một hành lang trước khi dừng lại trước cửa phòng 501.

Đã đủ khó khăn để đối mặt với Cal mà không cần một người nhìn ngó xen vào, vì thế cô nhanh chóng chia tay và bắt tay anh ta. "Cảm ơn anh rất nhiều, Mr Tucker. Tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của anh."

"Không có gì." Anh ta rút tay lại và gõ cửa.

"Tôi tin rằng tôi có thể xoay sở từ đây. Cảm ơn anh một lần nữa."

"Không có gì." Anh ta dường như không có ý định di chuyển.

Cánh cửa mở ra, và Jane thờ mạnh khi cô lại một lần nữa thấy mình mặt đối mặt với Cal Bonner. Bên cạnh sự trẻ trung rực rỡ của Kevin Tucker, anh nhìn càng chết chóc hơn cô nhớ, và nếu bất cứ điều gì, ghê gớm hơn: cái vẻ từng trải của King Arthur đối với sự non nớt của Lancelot Tucker. Cô đã không nhớ rõ sự hiện diện của anh có sức mạnh như thế nào và cô phải chiến đấu với sự thôi thúc bản năng để không bước lùi lại.

Cái giọng lè nhè của Tucker dường như cố tình kẻ lè. "Xem tôi tìm thấy gì đang lang thang quanh đây này, Calvin. Cố vấn tinh thần cá nhân của anh."

"Cái gì của tôi?"

"Tôi đã bị cho nhầm thành số phòng của Mr Tucker", cô vội vàng nói. "Anh ta rất tốt bụng khi hộ tống tôi đến đây."

Tucker cười với cô. "Không ai nói với cô rằng cô nói chuyện buồn cười ư? Như thể cô đang thuật lại phim về động vật hoang dã trên kênh truyền hình công cộng."

"Hoặc là bà quản gia của một gã khốn nào đó," Cal lầm bầm. Đôi mắt nhạt màu của anh lia đến cô. "Em làm gì ở đây?"

Tucker khoanh tay lại và dựa vào khung cửa để theo dõi. Jane không biết có chuyện gì xảy ra giữa hai người đàn ông, nhưng cô biết họ không phải là bạn bè.

"Cô ấy đến đây để cung cấp cho anh những lời khuyên tinh thần nhằm đối phó với vấn đề tuổi tác, Calvin."

Một cái co giật nhẹ ở góc hàm của Cal. "Không có một bộ phim đào tạo nào phải xem hả, Tucker?"

"Không. Tôi đã biết tất cả những gì Chúa biết về phòng ngự của đội Colts rồi."

"Vậy ư?" Anh nhìn cậu ta với đôi mắt của một người dạn dày kinh nghiệm. "Cậu có tinh cờ chú ý đến những tín hiệu khi họ chuẩn bị một đợt phản công nhanh không?"

Tucker cứng người.

"Tôi không nghĩ vậy. Về nhà làm bài tập đi nhóc. Cánh tay vàng của cậu chẳng có tí giá trị khi gì cho đến khi cậu học được cách đọc một chiến thuật phòng ngự."

Jane không hoàn toàn hiểu họ đang nói gì, nhưng cô hiểu rằng Cal bằng cách nào đó đã đặt Kevin vào đúng chỗ của cậu ta.

Tucker rời khỏi cái khung cửa và nháy mắt với Jane. "Em tốt nhất đừng ở lại quá lâu. Những lão già như

Calvin cần một giấc ngủ thật ngon. Lúc ấy em có thể tự do ghé qua phòng tôi khi em xong việc. Tôi chắc rằng anh ta không làm em mệt mỏi đâu."

Mặc dù sự trớ trêu của cậu nhóc này thật đáng ngạc nhiên, cậu ta vẫn rất cần phải đặt vào đúng trí của mình. "Cậu yêu cầu tư vấn tâm linh, Mr Tucker?"

"Hơn những gì em có thể tưởng tượng."

"Vậy thì tôi sẽ cầu nguyện cho cậu."

Cậu ta cười và đi về cuối hành lang, với dáng đi khệnh khạng và sự bất kính rành rành của một gã còn trẻ. Cô khẽ cười.

"Vậy sao em không đi cùng hắn ta luôn đi, Rosebud, khi em nghĩ rằng hắn ta hài hước như thế?"

Cô kéo sự quan tâm của mình trở lại với Cal. "Anh có tự mãn như thế khi anh còn trẻ không?"

"Tôi muốn mọi người thôi nói về tôi như thể tôi đã đặt một chân vào quan tài rồi ý!"

Hai phụ nữ rẽ vào góc cửa và dừng lại đột ngột khi họ nhận ra anh. Anh nắm lấy tay cô và kéo cô vào trong. "Vào đây."

Khi anh đóng cánh cửa phía sau cô, cô liếc quanh phòng. Gối được dựng lên thành của chiếc giường cỡ lớn, và ga trải giường nhàu nát. Ánh sáng chập chờn từ cái màn hình ti vi đã được ngắt tiếng.

"Em làm gì ở Indianapolis?"

Cô nuốt xuống. "Tôi nghĩ anh biết câu trả lời rồi." Với sự can đảm cô không thể tin cô lại có, cô trượt lòng bàn tay xuống cái công tắc điện gần cửa.

Căn phòng chìm trong bóng tối chỉ được giảm bớt bởi ánh sáng bạc nhấp nháy từ màn hình ti vi.

"Em không hay đi vòng vòng gây rắc rối phải không, Rosebud?"

Lòng dũng cảm của cô nhanh chóng xì hơi. Làm chuyện này lần thứ hai khó khăn hơn lần trước rất nhiều. Cô thả cái ví của mình rơi xuống sàn. "Thế thì sao? Cả hai chúng ta đều biết chuyện này sẽ dẫn đến đâu."

Tim đập thình thịch, cô luồn ngón tay vào cạp quần anh và kéo anh về phía cô. Khi hông anh ép vào cô, cô cảm thấy anh đã cứng lên, và dường như mọi tế bào trong cơ thể cô sống dậy.

Đối với một người luôn e ngại với người khác giới, đóng vai cô nàng éo lá là một kinh nghiệm mạnh mẽ. Cô chìm những ngón tay mình vào mông anh, ép ngực cô vào ngực anh. Tay cô vuốt dọc hai bên sườn anh, cô cong cơ thể của mình dựa vào anh, cọ xát nó một cách quyến rũ.

Tuy nhiên, cảm giác quyền lực của cô thật ngắn ngủi. Anh ấn cô vào tường và thô bạo nâng cằm cô lên. "Có ông Rosebud nào không?"

"Không."

Tay anh siết chặt hơn. "Đừng có lộn xộn với tôi, tiểu thư. Tôi muốn biết sự thật."

Cô nhìn thẳng vào mắt anh không nao núng. Chuyện này, ít nhất, cô không phải nói dối. "Tôi chưa kết hôn. Tôi thề đấy."

Anh chắc phải tin cô vì anh thả cằm cô ra. Trước khi anh có thể hỏi thêm, cô đã luồn tay vào giữa họ và cởi khoá quần anh.

Khi cô vật lộn với cái khoá kéo, cô cảm thấy tay anh trên vạt áo jacket của cô. Cô mở miệng phản đối khi

anh kéo chúng mở ra.

"Không" Cô giật lấy vạt áo lụa, làm rách một đường dài khi cô cố gắng che đậy bản thân lại.

Anh ngay lập tức bước xa khỏi cô. "Biển khỏi đây ngay."

Cô túm hai vạt áo vào với nhau. Anh nhìn đầy tức giận, và cô biết cô đã phạm sai lầm, nhưng cách duy nhất cô có thể giữ chuyện này không trở nên hèn hạ đến độ không thể chịu nổi là tiếp tục sự nhã nhặn của cô.

Cô buộc mình nở một nụ cười. "Cách này thú vị hơn. Làm ơn đừng làm hỏng nó."

"Em khiến tôi cảm thấy như một kẻ cưỡng bức, và tôi không thích thế. Em mới là người theo đuổi tôi, tiêu thụ."

"Đấy là sở thích của tôi. Tôi đã đi cả một chặng đường đến Indianapolis để cảm thấy mình bị tàn phá. Vẫn mặc quần áo."

"Bị tàn phá, huh."

Cô kéo hai vạt áo chặt hơn trên vòng ngực trần của mình. "Vẫn mặc quần áo của tôi."

Anh nghĩ ngợi một chút. Giá như cô có thể đọc được tâm trí anh.

"Em đã bao giờ làm chuyện đó với bức tường chưa?" anh hỏi.

Viễn cảnh đó khiến cô háo hức, và đó là điều cuối cùng cô muốn. Chuyện này là để có con, không phải là vì khao khát. Bên cạnh đó, với tư thế như vậy, khả năng mang thai là rất khó. "Tôi thích trên giường hơn."

"Tôi cho rằng người bị tàn phá không được quyền quyết định, đúng không?"

Điều tiếp theo cô biết là anh đẩy cô vào tường và kéo váy cô lên cao đủ để có thể chạm vào phía trong đùi cô. Anh tách chúng ra, nâng cô khỏi sàn, và bước vào khoảng trống trụ ở giữa.

Sức mạnh cứng rắn của cơ thể anh đáng lẽ phải khiến cô sợ hãi, nhưng không hề. Thay vào đó, cô vòng tay mình xung quanh vai anh và bám chặt.

"Quần chân em quanh tôi." Cái giọng ra lệnh của anh thấp, khàn khàn. Và cô nghe lời theo bản năng.

Cô cảm thấy anh thả mình ra, và cô mong đợi anh vào trong cô một cách thô bạo, nhưng không. Thay vào đó, anh chạm vào cô với một đầu ngón tay nhẹ nhàng.

Cô vui mặt vào một bên cổ anh và cắn chặt môi dưới để không bật ra một tiếng kêu. Cô tập trung vào việc xâm nhập, thay vì niềm vui, tập trung vào sự hỗ trợ khi mở mình ra thể này cho sự vuốt ve của một người lạ. Cô đã khiến bản thân mình như một con điếm của anh. Đó cũng là tất cả những gì cô có ý nghĩa với anh, một cô ả nhếch nhác được sử dụng cho một vài khoảnh khắc vui thú tình dục và sau đó bỏ đi. Cô tiếp tục tập trung vào sự bề bồng của mình để không cảm thấy khao khát.

Ngón tay anh tìm đường vào cơ thể cô. Cô rùng mình và tập trung vào sự căng cứng của bắp đùi đang mở ra của cô, sự khó chịu vì những cơ bắp bị kéo căng, bất cứ điều gì ngoại trừ những cái thúc vào mềm mại. Nhưng nó là không thể. Cảm giác quá ngọt ngào, vì vậy cô đâm móng tay vào lưng anh và uốn người chống lại anh.

"Tàn phá tôi đi, khi thật!"

Anh chửi thề, và nó nghe thật tàn phá, cô nao núng. "Chuyện quý gì với em vậy?"

"Chỉ cần làm đi! Ngay lập tức!"

Với một tiếng gầm gừ nho nhỏ, anh túm lấy hông cô. "Quý bắt em đi!"

Cô cắn môi khi anh đẩy vào trong cô, sau đó siết vai anh chặt hơn để cô không bị trượt khỏi anh. Tất cả những gì cô có thể làm được là bám chặt.

Hơi nóng từ cơ thể anh đốt cháy qua làn áo xuyên vào ngực cô. Bức tường đập vào cột sống của cô, và anh đã dặng chân cô quá rộng đến nỗi các cơ bắp nhúc nhối. Cô không còn phải lo lắng về việc đè nén niềm khát khao của cô. Cô chỉ muốn anh kết thúc.

Anh đẩy sâu vào trong cô đến nỗi cô nhắm mắt. Anh chắc sẽ làm tình với cô nếu cô cho anh bất cứ dấu hiệu nào, nhưng cô không muốn thế. Cô đã xác định là sẽ không có khoái lạc, và anh đã làm như cô muốn.

Áo sơ mi của anh trở nên ẩm ướt bên dưới lòng bàn tay cô, và anh đã sử dụng cô để anh có thể làm cô cảm thấy như thể anh đang trừng phạt cả hai. Cô chỉ kịp bám chặt vào anh khi anh đạt cực khoái. Khi nó xảy ra, cô cố gắng ra lệnh cho cơ thể của mình hấp thụ tinh hoa từ anh, nhưng tâm hồn đen tối của cô chỉ muốn chạy trốn.

Một giây nữa lại trôi đi trước khi anh rút ra. Anh chậm chậm bước ra khỏi cô và hạ cô xuống sàn nhà.

Chân cô như thể được làm bằng cao su, cô dường như không thể đứng được. Cô từ chối nhìn anh. Cô không chịu nổi những gì cô đã làm, không chỉ một, mà những hai lần.

"Rosebud..."

"Tôi xin lỗi." Cô cúi xuống nhặt ví lên và vịn nắm đấm cửa. Một tay túm hai vạt áo vào với nhau, đùi vẫn còn ướt, cô chạy ra ngoài hành lang.

Anh gọi tên cô. Cái tên ngu ngốc cô đã lấy từ một bảng hiệu bia. Cô không thể chịu đựng được việc anh đuổi theo cô và thấy cô vỡ vụn ra từng mảnh, vì vậy cô nâng và vẫy tay mà không hề ngoảnh lại. Đó là một cái vẫy tay tự mãn, một cái vẫy tay hàm ý: *Lâu đấy, sucker. Đừng gọi tôi. Tôi sẽ gọi cho anh sau.*

Cánh cửa đóng sầm phía sau cô.

Anh đã nhận được tin nhắn.

Chương 5

Buổi tối hôm sau, Cal ngồi tại chỗ quen thuộc của mình phía sau chiếc máy bay thuê đang đưa đội Chicago về từ Indianapolis. Đèn trong cabin đã được tắt, và hầu hết các cầu thủ, hoặc ngủ hoặc nghe nhạc qua tai nghe. Cal ù ê suy nghĩ.

Mắt cá chân của anh nhức nhối vì chấn thương anh đã nhận được trong hiệp đấu thứ tư. Sau đó, Kevin đã vào sân thay anh, bị cướp bóng ba lần, đánh rơi bóng hai lần, và vẫn có thể ném một quả touchdown năm mươi ba yard để dành chiến thắng.

Bây giờ, những chấn thương của anh ngày càng xảy ra nhanh hơn: rạn xương bả vai tại trại huấn luyện, một vết thâm tím ở đùi hồi cuối tháng, và bây giờ là cái này. Bác sĩ của đội bóng đã chẩn đoán là bong gân mắt cá chân nặng, điều này có nghĩa Cal sẽ không có khả năng thi đấu trong tuần này. Anh đã ba mươi sáu tuổi, và anh đã cố gắng để không nhớ rằng ngay cả Montana cũng nghỉ hưu lúc ba mươi tám. Anh cũng không chấp nhận cái thực tế là anh đã không phục hồi nhanh như anh đã từng. Ngoài chấn thương mắt cá chân, đầu gối anh nhức nhối, một vài xương sườn của anh đau đớn, và hông của anh cảm giác như thể nó bị một cái dùi cui nóng đỏ xuyên qua. Anh biết anh sẽ phải dành kha khá thời gian tối nay ở bệnh viện. (*Joe Montana: huyền thoại bóng bầu dục mỹ, người dành bốn Super Bowl, được đặt trên Đại lộ danh vọng về cống hiến cho sự nghiệp bóng bầu dục.*)

Chấn thương mắt cá và vụ việc tai nạn với Rosebud, anh háo hức đây cuối tuần này lại đằng sau. Anh vẫn không thể tin rằng anh đã không sử dụng bao cao su. Ngay cả hồi anh còn là thiếu niên, anh chưa bao giờ bất cẩn như thế. Điều thực sự khiến anh khó chịu là thực sự anh thậm chí còn không nghĩ về nó cho đến khi cô bỏ đi. Cứ như thể giây phút anh nhìn thấy cô, não anh đi ngủ đông, và khát khao nhào vào thể chỗ.

Có lẽ anh đã bị va chạm quá nhiều vào đầu vì anh chắc như quý là anh chưa mất trí. Nếu nó là cô nàng groupie nào khác không phải là Rosebud, anh sẽ không bao giờ để cho cô ta vào phòng anh. Lần đầu tiên anh đã vin vào cái cổ anh muốn cô vì anh đã nửa tỉnh nửa say, nhưng lần này không có bất kỳ lời bào chữa nào hết. Anh muốn cô và anh đoạt lấy cô, chỉ đơn giản là thế.

Anh thậm chí còn không hiểu cô quyến rũ ở điểm nào. Một trong những điểm có thể vênh mặt lên bởi việc là vận động viên là được chọn và lựa, và anh luôn chọn những cô nàng trẻ nhất, xinh đẹp nhất. Mặc kệ những gì cô nói, cô ít nhất cũng phải 28, và anh thì chưa hề quan tâm đến phụ nữ có tuổi. Anh thích họ trẻ trung, long lanh, với bộ ngực cao, đầy đặn, bờ môi căng mọng, và có mùi tươi mới.

Rosebud có mùi giống như vanilla loại cổ điển. Sau đó là đôi mắt màu xanh lục của cô. Ngay cả khi đang nói dối, cô vẫn nhìn thẳng không chút nao núng vào anh. Anh không quen với điều đó. Anh thích những cô nàng có đôi mắt tán tỉnh, long lanh, nhưng Rosebud không có đôi mắt vô nghĩa như thế, và cái thực tế mà mai cần được xem xét ở đây là chẳng có gì về cô trung thực hết.

Anh ù ê trên suốt quãng đường trở về Chicago và cái tâm trạng đó đeo đuổi anh cho đến tuần sau. Thực tế là anh bị nghị thi đấu khiến anh nóng nảy hơn bình thường, và cứ như thế cho đến thứ sáu khi tính tự kỷ luật cứng nhắc của anh cuối cùng cũng nổi dậy, và anh bị cấm tất cả mọi thứ trừ băng hình thi đấu của đội Denver Broncos.

Đội Star đang chuẩn bị cho trận bán kết của Giải AFC Championship, và mặc dù vai bị chấn thương, anh cũng xoay xở để có mặt. Tuy nhiên những chấn thương đã cản trở việc phòng ngự của họ, và họ đã không thể ngăn chặn các cuộc tấn công của đội Broncos. Denver thắng với tỉ số 22-18.

Mùa bóng thứ mười lăm của Cal Bonner tại giải NFL chấm dứt.

***

Marie, thư ký mà Jane chia sẻ với hai thành viên khác của Phòng Vật lý Newberry, giờ ra một tờ giấy nhắn hồng khi Jane bước vào văn phòng. "Tiến sĩ Nguyen tại Fermi gọi; ông ấy muốn nói chuyện với cô trước 4 giờ, và tiến sĩ Davenport đã lên lịch họp ngành vào thứ tư."

"Cảm ơn, Marie."

Mặc kệ khuôn mặt chua ngoa của cô thư ký, Jane cực kỳ muốn ôm hôn cô ta. Cô muốn múa, hát, nhảy căng lên cho tới khi chạm tới trần nhà, sau đó phóng qua các hành lang của Stramingler Hall và thông báo cho tất cả các đồng nghiệp của cô rằng cô đã mang thai.

"Tôi cần phải báo cáo DOE của cô vào thứ năm."

"Cô sẽ có nó," Jane trả lời. Nỗi khao khát được chia sẻ tin tức gần như không thể cưỡng lại được, nhưng cô mới chỉ được có một tháng, Marie là một kẻ phán xét chua cay, và dường như là quá sớm để nói cho ai đó biết.

Tuy nhiên có một người biết, và khi Jane thu nhật thư từ của mình, đi vào văn phòng, một nỗi lo lắng len lỏi qua hạnh phúc của cô. Hai đêm trước Jodie đã ghé qua nhà cô và phát hiện ra cuốn sách về mang thai mà Jane đã không hề suy nghĩ gì để lên trên bàn cà phê. Jane khó có thể giấu tình trạng của mình với Jodie mãi, và cô đã không cố gắng để chối bỏ nó, nhưng cô lo ngại về việc một ai đó coi mình là trung tâm có thể giữ im lặng về hoàn cảnh hình thành nên đứa con của cô.

Mặc dù Jodie đã hứa rằng cô ta sẽ mang bí mật của Jane xuống mộ, nhưng Jane không tin tưởng cô ta lắm. Tuy nhiên, cô ta trông có vẻ thật sự hạnh phúc và chân thành mong muốn giữ bí mật, vì vậy, khi Jane đóng cửa văn phòng và bật máy tính lên, cô quyết định không nên lãng phí bất kỳ tí năng lượng nào để lo ngại về việc đó.

Cô đăng nhập vào thư viện điện tử ở Los Alamos để xem tin tức về lý thuyết chuỗi và tính đối ngẫu đã được đăng lên từ hôm qua. Đó là một hành động tự động, một hành động hàng ngày được thực hiện bởi tất cả các nhà vật lý hàng đầu trên thế giới. Việc đầu tiên những người bình thường làm vào buổi sáng là mở báo ra đọc. Các nhà vật lý thì lại đăng nhập vào thư viện tại Los Alamos.

Nhưng sáng nay, thay vì tập trung vào danh sách các tin tức mới, cô thấy mình lại suy nghĩ về Cal Bonner. Theo như Jodie, anh sẽ dành hầu hết tháng hai đi du lịch khắp nơi trên đất nước hoàn thành nghĩa vụ quảng cáo thương mại của mình trước khi về Bắc Carolina vào đầu tháng Ba. Ít nhất, cô sẽ không phải lo lắng về việc chạm mặt anh tại một góc cửa hàng tạp hóa nào đó.

Điều đó đáng lẽ phải khiến cô dễ chịu, nhưng cô lại khó có thể rũ bỏ sự khó chịu của mình. Cô kiên quyết chuyển sự chú ý của mình trở lại màn hình máy tính, nhưng những từ ngữ dường như không thể tập trung được. Thay vào đó, cô thấy mình tưởng tượng ra căn phòng dành cho trẻ con cô sẽ trang trí.

Cô đã quyết định nó sẽ được sơn màu vàng, và cô sẽ vẽ một cầu vồng chạy dài trên các bức tường và trên trần nhà. Khoé môi cô cong lên trong một nụ cười mơ mộng. Đứa con yêu quý của cô sẽ lớn lên được bao quanh bởi tất cả những gì tốt đẹp.

***

Jodie đã ngà ngà say. Mấy gã đó đã hứa sắp xếp cho cô một đêm với Kevin Tucker nếu như cô có thể kiếm được món quà sinh nhật cho Bomber, nhưng bây giờ đã là cuối tháng hai, hơn ba tháng sau đó, và họ vẫn không hề thực hiện lời hứa. Nhìn Kevin tán tỉnh một trong số những cô bạn gái của cô không làm tâm trạng cô ngọt ngào lên được tí nào.

Melvin Thompson đã thuê Zebras để tổ chức tiệc, và tất cả các cầu thủ còn ở trong thành phố đều có mặt tại đây. Mặc dù Jodie đang chính thức làm việc, cô vẫn nhấm nháp đồ uống của mọi người cả buổi tối, vì vậy cô cuối cùng cũng đã sẵn sàng đối đầu với Junior Duncan khi cô tìm thấy anh ta trong phòng chơi bi a ở đằng sau với Germaine Clark lúc quá nửa đêm.

"Tôi cần nói chuyện với anh, Junior."

"Để sau, Jodie. Em không thấy tôi và Germaine đang chơi à?"

Cô muốn giật cái gậy chơi bi a ra khỏi tay anh ta và vục nó vào đầu anh ta, nhưng cô chưa đến nỗi say như vậy. "Mấy người các anh đã hứa với tôi, nhưng tôi vẫn chưa có số áo mười hai treo ở bất cứ nơi nào gần tủ áo của tôi. Các anh có thể đã quên mất thỏa thuận về Kevin, nhưng tôi thì chắc chắn không."

"Tôi đã nói với em chúng tôi đang xúc tiến nó." Anh ta nhắm vào lỗ bi trung tâm nhưng bị trượt. "Khi thật."

"Đó là những gì các anh đã nói trong ba tháng vừa qua, và tôi không tin nó nữa. Mỗi khi tôi cố gắng nói chuyện với anh ta, anh ta nhìn tôi như thể tôi vô hình ấy."

Junior Germaine bước sang một bên để Germaine có thể chơi lượt của mình, và cô rất vui mừng khi thấy anh ta có vẻ lúng túng. "Chuyện là thế này, Jodie, Kevin gây khó dễ cho bọn anh một chút."

"Anh nói anh ta không muốn ngủ với tôi?"

"Không phải thế. Chỉ là câu ta đang ngó nghiêng một vài cô nàng khác, và nó khá là phức tạp. Để anh nói nhé? Hay bọn anh đền cho em Roy Rawlins và Matt Truate?"

"Thực tế đi. Nếu tôi muốn hai gã ngồi hẳn cả ghế dự bị đó, tôi đã có thể nhảy bổ vào họ vài tháng trước rồi." Cô khoanh tay trước ngực. "Chúng ta đã thỏa thuận. Nếu tôi tìm được cho các anh một gái gọi làm quà sinh nhật cho Bomber, tôi nhận được một đêm với Kevin. Tôi đã làm phần việc của mình."

"Không chính xác lắm."

Cái giọng lè nhè mang âm vực Carolina vang lên ngay đằng sau khiến một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng cô, như thể ai đó đang dậm thịnh thích trên quan tài của cô vậy. Cô quay lại và nhìn thẳng vào đôi mắt màu xám nhạt của Bomber.

Anh ta từ đâu hiện ra mới được cơ chứ? Lần cuối cô nhìn thấy anh ta, một vài cô nàng tóc vàng hoe đang cố gắng uốn éo với anh ta ở quầy bar. Anh ta đang làm cái gì ở đây?

"Cô không mang đến một gái gọi, phải không, Jodie?"

Cô liếm môi. "Tôi không biết anh đang nói gì."

"Tôi nghĩ cô có biết." Cô giật nảy người lên khi anh ta siết những ngón tay của mình quanh cánh tay cô. "Thứ lỗi cho chúng tôi, các cậu. Jodie và tôi sẽ ra ngoài trò chuyện một lát."

"Anh điên rồi! Ngoài đó lạnh đến công cả người."

"Chúng ta sẽ không ở lại lâu." Không cho cô lấy một cơ hội để tranh cãi, anh ta kéo cô ra khỏi bàn bi a, tiến về phía cửa sau.

Cả ngày nay, đài phát thanh đã cảnh báo rằng nhiệt độ sẽ hạ xuống chỉ còn một chữ số vào ban đêm, và khi họ bước ra con hẻm sau quán bar, họ đều thở ra khói. Jodie run rẩy, và Cal nhìn cô với vẻ hài lòng nghiệt ngã. Cuối cùng anh cũng có được những câu trả lời của mình.

Bí ẩn luôn làm anh cáu kỉnh, cả trên sân cỏ lẫn trong cuộc sống thực. Theo kinh nghiệm của anh, một bí ẩn thường có nghĩa là ai đó sẵn sàng dựng nên một kịch bản không có trong sách vở, và anh không thích những kiểu ngạc nhiên như thế.

Anh biết anh có thể ép mấy anh chàng đó phun ra sự thật, nhưng anh không muốn họ nghi ngờ việc anh đã nghĩ về Rosebud nhiều như thế nào. Cho đến khi anh nghe lỏm được câu chuyện giữa Jodie với Junior, và việc anh nói chuyện với cô ta không thành vấn đề nữa.

Dù anh có cố gắng thế nào, anh cũng không thể đẩy Rosebud ra khỏi tâm trí. Anh thấy mình lo lắng về cô một cách kỳ lạ. Ai mà biết gần đây cô lang thang qua bao nhiêu phòng khách sạn, với câu chuyện về SPPs và cố vấn tâm linh? Tất cả những gì anh biết là cô có thể muốn chuyển sang đội The Bears, và anh không thể không băn khoăn gã cầu thủ nào mà cô đang nhất định không chịu cởi quần áo với.

"Cô ta là ai, Jodie?"

Cô chỉ mặc đồng phục chủ quán, áo cô bẻ vớ váy sọc vẫn ngắn cũn, và răng cô đang va vào nhau lập cập. "Một á gái gọi tôi đã tìm được."

Một phần não bộ của anh thì thầm cảnh báo rằng có lẽ anh nên để nó trôi đi. Làm thế nào anh biết anh đang chõ mũi vào những điều mà anh không nên biết? Nhưng một trong những yếu tố khiến anh trở thành một tiên vệ xuất sắc là khả năng có thể cảm nhận được nguy hiểm của anh, và với một số lý do chính anh cũng không hiểu, những sợi tóc trên gáy anh đã bắt đầu dựng đứng lên.

"Cô đang bịp tôi, Jodie, và tôi không thích khi người ta làm điều đó." Anh thả tay cô ra, nhưng cùng lúc đó, anh nhích tới gần hơn, giam cô giữa thân hình anh và bức tường gạch.

Mắt cô lảng sang một bên. "Cô ta là một người tôi đã gặp, okay?"

"Tôi muốn một cái tên."

"Tôi không thể-Nghe này, tôi không thể làm điều đó. Tôi đã hứa rồi."

"Đáng lẽ cô không nên."

Cô bắt đầu chà xát cánh tay mình, và răng cô bắt đầu va vào nhau lập cập. "Lạy Chúa, Cal, ngoài này lạnh như địa ngục ấy."

"Tôi không cảm thấy gì hết."

"Cô... Tên của cô ta là Jane. Đó là tất cả những gì tôi biết."

"Tôi không tin."

"Mẹ kiếp." Cô ta giật mạnh sang một bên, cố gắng để vượt qua anh, nhưng anh đã chuyển trọng lượng của mình, chặn đường cô. Anh biết anh đang làm cô sợ, và điều đó càng tốt đối với anh. Anh muốn kết thúc chuyện này càng nhanh càng tốt.

"Jane cái gì?"

"Tôi quên rồi." Cô khoanh tay lại chặt hơn và co vai lại.

Sự thách thức của cô làm anh khó chịu. "Lượn lờ quanh các anh chàng rất có ý nghĩa với cô, phải không?"

Cô nhìn anh e ngại. "Cũng thường thôi."

"Tôi nghĩ rằng nó nhiều hơn là thường thôi đấy. Tôi nghĩ nó là điều quan trọng nhất trong cuộc sống buồn bã của cô. Và tôi biết cô sẽ cực kỳ đau khổ nếu các cầu thủ không đến Zebras nữa. Không một ai trong số họ muốn lượn lờ quanh cô, thậm chí là mấy anh chàng dự bị."

Anh biết anh đã tóm được cô, nhưng cô vẫn thử một lần cuối từ chối anh. "Cô ấy là một quý cô dễ thương đang trong giai đoạn khó khăn, và tôi sẽ không để anh làm tổn thương cô ấy."

"Tên!"

Cô do dự, sau đó đầu hàng. "Jane Darlington."

"Nói tiếp đi."

"Đó là tất cả những gì tôi biết." Cô nói một cách giận dữ.

Anh hạ thấp giọng mình cho đến khi nó chỉ còn là một tiếng thì thầm. "Đây là cảnh báo cuối cùng của cô. Cho tôi biết những gì tôi muốn biết, hoặc tôi sẽ làm cho cô bị cấm không được lui tới với bất cứ cầu thủ

nào."

"Anh là đồ khốn nạn."

Anh không nói gì cả. Anh chỉ đứng đó và đợi.

Cô chà xát cánh tay mình mong được ấm lên một chút và nhìn anh đầy tranh đấu. "Cô ấy là giáo sư vật lý tại Newberry."

Trong tất cả những điều anh dự kiến sẽ nghe, đây là một trong những điều còn không được ngay cả nằm trong danh sách. "Một giáo sư?"

"Yeah. Và cô ấy cũng làm việc tại một trong những phòng thí nghiệm nữa. Tôi không nhớ là cái nào. Cô ấy là kẻ lập dị-cực kỳ thông minh, nhưng cô ấy không có nhiều các anh chàng, và... Cô ấy không có hại gì đâu."

Anh càng nhận được nhiều câu trả lời, da sau gáy anh càng căng cứng lại. "Sao lại là tôi? Và đừng nói cô ấy là một kẻ hâm mộ cuồng nhiệt đội Star vì tôi biết không phải thế."

Cô run rẩy vì lạnh. "Tôi đã hứa rồi, được chứ. Chuyện này giống như toàn bộ cuộc sống của cô ấy và mọi thứ."

"Tôi mất hết kiên nhẫn rồi đây."

Anh có thể thấy cô đang cố gắng để tìm xem liệu cô sẽ bảo vệ điều cô đang che giấu hay sẽ phản bội bạn mình. Anh biết câu trả lời thậm chí còn trước khi cô nói.

"Cô ấy muốn có con, được chưa. Và cô ấy không muốn anh biết về nó."

Một cơn ớn lạnh xuyên qua anh mà không hề liên quan gì đến thời tiết.

Cô xem xét anh một cách lo lắng. "Không phải kiểu như cô ấy sẽ hiện ra với đứa bé mới sinh và đòi tiền. Cô ấy có một công việc tốt, và cô ấy thông minh, vậy tại sao anh không quên toàn bộ chuyện này đi."

Anh phải khó khăn lắm mới lê lét được chút ít không khí vào phổi mình. "Cô đang nói với tôi rằng cô ấy có thai? Rằng cô ấy lợi dụng tôi để có thai?"

"Yeah, nhưng nó không phải như kiểu nó thực sự là con anh. Nó giống như anh chỉ là một người hiến tinh trùng. Đó là cách cô ấy nghĩ về nó."

"Một nhà tài trợ tinh trùng?" Anh cảm thấy như thể anh sắp nổ tung-như thể đỉnh đầu anh sẽ bay thẳng lên không trung ngay lập tức. Anh ghét bất kỳ việc gì cố định, anh còn thậm chí không sống trong cùng một ngôi nhà trong một thời gian dài nhưng bây giờ anh sắp có con. Anh đã phải đấu tranh để không bùng lên giận dữ. "Tại sao lại là tôi? Cho tôi biết lý do tại sao cô ấy chọn tôi?"

Một thoáng lo sợ hiện lên dưới vẻ thù địch của cô. "Anh sẽ không thích phần này đâu."

"Tôi cá là cô đúng."

"Cô ấy là một thiên tài. Và thông minh hơn tất cả những người khác khiến cô ấy cảm thấy như một kẻ lập dị khi cô ấy trưởng thành. Đương nhiên cô ấy không muốn điều đó xảy ra với con mình, vì vậy một điều rất quan trọng đối với cô ấy là tìm ai đó không giống mình để hiến tinh trùng."

"Không giống cô ấy? Cô có ý gì?"

"Người nào đó... Well, người mà chắc chắn không phải là một thiên tài."

Anh muốn lắc cô ta cho đến khi tất cả những cái răng đang va vào nhau lập cập của cô ta rơi hết xuống đất.

"Cô đang muốn nói cái quỷ gì thế? Tại sao cô ấy muốn chọn tôi?"

Jodie xem xét anh một cách lo lắng. "Bởi vì cô ấy nghĩ rằng anh ngốc nghếch."

***

"Đồng vị ba proton và bảy neutron bị phân rã." Quay lưng lại tám học sinh trong lớp cuối cấp của cô, sáu sinh viên nam, hai sinh viên nữ, Jane tiếp tục giảng bài trên bục giảng. "Lấy đi một neutron của Li-11, và neutron thứ hai cũng sẽ bị lấy đi. Còn lại Li-9, sự liên kết của nó và hai neutron còn lại như ba hệ thống riêng biệt."

Cô đang giải thích về sự phức tạp của các neutron bao quanh trong các đồng vị của Liti nên cô không để ý lắm đến sự xáo trộn nhỏ phát sinh từ phía sau cô.

"Li-11 được gọi là một hạt nhân chuyên nhận cùng với..." Tiếng ghé dịch chuyển. Những tiếng thì thầm. "Cùng với ..." Sách vở sột soạt. Những tiếng thì thầm to hơn. Bối rối, cô quay lại để điều tra rõ ràng nguồn gốc của những xáo trộn này.

Và thấy Cal Bonner đang đứng dựa vào bức tường bên cạnh, cánh tay anh ta khoanh lại, ngón tay kẹp dưới nách.

Tất cả máu như đổ dồn về đầu cô, và lần đầu tiên trong cuộc đời, cô nghĩ rằng mình sẽ ngất mất. Làm thế nào anh tìm thấy cô? Anh định làm gì ở đây? Trong một khoảnh khắc cô nghĩ mình nên giả vờ rằng anh không thể nhận ra cô trong trang phục công sở. Cô mặc một chiếc váy len che một cách bảo thủ vòng ngực, và tóc cô được búi lại theo kiểu Pháp, kiểu mà cô vẫn búi khi làm việc. Cô đeo kính-anh chưa bao giờ nhìn thấy cô đeo kính. Nhưng anh ta chẳng bị lừa cho dù chỉ một chút.

Sự im lặng đáng sợ vắt ngang qua căn phòng. Mọi người trong lớp học của cô dường như đều nhận ra anh, nhưng anh không chú ý đến phản ứng của họ. Anh chỉ nhìn cô.

Cô chưa bao giờ là mục tiêu của một sự thù hận rõ ràng rành rành như vậy. Mắt anh hẹp lại đầy chết chóc, những đường hằn hiện rõ nơi khoe miệng anh, và khi cô nhìn anh, cô cảm thấy mình như bị vỡ tung ra như hạt nhân của các đồng vị cô vừa mô tả.

Với rất nhiều đôi mắt tò mò đang dò hỏi, cô phải kéo mình lại với thực tế. Còn mười phút nữa là hết giờ. Cô cần yêu cầu anh ra khỏi đây để có thể kết thúc bài giảng. "Anh có thể đợi tôi trong văn phòng cho đến khi tôi hết giờ không, ông Bonner? Nó ở ngay cuối hội trường."

"Tôi sẽ không đi đâu hết." Lần đầu tiên kể từ lúc xuất hiện ở đây, anh chĩa mắt mình về phía tám sinh viên trong lớp cô. "Lớp học kết thúc rồi. Ra ngoài."

Các sinh viên tranh nhau bật dậy, đóng máy tính xách tay của mình và vợ vội lấy áo. Vì cô không thể tham gia vào một cuộc chiến công khai với anh, cô chấp nhận chúng với thái độ bình tĩnh nhất có thể. "Dù sao tôi cũng sắp xong rồi. Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đây vào thứ Tư."

Họ trượt ra khỏi phòng trong có vài giây, quãng những cái liếc hiếu kỳ về phía hai người trước khi rời đi. Cal đứng thẳng dậy khỏi bức tường, đóng cửa, và bấm khóa.

"Mở cửa ra", cô nói ngay lập tức, cả người đầy báo động vì bị hạn chế với anh trong cái phòng học nhỏ xíu không có lấy nổi một cái cửa sổ này. "Chúng ta có thể nói chuyện trong văn phòng của tôi."

Anh lại quay trở lại vị trí của mình trước đó. Dựa vào khung cửa, anh khoanh tay, những ngón tay kẹp vào nách. Cánh tay râm nắng và đầy cơ bắp. Một tĩnh mạch màu xanh nổi rõ lên ở đó.

"Tôi muốn xem em ra làm trăm mảnh."

Cô hít vào một hơi khi những đợt sóng hoảng loạn tràn qua người cô. Tư thế của anh đột nhiên dường như mang đầy đủ ý nghĩa, dấu hiệu của một người đàn ông buộc phải tự kiểm chế bản thân.

"Không có gì để nói ư? Chuyện gì thế này, Tiến sĩ Darlington? Em chắc chắn mồm mép lắm khi chúng ta

gặp nhau trước đây mà."

Cô chiến đấu để giữ bình tĩnh, hy vọng nối tiếp hy vọng rằng anh mới chỉ phát hiện ra cô không phải là người cô đã nói cô là và đến đây để lấy lại niềm kiêu hãnh của một chiến binh. *Làm ơn, đừng để là chuyện gì khác nữa*, cô cầu nguyện.

Anh chậm chậm tiến về phía cô, và cô tự động lùi lại một bước.

"Làm thế nào em có thể sống với lương tâm mình?" Anh cười chế nhạo. "Hay bộ não thiên tài của em lớn đến nỗi nó có thể chứa được những gì nên đựng ở trái tim? Em nghĩ rằng tôi sẽ không quan tâm, hay em tin chắc rằng tôi sẽ chẳng bao giờ tìm ra?"

"Tìm ra?" Giọng cô chỉ như một tiếng thì thầm. Cô va sầm vào cái bảng khi con khiếp hãi chạy dọc xuống sống lưng cô.

"Tôi quan tâm, giáo sư. Tôi quan tâm rất nhiều."

Da cô dường như nóng lạnh cùng một lúc. "Tôi không biết anh đang nói cái gì."

"Mẹ kiếp. Em là đồ nói dối."

Anh lẩn lướt cô một cách có chủ đích, và cô cảm thấy như thể mình đang cố gắng nuốt một cục bông lớn. "Tôi muốn anh rời đi."

"Tôi cá là em muốn." Anh vươn người tới gần đến nỗi cánh tay anh chạm vào cô. Cô chột bắt gặp mùi của xà bông, vải len, và giận dữ. "Tôi đang nói về đứa bé, Giáo sư. Thực tế là em đã lên kế hoạch mang thai con tôi. Và tôi nghe được là em đã trúng số xổ rồi."

Tất cả sức mạnh dường như rời khỏi cơ thể cô. Cô nghiêng hẳn người vào cái khay đựng phân. *Không phải chuyện này. Làm ơn, lạy Chúa, không phải chuyện này.* Cơ thể cô cảm thấy như thể nó bị quặn thắt lại, và cô chỉ muốn cuộn tròn bản thân mình.

Anh không nói một tiếng nào, anh chỉ đơn giản là đợi.

Cô hít một hơi thở sâu, run rẩy. Cô biết thật là vô ích nếu chối bỏ sự thật, nhưng cô chỉ có thể lấp bấp. "Chẳng liên quan gì tới anh hết. Làm ơn. Chỉ cần anh quên nó đi."

Anh chồm tới cô chỉ trong một giây. Cô hét lên một tiếng nghẹn nghẹn khi anh túm lấy vai cô, giật mạnh cô ra khỏi cái bảng. Mối anh tái nhợt đi vì cơn giận bị kìm nén, mạch máu nổi lên ở hai bên thái dương. "Quên nó đi? Em muốn tôi quên?"

"Tôi không nghĩ anh quan tâm! Tôi không nghĩ rằng nó là vấn đề với anh!"

Môi anh hầu như không di chuyển. "Nó có là vấn đề với tôi."

"Làm ơn... Tôi cực kỳ, cực kỳ muốn có một đứa con." Cô nhắm mắt khi những ngón tay anh cắm sâu vào cánh tay cô. "Tôi không muốn dính dáng đến anh. Anh đáng lẽ không được biết. Tôi không bao giờ-Tôi chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì như thế này trước đây. Nó như một... một sự nhức nhối trong tôi, và tôi không thể làm khác được."

"Em không có quyền."

"Tôi biết, tôi biết những gì tôi đã làm là sai. Nhưng nó dường như không sai. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ là có con."

Anh chậm chậm thả cô ra, và cô cảm thấy anh chỉ vừa mới kiểm soát được cơn giận dữ của mình. "Có những cách khác. Những cách không liên quan đến tôi."

"Ngân hàng tinh trùng có vẻ không khả thi đối với tôi."

Mắt anh xoi mói cô một cách khinh miệt, và vẻ uy hiếp trong cái giọng Carolina lè nhè mềm mại của anh khiến cô muốn co rúm lại. "Khả thi? Tôi không thích khi em sử dụng những từ đao to búa lớn. Thấy chưa, tôi không phải là một nhà khoa học giỏi giang như em. Tôi chỉ là một gã chơi bóng to đầu đàn độn, vì vậy em phải dùng những từ ngữ đơn giản thôi."

"Nó không thực tế nếu tôi sử dụng ngân hàng tinh trùng."

"Bây giờ thì tại sao?"

"Chỉ số IQ của tôi trên 180."

"Chúc mừng."

"Tôi không làm gì với nó, vì vậy nó không phải là thứ đáng để tự hào. Tôi sinh ra theo cách đó, nhưng nó như một lời nguyền rửa hơn là một phước lành, và tôi muốn có một đứa con bình thường. Đó là lý do tại sao tôi phải rất thận trọng với những lựa chọn của mình." Cô vặn xoắn hai bàn tay trước mặt mình, cố gắng nghĩ làm thế nào cô có thể nói điều này mà không làm anh giận dữ hơn. "Tôi cần một người đàn ông-uh thông minh bình thường thôi. Những người hiến tinh ở ngân hàng tinh trùng thường là sinh viên y khoa, những người đại loại thế."

"Không phải một gã nhà quê ở Carolina sống bằng mấy cú ném bóng."

"Tôi biết tôi đã xét đoán sai về anh." Cô nhẹ nhàng nói, ngón tay cô vặn xoắn một trong những cái khay đồng dính trên vạt trước váy cô, "nhưng tôi không thể làm gì tại thời điểm này, ngoại trừ xin lỗi."

"Em có thể phá thai."

"Không! Tôi yêu đứa bé này bằng cả trái tim của mình, và tôi sẽ không bao giờ làm điều đó!"

Cô chờ anh tranh luận với cô, nhưng anh không nói gì. Cô quay đi, tay ôm sát lấy thân mình và dịch chuyển dọc theo lớp học để cô có thể cách càng xa anh càng tốt, bảo vệ bản thân cô, bảo vệ con của cô.

Cô nghe thấy anh tiến về phía cô, và cô ấy cảm thấy như thể mình bị đẩy qua đường tơ kẽ tóc của một trận đấu súng trường. Giọng anh như một tiếng thì thầm và kỳ lạ một cách quái gở. "Mọi việc sẽ diễn ra thế này, Giáo sư. Trong một vài ngày tới, hai chúng ta sẽ ra khỏi bang đến Wisconsin, nơi mà báo chí không có khả năng lặn ra chúng ta. Và ngay khi chúng ta tới đó, chúng ta sẽ làm đám cưới."

Cô ngừng thở trước vẻ độc ác hiện trên khuôn mặt anh.

"Đừng có xây lâu đài màu hồng nào vì cuộc hôn nhân này sẽ chỉ dẫn đến địa ngục thôi. Ngay sau khi lễ cưới kết thúc, chúng ta ai đi đường nấy cho đến khi đứa bé sinh ra. Sau đó, chúng ta sẽ ly dị."

"Anh đang nói chuyện gì thế? Tôi sẽ không kết hôn với anh. Anh không hiểu đâu. Tôi không theo đuổi tiền của anh. Tôi không muốn bất cứ thứ gì từ anh."

"Tôi không quan tâm đến những gì em muốn."

"Nhưng tại sao? Tại sao anh lại làm điều này?"

"Bởi vì tôi không muốn đứa trẻ bị bỏ rơi."

"Đứa trẻ này không phải bị bỏ rơi. Nó không..."

"Im đi! Tôi có một tá quyền, và tôi sẽ chắc chắn rằng mỗi một trong số chúng đều được viết ra, trong một thỏa thuận quyền nuôi con chung nếu tôi quyết định đó là những gì tôi muốn."

Cô cảm thấy như thể tất cả không khí bị hút sạch ra khỏi phổi cô. "Quyền nuôi con chung? Anh không thể có nó. Con là của tôi!"

"Tôi sẽ không đặt cược vào chuyện đó đâu."

"Tôi sẽ không để anh làm thế!"

"Em mất quyền lên tiếng trong vấn đề này kể từ khi em vạch nên cái kế hoạch bản thiêu nhỏ nhỏ của em."

"Tôi sẽ không cưới anh."

"Yeah, em sẽ cưới. Và em biết tại sao không? Bởi vì tôi sẽ tiêu diệt em trước khi tôi để con tôi được nuôi dạy như một đứa con hoang."

"Nó không còn như thế nữa. Có hàng triệu bà mẹ độc thân. Mọi người sẽ không nghĩ bất cứ điều gì xấu về nó."

"Tôi nghĩ là có đấy. Nghe tôi cho rõ đây. Nếu em muốn một cuộc chiến, tôi sẽ yêu cầu toàn quyền được nuôi con. Tôi có thể kiện em ra tòa cho đến khi em phá sản thì thôi."

"Xin đừng làm thế. Con là của tôi! Con chỉ là của một mình tôi thôi!"

"Nói điều đó cho thâm phán nghe ấy."

Cô không thể nói gì được nữa. Cô đã bị đẩy vào một nơi đau đớn, đầy cay đắng, nơi mà nói năng là không thể.

"Tôi đã quen chuyện lẫn lộn trong vũng bùn rồi, Giáo sư, và nói cho em biết, tôi không bận tâm nhiều lắm đâu. Tôi thậm chí còn thích nó là đằng khác. Vì vậy, hoặc là chúng ta giải quyết chuyện này một cách riêng tư và sạch sẽ, hoặc là chúng ta có thể phơi nó ra ngoài công cộng và khiến nó trở nên bản thiêu, đây là chưa kể đến những chi phí đắt đỏ nữa đấy. Cách này hay cách khác, tôi đều là kẻ nắm đằng chuôi."

Cô cố gắng để hấp thụ những gì anh nói. "Không thể thế được. Anh không muốn một đứa con."

"Con cái là điều cuối cùng tôi muốn, và tôi sẽ nguyện rửa em xuống địa ngục cho đến ngày tôi chết. Nhưng không phải lỗi của nó khi mẹ nó là một kẻ khôn nói dối. Như tôi đã nói, tôi không bỏ rơi con mình."

"Tôi không thể làm điều này. Nó không phải những gì tôi muốn."

"Tough. Luật sư của tôi sẽ liên hệ với em ngày mai, và anh ta sẽ đưa cho em một hợp đồng tiền hôn nhân béo bở để ký. Bằng văn bản, cả hai chúng ta sẽ chấm dứt cuộc hôn nhân này theo cái cách mà chúng ta bắt đầu nó. Tôi không thể đụng vào tài sản của em, và em chắc chắn trăm phần trăm cũng đừng hòng đụng vào của tôi. Trách nhiệm tài chính của tôi chỉ liên quan đến đứa bé thôi."

"Tôi không muốn tiền của anh! Tại sao anh không nghe chứ? Tôi tình cờ có thể chăm sóc tốt cho đứa bé và bản thân mình. Tôi không muốn bất cứ điều gì từ anh."

Anh lờ tịt cô đi. "Tôi phải trở lại Bắc Carolina sớm, vì vậy chúng ta phải tiến hành việc này ngay. Ngày này tuần sau, hai người chúng ta sẽ kết hôn, và sau đó chúng ta sẽ liên lạc qua luật sư của tôi về đứa bé và thiết lập những giao dịch qua lại."

Anh ta đã phá hủy tất cả các kế hoạch tuyệt vời của cô. Cô đã làm mọi thứ rồi tung lên. Làm thế nào cô có thể giải thích với đứa bé về gã thô lỗ này, dù chỉ với những chuyến thăm viếng ngắn?

Cô sẽ chiến đấu chống lại anh ta. Anh ta không có quyền yêu cầu bồi thường đối với con cô! Cô không thêm quan tâm anh ta có hàng triệu đô la hay chi phí toà án sẽ đắt đỏ thế nào- con là của cô. Cô sẽ không để cho anh ta đột nhập vào và bế nó đi. Anh ta không có quyền...

Sự căm phẫn đóng sầm một cách thiếu suy nghĩ vào lương tâm cô. Anh có quyền. Anh có mọi quyền. Nhờ sự lấu cá ranh ma của cô, anh là cha đứa trẻ, và dù cô có muốn hay không, điều đó cho anh có quyền

cất tiếng nói trong tương lai.

Cô phải tự mình đối mặt với sự thật. Ngay cả nếu cô có đủ khả năng tiến hành một cuộc chiến pháp lý ròn rã với anh, cô cũng sẽ không làm vậy. Cô đã gây ra tình trạng này bằng cách quay lưng lại với các nguyên tắc đạo đức của mình, thuyết phục mình rằng kết quả sẽ biện minh cho phương tiện tiến hành, và xem nó đã dẫn cô đến đâu. Cô không thể làm điều đó lần nữa. Từ giờ trở đi, cô phải quyết định dựa trên một tiêu chí: điều gì là tốt nhất cho con cô?

Cô vợ lấy giấy tờ trên bục giảng và tiến ra cửa. "Tôi sẽ suy nghĩ về vấn đề này."

"Em sẽ làm thế. Em có thời gian cho đến 4 giờ chiều thứ sáu."

***

"Tiền sĩ Darlington đến vừa sát giờ." Brian Delgado, luật sư của Cal, gõ gõ vào bản hợp đồng tiền hôn nhân đang đặt trên bàn làm việc của anh ta. "Cô ấy có mặt ở đây lúc gần bốn giờ, và cô ấy rất buồn bã."

"Tốt." Ngay cả sau một tuần, Cal vẫn không thể kiểm soát được cơn thịnh nộ của mình trước những việc cô đã làm với anh. Anh vẫn có thể thấy cô đứng trong phòng học, mặc cái váy màu cam đậm với một hàng dài những cái khuy tròn cài nút kín đến tận cổ. Trong một khoảnh khắc anh đã không thể nhận ra cô. Tóc cô bị búi lại trong một cái trâm cài hiệu quả, và cặp kính to oạch che đi đôi mắt xanh lục. Cô trông giống một CEO (giám đốc điều hành) của một công ty hơn là người phụ nữ anh đã có trong cuộc đời mình.

Anh hiên ngang đi đến cửa sổ, nơi anh nhìn chăm chăm vô định xuống bãi đậu xe. Hai ngày nữa anh sẽ là đàn ông có vợ. Khốn thật. Tất cả mọi thứ bên trong anh nổi loạn, tất cả mọi thứ trừ những giá trị đạo đức anh đã được nuôi dạy nói với anh rằng một người đàn ông không được bỏ rơi con mình, dù rằng anh ta không muốn đứa bé đi chằng nữa.

Ý tưởng về sự cam kết lâu bền này khiến anh cảm thấy như thể mình đang bị bóp nghẹt. Những cam kết lâu dài là thứ để dành đến khi sự nghiệp kết thúc, đến lúc anh già khủ để không thể ném nổi một quả bóng, không phải cho bây giờ, khi anh vẫn còn trên đỉnh cao phong độ. Anh sẽ hoàn thành nghĩa vụ của mình với đứa bé này, nhưng tiền sĩ Jane Darlington sẽ phải trả giá cho việc thao túng cuộc đời anh. Anh không cho phép bất cứ ai đẩy anh đi vòng vòng. Chưa bao giờ và sẽ không bao giờ.

Anh túm lấy những tờ này. "Tôi muốn cô ta phải bị trừng phạt, Brian. Tìm hiểu mọi thứ anh có thể về cô ấy."

"Nhưng chính xác là anh muốn tìm kiếm cái gì?"

"Tôi muốn biết điểm yếu của cô ấy."

Delgado vẫn còn khá trẻ, nhưng anh ta có đôi mắt của một con cá mập, và Cal biết anh ta là người thích hợp cho công việc này. Delgado đã là đại diện của Cal năm năm qua. Anh ta thông minh, năng nổ, và không bao giờ có chuyện rò rỉ thông tin ra khỏi văn phòng của anh ta. Đôi khi Delgado có thể hơi quá kích trong việc mong muốn làm vừa lòng khách hàng có giá trị nhất của mình—một vài lần anh ta đã lấn lướt quá giới hạn—nhưng Cal cho rằng còn có những lỗi lầm tệ hại hơn. Cho đến nay anh ta vẫn xử lý những rắc rối đây tọc độ và hiệu quả, và Cal không nghi ngờ rằng anh ta xử lý phần còn lại của nó cũng tốt như vậy.

"Cô ta sẽ không thoát được chuyện này đâu, Brian. Tôi kết hôn với cô ta, vì tôi buộc phải làm vậy, nhưng nó không kết thúc thế này đâu. Cô ta sẽ phát hiện ra rằng mình đã chọn sai người để dấn mũi rồi."

Delgado trông đầy nghi ngại khi anh ta gõ gõ vào tập tài liệu với đầu bút bi. "Cô ấy dường như có một cuộc sống khá yên tĩnh. Tôi không nghĩ tôi sẽ tìm thấy mấy bộ xương giấu trong tủ áo đâu."

"Vậy thì tìm xem điều gì là quan trọng đối với cô ấy và kéo cô ta xuống theo cách đó. Phái những người tốt nhất của anh đi làm việc này. Điều tra đời sống cá nhân và cuộc sống nghề nghiệp của cô ta. Tìm xem điều gì là quan trọng nhất với cô ấy. Một khi chúng ta biết, chúng ta sẽ biết chính xác chúng ta sẽ lấy đi những gì."

Cal gần như có thể thấy các bánh xe quay trong tâm trí Delgado khi anh ta phân tích công việc thách thức

anh ta vừa được giao phó. Một luật sư không tích cực lắm có thể sẽ phàn nàn trước sự phân công như thế này, nhưng không phải Brian. Anh ta là hạng người thích ăn uống tiệc tùng trên giết chóc.

Khi Cal rời văn phòng, anh quyết tâm bảo vệ những người anh quan tâm nhất khỏi những gì Jane Darlington đã làm. Gia đình anh vẫn còn buồn bã trước cái chết của Cherry và Jamie, và anh sẽ không xát muối thêm vào vết thương của họ. Còn về phần đứa bé... Mọi người gọi anh là gã khốn lạnh lùng lâu đến độ anh không còn nhớ nổi là bắt đầu từ khi nào, nhưng anh cũng rất công bằng, và anh sẽ không để cho đứa bé bị trừng phạt bởi tội lỗi của mẹ nó.

Anh né tránh không muốn nghĩ thêm về đứa bé. Anh sẽ đối phó với những trách nhiệm đó sau này. Bây giờ, tất cả những gì anh quan tâm là trả thù. Nó có thể mất chút ít thời gian, nhưng anh sẽ làm cô ta đau đốn, và anh sẽ làm nó theo cái cách mà cô ta sẽ không bao giờ quên.

***

Đêm trước đám cưới, Jane lo lắng đến nỗi cô không thể ăn hay ngủ, nhưng hoá ra là thực tế đã chứng minh là buổi lễ đã bị hạ xuống không thể nào thấp hơn được nữa. Nó diễn ra tại văn phòng của một thẩm phán ở Wisconsin và kéo dài chưa đầy mười phút. Không hoa, không bạn bè, và cũng không hôn cô dâu.

Khi buổi lễ kết thúc, Brian Delgado, luật sư của Cal, đã nói với cô rằng Cal sẽ quay về Bắc Carolina trong tuần tới và Delgado sẽ xử lý bất kỳ liên lạc cần thiết nào. Ngoại trừ thốt mấy lời thể đám cưới một cách cộc cằn, Cal không hề nói với cô một tiếng nào cả.

Họ rời buổi lễ trên hai chiếc xe riêng biệt giống như lúc họ đến, và khi cô về đến nhà, đầu Jane nhẹ bẫng đi vì nhẹ nhõm. Mọi thứ đã kết thúc. Cô sẽ không phải đối mặt với anh trong hàng tháng nữa.

Thật không may, cô đã không nghĩ tới tờ The Chicago Tribune. Hai ngày sau lễ cưới, một phóng viên thể thao của tờ Tribune, dựa trên một mẩu tin anh ta nhận được từ một thư ký vô danh ở Wisconsin, đã tung lên mặt báo câu chuyện về cuộc hôn nhân bí mật của tiền vệ nổi tiếng nhất thành phố với tiền sĩ Jane Darlington, một giáo sư vật lý sáng giá tại Đại học Newberry.

Sự tò mò của các phương tiện truyền thông bắt đầu.

Chương 6

"Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh về chuyện này ", Jane rít lên khi kéo hai nửa đầu dây bảo hiểm của cô và ấn chúng vào với nhau.

"Nhớ xem ai là kẻ xuất hiện với cái nơ bướm quần quanh cổ." Cal dúm mẩu thẻ lên máy bay của họ vào trong túi áo thể thao của mình và an tọa vào chỗ ngồi bên cạnh cô. Anh xù lông lên đầy thù địch, và cô chưa bao giờ nhớ được mình đã từng bị ghét bỏ trắng trợn đến như vậy.

Hôm đó là thứ hai, năm ngày sau cái lễ cưới tạm bợ của họ, nhưng tất cả mọi thứ đều thay đổi. Cô tiếp viên hàng không phục vụ khoang hạng nhất dừng lại bên chỗ ngồi của họ, tạm ngừng trận chiến lời lẽ đả đàng cay đã xảy ra giữa họ theo hết hình thức này đến phương thức khác kể từ khi tờ The Trib xuất bản câu chuyện tình yêu của họ ba ngày trước đó. Cô ta bê ra một cái khay với hai ly sâm banh.

"Xin chúc mừng! Phi hành đoàn đều vui mừng về việc có cả hai bạn trên chuyến bay ngày hôm nay. Tất cả chúng tôi đều là big fan của đội Star, và chúng tôi cũng rất vui mừng về cuộc hôn nhân của các bạn."

Jane buộc phải nở một nụ cười khi cô nhận lấy ly sâm banh. "Cảm ơn."

Cal không nói một tiếng nào.

Cái nhìn của cô tiếp viên hàng không trượt trên người Jane, đánh giá người phụ nữ đã xoay xở để bẫy được anh chàng độc thân tiềm năng nhất thành phố. Jane đã bắt đầu quen dần với những tia ngạc nhiên lấp lánh trên khuôn mặt của mọi người khi họ lần đầu tiên thấy cô. Họ chắc chắn mong đợi vợ của Cal Bonner có vẻ ngoài và cách ăn mặc như một cô người mẫu của Victoria's Secret, nhưng cái áo jacket cắt khéo bằng vải tuyết của Jane, quần camel và lụa màu đồng đã hạ gục ý nghĩ đó. Tất cả quần áo của cô đều là hàng chất lượng cao nhưng kiểu dáng thủ cựu. Phong cách cổ điển hợp với cô, và cô không có ý định biến mình thành một cánh bướm thời trang.

Cô chải tóc thành búi kiểu Pháp mềm mại, một phong cách cô luôn thích bởi vì nó gọn gàng và không mất thời gian. Caroline bạn cô nói nó quá cổ lỗ sĩ, nhưng cô ấy cũng phải thừa nhận nó khiến khuôn mặt Jane trông thanh nhã, mảnh dẻ hơn. Đồ trang sức của cô khá khiêm tốn, khuyên tai vàng nhỏ bằng hạt đậu và cái nhẫn cưới bằng vàng đơn giản mà luật sư của Cal đã mua cho buổi lễ. Nó trông thật lạ trên ngón tay cô, và cô giả vờ là nó không có ở đó.

Khi cô đặt cái cốc xuống, cô nghiêng ngăn sự nổi tiếng của Cal, đặc biệt đối với những cô gái trẻ. Anh chắc chắn sẽ hạnh phúc hơn nếu cô xuất hiện trong một chiếc váy ngắn cũn cỡn và áo lót đính kim cương giả. Cô tự hỏi điều gì sẽ xảy ra khi anh phát hiện cô thực sự bao nhiêu tuổi.

Chỉ cần nhìn vào cái khuôn hàm vuông vức, cứng rắn, hiệu chiến ấy cũng đủ khiến cô mất đi nhuệ khí. Nếu người đàn ông này đã từng mang một tư tưởng cao quý trong đầu, anh ta chắc hẳn phải che giấu nó kỹ lắm. Ngồi bên cạnh anh, cô cảm thấy như ngồi cạnh một quả bom thông minh sắp nổ.

"Uống cái này đi." Cô chìa ly champagne của cô cho anh khi cô tiếp viên hàng không rời đi.

"Tại sao tôi phải uống?"

"Bởi vì tôi đang mang thai, và tôi không thể uống. Hay anh muốn mọi người biết chuyện đó luôn?"

Anh nhìn cô trân trân, uống hết ly rượu, và dúm cái ly trống không trả lại cô. "Tiếp theo, em sẽ biến tôi thành một con sâu rượu chết tiệt."

"Vì anh đều có đồ uống trong tay hầu hết mỗi khi tôi ở bên anh, tôi không nghi ngờ anh ở xa cái đích đó đâu."

"Em không biết nói chuyện tào lao à."

"Những từ ngữ duyên dáng. Thật là sắc sảo."

"Ít nhất tôi không nghe như thể tôi đã nuốt cả một cuốn từ điển. Liệu có lâu hơn không nếu em thêm cái âm gió r vào hết cái đám từ ngữ đao to búa lớn ấy?" (*Tặng lớp quý tộc ngày xưa, khi phát âm thường hay thêm âm gió r vào nhằm biểu hiện về quý phái và học thức – summerwind210*)

"Tôi không chắc lắm. Nhưng nếu tôi phát âm đủ chậm, có thể anh sẽ hiểu được một vài từ trong số chúng."

Cô biết rằng ăn miếng trả miếng với anh như thế này thật là trẻ con, nhưng nó dường như tốt hơn so với sự im lặng thù địch khiến thần kinh cô cứ nhảy chồm chồm và mắt cô không ngừng đảo qua đảo lại tới cửa thoát hiểm gần nhất. Thay vì trấn an cô, thực tế là anh đã nỗ lực rõ ràng để tránh những mối liên hệ vật lý nhỏ nhất giữa họ khiến cô có cảm giác như thể anh không tin tưởng bản mình có thể kiềm chế nếu anh đặt tay lên cô. Cô không thích bị dọa nạt, đặc biệt là khi cô biết cô đã làm sai, và cô quyết định không chịu thua cuộc trước sự hiểu chiến của anh. Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, cô sẽ không để anh nghi ngờ là cô sợ hãi.

Sự biến động tình cảm của cô chỉ là một trong những thay đổi mà sự kiện thảm khốc trong những ngày qua đã phát sinh. Cô đến Newberry vào sáng ngày thứ sáu, hai ngày sau đám cưới của họ, để tìm thấy một đội quân các phóng viên hét những câu hỏi và chĩa micro vào mặt cô. Cô đã bị xô đẩy qua đám đông và tạo ra một gạch ngang điên cuồng dẫn đến văn phòng cô, nơi Marie nhìn cô với một cái nhìn kinh hoàng và một tập tin nhắn điện thoại đại bự, trong đó có một cái từ Cal.

Cô gọi về nhà anh, nhưng anh đã cắt ngang những câu hỏi của cô với một tiếng gầm gừ, sau đó đọc cho cô lời tuyên bố trước báo chí luật sư của anh đã viết. Nó nói rằng hai người họ đã được giới thiệu qua bạn bè của nhau vài tháng trước, và rằng quyết định kết hôn của họ thật bất ngờ. Nó cũng liệt kê các chứng chỉ thành tích của cô và miêu tả niềm tự hào của anh đối với những thành tích chuyên môn cô đã đạt được, những tình cảm tốt đẹp được anh gửi đi kèm với một cái khịt mũi chế giễu. Sau đó, nó cũng thông báo rằng cặp vợ chồng trẻ sẽ dành vài tháng trăng mật tại quê nhà Cal ở Salvation, North Carolina.

Jane bùng nổ. "Không thể thể được! Tôi phải dạy học, và tôi sẽ không đi đâu hết."

Giọng cười khinh khinh của anh được truyền qua điện thoại. "Tính đến 5 giờ ngày hôm nay, em sẽ nhận được một trong số chúng, em gọi chúng là gì nhỉ, vắng mặt tạm thời phải không?"

"Tôi chắc chắn sẽ không nhận được."

"Trường đại học của em lại nói khác."

"Anh đang nói về cái gì thế?"

"Hỏi sếp em ấy." Anh ta đập sầm điện thoại xuống.

Cô ngay lập tức sầm sập tiến vào văn phòng của Tiến sĩ William Davenport, người đứng đầu Phòng Vật lý Newberry, nơi cô phát hiện ra Cal đã đem lại cho trường đại học một khoản hiến tặng lớn như là một mã thông báo của mình về sự đánh giá cao tính linh hoạt của họ liên quan đến lịch trình làm việc của cô trong những tháng sắp tới. Cô cảm thấy bất lực và bẽ bàng. Chỉ với một cái bút ký soẹt một cái trên sổ séc của mình, anh ta đã nắm được quyền kiểm soát cuộc sống của cô.

Cô tiếp viên hàng không ghé qua để dọn mấy cái ly đi. Ngay sau khi người phụ nữ biến mất, cô trút những cảm hờn nung nấu của mình vào Cal. "Anh không có quyền can thiệp vào sự nghiệp của tôi."

"Thôi ca cẩm đi, Giáo sư. Tôi mua thêm cho em một vài tháng nghỉ phép. Em nên cảm ơn tôi mới phải. Nếu không phải nhờ tôi, em sẽ không có cả đồng thời gian rảnh rỗi để làm nghiên cứu cho cái phòng thí nghiệm em đang làm việc đâu."

Anh ta biết quá nhiều về cô, và cô không thích thế. Quả thật là được tạm thời thuyên giảm lịch giảng dạy sẽ có lợi cho việc nghiên cứu tại Preeze, nhưng cô sẽ không thừa nhận điều đó với anh ta đâu. Các thiết bị

máy tính của cô đã trên đường đến Bắc Carolina, và với sự trợ giúp của một modem, sự thay đổi vị trí sẽ không ảnh hưởng đến công việc của cô. Trong những trường hợp khác, cô sẽ vui mừng với ba tháng rảnh rỗi, nhưng không phải khi cô đã không tự mình bố trí nó, và cũng không khi cô phải dành bất kỳ phần nào của kỳ nghỉ đó với Calvin Bonner.

"Tôi có thể làm nghiên cứu tốt hơn rất nhiều trong văn phòng của tôi ở nhà."

"Sẽ không tốt hơn với một đội quân các phóng viên cắm trại trên ngưỡng cửa nhà em và hỏi tại sao đôi uyên ương nổi tiếng nhất thành phố lại sống ở hai tiểu bang khác nhau." Mắt anh chiếu vào cô cứ như thể cô là một đồng đồ nát. "Tôi về Salvation thời gian này hàng năm và ở lại cho đến khi trại huấn luyện bắt đầu vào Tháng bảy. Có lẽ bộ não không lồ của em có thể tìm ra một lý do gì đó thuyết phục để không mang cô dâu mới toanh của tôi về cùng, nhưng tôi có vẻ không nghĩ ra cái gì."

"Tôi không hiểu làm thế nào anh có thể dẫu giếm sự gian dối này với gia đình. Sao anh không đơn giản là nói cho họ biết sự thật?"

"Bởi vì, không giống như em, không ai trong gia đình tôi là kẻ nói dối giỏi cả. Nó sẽ được buồn chuyện ở thị trấn không lâu đâu, và sau đó toàn thế giới sẽ biết rõ từng chi tiết. Em có thực sự muốn đưa bé lớn lên và biết chúng ta đã gặp nhau thế nào không?"

Cô thờ dài. "Không. Và đừng có gọi cô bé là đứa bé." Một lần nữa, cô tự hỏi đứa trẻ sẽ sẽ là một cậu bé hay một cô bé. Cô vẫn chưa quyết định được liệu mình có muốn họ nói với cô giới tính của đứa bé sau khi cô siêu âm hay không.

"Bên cạnh đó, gia đình tôi đã đau buồn đủ trong năm qua rồi, và tôi không muốn họ phải buồn khổ nữa."

Cô nhớ Jodie đã nói về cái chết của chị dâu Cal và đứa cháu trai. "Tôi thực sự lấy làm tiếc về điều đó. Nhưng mỗi khi họ thấy chúng ta ở cùng nhau, họ sẽ biết có cái gì đó sai."

"Đó sẽ không thành vấn đề vì em sẽ không dành nhiều thời gian với họ. Họ sẽ gặp em, họ sẽ biết em là ai, nhưng đừng có lên kế hoạch trở nên thân mật. Và một điều nữa. Nếu có ai hỏi em bao nhiêu tuổi, không được bảo là em 28. Nếu em bị ép phải trả lời, chỉ thú nhận là 25 thôi, không được lớn hơn."

Chuyện gì sẽ xảy ra khi anh phát hiện cô đã 34, chứ không phải 28? "Tôi sẽ không nói dối về tuổi tác của mình."

"Tôi không thấy tại sao lại không. Em đã nói dối về mọi thứ khác."

Cô phải chiến đấu chống lại một làn sóng tội lỗi. "Không ai tin tôi 25 đâu. Tôi sẽ không làm điều đó."

"Giáo sư, tôi nghiêm túc khuyên em không nên chọc tức tôi nhiều hơn em đã làm. Và em không có kính sát trùng hay cái gì đó đại loại thế để em không phải đeo cái cặp đít chai đó suốt ngày à?"

"Nó là kính hai tròng." Cô chắc chắn rất vui thích khi chỉ ra điều đó.

"Kính hai tròng!"

"Loại kính với một đường nối vô hình. Không có chỉnh sửa ở phía trên, nhưng phóng to ở phía dưới. Rất nhiều người trung niên đeo chúng."

Dù câu đáp trả của Cal có khó chịu đến thế nào nó cũng bị chen ngang khi một hành khách vạm vỡ đang đấu tranh để tiến về phía khoang hành khách với hai túi hành lý to oạch, mỗi túi lủng lẳng ở một bên tay của anh ta. Cô nhìn người đàn ông đầy thích thú. Nhiệt độ bên ngoài là 15, nhưng anh ta chỉ mặc áo ba lỗ bằng nylon, có lẽ để có thể khoe cơ bắp.

Cal nhận thấy sự thích thú của cô đối với áo quần của người đàn ông và tặng cô một cái nhìn đầy tính toán. "Ồ chỗ tôi ở, chúng tôi gọi những kẻ cơ bắp đó là cái giá áo đánh vợ hạng nhất."

Anh ta rõ ràng đã quên rằng mình không phải đang lộn xộn với mấy cô thỏ con đáng yêu của anh ta. Cô mỉm cười ngọt ngào. "Và tôi nghĩ rằng mấy kẻ miền núi không bao giờ đánh chị em gái của mình."

Lông mày anh nhíu lại với nhau. "Em không biết mấy kẻ miền núi làm những gì đâu, Giáo sư, nhưng tôi cho rằng em sẽ tìm ra sớm thôi."

"Này, xin lỗi đã cắt ngang, Cal, nhưng tôi tự hỏi anh có thể cho cậu nhóc của tôi xin chữ ký không?" Một doanh nhân trung niên đẩy một cái bút về phía Cal, cùng với một mẫu giấy nhớ đã bị ghi tên của một công ty dược phẩm. Cal dễ dãi làm theo, và không lâu sau, một người đàn ông khác lại xuất hiện. Những yêu cầu cứ tiếp tục cho đến khi tiếp viên hàng không yêu cầu tất cả mọi người về chỗ của mình. Cal lịch sự và kiên nhẫn với người hâm mộ một cách đáng ngạc nhiên.

Cô lợi dụng những gián đoạn này để bắt đầu đọc một bài bút ký được viết bởi một trong những đồng nghiệp cũ của cô về các sản phẩm phân rã của hạt H sáu vi lượng, nhưng thật khó để tập trung vào vật lý phi tuyến khi thế giới của riêng cô cho đến nay đã bị đảo lộn ra khỏi trật tự của nó. Cô đã có thể đã từ chối không đi với anh đến Salvation, nhưng cánh báo chí có thể săn đuổi cô và phủ một cái bóng vào tương lai của con cô. Cô chỉ đơn giản là không thể mạo hiểm nó.

Dù xảy ra chuyện gì, cô cũng phải giữ cho câu chuyện hào nhoáng của họ khỏi bị trở thành kiến thức công cộng. Sự bẽ bàng mà cô phải đối mặt, chắc chắn sẽ khủng khiếp như nó vốn thế, cũng không thể xấu xa bằng việc tin tức này sẽ ảnh hưởng như thế nào khi con cô lớn lên. Cô đã tự hứa với bản thân cô sẽ căn cứ xem điều gì là tốt nhất cho con cô trước khi quyết định bất cứ điều gì, và đó là lý do tại sao cô cuối cùng cũng đã đồng ý đi với anh.

Cô đẩy kính lại cho chắc trên mũi mình và bắt đầu một lần nữa để đọc. Từ khoé mắt, cô thấy rõ ràng Cal nhìn cô, và cô quyết định thật là may vì cô không có khả năng ngoại cảm bởi vì điều cuối cùng cô muốn lúc này là đọc tâm trí của anh.

***

Kính hai tròng! Cal nghĩ. Lạy Chúa, anh ghét cặp kính ấy làm sao. Anh liệt kê thậm trong óc tất cả những thứ anh không thích về người phụ nữ đang ngồi bên cạnh anh và kết luận rằng, ngay cả khi anh gạt qua một bên những vấn đề cá nhân của mình, có thật nhiều lựa chọn.

Tất cả mọi thứ về cô đều quá nghiêm trang. Thậm chí mái tóc của cô cũng nghiêm trang. Sao cô ta không buông xả nó khỏi đám bụi nhùi chết tiệt đó? Chúng có màu thật tuyệt, anh phải công nhận điều đó. Anh đã có một vài cô bạn gái với mái tóc có màu như thế, nhưng màu tóc của họ đều từ mấy chai thuốc nhuộm, còn màu tóc của Jane Darlington chỉ có thể là màu tự nhiên.

Ngoại trừ một món tóc nhỏ đã thoát khỏi sự kiềm cặp của nó để chảy thành một chữ S mượt mà phía sau tai, cô là phụ nữ thật nghiêm trang. Tóc tai nghiêm trang, quần áo nghiêm trang. Mặc dù da khá đẹp. Nhưng anh chắc như quỷ là anh ghét cay ghét đắng cái cặp kính hai tròng to oạch dành cho mấy kẻ đầu to mắt cận đó. Chúng làm cô trông già đi mất mấy tuổi trong cái số hai mươi tám của mình.

Anh vẫn không thể tin rằng anh đã kết hôn với cô. Nhưng anh còn có thể làm gì khác được nữa mà vẫn có thể sống với lương tâm của mình? Để đưa bé lớn lên mà không có một người cha? Với cái cách anh được nuôi dạy, điều đó không thể chấp nhận được.

Anh cố cảm thấy dễ chịu về thực tế là anh đã làm đúng, nhưng tất cả những gì anh cảm nhận được là tức giận. Anh không muốn kết hôn, mẹ kiếp! Không với bất cứ ai. Nhưng đặc biệt là không phải với kẻ hay lên mặt ta đây giỏi giang, nghiêm trang với trái tim chứa đầy những lời nói dối này.

Ngày qua ngày anh tự nói với bản thân rằng cô cũng không hơn gì một cô bạn gái tạm thời sống thường trú tại nhà anh, nhưng vào lúc mọi người phát hiện ra cái nhẫn đeo trên ngón tay cô, anh có thể linh cảm thấy được một sự chấn nắn sắp ập đến. Nó như thể anh đang dõi theo cái đồng hồ đếm ngược trên bảng ghi những ngày cuối cùng của sự nghiệp của anh.

***

"Tôi không thể tưởng tượng mua xe mà không nhìn thấy nó trước." Jane nhìn quanh quất nội thất của gã thợ săn Jeep Grand Cherokee màu xanh mới công đã chờ họ trong bãi đậu xe tại sân bay Asheville với chìa khoá được giấu trong một cục nam châm phía dưới thanh chắn bùn phía trước.

"Tôi thuê người làm những việc đại loại thế này cho tôi."

Sự lãnh đạm về việc giàu có của anh làm cô giận điên lên. "Thật là khoe mẽ."

"Chú ý ngôn từ của em, Giáo sư."

"Nó có nghĩa là khôn ngoan", cô nói dối. "Anh có thể thử thực hành từ đó thành một câu với người anh thực sự ngưỡng mộ. Nói cho họ biết anh nghĩ rằng họ đang khoe mẽ, và họ sẽ cảm thấy âm áp và lằng lằng cả ngày."

"Cảm ơn lời đề nghị. Có lẽ tôi sẽ sử dụng nó lần tiếp theo tôi lên TV."

Cô nhìn anh một cách ngờ vực, nhưng không thể nhìn thấy ngay cả một dấu nhỏ của sự thiếu tin tưởng trong vẻ mặt của anh. Nó khiến cô phân vân rằng liệu trong vài ngày qua cô đã biến thành kẻ khốn.

Cô nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ. Mặc dù ngày tháng ba khá lạnh lẽo, âm đạm, cô phải thừa nhận rằng vùng nông thôn thật là đẹp. Những đường nét nhấp nhô của miền núi Tây Bắc Carolina tạo nên một cảnh quan hoàn toàn khác biệt với địa hình bằng phẳng của Illinois, nơi cô đã lớn lên.

Họ băng qua sông French Broad, một cái tên mà trong trường hợp khác có thể cô đã phá ra cười, và hướng về phía tây trên đường Interstate 40 về phía Salvation. Kể từ lần đầu tiên cô nghe tên của quê hương của Cal, có cái gì đó về nó đã đánh trúng vào tâm trí cô, nhưng cô không thể nhớ đó là cái gì.

"Có lý do nào tôi nên nhận ra tên Salvation không."

"Đó là một trong những tin tức gần đây, nhưng hầu hết những người dân địa phương không thích nói về nó."

Cô đợi anh cung cấp thêm thông tin và không quá ngạc nhiên khi chẳng có cái gì được chuyển tới. Xếp cạnh Bomber, cô là kẻ hay ba hoa. "Anh có nghĩ rằng anh có thể nói cho tôi bí mật đó không?"

Anh im lặng lâu đến nỗi cô nghĩ rằng anh đã lờ tịt cô đi, nhưng cuối cùng anh nói. "Salvation là nơi mà G. Dwayne Snopes đã định cư. Người truyền giáo chỉ đạo dịch vụ này trên truyền hình ấy."

"Không phải ông ta đã thiệt mạng trong tai nạn máy bay một vài năm trước đây rồi sao?"

"Yeah. Trong khi ông ta đang trên đường ra khỏi đất nước với một vài triệu đô la không thuộc về mình. Ngay cả khi ở đỉnh cao sự nghiệp, những lãnh đạo của thị trấn không thích ông ta lắm, và họ không thích khi tên Salvation gắn liền với ông ta bây giờ khi ông ta chết rồi."

"Anh có biết ông ta không?"

"Chúng tôi đã gặp nhau."

"Ông ta như thế nào?"

"Ông ta bị gù lưng! Bất kỳ kẻ ngốc nào cũng nhận ra điều đó."

Một đoạn hội thoại lịch sự rõ ràng là vượt quá khả năng nhận thức của anh ta. Cô quay đi và cố gắng thương thức phong cảnh, nhưng bị rơi vào một cuộc sống mới với một người lạ nguy hiểm, kẻ ghét tất cả mọi thứ về cô khiến chuyện thương thức phong cảnh trở nên thật khó khăn.

Cuối cùng, họ rời xa lộ và rẽ vào một con đường gồm hai làn xe. Các bánh răng của chiếc Jeep bám sâu vào mặt đất khi họ tiến lên đỉnh một ngọn núi và sau đó vòng xuống một ngọn khác. Một ngôi nhà di động han gỉ rộng rãi nằm trong đám cỏ dại ở bên đường trông tương phản một cách sắc nét với lối vào kín cổng cao tường của những toà biệt thự sang trọng, hiện đại được xây dựng cho những người nghỉ hưu quanh sân golf tươi tốt này. Dạ dày cô bắt đầu nhộn nhạo kể từ khi Cal rời xa lộ tiến vào một con đường rải sỏi, bây giờ dường như bị dốc ngược lên.

"Đây là Heartache Mountain. Tôi phải dừng lại gặp bà ngoại trước khi chúng ta về nhà. Những người khác trong gia đình tôi đã rời khỏi thị trấn, nhưng bà sẽ đá thủng đụng nĩa nếu tôi không mang em cho bà xem mặt ngay lập tức. Và đừng có dễ thương quá đấy. Nhớ rằng em sẽ không ở quanh đây lâu đâu."

"Anh muốn tôi trở nên thô lỗ?"

"Coi như tôi nói rằng tôi không muốn em dành được sự yêu mến của gia đình tôi. Và giữ cái thực tế là em đang mang bầu cho mình em thôi đấy."

"Tôi cũng không lên kế hoạch thông báo về nó đâu."

Anh vòng xe vào một con đường mòn nhỏ, sâu hun hút dẫn tới một mái nhà bằng thiếc kỳ cựu cần được sơn lại. Một trong những cánh cửa chớp treo lủng lẳng, và bậc tam cấp dẫn đến công vòm đã bị lún xuống. Theo quan điểm về sự giàu có của anh, cô bị sốc bởi tình trạng của nó. Nếu anh quan tâm đến bà ngoại, anh chắc chắn có thể chi ra một ít tiền để sửa chữa nơi này.

Anh tắt động cơ, leo ra khỏi xe, vòng qua để mở cửa cho cô. Tác phong lịch sự này khiến cô ngạc nhiên. Cô nhớ lại rằng anh cũng đã làm như vậy khi cô vào xe lúc ở sân bay.

"Bà tên là Annie Glide," anh nói khi cô đã chui ra, "và bà sẽ được tám mươi vào sinh nhật tới. Tim bà không được khoẻ lắm và bị khí thũng, nhưng bà chưa sẵn sàng để ra đi đâu. Chú ý bậc thang. Khi thật. Chỗ này sẽ sụp xuống ngay trên tai bà mất thôi."

"Chắc chắn anh có đủ tài chính để chuyển bà tới sống ở chỗ khác."

Anh nhìn cô như thể cô mất trí rồi, sau đó tiến đến cửa và nện thình thình vào nó. "Mở cửa, mụ dơi già, và nói cho cháu biết tại sao mấy bậc cửa này chưa được sửa!"

Jane thở hắt ra trước anh ta. Đây là cách anh ta đối xử với bà ngoại già thân yêu của mình?

Cánh cửa kéo kẹt mở ra, và Jane thấy mình nhìn chằm chằm vào một người phụ nữ vai rộng, mái tóc vàng đã bạc trắng được búi lại thành một búi trên đầu, son môi đỏ tươi, và thuốc lá vắt vẹo nơi góc miệng. "Chú ý cách cháu nói chuyện với ta, Calvin James Bonner. Ta vẫn có thể quật cho cháu vài roi, và đừng có quên điều đó đấy."

"Phải tóm được cháu trước đã." Anh nhắc điều thuốc ra khỏi miệng bà, dấm lên nó bằng mũi giày, và cuộn bà vào trong cánh tay của mình.

Bà cười khúc khích và vỗ vỗ vào lưng anh. "Hoang dã như quý và xấu xa gấp đôi hẳn." Bà nhìn qua lưng anh và cau mày với Jane, người vẫn đứng ở bậc cửa. "Ai đấy?"

"Annie, đây là Jane." Giọng anh trở nên cứng như sắt một cách đáng chú ý. "Vợ cháu. Nhớ là cháu đã gọi điện kể với bà về cô ấy. Chúng cháu kết hôn thứ tư tuần trước."

"Trông giống một cô nàng thành thị. Cháu đã bao giờ lột da một con sóc chưa, cô nàng thành thị?"

"I-uh-cháu không thể nói là cháu đã."

Bà khịt mũi một cách tùy tiện và quay trở lại Cal. "Điều gì khiến cháu mãi bây giờ mới tới gặp bà ngoại của cháu?"

"Cháu sợ bà cắn cháu, và cháu đã phải đi chích ngừa bệnh dại để phòng xa."

Điều này khiến bà bật cười vui vẻ, kèm theo đỉnh điểm là một cơn ho rũ rượi. Cal vòng tay quanh bà và dẫn bà vào nhà, cẩn thận về việc bà hút thuốc trong suốt thời gian qua.

Jane thọc tay vào túi áo khoác của mình và nghĩ về việc thật không dễ dàng gì khi cô sống ở đây trong vài

tháng tới. Khi mà giờ đây cô đã trượt bài kiểm tra lột da sóc.

Cô không háo hức muốn đi vào bên trong, do đó, cô đi hết cái cổng vườn tới nơi một cơn gió những đôi tất sáng màu đung đưa từ một góc mái nhà. Cabin được giấu vào bên cạnh quả núi và bao quanh bởi rừng, ngoại trừ việc một khoảng trống bên cạnh và đằng sau ngôi nhà dành để làm vườn. Cái cách làn sương mù quần quýt trên đỉnh núi phía xa khiến cô hiểu tại sao phần này của dãy Appalachian lại được gọi là Smokies.

Thật là yên tĩnh, cô có thể nghe thấy tiếng sột soạt của một chú sóc luồn qua các nhánh trần trên một cây sồi. Cho đến lúc này, cô đã không nhận ra một thị trấn ồn ào cỡ nào, ngay cả một thị trấn của một ngoại ô thanh bình. Cô nghe tiếng răng rắc của một cành cây, tiếng kêu quạ quạ của một con quạ, và hít vào mùi thơm lạnh ẩm ướt của gỗ thối ba khi cây cối chưa sẵn sàng để lại mùa đông ở đằng sau. Với một tiếng thở dài, cô băng qua cổng vòm tiến đến cửa chính. Cô đã biết đủ về Annie Glide để nhận ra bà lão đó sẽ coi bất kỳ sự rút lui nào như là một dấu hiệu của sự yếu đuối.

Cô bước thẳng vào một căn phòng khách nhỏ, lộn xộn, là một hỗn hợp hiệu kỳ của sự cũ kỹ, xa hoa với những đồ vật mới và trang nhã. Một tấm thảm xanh rộng, ám một lớp khói thuốc dày cộp được treo một cách phù hợp với những đồ đạc được bọc bằng mọi chất liệu từ thổ cẩm cho đến vải nhung đã bạc màu và sờn rách. Bàn cà phê mạ vàng đã bị gãy chân được sửa chữa chắp vá bằng keo bạc, và những quả tua rua màu đỏ đã bị nhạt màu được treo trên tấm màn ren mỏng manh ở các cửa sổ đằng sau.

Có một dàn âm thanh nổi hoàn chỉnh, rõ ràng là rất đắt, với một đầu đĩa nhỏ gọn được đặt trên một bức tường vuông vắn cạnh một lò sưởi lát đá cũ. Mặt lò sưởi thô ráp được đặt một đồng hồ đặc lộn xộn bao gồm một bình gốm hình đàn ghitar cầm dây lông công, một quả bóng đá, một con gà lôi nhồi bông, và một khung ảnh của một người trông khá quen thuộc, mặc dù Jane không thể nhớ được anh ta.

Qua một cổng tò vò nhỏ bên tay trái, cô có thể thấy một phần của nhà bếp với một sàn được trải vải sơn và một dãy bếp nấu ăn được xếp vào hàng nghệ thuật của bang. Một cửa có lẽ dẫn tới phòng ngủ ở phía sau.

Annie Glide phải mất rất nhiều nỗ lực mới hạ người ngồi xuống được cái xích đu bọc vải trong khi Cal đi đi lại lại phía trước bà, quắc mắt lên. "...sau đó, Roy nói bà chĩa súng vào cậu ta, và bây giờ anh ta nói với cháu anh ta sẽ không đặt chân đến đây nếu không có 500 đô la tiền đặt cọc. Không hoàn lại!"

"Roy Potts không biết sự khác biệt giữa một cái búa và ruột của mình."

"Roy là anh chàng làm việc vất siêng năng nhất cái bang này."

"Cháu có mang cho ta đĩa Harry Connick, Jr mới không? Bây giờ đó là những gì ta thực sự muốn, chứ không phải một gã siêng năng ngốc nghếch chõ mũi vào việc của ta."

Anh thờ dài. "Yeah, cháu có mang nó. Nó ở trong xe."

"Well, đi đi và lấy nó cho ta." Bà vẫy tay về phía cửa. "Và dịch chuyển cái loa đó khi cháu quay lại. Nó quá gần với ti vi của ta."

Ngay sau khi anh biến mất, bà xiên vào Jane với đôi mắt màu xanh của bà. Jane cảm thấy một mong muốn kỳ quặc là ném mình xuống bên đầu gối bà và thú nhận tội lỗi của cô, nhưng cô nghi ngờ người phụ nữ quạ quọ này sẽ chỉ đơn giản là đập bốp vào đầu cô vài cái.

"Cháu bao nhiêu tuổi rồi, cô gái?"

"Cháu 34."

Bà nghi một chút. "Nó nghi cháu bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi tám. Nhưng cháu không nói với anh ấy thế."

"Nhưng cháu cũng chưa bao giờ nói gì khác với nó, phải không?"

"Không." Mặc dù cô không được mời ngồi, cô đã tìm thấy một chỗ ở phần cuối của một chiếc ghế nhưng cũ. "Anh ấy muốn cháu nói với mọi người cháu 25."

Người Annie rung lên một chút. "Cháu sẽ làm thế?"

Jane lắc đầu.

"Cal nói với ta rằng cháu là một giáo sư đại học. Điều đó có nghĩa là cháu là một quý cô thật sự thông minh."

"Thông minh về điều này. Ngốc nghếch về điều khác, cháu đoán thế."

Bà gật đầu. "Calvin, nó không dây dưa nhiều với những kẻ ngốc như thế."

"Cháu biết."

"Nó cần một chút ngốc nghếch trong cuộc sống của mình."

"Cháu sợ cháu không đủ tốt để làm điều đó. Cháu đã từng như thế khi cháu còn là một đứa trẻ, nhưng bây giờ không còn nữa."

Annie nhìn lên Cal khi anh tiến vào cửa. "Khi ta nghe hai đứa kết hôn nhanh như thế nào, ta nghĩ rằng cô ấy có thể đã chơi xấu với cháu như mẹ cháu đã làm với bố cháu."

"Tình huống này không giống tí nào hết," anh nói không đổi giọng.

Annie nghiêng đầu về phía Jane. "Con gái ta Amber đã không có gì hơn một cô nàng da trắng vô giá trị dành tất cả thời gian của mình để theo đuổi các chàng trai. Đặt bẫy anh chàng giàu nhất thị trấn." Annie khúc khích. "Nó cũng tóm được cậu ta nữa. Cal đây là mỗi câu."

Jane cảm thấy như bị bệnh. Vậy ra Cal là thế hệ nam giới thứ hai nhà Bonner bị mắc kẹt trong một cuộc hôn nhân với một phụ nữ mang thai.

"Lynn Amber của ta thích quên đi nó đã lớn lên từ vùng bùn bần thiêu. Phải vậy không, Calvin?"

"Cháu không biết tại sao bà luôn gây khó dễ cho mẹ như thế." Anh tiến đến cái máy nghe đĩa CD, và một vài giây sau đó, giọng Harry Connick, Jr hát "Stardust" vang lên tràn ngập khắp cabin.

Jane nhận ra Connick là người trong bức ảnh trên kệ lò sưởi. Thật là một bà lão kỳ lạ.

Annie dựa người vào ghế. "Cậu nhóc Connick có một giọng hát thật tuyệt. Ta luôn mong cháu có thể hát, Calvin, nhưng cháu không bao giờ có thể xoay xở với nó được."

"Không, ma'am. Không biết làm gì nhiều ngoại trừ ném bóng." Anh ngồi trên ghế bên cạnh Jane nhưng không chạm vào cô.

Annie nhắm mắt lại, và ba người bọn họ ngồi lặng lẽ nghe giọng hát như mật ngọt đó. Có lẽ đó là một ngày xám xịt, yên tĩnh trong rừng sâu, nhưng Jane cảm thấy mình bắt đầu thư giãn. Thời gian trôi đi, và một sự tỉnh táo đến kỳ lạ tràn qua cô. Ở đây, trong căn nhà này cũ kỹ nằm trong bóng tối của Great Smoky Mountains này, cô bắt đầu cảm thấy như thể mình đã tìm được cái rìa của phần bị thiếu trong cô. Ngay trong căn phòng có mùi của cây thông, ẩm mốc và mùi của ống khói này.

"Janie Bonner, ta muốn cháu hứa với ta một điều."

Cảm giác nhạt dần khi cô nghe thấy mình đang được lần đầu tiên gọi theo tên chồng, nhưng cô đã không có cơ hội để nói với Annie, cô muốn được sử dụng tên thời con gái của mình.

"Janie Bonner, ta muốn cháu hứa với ta ngay bây giờ rằng cháu sẽ quan tâm đến Calvin như một người vợ

nên quan tâm, và rằng cháu sẽ đặt hạnh phúc của nó lên trước hạnh phúc của riêng cháu."

Cô không muốn làm bất cứ điều gì như thế, và cô đấu tranh nhằm dẫu đi về mất tinh thần của mình. "Cuộc sống rất phức tạp. Đó là một lời hứa khó có thể giữ được."

"Tất nhiên là nó khó rồi," bà quát. "Cháu không nghĩ rằng kết hôn với gã đàn ông này sẽ dễ dàng, đúng không?"

"Không, nhưng..."

"Làm những gì ta bảo. Cháu sẽ hứa với ta ngay bây giờ, cháu gái."

Dưới sức ép của đôi mắt xanh sắc sảo đó, lời lẽ của Jane bay toán loạn, và cô thấy cô không thể từ chối người phụ nữ lớn tuổi này. "Cháu hứa rằng cháu sẽ cố gắng hết sức mình."

"Thế cũng tốt rồi." Một lần nữa, bà nhắm mắt lại. Tiếng xích đu kẽo kẹt và hơi thở khô khè của bà nhấn mạnh vào giọng hát ngọt như mật phát ra từ cái loa. "Calvin, hứa với ta cháu sẽ trông nom Janie Bonner như một người chồng nên làm và rằng cháu sẽ đặt hạnh phúc của cô ấy lên trước hạnh phúc của bản thân mình."

"Aw, Annie, sau từng ấy năm chờ đợi cô gái thích hợp xuất hiện, bà nghĩ rằng cháu sẽ không chăm sóc cô ấy một khi cháu tìm thấy cô ấy ư?"

Annie mở mắt và gật đầu, không hề chú ý đến ánh mắt hiểm độc Cal bắn cho Jane cũng như thực tế là anh đã không hứa hẹn cụ thể điều gì.

"Nếu ta bắt cha mẹ cháu hứa điều này, Calvin, có lẽ mọi chuyện đã dễ dàng hơn đối với họ, nhưng khi đó ta vẫn chưa đủ thông minh."

"Chẳng có chuyện gì làm với trí thông minh hết, bà già già nhân giả nghĩa. Bà đã quá hạnh phúc khi thấy con gái mình tóm được Bonner đến nỗi bà đã chẳng quan tâm đến cái gì khác."

Miệng bà mím lại và Jane thấy vết sơn môi đỏ thẫm của bà bị lem ra những đường hằn tuổi tác quanh môi bà. "Người họ Bonners luôn nghĩ rằng họ quá tốt cho người họ Glides, nhưng ta đoán chúng ta đã cho họ thấy. Dòng máu Glides chảy mạnh mẽ và chân thật ở cả ba cháu trai của ta. Ít nhất là ở cháu và Gabriel. Ethan luôn là một cậu nhóc yếu đuối, nhiều Bonners hơn là Glides."

"Chỉ vì Ethan là một nhà truyền giáo không có nghĩa là nó yếu đuối." Anh nhòm dậy từ trường kỷ. "Chúng cháu phải đi bây giờ, nhưng bà đừng nghĩ là cháu đã quên mấy bậc cửa trước đâu nhé. Bây giờ thì bà dẫu mấy điều thuốc chết tiệt ấy ở đâu rồi?"

"Một nơi nào đó cháu sẽ không tìm thấy chúng."

"Đó là những gì bà nghĩ thôi." Anh tiến đến một căn phòng cũ cạnh cửa nhà bếp, nơi anh lục lọi đáy của một ngăn kéo và kéo ra một hộp Camels. "Cháu sẽ đem cái này theo." (*Camels: tên một loại thuốc lá*)

"Cháu chỉ muốn hút nó một mình thôi." Bà khó khăn nhòm dậy từ cái xích đu. "Khi Calvin quay lại đây, cháu đến cùng với nó, Janie Bonner. Cháu phải học rất nhiều khi cưới một cậu nhóc nông thôn đấy."

"Cô ấy đang tiến hành một dự án nghiên cứu cực kỳ quan trọng," Cal nói, "vì vậy cô ấy sẽ không có nhiều thời gian để đến chơi đâu."

"Thật không?" Jane nghĩ rằng cô đã thấy một tia tổn thương trong mắt người phụ nữ cao tuổi này.

"Cháu sẽ đến thăm bất cứ khi nào bà muốn."

"Tốt."

Quai hàm Cal nghiêng lại, và cô nhận ra rằng cô đã khiến anh khó chịu.

"Bây giờ thì về đi." Annie xua họ về phía cửa. "Ta muốn nghe Harry của ta mà không phải nói năng gì."

Cal mở cửa cho Jane đi qua. Họ mới đến chỗ đậu xe thì giọng của Annie dừng họ lại.

"Janie Bonner!"

Cô quay sang nhìn thấy người phụ nữ cao tuổi đang nhìn theo họ qua cánh cửa mắt cáo.

"Không được mặc gì khi đi ngủ, kể cả trong mùa đông, nghe thấy ta nói chưa, cháu gái? Cháu cứ tiến đến với chồng mình theo cái cách mà tạo hoá đã tạo ra cháu. Hoàn toàn khoẻ thân. Nó giữ đàn ông không đi lạc."

Jane không thể nào tìm ra một câu đáp trả thích hợp, vì vậy cô chỉ vẫy tay và chui vào trong xe.

"Đó sẽ là ngày tận thế," Cal lầm bầm khi họ đã lái xe ra khỏi căn nhà. "Tôi cá là em mặc quần áo cả trong khi tắm."

"Nó thực sự làm tổn thương tự ái của anh, phải không, khi tôi không cởi quần áo vì anh?"

"Danh sách những việc em làm tổn thương tự ái của tôi, Giáo sư, quá dài đến nỗi tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Và sao em lại nói với bà em sẽ đến chơi bất cứ khi nào bà muốn? Tôi đưa em đến đây vì tôi bắt buộc phải thế, nhưng chỉ thế thôi. Em không phải dành bất cứ tí thời gian nào với bà nữa."

"Tôi đã nói với bà tôi sẽ trở lại. Anh định đề nghị tôi nuốt lời thế nào đây?"

"Em là thiên tài. Tôi chắc rằng em có thể nghĩ ra cái gì đó."

Chương 7

Khi họ lái xe xuống núi, Jane thấy bãi chiếu bóng phục vụ hành khách ngồi trong ô tô ở bên phải. Màn hình vẫn đứng, mặc dù nó đã bị hư hỏng, và một lối mòn rải sỏi dẫn đến một gian hàng bán vé đã một thời được sơn màu vàng, nhưng nay đã nhạt dần thành màu mù tạt bần. Lối vào quá khổ được đánh dấu bằng một bảng hiệu quảng cáo Starburst cỡ lớn với những bóng đèn đã vỡ viền xung quanh với dòng chữ, Niềm tự hào của Carolina, viết ở trong bằng những chữ in màu vàng tía đã bị tróc ló.

Jane không thể chịu đựng được sự im lặng dày đặc giữa họ lâu hơn được nữa. "Tôi đã không xem phim trong ô tô hàng năm nay rồi. Anh có hay đến đây không?"

Đầy ngạc nhiên, anh trả lời cô. "Đây là nơi mà tất cả lũ trẻ trung học rủ nhau đến vào mùa hè. Chúng tôi thường đỗ xe thành hình tròn, uống bia, và vui vẻ."

"Tôi cá là rất vui."

Jane đã không nhận ra giọng cô nghe đầy khao khát như thế nào cho đến khi anh bắn cho cô một cái nhìn tò mò. "Em chưa từng làm bất cứ điều gì như thế?"

"Tôi học đại học khi tôi mười sáu. Tôi thường dành đêm thứ Bảy trong thư viện khoa học."

"Không có bạn trai."

"Ai sẽ mời tôi đi chơi? Tôi quá nhỏ so với các bạn học của mình, và một vài cậu bé cùng tuổi tôi mà tôi quen nghĩ rằng tôi là một kẻ lập dị."

Cô nhận ra khi đã quá muộn rằng cô vừa mới cho anh một cơ hội vàng để có thể châm chọc cô, nhưng anh đã không làm thế. Thay vào đó anh chuyển sự chú ý của mình trở lại con đường như thể anh hối tiếc ngay cả một cuộc trò chuyện ngắn với cô. Cô nhận thấy rằng những nét góc cạnh của khuôn mặt anh khiến anh có vẻ như thể là một phần của dãy núi.

Họ tiến vào ngoại ô của Salvation trước khi anh mở miệng một lần nữa. "Tôi luôn ở lại cùng cha mẹ khi tôi về thăm, nhưng vì tôi không thể làm thế năm nay, tôi đã mua một ngôi nhà."

"Oh?" Cô chờ cho anh đưa ra một vài chi tiết, nhưng anh chẳng hé miệng thêm gì nữa.

Thị trấn Salvation rất nhỏ bé, nép mình trong một thung lũng hẹp. Khu trung tâm cổ kính được xếp xếp thành một dãy các cửa hàng, bao gồm một nhà hàng mộc mạc đầy duyên dáng, một cửa hàng với những đồ nội thất xinh xắn, và một quán cà phê Petticoat Junction dành cho người lao động được sơn màu hồng và xanh. Họ phóng ngang qua một cửa hàng tạp hóa Ingles, sau đó đi qua một cây cầu. Cal vòng lên một con đường quanh co khác, sau đó rẽ vào một làn đường mới được lát sỏi và dừng xe.

Jane nhìn trân trân vào cái cổng sắt hai cánh thẳng trước mặt họ. Mỗi cánh đều được gắn một đôi bàn tay vàng đang chấp lại cầu nguyện tại chính giữa cánh cửa. Cô nuốt xuống, chỉ vừa kịp đàn áp một tiếng rên rì. "Làm ơn nói với tôi đây không phải là nhà anh."

"Home sweet home" Anh đã ra khỏi xe, lôi chìa khóa ra từ túi của mình, và nghịch với cái hộp điều khiển trên cây cột đá bên trái. Trong vài giây, cánh cửa với đôi tay đang cầu nguyện mở ra.

Anh leo lại vào trong xe, sang số, và lái xe về phía trước. "Cửa này hoạt động bằng điện tử. Người môi giới bất động sản để bảng điều khiển ở bên trong."

"Nơi này là gì vậy?" Cô hỏi một cách yếu ớt.

"Nhà mới của tôi. Nó cũng là mảnh bất động sản duy nhất tại Salvation sẽ cung cấp cho chúng ta sự riêng

tư đủ để giấu cái bí mật bản thù của chúng ta khỏi thế giới.”

Anh rẽ một đường cong nhỏ, và Jane có thể nhìn thoáng qua căn nhà lần đầu tiên. "Trông giống Tara trên cao nguyên."

Con đường lái xe rải sỏi kết thúc tại cái sân có hình lưỡi liềm ở phía trước một ngôi nhà màu trắng trông như đồn điền thuộc địa. Sáu cột lớn trải dài phía trước, cùng với một ban công được uốn những đường cong mạ vàng tỉ mỉ. Một cửa sổ hình bán nguyệt gắn đầy những hạt thủy tinh màu được đặt trên cánh cửa ra vào to oạch, trong khi ba bậc tam cấp bằng cẩm thạch dẫn đến hiên nhà.

"G. Dwayne thích làm mọi thứ thật to." Cal nói.

"Đây là nhà của ông ta." Tất nhiên là thế rồi. Cô biết điều đó cái giây phút cô nhìn thấy đôi bàn tay chấp lại cầu nguyện trên cánh cổng. "Tôi không thể tin anh đã mua lại căn nhà của một kẻ truyền giáo trên truyền hình bị gù lưng."

"Ông ta đã chết, và tôi cần sự riêng tư." Anh dừng chiếc Jeep ở phía trước, sau đó ngửa cổ nhìn về bề ngoài hoa mỹ của ngôi nhà. "Người môi giới bất động sản nói tôi sẽ thích nó."

"Anh nói rằng đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nó?"

"G. Dwayne và tôi đã không thân thiết lắm, do đó, ông ta không bao giờ đặt tên tôi vào danh sách khách mời của mình."

"Anh đã mua một căn nhà mà không thèm nhìn nó." Cô nghĩ về chiếc xe cô vừa ngồi lên và không biết lý do tại sao cô thậm chí vẫn còn ngạc nhiên.

Anh leo ra khỏi xe mà không thèm trả lời và bắt đầu dỡ đồ. Cô cũng leo ra khỏi xe, và cúi xuống để nhặt một trong những cái va li của mình, chỉ để bị anh đẩy sang một bên. "Em đang chặn đường tôi đấy. Vào trong đi. Không khoá đâu."

Với lời mời duyên dáng đó, cô leo lên mấy bậc thang cẩm thạch và mở cửa. Khi cô bước vào trong và nhìn thoáng qua nội thất, cô thấy rằng nó thậm chí còn tệ hơn so với vẻ bề ngoài. Ngay tại trung tâm của phòng giải trí là một đài phun nước quá chi là hùng vĩ với một tác phẩm điêu khắc đá cẩm thạch hình một thiếu nữ Grecian đổ nước ra từ một cái vai được đặt trên vai cô. Đài phun nước đã được khởi động, nhờ, không nghi ngờ gì nữa, người môi giới bất động sản đã bán tổng bán tháo cái cơ ngơi quái dị này cho Cal, và đèn nhiều màu ẩn dưới nước đã khiến toàn bộ cái đồ này giống hệt Las Vegas. Treo phía trên phòng giải trí như một cái bánh cưới bị lộn ngược là một chùm đèn thủy tinh rất lớn được tạo thành từ hàng trăm lăng kính hình giọt nước được gắn vào với nhau cùng với những đường diềm ruy băng vàng uốn cong và những đồ trang trí bằng bạc.

Rẽ sang bên phải, cô bước vào một căn phòng khách trưng được trang bị với đồ nội thất giả cổ kiểu Pháp, được đính những màn rủ xếp nếp một cách công phu, và một lò sưởi đá hoàn toàn bằng cẩm thạch Ý với thần Cupids đang nhảy cẫng lên vui mừng. Có lẽ mảnh khiếm nhã nhất phòng là bàn cà phê. Mặt bàn kính tròn được nâng đỡ bởi một cột trung tâm hình như một người da đen đang quỳ, khoả thân ngoại trừ mảnh khố quần quanh lưng màu đỏ vàng.

Cô chuyển sang phòng ăn, nơi một cặp đèn treo chúc ngược xuống cái bàn để dàng xếp chỗ cho đến hai mươi người. Nhưng căn phòng nặng nề nhất ở tầng trệt là phòng làm việc, được trang trí với những hình người bán cung kiểu Gothic, những bức màn nhung xếp nếp đầy, màu xanh ô liu và đồ nội thất nặng nề, màu tối bao gồm một chiếc bàn lớn và một cái ghế trông như thể nó đã thuộc về Henry VIII.

Khi cô trở lại phòng giải trí, Cal đang mang đồng dụng cụ chơi golf của anh vào. Khi anh dựa chúng vào đài phun nước, cô nhìn lên phía tầng hai, được bao quanh bởi một ban công với những đường cong trông còn hoa mỹ hơn ban công bên ngoài. "Tôi sợ phải xem tầng trên."

Anh nhìn thẳng và xoi mói cô với ánh mắt lạnh lẽo. "Em không thích nó? Tôi bị tổn thương đấy. Người miền núi như tôi dành toàn bộ cuộc đời mình mơ ước được sở hữu một nơi tuyệt vời như thế này."

Cô chỉ kịp ngăn lại cơn rùng mình khi cô quay lưng và đi lên tầng trên, nơi cô không ngạc nhiên khi thấy nhiều dây vải xếp nếp hơn, riềm đăng ten, nhung, và mạ vàng. Cô mở cửa căn phòng đầu tiên và bước vào phòng ngủ chính, là một cơn ác mộng của đỏ, đen, và vàng. Nó cũng được treo một ngọn đèn chùm khác đi kèm với một chiếc giường cỡ king-size được đặt trên một cái bệ. Một tán cây màu đỏ-thổ cắm được trang trí bằng những tua rua vàng và đen nặng nề chúc xuống đầu giường. Một cái gì đó hút lấy ánh mắt của cô, và khi cô đi tới gần hơn, cô thấy rằng dưới các tán cây được đặt một tấm gương đại bự. Cô nhanh chóng lùi lại, chỉ để nhận ra rằng Cal đã vào phòng đăng sau cô.

Anh đã đi vòng qua giường và nhìn vào dưới tán cây để xem cái gì đã thu hút sự chú ý của cô. "Well, em biết không? Tôi luôn muốn có một cái như thế này. Ngôi nhà này thậm chí còn tuyệt hơn tôi nghĩ."

"Nó thật kinh tởm. Nó không có gì hơn là một tượng đài biểu thị lòng tham."

"Đừng có làm phiền tôi. Tôi không phải là kẻ lừa dối Chúa trời."

Trí óc hạn hẹp của anh ta khiến cô phát điên. "Hãy nghĩ đến tất cả những người gửi cho Snopes số tiền họ chặt bóp ra từ ngân quỹ thực phẩm và ngân sách an ninh xã hội của họ. Tôi tự hỏi có bao nhiêu trẻ em bị suy dinh dưỡng bởi cái gương trên trần nhà đó?" (*G.Dwayne Snopes là chủ ngôi nhà kinh khiếp này. Lão ta lừa đảo lấy tiền của mọi người dân trong thị trấn Sal, nói rằng về khía cạnh thần học, tự cho mình là có khả năng liên lạc nói chuyện với Chúa ...Để biết thêm chi tiết vụ lừa đảo và diễn biến sau đó, mời các ss đọc Dream a little dream, hoặc đợi Chị Tiêu dịch rồi đọc cũng được.*)

"Chắc chắn là vài chục đũa rồi."

Cô phóng cho anh một cái nhìn nhanh xem anh liệu có phải đang đùa không, nhưng anh đã lang thang ra chỗ khác để khám phá một cái tủ gỗ mun tinh xảo đựng các thiết bị điện tử.

"Tôi không thể tin anh lại nhấn tâm về chuyện này như thế." Cô thậm chí còn không hiểu tại sao mình lại cố gắng khiến ai đó chỉ quan tâm đến bản thân mình và yếu kém về mặt tri thức cố suy xét vượt quá giới hạn của mình.

"Em tốt nhất không nên nói thế trước chủ nợ của G. Dwayne. Hơn một vài người trong số họ cuối cùng cũng nhận được thanh toán vì tôi đã mua lại chỗ này." Anh lôi ra một cái ngăn kéo từ cái tủ. "Ông ta chắc chắn có khiếu thẩm mỹ về sách báo khiêu dâm. Phải có đến vài tá video X-rated ở đây."

"Hoàn hảo".

"Em đã bao giờ xem Slumber Party Panty Pranks chưa?"

"Được rồi." Cô đứng đứng tiến đến chỗ cái tủ, lục lọi một hồi cái ngăn kéo, và chất đầy hai tay cô với những băng cassette. Chồng băng quá lớn đến nỗi cô phải dùng cầm giữ nó khi cô tiến ra cửa để tìm thùng rác. "Bắt đầu từ bây giờ, ngôi nhà này được xếp loại G-Rate." (*G-Rate:những phim được xếp loại này thích hợp cho tất cả mọi lứa tuổi.*)

"Được rồi." Anh gọi với theo cô. "Cách sử dụng duy nhất của em đối với sex là khiến cho em ẽnh bụng lên."

Cô cảm thấy như thể cô bị đá vào bụng. Cô dừng lại ở đầu cầu thang và quay lại đối mặt với anh.

Anh nhìn trừng trừng lại cô với đôi mắt hình viên đạn chết tiệt đó, tay chống hông, cầm hếch lên phía trước, và cô sẽ không ngạc nhiên nếu anh bảo cô ra ngoài gặp anh để họ có thể giải quyết chuyện này bằng nắm đấm. Một lần nữa, cô nhận ra cô được trang bị nghèo nàn như thế nào để có thể xử lý được người đàn ông này. Chắc chắn nó phải là cách tốt hơn so với bản tía.

"Đây có phải là cách chúng ta sẽ sống trong ba tháng tới?" cô lặng lẽ hỏi. "Hai chúng ta cứ tấn công lẫn nhau thế này à?"

"Có tác dụng với tôi."

"Tuy nhiên, cả hai chúng ta sẽ đau khổ. Làm ơn. Hãy thoả thuận ngừng bắn được không."

"Em muốn một thoả thuận ngừng bắn?"

"Vâng. Hãy dừng tất cả các cuộc tấn công cá nhân lại và cố sống hoà thuận với nhau được không."

"Không đời nào, Giáo sư" Anh nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, sau đó thông thả tiến về phía trước, những bước chân không vội vã, nhưng vẫn đầy đe dọa. "Em chính là kẻ bắt đầu cái cuộc chiến nho nhỏ bắn thiêu này, và bây giờ em sẽ sống với những hậu quả của nó." Anh bước qua cô và tiến xuống cầu thang.

Cô đứng đó, tim vẫn còn đập thình thịch khi anh biến mất khỏi cửa trước. Một giây sau, cô nghe thấy tiếng xe Jeep lái đi. Thất vọng nặng nề, cô kéo mình vào bếp, nơi cô quăng tất cả đồng băng hình vào thùng rác.

Ngon đèn chùm pha lê của gia đình Snopes được treo trên một ngọn núi giả với đỉnh là đá hoa cương màu đen khiến nó trông giống như một hầm mộ, một hiệu ứng đã được tăng cường bởi cái sàn đá hoa cương màu đen sáng bóng. Phòng dùng bữa sáng có một cửa sổ nhỏ ra đây duyên dáng và khung cảnh đẹp. Thật không may, khung cảnh đó phải đấu tranh với dây ghê băng chạy dọc xung quanh được bọc màu đỏ máu và giấy dán tường có in những bông hoa hồng kim loại màu đỏ đang nở to đến nỗi trông chúng như thể chuẩn bị tàn đến nơi. Toàn bộ diện tích này trông như thể nó đã được trang trí bởi Dracula, nhưng ít nhất khung cảnh có vẻ dễ chịu, nên cô quyết định sẽ ở lại đây cho đến khi cô cảm thấy có khả năng hơn để đối phó.

Trong một vài giờ tiếp theo, cô đi đi lại lại sắp xếp chỗ hàng tạp hóa đã được giao, gọi một vài cú điện thoại để nối lại những mối quan hệ ở Chicago, viết một ghi chú ngắn cho Caroline, và ừ ừ. Khi trời tối dần, sự yên tĩnh trong nhà đã trở nên nặng trĩu và ngọt ngào. Cô nhận ra bữa ăn cuối cùng của cô là bữa ăn sáng từ rất sớm, và mặc dù cô không muốn ăn lắm, cô bắt đầu chuẩn bị một bữa ăn nhỏ từ phòng đựng thức ăn dự trữ.

Hàng tạp phẩm được giao bao gồm nhiều hộp Lucky Charms, những cái bánh nướng nhỏ trét đầy kem sô cô la, bánh mì trắng, và bologna. (*bologna: món ăn gồm thịt bò, thịt bê, thịt lợn xay nhuyễn nặn thành hình xúc xích to và được hun khói, hơi giống giò lụa của VN.*) Đó hoặc là cách ăn uống của một người miền núi sành ăn hoặc là chế độ ăn uống trong mơ của một cậu nhóc chín tuổi, và nó không hấp dẫn cô. Cô ưa thích những thực phẩm tươi sống và càng ít bị chế biến càng tốt. Quyết định làm một cái bánh sandwich pho mát nướng làm từ bánh mì trắng xốp và một lát pho mát cao su nhân tạo, cô ngồi xuống cái ghế băng bọc nhung đỏ để ăn.

Khi cô kết thúc bữa ăn, các sự kiện trong ngày bắt đầu ủa tới, và cô không muốn gì hơn là ngã lăn ra giường và ngủ, nhưng va li của cô không có ở trong phòng giải trí này. Cô nhận ra Cal chắc phải sắp đặt chúng trong khi cô đi khám phá căn nhà. Trong một khoảnh khắc, cô nhớ tới căn phòng ngủ khủng khiếp và tự hỏi liệu anh có nghĩ rằng cô sẽ chia sẻ nó với anh. Cô ngay lập tức bác bỏ ý tưởng đó. Anh đã né tránh ngay cả những tiếp xúc thể chất nhỏ nhất với cô, cô chắc chắn không phải lo lắng về việc anh tìm cách tấn công cô bằng tình dục.

Sự nhận biết đó đáng lẽ phải khiến cô dễ chịu, nhưng nó không thể. Có một cái gì đó tràn ngập nam tính về anh khiến cô không thể không cảm thấy bị đe dọa. Cô chỉ đơn giản hy vọng trí thông minh siêu đẳng của mình có thể áp đảo sức mạnh thể chất của anh.

Đèn màu gắn dưới đài phun nước trong phòng giải trí đồ bóng tạo thành những bức tranh kỳ cục trên tường khi cô trên đường lên tầng trên tìm phòng ngủ của mình. Với một cái rùng mình, cô tiến về phía cánh cửa ở cuối hành lang, cô chọn nó chỉ vì nó là phòng xa phòng ngủ chính nhất.

Căn phòng dành cho trẻ nhỏ nhỏ để thương cô tìm thấy khiến cô cực kỳ ngạc nhiên. Giấy dán tường với những trang trí sọc xanh trắng đơn giản, một cái xích đu thoải mái, một cái tủ nhiều ngăn được trang men trắng, và một cái cũi đồng màu. Phía trên nó treo một cái khung câu nguyện đơn giản được làm bằng tay, và cô nhận ra đây là biểu tượng tôn giáo duy nhất cô đã nhìn thấy bên trong căn nhà. Ai đó đã thiết kế căn phòng dành cho trẻ nhỏ này với tình yêu thương, và cô không tin G. Dwayne Snopes là kẻ đó.

Cô ngồi chìm ngẫm xuống cái xích đu bằng gỗ được đặt cạnh cửa sổ với màn cửa được buộc lại và nghĩ về con mình. Làm thế nào nó có thể lớn lên khoẻ mạnh và hạnh phúc với cha mẹ cứ chiến tranh triền miên? Cô nhớ lại lời hứa cô đã hứa với Annie Glide, đặt hạnh phúc của Cal lên trước hạnh phúc của chính cô và cô tự hỏi làm thế nào bà lão cao tuổi đó bày cô đồng ý một chuyện không thể thực hiện được như thế. Nó thậm chí còn có vẻ mỉa mai hơn khi xét trên thực tế là anh đã không thêm hứa hẹn gì lại.

Tại sao cô không mưu mẹo hơn và né tránh bà lão như anh đã làm? Tuy nhiên, xét theo cái cách mà cô đã nói lời thề trong đám cưới, liệu có gì khác biệt khi phá vỡ thêm một lời hứa nữa?

Khi cô tựa đầu vào lưng cái xích đu, cô cố tìm cách để làm hoà với anh. Bằng cách nào đó cô phải làm được điều này, không phải chỉ vì những gì cô đã nói với Annie, mà nó còn là điều tốt nhất dành cho em bé.

***

Sau nửa đêm một chút, Cal đóng chặt cửa phòng làm việc gọi điện đến nhà của Brian Delgado. Trong khi anh chờ luật sư của mình trả lời điện thoại, anh xem xét những đồ đạc theo kiểu kiến trúc Gothic trong phòng với vẻ ghê tởm, bao gồm cả cái máy cái đầu động vật như những chiến tích treo trên tường. Anh thích môn thể thao máu me với những anh chàng khoẻ mạnh của mình, chứ không phải là động vật, và quyết định quãng chúng đi càng sớm càng tốt.

Khi Brian nhắc máy, Cal không ở trong tâm trạng để chit chat, do đó anh đã đi thẳng vào vấn đề. "Anh tìm thấy những gì?"

"Không có gì đáng kể. Tiến sĩ Darlington hình như không có bất kỳ bộ xương nào dấu trong tủ quần áo của mình, anh đã đứng về điều đó, có lẽ vì cuộc sống cá nhân của cô ấy gần như không tồn tại."

"Cô ta làm gì lúc rảnh rỗi?"

"Cô ấy làm việc. Nó dường như là cuộc sống của cô ấy."

"Có điểm yếu nào trong hồ sơ việc làm của cô ấy không?"

"Rắc rối với sếp ở Preeze Labs, nhưng trông giống như ông ta ghen tỵ về chuyên môn với cô ấy. Vật lý hạt cao cấp vẫn có vẻ như là một câu lạc bộ dành cho mấy cậu nhóc, đặc biệt là với các nhà khoa học thủ cựu."

Cal cau mày. "Tôi hy vọng anh sẽ tìm ra thêm cái gì đó."

"Cal, tôi biết anh muốn xử lý chuyện này ngày hôm qua, nhưng nó phải mất một chút thời gian, trừ khi anh muốn thu hút một vài sự chú ý nào đó."

Anh luôn tay vò tóc. "Anh nói đúng. Cứ dành thời gian anh cần, nhưng phải xử lý nó. Tôi cấp cho anh đầy đủ quyền hạn để tự do hành động. Tôi không muốn chuyện này bị đẩy sang một bên."

"Rõ rồi."

Họ nói chuyện trong vài phút về các điều khoản Cal đã được cung cấp để gia hạn hợp đồng với một hãng thức ăn nhanh, và sau đó họ thảo luận một đề nghị quảng cáo cho một nhà sản xuất quần áo thể thao. Cal đã sẵn sàng gác máy thì một ý tưởng nảy ra trong đầu anh.

"Ngày mai cử một người của anh mua một lô truyện tranh rồi gửi đến đây. Mấy thứ vớ vẩn kiểu như vận may của lính tráng, anh hùng hành động-quảng thêm vào vài quyển Bugs Bunny. Tôi sẽ cần khoảng bốn hoặc năm tá."

"Truyện tranh?"

"Yeah."

Brian không hỏi thêm một câu nào, mặc dù Cal biết là anh ta cực kỳ muốn. Cuộc trò chuyện của họ kết thúc, và anh lên tầng trên để tìm cô nàng đã khiến cuộc đời anh trở nên lầm đường lạc lối.

Anh không cảm thấy ngay cả một vết nhỏ tội lỗi vì muốn trả thù. Sân cỏ đã dạy anh nhiều bài học sống còn, và một trong số chúng là nguyên tắc cơ bản. Nếu ai đó giáng một cú bần thiu vào bạn, bạn đã phải đánh trả lại mạnh gấp đôi hoặc trả giá cho nó trong tương lai, và đó là một thứ anh sẽ không mạo hiểm. Anh không có ý định sống phần còn lại của cuộc đời mình cứ phải nhìn qua vai, cố gắng tìm xem cô sẽ nghĩ ra trò gì tiếp theo. Cô cần phải hiểu chính xác ai là kẻ cô đang lộn xộn với và hậu quả chính xác sẽ là gì nếu cô còn cố gắng lừa anh lần nữa.

Anh tìm thấy cô trong phòng dành cho trẻ, cuộn tròn trong xích đu với cặp kính để trong lòng. Khi ngủ trông cô thật dễ bị tổn thương, nhưng anh biết lời nói dối ở đây là gì. Ngay từ đầu, cô đã là kẻ máu lạnh và đầy tính toán khi cô theo đuổi những gì cô muốn, và trong khi tiến hành điều đó cô cũng đã biến đổi luôn cuộc sống của anh theo cách anh sẽ không bao giờ tha thứ. Và không chỉ có cuộc sống của anh, anh tự nhắc nhở bản thân, mà còn là cuộc sống của một đứa trẻ vô tội.

Anh luôn thích trẻ con. Trong hơn mười năm qua anh đã dành khá nhiều thời gian của mình làm việc với những đứa trẻ có hoàn cảnh khó khăn, mặc dù anh luôn cố gắng hết sức để giữ cho thông tin không bị rò rỉ đến tai cánh báo chí bởi vì anh không muốn bất cứ ai cố gắng làm cho anh trở thành Vị thánh Cal. Khi anh cuối cùng cũng phải tìm kiếm xung quanh để kết hôn, anh luôn biết rằng anh sẽ tiến hành theo cách đó. Anh đã lớn lên trong một gia đình ổn định, và nó khiến anh phiền muộn khi thấy bạn bè mình và mấy cô vợ cũ của họ đẩy qua đẩy lại mấy đứa con. Anh thề rằng anh sẽ không bao giờ làm việc đó với một đứa trẻ, nhưng Tiến sĩ Jane Darlington đã cướp đi sự lựa chọn của anh.

Anh tiến xa hơn vào phòng và bắt gặp những dải ánh trắng nhảy múa trên tóc cô và biến nó thành bạc. Một lọn tóc đi lạc cong cong nhẹ nhàng trên má cô. Cô đã cởi áo khoác ra, và phần trên chiếc áo lụa mỏng dính sát vào ngực cô khiến anh có thể thấy chúng nhẹ nhàng nâng lên hạ xuống theo nhịp thở.

Khi ngủ cô trông trẻ hơn so với bà giáo sư vật lý ghê gớm, người đang giảng bài trên lớp về hạt nhân chuyên mụn. Ngày đó, có một cái gì đó trong cô như thể đang bị khô cạn đi, như thể nếu cô cứ khép mình đủ lâu thì tất cả những tinh hoa của cô sẽ bị cạn kiệt, nhưng khi ngủ và tắm mình trong ánh trắng trông cô hoàn toàn khác-long lanh, tươi mới, đầy đặn lên-và anh thấy những đọt sáng ham muốn dâng lên.

Phản ứng vật lý này khiến anh bực mình. Hai lần đầu tiên anh ở bên cô anh đã không biết cô là người như thế nào. Bây giờ anh đã biết, nhưng cơ thể của anh có vẻ như vẫn chưa nhận được tin nhắn đó.

Anh quyết định đã đến lúc diễn cảnh tiếp theo trong vở nhạc kịch cũ rích khó chịu của họ, và anh khẽ đẩy mũi giấy của mình vào mặt trước của chiếc xích đu. Các ghế nghiêng đi, và cô giật mình tỉnh dậy.

"Đến giờ đi ngủ rồi, Rosebud."

Đôi mắt xanh của cô vụt mở to và ngay lập tức tối lại vì cảnh giác. "Tôi-tôi chắc đã ngủ quên."

"Một ngày vất vả."

"Tôi đang tìm phòng ngủ." Cô trượt cái kính lên sống mũi, sau đó luồn hai tay qua vuốt lại mái tóc của mình, nơi chúng đã xoã ra phía trước khuôn mặt cô. Anh dõi theo những dải bạc lấp lánh chảy qua kẽ tay cô.

"Em có thể dùng phòng của bà vợ goá của Snopes. Đi nào."

Anh có thể thấy rằng cô không muốn đi theo anh, nhưng cô không muốn một cuộc cãi cọ nữa còn nhiều hơn. Đó là một sai lầm của cô khi gửi hết những tín hiệu cảm xúc của mình lên mặt theo cái cách cô đang làm. Nó khiến cho trò chơi trở nên quá dễ dàng.

Anh dẫn cô đi dọc hành lang, và họ càng đến gần phòng ngủ chính, sự căng thẳng của cô càng tăng lên. Anh cảm thấy một sự hải lòng tàn nhẫn khi theo dõi nó xảy ra. Cô sẽ làm gì nếu anh chạm vào cô? Cho đến bây giờ, anh vẫn tránh bất kỳ mối liên hệ vật lý nào, không tin tưởng bản thân mình có thể kiểm soát được lắm. Anh chưa bao giờ đánh phụ nữ, thậm chí còn không bao giờ tưởng tượng mình có thể làm một điều như vậy, nhưng sự thôi thúc phải làm tổn thương cô thật nguyên sơ. Khi anh quan sát sự căng thẳng của cô, anh biết anh phải thử thách cô.

Họ tiến đến cánh cửa ngay sát cửa phòng anh. Anh vươn tay về phía tay nắm và cố ý chạm vào cánh tay cô.

Jane nhảy lên khi cô cảm thấy cái đụng chạm và quay sang đối mặt với anh. Mắt anh đầy chế nhạo, và cô nhận ra rằng anh biết chính xác anh khiến cô hoảng hốt đến nhường nào. Có một cái gì đó nguy hiểm về anh tối nay. Cô không biết anh đang nghĩ gì, cô chỉ biết rằng họ ở một mình trong căn nhà to lớn xấu xí này, và cô cảm thấy mình vô phương tự vệ.

Anh đẩy cửa mở ra. "Chúng ta có hai phòng ngủ nối liền nhau, giống như những căn nhà cổ từng có. Tôi đoán G. Dwayne và vợ ông ta không được hoà thuận cho lắm."

"Tôi không muốn có phòng ngủ nối liền nhau. Tôi sẽ ngủ ở một trong những phòng ở đâu kia hành lang."

"Em sẽ ngủ ở bất cứ nơi nào tôi bảo em ngủ."

Một con báo động nhói lên chạy dọc sống lưng cô, nhưng cô ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào anh. "Dùng có bắt nạt tôi."

"Đây không phải là bắt nạt. Bắt nạt thì không được ủng hộ với những lời đe dọa. Nhưng tôi thì có."

Cái giọng lè nhè lười biếng của anh đầy uy hiếp, và dạ dày cô cuộn lên. "Chính xác anh đang đe dọa điều gì?"

Cái nhìn của anh trượt trên cô, nán lại ở chỗ hõm trên cổ cô, ngực cô, trượt xuống hông cô, sau đó quay về mắt cô. "Em nợ tôi sự bình yên trong tâm hồn, đây là chưa kể đến một đồng tiền mặt. Theo cách suy nghĩ của tôi, có nghĩa là em có một khoản nợ lớn cần phải thanh toán. Có lẽ tôi chỉ muốn em ở gần bên trong khi tôi quyết định khi nào tôi sẽ bắt đầu đi thu nợ."

Sự đe dọa tình dục không thể nhầm lẫn, và cô đáng lẽ phải nổi điên lên, chắc chắn cả sợ hãi nữa, nhưng thay vào đó, một sự tò mò tràn qua người cô, như thể các nút dây thần kinh của cô đều nhận được một cú sốc điện. Cô thấy cực kỳ lo ngại về phản ứng của mình, và cô cố gắng để di chuyển khỏi anh, chỉ để lại bị ấn vào khung cửa.

Anh nâng tay lên, chống một tay vào khung cửa, ngay bên đầu cô. Chân anh chạm vào một bên chân cô, và tất cả các giác quan của cô reo lên báo động. Cô nhìn thấy cả chỗ hõm dưới xương gò má của anh, cái riềm màu đen bao quanh con ngươi của đôi mắt màu xám nhạt của anh. Cô bắt gặp mùi nhân nhạt của chất tẩy trên áo anh và một cái gì khác nữa, cái mà đáng lẽ không được có mùi, nhưng nó có: Mùi của nguy hiểm.

Giọng anh trở thành một tiếng thì thầm khàn đặc. "Lần đầu tiên tôi lột trần em ra, Rosebud, nó sẽ là ở giữa thanh thiên bạch nhật bởi vì tôi không muốn bỏ lỡ một cái gì."

Lòng bàn tay cô ướt đẫm và sự hoang dã kinh ngạc nổi lên trong cô. Cô cảm thấy một mong muốn đến cháy bỏng để lột phẳng cái áo lụa qua đầu, giật ngay quần ra, để mình được trần truồng cho anh ngay trong hành lang của căn nhà tội lỗi này. Cô muốn trả lời sự thách thức chiến binh của anh bằng một thách thức của chính mình, một thách thức cổ xưa và mạnh mẽ như thách thức của người phụ nữ đầu tiên.

Anh di chuyển. Nó gần như không có gì. Chỉ là một chút xiu thay đổi trọng lượng, nhưng nó mang cái đồng suy nghĩ hỗn loạn của cô trở lại trật tự. Cô là một giáo sư vật lý trung niên, người chỉ có mỗi một người yêu là kẻ đi tắt khi đi ngủ. Cô sẽ là loại địch thủ thế nào đối với gã chiến binh dạn dày tình ái, kẻ dường như đã chọn tình dục làm vũ khí để chinh phục cô?

Cô đã rung động một cách sâu sắc khi xác định không thể để cho anh sử dụng điểm yếu của cô để đem lại lợi thế cho mình. Cô nâng cái nhìn của mình lên gặp anh. "Anh làm những gì anh phải làm, Cal. Tôi cũng sẽ làm như vậy."

Có phải cô đang tưởng tượng ra một tia ngạc nhiên đang lấp lánh trên gương mặt anh? Cô cũng không dám chắc khi cô quay người tiến vào phòng và đóng cửa lại.

***

Mặt trời chiếu qua khung cửa sổ đánh thức cô vào sáng hôm sau. Cô chống tay lên gối và ngưỡng mộ phòng ngủ của bà vợ goá của Snopes, được sơn màu xanh nhạt với hình lá cây iris cong cong mềm mại, được sắp xếp gọn gàng màu phấn trắng. Những đồ đạc đơn giản bằng gỗ anh đào và thảm tết sợi to khiến căn phòng trông có vẻ ấm cúng như phòng dành cho trẻ vậy.

Jane liếc nhìn đầy lo lắng về phía cánh cửa dẫn đến phòng tắm chính nối liền với phòng của Cal. Cô lơ đãng nhớ đến việc nghe thấy tiếng vòi hoa sen chảy sáng sớm nay, và cô chỉ có thể hy vọng rằng anh đã rời khỏi nhà. Đêm qua cô đã để đồng hồ vệ sinh cá nhân của mình trong một phòng tắm nhỏ cuối hành lang.

Chiếc xe Jeep đã biến mấy lúc cô hoàn thành việc mặc quần áo, dỡ xong đồ, và trên đường vào nhà bếp. Cô tìm thấy một tờ giấy nhắn từ Cal trên kệ bếp với số điện thoại liên lạc của một cửa hàng tạp hóa giao hàng tận nơi và lời hướng dẫn có thể yêu cầu bất cứ thứ gì cô muốn. Cô ăn một miếng bánh mì nướng, sau đó gọi điện liệt kê một danh sách đặt hàng mới, phù hợp với vị giác của cô hơn là những chiếc bánh nướng xinh xinh trét đầy kem sô cô la.

Không lâu sau khi hàng tạp hóa được giao đến, một anh chàng giao hàng xuất hiện với những thiết bị máy tính của cô. Cô đã nhờ anh ta mang nó vào phòng ngủ của cô, nơi cô dành vài giờ tiếp theo sắp xếp một không gian làm việc cho mình trên chiếc bàn cô đã kê ở phía trước cửa sổ, để cô có thể ngắm nhìn những dãy núi mỗi khi cô ngẩng lên từ màn hình máy tính của mình. Phần còn lại của ngày, cô làm việc, chỉ dừng lại đủ lâu để làm một cuộc dạo bộ bên ngoài.

Vùng đất xung quanh nhà gần như đèn bù cho thiết bị nội thất. Bị sập bóng bởi những ngọn núi xung quanh, cỏ mọc tràn ra khắp nơi, và dù vẫn còn quá sớm để mong đợi bất cứ loại hoa nào nở, nhưng cô cực kỳ thích cái cách chúng trông hơi bị cô lập và bỏ rơi. Cô thấy một con đường nhỏ mấp mô dẫn đến đỉnh ngọn núi gần nhất và bắt đầu lần theo nó, nhưng sau chưa đến mười phút, cô thấy mình thở hắt ra vì ảnh hưởng của độ cao. Khi cô quay lại, cô quyết định cô sẽ luyện cho bản thân mình mỗi ngày đi xa hơn một chút cho đến khi lên tới đỉnh.

Khi cô đi ngủ tối hôm đó, cô vẫn chưa nhìn thấy Cal, và anh lại rời đi khi cô thức giấc sáng hôm sau. Tuy nhiên cuối buổi chiều hôm đó, anh đã bước vào phòng giải trí khi cô xuống tầng trệt.

Anh tặng cho cô một cái nhìn khinh khinh quen thuộc, cứ như thể cô vừa mới lê lét từ dưới một tầng đá ra vậy. "Người môi giới bất động sản đã thuê một vài phụ nữ lau dọn nhà cửa cho sạch sẽ, trong khi nó đang được rao bán. Cô ta cho biết họ đã làm rất tốt, vì vậy tôi nói họ cứ tiếp tục làm việc. Họ sẽ đến một vài lần mỗi tuần bắt đầu từ ngày mai."

"Được thôi."

"Họ không nói được tiếng Anh nhiều, nhưng họ dường như biết họ đang làm gì. Tránh xa họ ra đấy."

Cô gật đầu và nghĩ về việc hỏi xem anh đã ở đâu cho đến 2 giờ sáng, lúc cô nghe thấy tiếng giạt nước ở nhà vệ sinh trong phòng tắm liền kề, nhưng anh đã lại quay lưng rời đi. Khi cánh cửa đóng lại, cô tự hỏi liệu có phải anh đang đi gặp gỡ với người phụ nữ khác không.

Ý nghĩ đó khiến cô buồn nản. Mặc dù cuộc hôn nhân của họ chỉ là giả mạo, và anh chẳng nợ cô tí chung thủy nào, cô vẫn muốn anh chung thủy với cô, ít nhất là trong ba tháng tới. Linh cảm một tai họa cứ treo lơ lửng trên đầu cô, cái cảm giác như thể tai họa ấy sắp ập đến khiến cô khó chịu, cô vội vã trở lại máy tính và vui mình trong công việc.

Ngày của cô trôi đi như một thói quen, nhưng tình trạng không thoải mái dường như vẫn không chịu tan đi. Để chống lại nó, cô làm việc hầu hết thời gian, mặc dù cô vẫn xoay xở để có thể đi bộ mỗi ngày. Cô hiếm khi thấy Cal, điều đáng lẽ phải khiến tâm trí cô dễ chịu, nhưng không, kể từ khi cô nhận ra rằng anh gần như đã giam cầm cô. Cô không có xe hơi, anh cũng không hề đề nghị cho cô mượn xe của mình, và những người duy nhất mà cô nhìn thấy là người giao hàng và hai phụ nữ dọn nhà người Hàn Quốc. Giống như một bạo chúa thời phong kiến với một lâu đài có hào nước bao quanh, anh đã cô ý ngăn cản cô tiếp xúc với thị trấn và người dân của nó. Cô tự hỏi anh định làm gì khi gia đình anh trở về.

Không giống như một phụ nữ quý tộc thời Trung cổ, cô có thể chấm dứt tình trạng bị cầm tù của mình bất cứ khi nào cô muốn. Một cuộc điện thoại cho công ty taxi là xong việc, nhưng cô không thật sự mong muốn ra ngoài. Ngoại trừ quả cầu gai Annie Glide, cô không biết ai ở đây, và mặc dù cô rất thích ngắm nhìn một cái gì đó trong khu vực này, cô không thể cưỡng lại được sự hiếm có của việc không bị làm phiền.

Chưa bao giờ trong cuộc sống của cô, cô lại có thể cống hiến mình hoàn toàn cho khoa học thuần túy như vậy. Không có các lớp học phải giảng dạy, không có giảng viên để phải tham dự các cuộc họp, không có những việc vặt để phải giải quyết, không có bất cứ việc gì khiến cô phân tâm khỏi nghiên cứu của mình. Với máy tính, modem và điện thoại, cô có thể liên kết với tất cả mọi thứ cô cần, từ thư viện điện tử Los Alamos cho đến dữ liệu được truyền đến từ các thí nghiệm rất quan trọng đang được tiến hành trong cái thế giới của hàng tỉ đô la đối lập. Và làm việc giữ những suy nghĩ không thoải mái của cô không trở lại nữa.

Cô bắt đầu quên mất thời gian khi cô miệt mài với tính đối ngẫu trong toán học, áp dụng vật lý lý thuyết để làm sáng tỏ các câu đố toán học. Sử dụng dòng chảy tự do của toán học trực giác, cô cân nhắc về những đường cong phức tạp và đối xứng trục. Cô áp dụng lý thuyết trường lượng tử để đếm các lỗ trong không gian bốn chiều, và bất cứ nơi nào cô đi qua, cô đều để lại những ghi chú viết vội cho chính mình—từ những ý tưởng trải xước đằng sau phiếu giảm giá pizza đến những bức thư vừa được chuyển đến, những công thức viết tay bằng một cây bút chì lùn mập thường được dùng tại sân golf trên mép của tờ báo buổi sáng. Một buổi chiều, cô đi vào phòng tắm của mình chỉ để thấy rằng cô đã không hề suy nghĩ sử dụng thời son môi màu hoa hồng kiểu cổ điển của mình để vẽ một hình như chiếc bánh rán đã được tân trang thành một hình cầu trên gương phòng tắm. Bằng cách đó, cô biết cô cần phải ra ngoài.

Cô vớ lấy cái áo khoác mỏng màu trắng hiệu Windbreaker, quăng hết những mẫu giấy ghi chú cô đã nhồi vào túi chuyên đi dạo lần trước, và rời đi qua cánh cửa kiểu Pháp phía sau nhà. Khi cô đang trên đường băng ngang qua sân hướng đến con đường mòn dẫn lên ngọn núi cô đã leo cao hơn mỗi ngày một ít, suy nghĩ của cô lại trở về với các vấn đề của những đường cong phức tạp. Liệu nó có thể...

Tiếng kêu lanh lảnh của một con chim đáng nguyên rủa cát ngang qua phòng đoán của cô và khiến cô nhận thức được môi trường xung quanh mình. Điều gì khiến cô nghĩ về hình học lượng tử giữa một vẻ đẹp như thế này? Nếu cô không cẩn thận, cô sẽ trở nên kỳ lạ đến nỗi không một đứa con nào muốn cô trở thành mẹ nó.

Khi cô leo lên cao hơn, cô buộc mình quan sát thế giới xung quanh. Cô hít một hơi thật sâu mùi hương đậm đặc của gỗ thông và mùi là ẩm mốc và cảm nhận mặt trời chiếu sáng với một sự ấm áp mới. Cây cối như được nhuộm một màu xanh lá mỏng manh. Mùa xuân đã đến, và không lâu nữa sườn núi này sẽ trở nên sống động với đầy hoa nở.

Nhưng thay vì được lên đây cốt bởi cảnh đẹp, tinh thần cô chìm xuống, và cái linh cảm về một tai họa đã quấy rầy tâm thức cô trong những ngày qua đã ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn. Bằng cách hoàn toàn vùi mình vào công việc, cô đã giữ mình khỏi suy nghĩ lung tung, nhưng với sự yên tĩnh của khu rừng ẩm ướt xung quanh, điều đó là không thể.

Khi hơi thở cô trở nên nặng nhọc, cô tiến đến một vài tảng đá ven đường nơi cô có thể ngồi nghỉ. Cô đã rất mệt mỏi với cuộc sống đầy tội lỗi này. Cal sẽ không bao giờ tha thứ cho cô vì những gì cô đã làm, và cô chỉ có thể cầu nguyện rằng anh sẽ không đặt sự thù nghịch đó lên con của họ.

Cô nhớ lại mối đe dọa tình dục úp mở của anh vào đêm họ chuyển đến và nhận ra rằng cô chẳng biết làm gì nếu anh thực sự ép buộc cô. Cô rùng mình và nhìn xuống thung lũng, nơi cô thấy ngôi nhà với cái mái lợp đá đen và cái sân hình lưỡi liềm của nó. Cô dõi theo một chiếc xe rẽ vào cổng ngõ. Chiếc Jeep của Cal. Anh quay lại để lấy một cuốn truyện tranh mới từ bộ sưu tập của mình?

Chúng nằm rải rác trong nhà: X-Men, The Avengers, The Vault of Horror, thậm chí là cả Bugs Bunny. Mỗi lần cô thấy một cuốn truyện tranh mới, cô lại thầm gửi một lời cầu nguyện tạ ơn rằng ít nhất có một chuyện cũng đã đi đúng hướng. Trí thông minh có xu hướng cân bằng. Chắc chắn trí tuệ chậm chạp của anh sẽ cân bằng với trí óc thiên tài của cô và khiến cho con cô không phải là một kẻ lập dị. Cô âm thầm bày tỏ lòng biết ơn của mình bằng cách giữ cho cái đồng truyện tranh của anh không bao giờ bị xê dịch, thậm chí là không bởi những người phụ nữ dọn nhà.

Nhưng lòng biết ơn đó không gia hạn đối với tình trạng bị cầm tù của cô. Mặc dù sự cô lập này giúp ích cho công việc của cô nhưng cô nhận ra rằng cô đã đem lại cho anh khá nhiều quyền lực vì chịu đựng nó. Anh sẽ làm gì, cô tự hỏi, nếu cô không trở về? Anh biết cô thường hay đi dạo, nhưng anh sẽ phản ứng thế nào nếu cô không trở lại? Nếu cô luồn qua cổng, tìm một trạm điện thoại, và bắt một chiếc taxi ra thẳng sân bay?

Cái ý tưởng khiến anh buồn bực nâng tinh thần cô lên cao một chút. Chông cùi chỏ xuống, cô nghiêng mặt và thưởng thức ánh mặt trời cho đến khi cô cảm thấy cơn lạnh của vùng núi len lỏi qua chiếc quần len lính thủy của mình. Sau đó, cô đứng dậy và nhìn xuống thung lũng.

Ngôi nhà và chủ nhân của nó nằm bên dưới cô; những ngọn núi ở phía trên. Cô bắt đầu leo lên.

Chương 8

Cal lên vào phòng sinh hoạt chung với túi xách của Jane nắm chặt trong tay và rải những bước dài qua cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra ngoài, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của cô đâu. Điều đó chỉ có một nghĩa duy nhất. Cô lại ra ngoài leo núi.

Anh biết cô đi dạo hầu hết mỗi ngày, nhưng khi anh hỏi cô về điều đó, cô chỉ nói với anh rằng cô không bao giờ đi xa. Well, rõ ràng là cô đã đi xa ngày hôm nay, xa đủ để cô có thể bị lạc! Đối với một người có IQ hơn 180, cô là người phụ nữ ngốc nghếch nhất anh đã từng gặp.

"Khi thật." Anh quăng cái ví xuống đi văng. Cái chốt bật mở và các đồ linh kinh đổ tung ra.

"Có gì không ổn à, C-Man?"

"Cái gì? Uh, không." Cal đã quên mất cậu em út của anh, Ethan. Khi Ethan xuất hiện trước cửa hai mươi phút trước đó, Cal đã tạo ra một cái cớ về việc phải gọi lại một cuộc điện thoại và nhét cậu ta và đây, trong khi anh cố gắng thử tìm một đầu mối xem cô vợ mất tích của anh đang ở nơi nào.

Tự mình tận hưởng thêm một vài ngày 'trước khi anh giới thiệu Jane cho gia đình đã trở nên thậm chí khó khăn hơn là anh nghĩ. Ethan đã trở về từ chuyến đi trượt tuyết của cậu ta ba ngày trước, cha mẹ anh đã về từ kỳ nghỉ của họ hai hôm trước, và tất cả họ đều sẵn đuôi anh.

"Anh tìm cái ví của mình", anh nói dối. "Anh nghĩ Jane có thể đã nhét nó vào trong túi xách của cô ấy."

Ethan nhòem dậy từ một cái ghế gần lò sưởi đủ lớn để dựng một cái Honda, và bước tới để nhìn qua cửa hiên. Con giận dữ của Cal mềm đi một chút khi anh nhìn em trai mình. Trong khi anh và Gabe luôn tỏa sáng trên sân cỏ, Ethan đã đánh dấu sự đặc biệt của mình trên sân khấu trường. Mặc dù cậu ta là một vận động viên mẫu mực, những giải thể thao có tổ chức chẳng hề hấp dẫn cậu ta đơn giản chỉ vì cậu ta chưa bao giờ nắm bắt được tầm quan trọng của chiến thắng.

Tóc vàng, người không cơ bắp như Cal hay Gabe, và đẹp trai đến độ đứng tim, cậu ta là đứa con trai duy nhất trong ba anh em nhà Bonner trông giống mẹ, và cái vẻ đẹp trai đàn ông đó đã khiến cậu ta phải chịu đựng những lời tròng ghẹo vô tận của Cal và Gabe. Cậu ta có đôi lông mi dày, mắt màu nâu nhạt và một cái mũi chưa bị gãy bao giờ. Mái tóc vàng đậm của cậu ta được cắt một cách bảo thủ và luôn được chải một cách gọn gàng. Bình thường, cậu ta thích áo sơ mi đứng đần, quần Dockers là thẳng nếp, và giày đi dạo sáng bóng, nhưng hôm nay cậu ta mặc một cái áo phông Grateful Dead cũ rích và quần jean. Trên người Ethan, bộ trang phục này trông giống như của Brooks Brothers.

Cal cau mày với cậu ta. "Em là cái áo T-shirt này hả?"

"Chỉ là mấy đường cơ bản thôi."

"Chúa Giêsu, Eth, em phải ngừng làm những chuyện tòn mún như thế."

Ethan nở một nụ cười như Chúa Kitô của mình chỉ vì anh biết nó khiến ông anh trai của anh bị kích động đến thế nào. "Một vài người trong chúng ta phải tự hào về vẻ bề ngoài của mình." Anh nhìn đôi giày dính bùn của Cal về ghê tởm. "Những kẻ khác trong chúng ta không thèm quan tâm xem mình trông thế nào."

"Thật không, đồ khốn." Ngôn ngữ của Cal luôn xấu xa khi anh ở quanh Ethan. Có một cái gì đó trong sự điềm tĩnh của thằng nhóc này khiến anh muốn chửi thề. Điều đó chẳng làm phiền Ethan tí nào hết. Là em út trong ba anh em trai, hai ông anh của cậu ta đã khiến cậu ta quen chịu đựng từ khi còn khá nhỏ. Ngay khi vẫn còn là những đứa trẻ, Cal và Gabe đã cảm thấy rằng Ethan dễ bị tổn thương hơn bọn họ rất nhiều, vì thế họ luôn chắc chắn rằng họ có thể chăm sóc cho cậu ta. Mặc dù không ai trong gia đình Bonner thừa nhận nó, tất cả họ đều bí mật yêu Ethan nhất nhà.

Cal cũng kính trọng cậu ta nữa. Ethan đã trải qua một thời kỳ hoang dã, trong suốt thời kỳ học đại học trong những năm đầu tuổi hai mươi, nơi cậu ta rượu chè và ngủ với quá nhiều phụ nữ, nhưng khi cậu ta đáp lại tiếng gọi của Chúa trời, cậu ta đã quyết định sống như một nhà truyền giáo.

"Thăm nom những người ốm là một phần công việc của em", Ethan nói. "Tại sao em không ngó qua cô vợ mới của anh một cái nhỉ?"

"Cô ấy không muốn đâu. Em biết phụ nữ họ thế nào mà. Cô ấy muốn ở trong tình trạng tuyệt vời nhất trước khi cô ấy gặp gia đình mình, để cô ấy có thể tạo một ấn tượng tốt trong buổi ra mắt."

"Anh nghĩ khi nào thì diễn ra buổi ra mắt đó? Giờ thì cả bố và mẹ đều trở lại thành phố rồi, họ hơi nôn nóng muốn gặp chị ấy một chút. Và Annie thực sự xát muối vào chuyện đó vì bà đã gặp chị ấy rồi mà mọi người thì chưa."

"Nó có phải là lỗi của anh đâu khi tất cả mọi người đã chọn đúng lúc này để mà chu du vòng quanh đất nước chứ."

"Em đã trở về từ chuyến đi trượt tuyết được ba ngày rồi."

"Yeah, Well, như anh đã nói với tất cả mọi người trong bữa tối hôm qua, Jane đã bị ốm trước khi mọi người quay về. Trận cảm cúm chết tiệt. Cô ấy sẽ cảm thấy tốt hơn trong một vài ngày-it nhất là tuần tới và sau đó anh sẽ đưa cô ấy về nhà. Nhưng đừng mong đợi gặp cô ấy thường xuyên. Công việc của cô ấy thực sự quan trọng, và ngay tại lúc này cô ấy không thể dành quá nhiều thời gian ra khỏi máy tính của mình."

Ethan mới chỉ ba mươi, nhưng cậu ta xem xét anh bằng đôi mắt khôn ngoan, lão luyện. "Nếu anh cần nói chuyện, C-Man, em sẵn sàng lắng nghe."

"Anh chẳng phải phàn nàn về chuyện gì ngoại trừ cái cách tất cả mọi người trong gia đình này luôn dính mũi vào chuyện của anh."

"Không phải là Gabe."

"Không, không phải là Gabe." Cal nhét tay vào túi sau quần jeans của mình. "Anh ước gì nó sẽ."

Họ rơi vào im lặng một lúc, bận tâm với những suy nghĩ về sự mất mát của người anh em của mình. Cậu ta bỏ xuống Mexico, chạy trốn chính bản thân mình.

"Em ước anh ấy về nhà", Ethan nói.

"Nó rời Salvation hàng năm trước. Đây không còn là nhà của nó nữa."

"Em đoán là chẳng nơi nào là nhà nếu không có Cherry và Jamie."

Giọng Ethan nghẹn lại, và Cal nhìn ra xa. Khắc khoải muốn phá vỡ tâm trạng nặng nề, anh bắt đầu nhặt nhanh những đồ linh kính trong ví của Jane. Cô ta ở đâu mới được cơ chứ? Trong hai tuần qua, anh đã buộc mình phải tránh xa cô và để cơn giận dữ của mình nguôi bớt.

Anh cũng muốn cô cảm thấy bị cô lập và hiểu rằng anh là kẻ nắm giữ chìa khoá nhà tù của cô. Thật không may, cô có vẻ chẳng bị ảnh hưởng tí gì.

Ethan nhào tới giúp đỡ. "Nếu Jane bị cúm nặng như thế, có lẽ phải đưa chị ấy tới bệnh viện."

"Không." Cal vươn người tới nhặt một cái máy tính nhỏ và bút để anh không phải nhìn em trai mình. "Cô ấy ép mình làm việc vất vả quá, nhưng cô ấy sẽ cảm thấy tốt hơn ngay sau khi được nghỉ ngơi đầy đủ."

"Chị ấy chắc chắn không giống một trong những cô nàng hư hỏng của anh."

"Làm thế nào em biết cô ấy trông..." Anh ngẩng đầu lên và thấy Ethan đang nghiên cứu bức ảnh trên bảng

lái xe đã bị rơi ra từ ví cô. "Không cô gái nào anh hẹn hò cùng hư hỏng hết."

"Họ chắc chắn không phải là mấy nhà khoa học chế tạo tên lửa rồi." Cậu ta cười. "Đặc biệt là điều này. Em vẫn không thể tin anh kết hôn với một nhà vật lý. Như em nhớ, cách duy nhất khiến anh qua được môn vật lý hồi trung học là Huấn luyện viên Gill dạy lớp đó."

"Em là đồ dối trá khôn kiếp. Anh được điểm A trong lớp đó đấy."

"Cao nhất là điểm C."

"B trừ."

Ethan toe toét và vung vẩy tờ giấy phép lái xe. "Em không thể đợi để nói cho bố biết em thắng trận cá cược."

"Cá cược gì?"

"Tuổi của người phụ nữ anh kết hôn với. Cha nói rằng chúng ta phải lên lịch lễ cưới của quanh các cuộc họp Girl Scout của cô ấy, nhưng em biết anh cuối cùng cũng thông minh lên. Em đặt niềm tin của mình vào anh, anh trai, và hình như là em đã đúng." (*Girl Scouts: là một câu lạc bộ của các nữ thiếu niên Mỹ, ý cha Cal là cô con dâu tương lai của ông vẫn còn ở tuổi teen.*)

Cal tức đầy ruột. Anh không muốn mọi người biết rằng Jane đã 28, nhưng với cái cách Ethan nhìn chăm chăm vào ngày sinh trên giấy phép lái xe của cô, anh không thể phủ nhận điều đó. "Cô ấy nhìn không quá 25 dù chỉ một ngày."

"Em không biết sao anh lại nhạy cảm thế. Không có gì sai trái về việc kết hôn với người ở cùng độ tuổi với mình."

"Cô ấy không chính xác cùng độ tuổi với anh."

"Trẻ hơn hai tuổi. Đó không phải khác biệt gì nhiều."

"Hai tuổi? Em đang nói cái quái gì vậy?" Anh giật lấy tờ giấy phép lái xe. Cô ấy không trẻ hơn anh hai tuổi! cô ấy..."

"Uh-oh" Ethan lùi lại. "Em nghĩ tốt nhất em nên về thôi."

Cal đã quá choáng váng bởi những gì anh đã thấy trên tờ giấy phép lái xe để có thể nghe thấy sự ngạc nhiên trong giọng nói của em trai anh, anh cũng không chú ý đến âm thanh cánh cửa trước đóng lại ít phút sau đó. Anh không thể tiếp nhận bất cứ điều gì ngoại trừ ngày tháng trên tờ giấy phép lái xe anh đang cầm trên tay.

Anh cạo lớp nhựa plastic mỏng bằng ngón cái của mình. Có lẽ nó chỉ là một vết bầm trên lớp nhựa làm cho năm sinh của cô trông như thế. Hoặc có lẽ nó bị in nhầm. Cái Sở DMV chết tiệt này chẳng thể làm được chuyện gì đúng đắn cả. (*DMV: Department of Motor Vehicles*)

Nhưng anh biết nó không phải là do lỗi in ấn. Không có gì sai sót với những con số ác nghiệt, đáng lên án này. Vợ anh đã 34 tuổi, và anh như thể vừa mới nhận được một cú quật ngã trong cuộc đời thật này vậy. (*he'd just taken the sack of a lifetime - trong môn bóng bầu dục, khi một cầu thủ ôm bóng bị đối phương quật ngã, người ta bảo cầu thủ đó "take a sack" – cảm ơn Chị Tiêu giúp đỡ*)

***

"Calvin, nó sẽ đến đón cháu về ngay thôi," Annie Glide nói.

Jane đặt xuống tách trà cô đang nhắm nháp từ một chiếc cốc gốm trắng kiểu cổ với tàn tích là hình vẽ một lá cờ Mỹ và nhìn Annie qua căn phòng khách lộn xộn. Dù cách trang trí không chính thống của nó, căn nhà này có cảm giác như một tổ ấm, một nơi mà ai đó có thể thuộc về. "Ồ, cháu không nghĩ vậy đâu. Anh ấy không biết cháu ở đây."

"Vậy thì nó sẽ sớm tìm ra thôi. Thằng nhóc đó đã lang thang khắp mấy ngọn núi này kể từ khi nó còn quần tã."

Cô không thể tưởng tượng Cal đã từng quần tã. Chắc chắn anh đã được sinh ra với thái độ hiếu chiến và một bộ ngực đầy lông. "Cháu không thể tin nhà bà lại gần nhà anh ấy như thế. Hôm cháu gặp bà đường như chúng cháu phải lái xe vài dặm trước khi tới được cái công kinh khiếp đấy."

"Đúng đấy. Con đường chính uốn lượn cả một đoạn dài quanh Heartache Mountain rồi xuyên qua thị trấn. Sáng nay cháu đi đường tắt."

Jane đã rất ngạc nhiên khi cô lên đến đỉnh ngọn núi và nhìn xuống phía bên kia để thấy cái mái nhà bằng thiếc của cabin của Annie Glide. Lúc đầu, cô đã không nhận ra nó, nhưng sau đó cô đã phát hiện một con gió tắt đầy sắc màu đung đưa ở một góc công vòm. Mặc dù đã gần hai tuần kể từ khi họ gặp mặt, Annie đã chào đón cô như thể cô đã được mong đợi lắm.

"Cháu biết cách làm bánh mì bằng bột ngô không, Janie Bonner?"

"Cháu đã làm thử vài lần rồi."

"Nó sẽ không ngon nếu cháu không phủ một ít bơ đâu."

"Cháu sẽ nhớ điều đó."

"Trước khi ta yếu như thế này, ta thường làm bơ táo theo cách của riêng ta. Không có gì ngon bằng bơ táo lạnh được trét trên bánh mì bắp còn nóng hôi. Cháu phải chọn những quả táo thật mềm để làm bơ, và cháu phải tự mình gọt vỏ thật cẩn thận vì không ai trên trái đất này muốn cắn phải một lớp vỏ cứng khi họ mong chờ một lớp bơ táo thật ngon và mềm mịn."

"Nếu cháu có làm thử, cháu sẽ rất cẩn thận."

Annie đã hành động như thế suốt từ khi Jane đến, quăng ra một loạt các công thức nấu ăn và một vài mẹo vặt dân gian: trà gừng khi cảm lạnh, uống chín hộp nước khi bị nấc cục, củ cải đường phải được trồng vào ngày 26, 27, hoặc 28 của tháng, nhưng không được trễ hơn nếu không chúng sẽ bị cốm nắng.

Mặc dù có lẽ sẽ chẳng bao giờ cô phải sử dụng bất cứ một thông tin nào trong số chúng, cô thấy bản thân mình vẫn chăm chú lắng nghe. Những lời khuyên của Annie như một món quà được truyền liên tục từ thế hệ này sang thế hệ khác. Cội rễ đã ăn thật sâu nơi núi đồi này, và với một người luôn cảm thấy mình như không có cội rễ, mỗi một lời khuyên như một liên kết vững chắc với một gia đình đầy lịch sử và truyền thống, những thứ mà cô luôn khát khao.

"...Và nếu cháu có ý định làm bánh bao, nhớ đặt một quả trứng vào trong miếng bột đó và một nhúm cây xô thơm nữa." Bà bắt đầu ho, và Jane nhìn bà một cách lo âu. Khi bà hồi phục, bà vẫy vẫy tay, trưng bày những cái móng tay được sơn màu đỏ anh đào tươi. "Cứ nghe ta lái nhai mãi. Ta tự hỏi sao cháu không nói, 'Annie, ngậm miệng lại; bà làm rác tai tôi đủ rồi đấy.'"

"Cháu thích nghe bà nói mà."

"Cháu là một cô gái ngoan, Janie Bonner. Ta ngạc nhiên là Calvin cưới cháu."

Jane cười. Annie Glide thật đầy bất ngờ. Người duy nhất trong số ông bà nội ngoại mà Jane đã từng biết là người mẹ luôn tự cho mình là trung tâm, trí não hẹp hòi của cha cô.

"Ta nhớ khu vườn của ta. Tên vô dụng Joey Neeson đã cày nó cho ta vài tuần trước đây, ngay cả khi nó là trái ý muốn của ta khi có người lạ ở đây. Calvin, nó luôn thuê những người lạ đến đây để sửa chữa mọi thứ, nhưng ta không thích thế. Nó không giống như khi người trong gia đình chõ mũi vào việc của ta, mặc xác lũ người lạ." Bà lắc đầu. "Ta đã hy vọng ta đủ khỏe để có thể làm vườn vào mùa xuân này, nhưng ta chỉ tự huyền hoặc bản thân thôi. Ethan nói nó sẽ giúp ta, nhưng thằng nhóc đáng thương ấy đã có quá nhiều việc"

với cái nhà thờ của nó rồi, ta chẳng đủ nhẫn tâm để làm bất cứ chuyện gì ngoài việc bảo nó “không có cậu bé yếu đuối nào được làm vườn của ta hết.” Bà tặng cho Jane một cái liếc dài cá dậm từ đôi mắt xanh xao quyết của mình. “Chắc chắn ta sẽ nhớ khu vườn của mình, nhưng ta sẽ không để cho người lạ làm vườn cho ta đâu.”

Jane nhìn rõ mồn một mưu mẹo của bà lão, nhưng cô không hề cảm thấy khó chịu. Thay vào đó, cô cảm thấy hạnh diện một cách lạ kỳ. “Cháu sẽ rất vui được giúp bà nếu bà chỉ cho cháu biết phải làm gì.”

Annie đặt tay lên ngực. “Cháu muốn làm điều đó cho ta?”

Jane cười trước vẻ ngạc nhiên giả vờ của bà. “Cháu sẽ thích nó cho mà xem. Cháu chưa bao giờ có một khu vườn cả.”

“Well, bây giờ, thế cũng tốt rồi. Cháu bảo Calvin đưa cháu đến đây ngay sáng mai, và chúng ta sẽ bắt đầu ngay lập tức. Thật ra là bị muộn rồi đấy-ta muốn bắt đầu từ cuối tháng hai cơ, trong khi trăng còn tối, nhưng nó vẫn sẽ phát triển tốt nếu chúng ta tiến hành ngay lập tức. Sau đó, chúng ta sẽ trồng hành, và sau đó nữa là củ cải đường.”

“Nghe thật tuyệt.” Cô nghi ngờ bà lão này đã không ăn uống đầy đủ như bà cần phải và cô đứng dậy. “Cháu đi chuẩn bị một bữa ăn trưa nhẹ nhé? Cháu thấy đói rồi.”

“Bây giờ đó là một ý tưởng thật hay. Amber Lynn đã về từ chuyến đi của nó, và hôm qua nó có mang một ít súp đậu. Cháu chỉ phải hâm nóng lên. Tất nhiên, nó đã không nấu giống như ta đã dạy nó, nhưng, sau cùng, đó là của Amber Lynn cho ta.”

Vậy là bố mẹ Cal đã trở về. Khi cô tiến vào nhà bếp, cô tự hỏi anh giải thích thế nào khi không đưa cô đến gặp họ.

Jane múc súp của họ vào một cái bát sứ và một cái bát nhựa. Cô mang kèm theo chúng những khoanh bánh ngô vuông vức từ một cái chảo trên bàn bếp. Khi họ ăn tại bàn trong nhà bếp, cô không thể nhớ mình đã từng thưởng thức một bữa ăn nào nhiều như thế. Sau hai tuần bị cô lập, thật là tuyệt vời khi được ở xung quanh một người khác, đặc biệt là một người không hề nhảm nhăng ra lệnh và nhìn trừng trừng giận dữ vào cô.

Cô rửa sạch bát đĩa và đang mang một tách trà lên cho Annie đang ở trong phòng khách thì cô chú ý đến ba tấm văn bằng trong đồng tranh lộn xộn, mấy cô vũ nữ ba lê bằng gốm, và cái đồng hồ treo tường bên cạnh cửa ra vào.

“Chúng thuộc về các cháu trai của ta,” Annie nói, “nhưng chúng đưa cho ta. Chúng biết có một thực tế khiến ta luôn bực bội là ta đã phải bỏ học hồi năm lớp sáu, do đó, mỗi đứa đều tặng ta tấm bằng đại học của chúng vào đúng ngày chúng tốt nghiệp. Tấm của Calvin treo trên cùng đấy.”

Jane nhặt cặp kính của cô từ bàn bếp và nhìn vào tấm bằng tốt nghiệp trên cùng. Nó là của Đại học Michigan, và nó ghi rằng Calvin E. Bonner đã nhận được bằng Cử nhân Khoa học... loại xuất sắc.

Tốt nghiệp với bằng loại xuất sắc (Summa Cum Laude)

Jane đặt tay lên cổ họng mình. Cô quay người lại. “Cal tốt nghiệp với bằng xuất sắc?”

“Đó là những gì họ gọi khi có một kẻ thực sự thông minh. Ta nghĩ cháu, là một giáo sư, phải biết điều đó chứ. Calvin của ta, nó luôn thông minh như một chính trị gia vậy.”

“Anh ta...” Cô nuốt xuống và chiến đấu để nói tiếp trong khi tai cô cứ ù đi. “Anh ta học về chuyên ngành gì?”

“Bây giờ nó đã không nói cho cháu biết hử? Nhiều vận động viên, họ chọn những lớp học thật dễ, nhưng Calvin của ta, nó đã không làm thế. Nó chọn chuyên ngành sinh học. Luôn luôn thích lang thang trong rừng, nhặt nhạnh cái này cái khác.”

"Sinh học?" Jane cảm thấy như thể cô vừa nhận lấy một cú đấm vào dạ dày.

Mắt Annie hẹp lại. "Ta thấy thật lạ là cháu không biết tí gì về chuyện này, Janie Bonner."

"Ta đoán là chủ đề này chưa bao giờ được nhắc đến." Căn phòng bắt đầu quay tròn, và cô cảm thấy như thể mình sắp sửa ngất đi. Cô quay đi một cách lúng túng, làm sánh nước trà nóng ra tay mình, và trượt chân trên đường trở vào nhà bếp.

"Janie? Có gì không ổn ư?"

Cô không thể nói được. Quai cằm của chiếc tách rụng ra khi cô đánh rơi nó vào trong chậu rửa. Cô ép chặt tay vào miệng và chiến đấu chống lại một cơn kinh khiếp đang tăng lên. Sao cô lại ngu ngốc như thế chứ? Dù tất cả các kế hoạch quý quýet của mình, cô đã rơi vào thảm họa mà cô đã cố gắng hết sức để tránh, và bây giờ con cô sẽ không bao giờ là đứa trẻ bình thường hết.

Cô nắm chặt lấy cái thành chậu rửa khi thực tế phũ phàng quét sạch đi giấc mơ màu hồng của cô. Cô biết Cal đã học Đại học Michigan, nhưng cô không tin rằng anh thật sự nghiêm túc về nó. Không phải vận động viên thường đăng ký một số lượng tối thiểu các khóa học chỉ để đủ qua và sau đó rời trường trước khi họ tốt nghiệp sao? Thực tế là anh đã chọn chuyên ngành sinh học và tốt nghiệp loại xuất sắc tại một trong những trường đại học uy tín nhất đất nước lại là một hoàn cảnh tàn bạo đến nỗi cô khó có thể chấp nhận được.

Sự thông minh này cũng đầy ý nghĩa. (Intelligence tended toward the mean). Thực tế gào lên với cô. Phẩm chất duy nhất cô đánh giá cao ở anh ta-sự ngu ngốc-không có gì hơn là một ảo ảnh, một ảo ảnh anh ta đã cố tình tạo nên. Và vì không thấy được điều đó, cô đã ép buộc con mình vào cùng một cuộc sống cô lập và đầy cô đơn như cô đã sống.

Con sợ hãi cào cấu lấy cô. Đứa con quý báu của cô sẽ là một kẻ lập dị, giống như cô.

Cô không thể để điều đó xảy ra. Cô sẽ chết trước khi cho phép con mình phải chịu đựng như cô đã từng chịu đựng. Cô sẽ chuyển đi! Cô sẽ đem con tới Châu Phi, một nơi nào đó xa xôi và nguyên thủy của châu lục này. Cô sẽ tự mình dạy dỗ nó để đứa con yêu quý bé bỏng của cô sẽ không bao giờ phải chịu sự đối xử độc ác của những đứa trẻ khác.

Mắt cô cay cay vì nước mắt. Cô đã làm gì? Sao Chúa lại có thể để một chuyện tàn ác như thế này xảy ra?

***

Giọng Annie xuyên thủng sự sầu khổ của cô. "Đấy, Calvin đây rồi. Ta đã bảo là nó sẽ đến đón cháu mà."

Cô nghe tiếng cửa xe đóng đánh sầm một cái, tiếng bước chân huỳnh huých ngoài cổng vòm phía trước.

"Jane! Cô ấy đâu, mẹ khiếp?"

Jane đâm bổ vào phòng khách. "Anh, đồ con hoang!"

Anh oai vệ tiến về phía trước, khuôn mặt anh méo đi. "Tiểu thư, em phải giải thích vài việc đây!"

"Chúa ơi, tôi ghét anh!"

"Không nhiều hơn những gì tôi nghĩ về em đâu." Mắt Cal rục lên đầy ghét bỏ và một cái gì đó mà bây giờ thật rõ ràng đến nỗi Jane không thể tin rằng cô đã không nhìn thấy nó trước đây, sự thông minh nhưc nhối, thâm khốc ấy.

Cô muốn quăng mình vào anh ta và cào sự thông minh đó ra khỏi mắt anh, chặt mở sọ anh ta ra và giứt nó ra khỏi não của anh. Anh ta đáng lẽ phải ngốc nghếch! Anh ta đọc truyện tranh! Sao anh ta có thể phản bội cô thế này?

Sự tự chủ cuối cùng trong cô tan thành từng mảnh, và cô biết cô phải đi khỏi đây trước khi cô vỡ vụn ra.

Với một tiếng kêu lên đầy giận dữ, cô quay ngoắt lại và lao trở lại vào nhà bếp, nơi cô bay ra ngoài qua cánh cửa sau lưng lay.

Khi cô bắt đầu chạy, cô nghe thấy một gầm thịnh nộ vang đến từ phía sau cô. "Em quay lại đây ngay! Đừng bắt cho anh phải đuổi theo em, nếu không em sẽ hối tiếc đấy!"

Cô muốn đánh một cái gì đó. Cô muốn ném mình xuống một cái lỗ thật sâu và để cho mặt đất khép lại trên đầu cô, bất cứ điều gì để ngăn lại cơn đau khủng khiếp đang hoành hành bên trong cơ thể cô. Đứa trẻ mà cô đã yêu thương hơn tất cả mọi thứ trên đời này sẽ là một kẻ lập dị.

Cô không nghe thấy khi anh xuất hiện phía sau cô, và cô thở hắt ra khi anh tóm lấy eo cô xoay lại. "Tôi đã bảo em dừng lại." anh hét.

"Anh đã huỷ hoại mọi thứ." Cô gào lên đáp trả.

"Tôi?" Khuôn mặt anh tái đi vì giận dữ. "Em là đồ dối trá chết tiệt! Em là một mụ già! Một mụ già chết tiệt!"

"Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh." Cô nghiến chặt tay lại thành nắm đấm và thụi một cú vào ngực anh mạnh đến nỗi cơn đau bắn thẳng lại dọc theo cánh tay cô.

Con thịnh nộ của anh bắn tung toé. Anh bắt đầu chộp lấy hai cánh tay cô, nhưng cô đã đạt đến cái ngưỡng nơi sự hận thù của cô không thể kiềm nén lại được nữa. Gã đàn ông này đã hãm hại đứa con chưa sinh của cô, và cô, người chưa bao giờ từng đánh một ai cả, muốn anh ta đổ máu.

Cô điên lên. Kính của cô đã bay đi đâu mất, nhưng cô không quan tâm. Cô đá, cào cào, cố gắng làm đau anh bằng mọi cách có thể.

"Em, dừng lại ngay lập tức. Dừng lại!" Tiếng gầm của anh rung cả ngọn cây. Một lần nữa anh lại cố gắng để kiềm chế cô, nhưng cô đã cắm phập răng mình vào phần trên cánh tay anh.

"Ouch!" Mắt anh mở lớn vì si nhục. "Nó đau đấy, mẹ khiếp!"

Cảm giác bạo lực thật tuyệt. Cô nâng gôi lên để thúc mạnh vào háng anh và thấy chân bị ngáng từ phía sau cô.

"Oh, không, anh không..."

Anh ngã xuống cùng cô, dùng cơ thể mình đỡ cú ngã của cô, sau đó vịn người lại để gim cô xuống đất.

Cuộc chiến đã khiến cô mệt lử, nhưng anh là kẻ chuyên nhận những cú đánh để kiếm sống, và anh thậm chí còn không bị hụt hơi. Tuy nhiên, anh đang giận điên lên, và anh bắt cô hứng chịu nó.

"Em sẽ nguôi giận ngay bây giờ, nghe chưa? Em đang hành động như một mụ điên! Em là mụ điên! Em nói dối tôi, lừa dối tôi, và bây giờ em đang cố gắng giết tôi, không cần phải đề cập đến cái thực tế rằng em đang làm hại đến việc mang thai đứa bé. Thề có Chúa tôi sẽ khoá em trong viện tâm thần và tiêm đầy Thorazine." (*Thorazine là một loại thuốc dùng để chống chứng rối loạn tinh thần, tâm thần phân liệt...*)

Mắt cô dâng ngập nước, và cô không muốn anh nhìn thấy, nhưng cũng không thể kim lại được. "Anh đã huỷ hoại tất cả mọi thứ."

"Tôi?" Anh xù lông lên đầy phẫn nộ. "Tôi không phải là người hành động như kẻ mất trí. Và tôi cũng không phải là người đã nói với tất cả mọi người là tôi mới có 28 tuổi chết tiệt!"

"Tôi chưa bao giờ nói với anh thế, và đừng có chửi thề với tôi!"

"Em 34! Ba mươi tư! Đã bao giờ em từng lên kế hoạch để đề cập đến nó với tôi?"

"Khi nào thì tôi được cho rằng nên đề cập đến nó? Tôi có nên nói với anh không khi anh theo dõi tôi trong lớp học của chính mình, hay khi anh đang hò hét với tôi qua điện thoại? Hay khi anh đẩy tôi lên máy bay? Hay có lẽ tôi nên cho anh biết sau khi anh đã khóa cửa nhốt tôi trong căn nhà của anh? Có phải đó là lúc tôi nên nói với anh không?"

"Đừng có cố đánh trống lảng đây. Em biết là nó quan trọng với tôi, và em đã có chủ tâm lừa tôi."

"Có chủ tâm? Bây giờ ai lại đang dùng từ đao to búa lớn với một kẻ ngốc khốn khiếp. Anh nghĩ rằng hành động giống một gã miền núi ngu như lừa và khiến mọi người nghĩ anh là kẻ ngu dốt là dễ thương à? Đó là ý tưởng của anh để vui về hả?"

"Em đang nói về cái gì vậy?"

Cô phun từng từ vào anh. "Đại học Michigan. Tốt nghiệp loại xuất sắc."

"Ồ, đó hả." Sự căng thẳng dường như rời khỏi cơ thể anh, và trọng lượng của anh nói lỏng ra trên cô.

"Chúa ơi, tôi ghét anh", cô thì thầm. "Tôi đáng lẽ đã có cơ hội tốt hơn với ngân hàng tình trùng."

"Chính xác đó là nơi em nên đi đến đầu tiên."

Mặc dù nói thế nhưng anh không còn có vẻ tức giận như trước nữa, nhưng axit vẫn như nổi sóng trong dạ dày cô. Cô biết cô phải hỏi anh, ngay cả khi cô sợ phải nghe câu trả lời, và cô buộc phải nhả ra từng từ. "Chỉ số IQ của anh là bao nhiêu?"

"Tôi không biết. Không giống như em, tôi không xăm nó trên trán của mình." Anh lẩn sang một bên, cho phép cô lập cập đứng lên.

"Vậy thì điểm SATS của anh. Nó được bao nhiêu?"

"Tôi không nhớ."

Cô nhìn anh đầy cay đắng. "Anh mới là kẻ nói dối. Mọi người đều nhớ điểm SATS của mình."

Anh phúi một vài cái lá ướt dính trên quần jeans của mình khi anh nhòm dậy.

"Nói cho tôi biết, khi thật!"

"Tôi không phải nói cho em biết bất cứ điều gì" Anh có vẻ khó chịu, nhưng không đặc biệt nguy hiểm.

Điều đó không khiến cô bình tĩnh. Thay vào đó, cô lại một lần nữa cảm thấy sự kích động trào lên. "Anh cho tôi biết ngay bây giờ, nếu không, thề có Chúa, tôi sẽ tìm ra cách để ám sát anh! Tôi sẽ trộn thủy tinh nghiền vào trong thức ăn của anh! Tôi sẽ cấm phập một con dao cắt bơ vào anh trong khi anh đang ngủ! Tôi sẽ đợi cho đến khi anh đi tắm và vứt vào đó một thiết bị điện! T-Tôi sẽ nện cho anh một phát vào đầu bằng một cây gậy bóng chày vào một đêm nào đó khi anh vừa đặt chân vào cửa!"

Anh ngừng phúi quần jeans của mình và nhìn cô với ánh mắt trông như tò mò hơn là e sợ. Thực tế là cô biết cô chỉ đang làm mình trở nên vô lý hơn khiến cô càng phần nộ. "Nói cho tôi ngay!"

"Em quả là một cô nàng khát máu." Trông có vẻ hơi sùng sốt, anh lắc đầu. "Cái thiết bị điện đó... em sẽ phải cần một dây cắm thật dài hay cái gì đó để có thể kéo vào tận nhà tắm. Hoặc có lẽ em không định cắm nó vào ổ điện."

Cô nghiêng răng ken két, cảm thấy ngốc nghếch phi thường. "Nếu nó không được cắm, nó sẽ không giết anh, được chưa?"

"Chính xác."

Cô hít một hơi thật sâu và cố lấy lại sự mẫu mực của mình. "Nói cho tôi biết điểm SATS của anh. Anh nợ tôi điều đó."

Anh nhún vai và cúi xuống nhặt kính của cô lên. "Có thể là 1.400, hay đại loại như thế. Có thể thấp hơn một ít."

"Một nghìn bốn trăm." Cô đấm anh mạnh hết sức có thể, sau đó dùng ngón tay tránh xa anh lao vào rừng. Anh ta là kẻ đạo đức giả đầy gian dối, và cô cảm thấy cực kỳ tệ trong sâu thẳm tâm hồn mình. Ngay cả Craig cũng không được thông minh như người đàn ông này. *(SAT là một trong những kỳ thi chuẩn hóa cho việc đăng ký vào một số trường đại học tại Hoa Kỳ. Nếu xét theo scaled scores thì Cal được 1400/1600, là rất cao.)*

"Vẫn là ngốc nếu so với em," anh gọi với theo cô.

"Đừng bao giờ nói chuyện với tôi nữa."

Anh đến bên cạnh cô, nhưng không chạm vào cô. "Thời nào, Rosebud, em đã đủ bình tĩnh để tôi có thể xác em ra vì những gì em đã làm với tôi, nó tồi tệ hơn rất nhiều so với cái điểm SATS chết tiệt của tôi đấy."

Cô quay ngoắt về phía anh. "Anh đã không làm gì với tôi hết! Anh đã làm với con tôi, anh không thấy hả? Vì anh, một đứa trẻ vô tội sẽ lớn lên thành một kẻ lập dị."

"Tôi chưa bao giờ nói với em tôi ngu ngốc. Tất cả là do em ngộ nhận đấy chứ."

"Anh nói ain't! Đêm đầu tiên chúng ta ở cùng nhau, anh nói ain't những hai lần!"

Một cái giật nhẹ nơi khoe miệng anh. "Chỉ là một chút màu sắc địa phương. Tôi không xin lỗi đâu."

"Truyện tranh được quảng đây nhà!"

"Tôi chỉ đang sống theo nguyện vọng của em."

Cô sụp đổ ngay sau đó. Cô quay lưng lại với anh, bắt chéo tay mình quanh một thân cây gần nhất, và tì trán mình vào cổ tay cô. Tất cả những bề bồng thời thơ ấu quay lại trong cô: những lời chế nhạo, những trò độc ác, sự cô lập khủng khiếp. Cô chưa bao giờ hoà nhập được, và bây giờ, con cô cũng thế.

"Tôi sẽ đem con tới Châu Phi", cô thì thầm. "Tránh xa khỏi nền văn minh. Tôi sẽ tự mình dạy dỗ nó, vì vậy cô bé sẽ không phải lớn lên với những lời chế nhạo của những đứa trẻ khác."

Một bàn tay nhẹ nhàng đến ngạc nhiên đặt trên ngang eo cô và bắt đầu xoa nhẹ. "Tôi sẽ không để em làm thế với cậu nhóc đó đâu, Rosebud."

"Anh sẽ, một khi anh thấy cô bé là một kẻ lập dị thế nào."

"Cậu ta sẽ không là một kẻ lập dị. Có phải đó là những gì cha em cảm thấy về em?"

Tất cả mọi thứ bên trong cô như đứng lại. Cô đẩy anh ra và lóng ngóng cho tay vào túi chiếc áo khoác Windbreaker tìm giấy ăn. Cô dành một chút thời gian để xì mũi, lau nước mắt, và lấy lại sự kiểm soát của mình. Sao cô có thể để bản thân mình vỡ vụn ra thế này? Không có gì phải thắc mắc là anh sẽ nghĩ cô điên rồi.

Cô xì mũi lần cuối cùng. Anh chìa cặp kính của cô ra, và cô đeo nó vào, lờ tịt đi những sợi rêu bị dính trên một gọng kính. "Tôi rất tiếc vì đã gây ra một cảnh đáng kinh khiếp như vậy. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với mình nữa. Tôi chưa bao giờ đánh ai trong cuộc đời mình."

"Cảm giác rất tuyệt, phải không?" Anh toe toét, và với sự kinh ngạc của cô, một lúm đồng tiền thỉnh thoảng hiện ra trên má anh. Choáng váng, cô nhìn vào nó một lúc thật lâu trước khi cô có thể nấn lại được chuỗi

suy nghĩ của mình.

"Bạo lực không giải quyết được điều gì, và tôi đã có thể khiến anh bị thương khá nặng."

"Tôi không cố gắng để bẻ quặt tay em lần nữa đâu, Rosebud, nhưng em không có nhiều toàn bộ sẽ cho bạn khi nói đến packin 'một cú đấm' Anh nắm lấy cánh tay cô và bắt đầu hướng cô về phía ngôi nhà.

"Đây là lỗi của tôi. Mọi thứ đều là lỗi của tôi từ buổi ban đầu. Nếu tôi không để cho bản thân mình tin vào những hình mẫu dập khuôn về vận động viên và người miền Nam, tôi đã có thể phán xét một cách rõ ràng hơn khả năng trí tuệ của anh."

"Uh-huh. Nói cho tôi biết về cha em đi."

Cô suýt bị trượt chân, nhưng bàn tay trên khuỷu tay cô đã giữ chặt cô lại. "Không có gì để nói. Ông là kế toán cho một công ty sản xuất giấy."

"Một người nhanh trí?"

"Một người đàn ông thông minh. Nhưng không phải là sáng chói."

"Tôi nghĩ tôi đã hình dung ra rồi."

"Tôi không biết anh đang nói về cái gì."

"Ông không biết một tí ti gì về chuyện phải làm gì với em, đúng không?"

Cô bắt đầu tiến bước. "Ông đã làm hết khả năng có thể. Tôi thật sự không muốn thảo luận về vấn đề này."

"Đã bao giờ em nghĩ rằng những vấn đề của em khi còn là một đứa trẻ là do thái độ của cha em nhiều hơn là kích thích của bộ não của em?"

"Anh không biết cái gì hết."

"Đó không phải những gì tám bằng của tôi nói."

Cô không thể trả miếng, vì họ đã đến sau nhà, và Annie đang chờ họ tại cánh cửa mắt cáo. Bà nhìn chăm chăm vào cháu trai mình. "Có chuyện gì với cháu thế? Cháu khiến một phụ nữ có bầu buồn bã như vậy, nó sẽ ảnh hưởng đến đứa bé, chắc chắn đấy."

"Bà có ý gì?" Anh xù lông lên như đang tham chiến. "Ai nói với bà cô ấy có thai?"

"Nếu không sao cháu lại kết hôn với cô ấy. Cháu chẳng thông minh đến mức đó đâu."

Jane thấy thật cảm động. "Cảm ơn, Annie."

"Và cháu" Annie quay về phía cô. "Có cái gì trong đầu cháu mà lại hành động như vậy hả? Nếu cháu cứ nổi điên lên như thế mỗi khi Calvin khiến cháu buồn, đứa bé sẽ bị nhau thai quấn cổ mà chết rất lâu trước khi nó có cơ hội thở hơi thở đầu tiên đấy."

Jane nghĩ về khả năng sinh lý không xác thực trong lời của bà, nhưng quyết định nên giữ mồm giữ miệng. "Cháu sẽ cẩn thận hơn."

"Lần sau nếu nó làm cho cháu nổi điên lên, chỉ cần lấy một khẩu súng ngắn và chĩa vào nó thôi."

"Để tâm vào việc của bà đi, mục dơi già," Cal gầm gừ. "Cô ấy đã có đủ những ý tưởng của riêng mình về chuyện xử lý cháu rồi."

Annie nghiêng đầu về phía Jane, và một thoáng buồn dường như lướt qua bà. "Nghe ta này, Janie Bonner.

Ta không biết chuyện gì đã xảy ra giữa cháu và Calvin để rồi nó kết thúc bằng việc cưới cháu, nhưng từ những gì ta thấy một vài phút trước, hai đứa không phải là yêu nhau thắm thiết'. Nó đã cưới cháu, và ta vui mừng vì điều đó, nhưng ta sẽ nói với cháu ngay bây giờ rằng nếu cháu đã làm bất cứ điều gì khuất tất để đưa nó vào tròng, cháu phải chắc chắn rằng Amber Lynn và Jim Bonner không bao giờ tìm ra. Chúng không có tâm trí khoáng đạt như ta đâu, và nếu chúng thậm chí chỉ nghi ngờ cháu đã làm tổn thương cậu bé của chúng, chúng sẽ đón ngã cháu ngay ở đâu gồi đấy, cháu có hiểu những gì ta nói không?"

Jane nuốt xuống một cách khó khăn và gật đầu.

"Tốt." Bà quay sang Cal.. Nỗi buồn mờ đi, và đôi mắt già nua của bà trở nên xảo quyết. "Ta lấy làm ngạc nhiên khi ai đó ở trong trường hợp bị cảm cúm nặng như Janie đây có đủ sức khoẻ để leo bộ lên núi."

Cal khe khẽ chửi thề dưới hơi thở. Jane nhìn chăm chăm vào Annie. "Bà muốn nói gì vậy? Cháu có bị cúm đâu?"

Cal túm lấy tay và bắt đầu kéo cô đi. "Đi nào, Jane, chúng ta về nhà thôi."

"Đợi một chút! Tôi muốn biết bà muốn nói điều gì."

Cal đã kéo cô vòng qua bên hông căn nhà, nhưng vẫn không kịp trước khi cô nghe thấy tiếng khúc khích của Annie. "Nhớ những gì ta đã nói với cháu về thất cố, Janie Bonner, vì ta nghĩ rằng Calvin sắp chọc cháu nổi điên lên rồi đấy."

Chương 9

"Anh đã nói với tất cả mọi người trong gia đình là tôi bị cảm cúm?" Jane nói khi họ lái xe xuống núi. Việc nói chuyện về cái trò lừa đảo nhỏ này dễ dàng hơn so với cái trò lừa to ưch kia.

"Em có vấn đề với nó ư?"

"Tôi mong đợi được gặp cha mẹ anh. Tôi nghĩ đó là lý do anh đưa tôi đến đây."

"Em sẽ gặp họ khi tôi quyết định giới thiệu em."

Vẻ ngạo mạn của anh như nhóm lên một tia lửa từ đám bụi nhùi. Đây là kết quả của việc cho phép anh ta trong vài tuần vừa rồi luôn dành thể thượng phong, và bây giờ là lúc cô đặt dấu chấm hết cho chuyện đó. "Anh tốt nhất nên quyết định sớm đi vì tôi sẽ không để anh tiếp tục giam hãm tôi nữa đâu."

"Em đang nói về cái gì thế, giam hãm ư? Tôi đã tốn công đổ sức để chắc chắn là em có thể làm việc mà không bị ai khác làm phiền, và giờ thì em đang phàn nàn."

"Đừng có hành động như thể anh đang ban cho tôi một ân huệ!"

"Tôi không biết liệu có từ nào khác em định gọi nó."

"Anh thấy thế nào về bị giam hãm? Bị cách ly? Và đừng có buộc tôi tôi lên lút sau lưng anh, tôi sẽ phá vỡ tình trạng này bằng cách giúp Annie làm vườn vào ngày mai."

"Em cái gì cơ?"

Nghĩ về Annie và khu vườn của bà, cô tự nói với bản thân mình, thay vì thực tế là con của cô sẽ là một kẻ không thích nghi được. Cô giật cái kính của mình xuống và bắt đầu lau sạch bụi bẩn khỏi chúng bằng một cái khăn giấy, tập trung vào công việc đó cứ như thể nó là một phương trình phức tạp. "Annie muốn trồng cây trong khu vườn của bà. Nếu không trồng khoai tây trong một vài ngày tới, chúng sẽ bị cóm nắng. Chúng tôi cũng lên kế hoạch trồng hành và củ cải."

"Em sẽ không trồng cây trong vườn của bà. Nếu bà muốn có một khu vườn, tôi sẽ thuê Joey Neeson giúp."

"Anh ta là đồ vô dụng."

"Em thậm chí còn không biết Joey."

"Tôi chỉ lặp lại những gì tôi nghe được thôi. Lý do không có việc gì được hoàn thành là bởi vì bà không muốn có người lạ lảng vảng xung quanh nơi ở của bà."

"Well, thế thì thật là tệ vì em sẽ không làm vườn cho bà đâu."

Cô mở miệng định bắt đầu một cuộc tấn công, nhưng trước khi cô có thể phát ra được chữ đầu tiên, anh đã đặt tay lên đầu cô và đẩy cô cúi rạp xuống ghế đến nỗi má cô bị ép chặt vào đùi anh.

"Anh đang làm gì vậy?" Cô cố gắng để ngồi dậy, nhưng anh vẫn ấn chặt cô xuống.

"Mẹ tôi. Bà đang đi ra từ cửa hàng giày."

"Tôi không phải người duy nhất đang lên cơn điên! Anh hoàn toàn bị mất trí rồi!"

"Em sẽ không gặp gia đình tôi cho đến khi tôi quyết định cho em gặp họ." Trong khi vẫn giữ cô thật chặt, anh dùng đầu gối giữ vô lăng và vẫy tay. Khi thật! Sao bố mẹ anh không tiếp tục vắng nhà, độ hai tháng

nữa hay khoảng đó? Anh biết anh phải cho họ gặp Giáo sư, nhưng anh đã hy vọng có thể trì hoãn nó càng lâu càng tốt. Bây giờ bà vợ già của anh đã bị hủy hoại mọi thứ với cuộc leo núi buổi sáng của cô ta.

Anh liếc xuống. Má cô trông đầy mê hoặc trên đùi anh, mái tóc cô cảm giác thật mềm mại dưới những ngón tay anh. Cô đã luôn gọn gàng ngăn nắp, nhưng bây giờ cái chụp tóc kiểu Pháp của cô đã rơi mất tằm ở chỗ nào rồi. Những sợi tóc vàng mềm mượt xoã tung dưới tay anh, trên cái quần jeans bạc màu của anh. Cô chắc chắn có một mái tóc tuyệt đẹp, ngay cả khi nó được trang trí bằng cành cây và vài chiếc lá khô. Cái dây chun giữ cái chụp tóc với nhau gần như đã bị tuột ra, và anh phải chống lại sự thúc giục kéo nó ra và xoã tung những lọn tóc còn lại bằng ngón tay mình.

Anh biết anh sẽ phải sớm cho cô ngồi dậy thôi, vì cô còn điên hơn một con gà mái ướt và bắt đầu cục tác loạn lên, nhưng anh thích cái ý tưởng đầu cô nằm trong lòng anh, ngay cả khi cô đang dùng móng tay cào véo anh. Anh nhận thấy rằng cô chỉ còn lại một vài vết trang điểm nhỏ trên khuôn mặt. Nhưng, không có cái cặp đít chai ấy, cô trông thật dễ thương. Kiểu như giữa mười bảy và hai mươi lăm ấy. Có lẽ anh vẫn có thể "chiều cổ" đến cô nếu...

Cứ như thể cô sẽ để cho anh làm thế. Khi thật, nhưng cô là một phụ nữ cứng đầu. Anh nhớ đã bao nhiêu lần anh ước Kelly đã không quá ngọt ngào đến như vậy. Kelly là một cô gái xinh đẹp, nhưng anh chưa bao giờ có được một cuộc chiến cân sức với cô, có nghĩa là anh chưa bao giờ hoàn toàn thư giãn. Có một điều anh buộc phải nói về Giáo sư-cô chắc chắn biết cách làm thế nào để tiến hành một cuộc chiến tuyệt vời.

Anh cau mày. Những cảm xúc của anh hướng về cô đã mềm đi ư? Hell, không. Anh là một kẻ thù lâu năm dai, và anh sẽ không bao giờ quên cái cách cô đã bẫy anh. Dường như là anh đã mất đi cái cơn thịnh nộ điên cuồng mà anh đã mang trong mình trong suốt tuần đầu sau khi cưới. Có lẽ nó cuối cùng cũng đã tự mình bốc hơi hết khi cô ngã đầu lên cái thân cây đó và nói với anh rằng cô sẽ đem đứa bé tới Châu Phi.

Ngoại trừ những việc cô đã gây ra cho anh, anh bắt đầu nhận ra rằng cô có lẽ là một người đáng hoàng. Quá nghiêm trang và cứng nhắc như cái địa ngục chết tiệt ấy. Tuy nhiên, cô đã làm việc thật vất vả-anh đã thấy rất nhiều bằng chứng về những phương trình mà cô rải như phân chuột khắp nơi trong nhà và cô đã đơn độc tiến vào một lĩnh vực chỉ dành riêng cho đàn ông. Thực tế cô muốn giúp Annie đã nói lên bản chất tốt đẹp của cô, mặc dù đối với anh tình uơng ngạnh của nó còn gấp đôi ấy chứ. Có lẽ những cảm xúc của anh đã mềm đi một chút. Hôm nay cô đã thật buồn nản khi cô nhận ra anh không phải là thằng ngốc như cô đã lầm tưởng khiến anh cảm thấy thực sự có tội. Ông bố già của cô chắc chắn đã làm chết những ngày tuổi thơ trong cô.

Một lần nữa, anh nhìn xuống cô và thấy một lọn tóc vàng mượt đã thoát khỏi cái chụp tóc kiểu Pháp và bây giờ đang cong cong hình số 8 trên khoá quần của anh. Anh gần như rên lớn một tiếng. Anh đã cứng lên kể từ khi anh đẩy cô vào lòng của mình. Thậm chí cả trước đó, nếu anh tính đến cả cuộc giao tranh nho nhỏ của bọn họ khi họ nằm lăn trên mặt đất nhà Annie. Nhưng thay vì bớt căng thẳng đi, nó trở nên tệ hơn, và nếu cô quay đầu dù chỉ một chút thôi, cô sẽ thấy rằng khoá quần anh không gắn với từ phẳng một tí nào cả. Không nghĩ ngờ gì nữa. Đánh nhau với Giáo sư đã khuấy động anh, và anh đã bắt đầu nghĩ rằng đây là lúc anh phải làm một cái gì đó. Cho đến nay, anh chẳng có gì, ngoài sự phiền phức từ cuộc hôn nhân này, đã đến lúc anh lợi dụng một vài lợi ích từ nó.

"Ouch! Khi thật." Anh giật tay ra khỏi đầu cô và xoa đùi mình. "Lần thứ hai em cắn tôi rồi đấy! Em có biết rằng nước bọt của người nguy hiểm gấp một trăm lần của động vật không?"

"Tôi nghĩ anh đã học được điều đó trong quá trình anh lấy tằm bằng xuất sắc chuyên ngành sinh học." Cô chống cự để ngồi thẳng lên và đẩy lại chiếc kính lên trên sống mũi. "Tôi hy vọng anh sẽ bị hoại thư và họ sẽ phải cưa đi mà không gây mê. Và họ sẽ dùng cưa sắt!"

"Tôi sẽ xem xem liệu nhà tôi có gác mái, nơi mà tôi có thể khóa em lại, giống như nam giới vẫn thường làm trong những ngày xa xưa khi họ phát hiện ra họ bị mắc kẹt với một bà vợ điên."

"Tôi cá là nếu tôi 18, thay vì 34, anh sẽ không nghĩ đến chuyện khóa tôi lại. Anh sẽ nhồi đầy bong bóng kẹo cao su và trưng bày tôi khắp cái thị trấn này! Bây giờ tôi biết anh là một người đàn ông thông minh, sự thu hút của anh đối với trẻ sơ sinh có vẻ còn kỳ dị hơn."

"Tôi không bị thu hút bởi trẻ sơ sinh." Anh rẽ vào con đường nhỏ dẫn về nhà.

"Anh có vẻ không đủ tự tin về khả năng của mình để có thể xoay sở với một người phụ nữ trưởng thành."

"Tôi thề là, Jane-Mẹ kiếp." Anh đạp phanh và vươn tới để đẩy cô rạp xuống ghế ngồi, nhưng đã quá muộn. Cha anh đã phát hiện ra cô.

Anh chửi thề và miễn cưỡng hạ cửa kính xuống. Khi anh dừng xe ngay sát đằng sau chiếc Blazer đỏ đầy bùn đất, anh gọi với ra ngoài, "Chuyện gì thế, Dad?"

"Con nghĩ có chuyện gì nào? Mở cái cửa chết tiệt này và cho ta vào!"

Tuyệt thật, anh nghĩ với vẻ ghê tởm. Điều này thật là tuyệt, một sự bổ sung hoàn hảo cho một ngày đau khổ. Anh bấm vào nút điều khiển cửa, gạt đầu với cha mình, và nhấn ga tăng tốc, lao vọt qua chiếc Blazer thật nhanh để bố già không thể nhìn kỹ được Jane.

Những cảm giác nhẹ nhàng anh đã hưởng về cô chỉ một vài phút trước đó biến mất. Anh không muốn cô gặp cha mẹ anh. Chỉ là tạm thời thôi. Anh hy vọng việc gì đưa cha anh đến đây cũng không tốn quá nhiều thời gian. Jane càng biết ít về cuộc sống riêng tư của anh càng tốt.

"Em phải làm theo chỉ dẫn của tôi đây," anh nói. "Và dù em có làm bất cứ điều gì, đừng để cha biết em đang có bầu đây."

"Cuối cùng thì ông cũng biết thôi."

"Chúng ta sẽ công bố nó sau này. Thật lâu sau này. Và tháo cặp đít chai chết tiệt đó xuống." Khi họ về đến nơi, Cal đẩy cô vào trong nhà trước khi anh trở ra chào cha mình.

Jane nghe tiếng cửa đập đánh sầm một cái và biết rằng anh đang buồn bực. Tốt! Quý ngài Bằng xuất sắc xứng đáng bị buồn bực. Cẩn môi, cô tiến vào nhà bếp. Khi cô vào đến nơi, cô đặt tay lên bụng. *Mẹ xin lỗi, con yêu. Mẹ không biết. Mẹ rất xin lỗi.*

Cô gỡ vài mẩu lá khô ra khỏi mái tóc lộn xộn của mình. Cô nên cố gắng chỉnh chu lại bản thân trước khi cha Cal đến, nhưng cô không thể gom góp đủ năng lượng để làm nhiều hơn là đẩy cặp kính của cô lên mũi trong khi cố gắng nghĩ xem cô sẽ nuôi dưỡng một thiên tài như thế nào.

Cô nghe thấy tiếng Cal. "...Và vì Jane đã cảm thấy đỡ hơn rất nhiều hôm nay, chúng con đã ghé qua thăm Annie."

"Có vẻ như nếu cô ấy đã cảm thấy tốt hơn, con có lẽ nên đưa cô ấy vào thị trấn để gặp mặt cha mẹ mình."

Cô thả rơi chiếc áo khoác Windbreaker của mình lên trên kệ bếp và quay lại đối diện với hai người đàn ông đang tiến vào trong bếp.

"Dad, con đã nói qua chuyện này với bố mẹ tại bữa tối hôm qua rồi còn gì. Con đã giải thích..."

"Không có gì." Cha Cal dùng ngay tạp lự khi ông nhìn thấy cô.

Hình ảnh tưởng tượng của cô về ông như một ông già vui tính với một cái bụng phệ và râu tóc bạc phơ đã ngay lập tức tan tác khi cô thoáng nhìn thấy ông tại công. Nhưng bây giờ cô cảm thấy như thể mình đang nhìn chăm chăm vào một phiên bản già hơn của Cal.

Ông dường như to cao, đẹp trai, gồ ghề một cách đáng ngạc nhiên và ông trông cực kỳ hợp trong chiếc áo sơ mi bằng vải flannel đỏ của mình, quần nhàu nát và một đôi ủng da đã mòn vẹt. Mái tóc đen dày được để dài hơn và lộn xộn hơn con trai mình, đã có một vài sợi bạc, nhưng ông hình như không già hơn so với độ tuổi ngoài năm mươi của mình, quá trẻ và quá đẹp trai để có một cậu con trai ba mươi sáu tuổi.

Ông dùng một chút để định giá cô, và cô không có bất kỳ khó khăn nào để nhận ra rằng cái nhìn thẳng,

không-chịu lùi bước trước bất cứ rào cản nào như là một hình ảnh phản chiếu của con trai ông. Khi cô đáp trả sự nghiên cứu kỹ lưỡng của ông, cô biết cô sẽ phải chứng minh mình xứng đáng. Tuy nhiên, ông đã tặng cho cô một nụ cười ấm áp và chia tay ra.

"Ta là Jim Bonner. Thật vui vì cuối cùng chúng ta cũng được gặp nhau."

"Jane Darlington."

Nụ cười của ông biến mất khi lông mày của ông chau lại với nhau. Ông thả tay cô ra. "Hầu hết phụ nữ quanh đây đều lấy tên chồng của họ sau khi kết hôn."

"Cháu không phải phụ nữ quanh đây, và tên cháu là Darlington. Cháu cũng 34 tuổi rồi."

Từ phía sau lưng, cô nghe một âm thanh như thể bị sặc. Jim Bonner cười. "Cháu không nói thể chứ."

"Cháu chắc chắn. Ba mươi tư và đang già đi từng giây."

"Đủ rồi đấy, Jane." Sự cảnh báo trong giọng của Cal khuyên cô không nên tiết lộ bất kỳ bí mật nào nữa, nhưng anh không cần phải nói.

"Cháu trông không có vẻ bị bệnh."

"Cháu không bị." Cô cảm thấy một cái gì đó chạm vào lưng mình và nhận ra rằng cô đã bị tuột mất cái dây chun giữ cái chụp tóc kiểu Pháp của cô.

"Cô ấy bắt đầu cảm thấy đỡ hơn, một vài giờ trước đây," Cal bỗng xen vào. "Sau cùng chắc không phải là cảm cúm."

Jane quay người chỉ đủ tặng cho anh một cái nhìn có chút thương hại-cô sẽ không hỗ trợ anh với những lời nói dối nhưng anh giả vờ không nhìn thấy.

Jim nhặt một quyển truyện tranh X-Man từ kệ bếp và nhìn nó một cách giễu cợt. "Sách của câu lạc bộ hàng tháng hả?"

"Jane đọc chúng để giải trí. Bố muốn một chai bia không, Dad?"

"Không. Bố đang trên đường đến bệnh viện."

Sự quan tâm xua tan đi những nhận xét châm biếm Jane sắp sửa thốt ra về mấy cuốn truyện tranh. "Có gì không ổn ư?"

"Thế còn sandwich?" Cal nói thật nhanh. "Jane, làm cho Dad và tôi một vài miếng sandwich đi."

"Tôi rất vui được làm sandwich cho bố. Anh có thể tự đi mà chuẩn bị miếng của mình."

Jim nhướn một bên lông mày với con trai ông với một vẻ mặt Jane nghi ngờ có nghĩa kiểu như: *Sau từng ấy năm, đây là cô vợ tốt nhất con có thể lấy hả?*

Cô từ chối bị dọa nạt. "Bác phải kiểm tra cái gì ư? Cháu hy vọng bác không ốm."

Cal bắn lên phía trước. "Em có một vài vết bầm trên mặt kia, em yêu, có lẽ do cuộc đi dạo ở nhà Annie. Có lẽ em nên đi lên lầu và thay rửa cho sạch."

"Chẳng có bí mật gì to lớn về nó hết", Jim nói. "Ta là bác sĩ, và ta đến thăm bệnh nhân."

Trong một khoảnh khắc, cô không thể di chuyển khi một lần nữa cái lỗi lầm to oạch mà cô phạm phải lại đâm trúng đích. Cô quay ngoắt về phía Cal. "Cha anh là bác sĩ? Có bao nhiêu bộ xương về gia đình anh mà anh còn khoá kỹ lại?"

Tim cô như vỡ vụn ra, nhưng anh cố vẻ ngạc nhiên. "Tôi biết em đã hi vọng cha là kẻ buôn rượu lậu, em yêu, nhưng tôi đoán hôm nay không phải là ngày may mắn của em. Mặc dù, lại nghĩ đến nó-Dad, không phải cha nói cụ cố có một cái máy cất rượu đâu đó trên núi?"

"Đó là những gì cha ta nói với ta." Jim dò xét Jane. "Sao cháu lại quan tâm?"

Cal không để cho cô trả lời, đó là một điều tốt, bởi vì cục nghẹn trong cổ cô quá lớn để có thể thốt nên lời. "Jane là kiểu người rất hâm mộ mấy vùng đồi núi. Cô ấy là một cô gái thành phố, nhưng lại thích tất cả những thứ linh tinh của mấy vùng xa xôi hẻo lánh, và cô ấy đã thực sự thất vọng khi nhận ra chúng ta có đi giày."

Jim cười. "Ta đoán ta có thể cởi giày của mình ra."

Một giọng phụ nữ, mềm mượt và mang âm điệu miền Nam, vọng vào từ phòng giải trí. "Cal, con ở đâu?"

Anh thờ dãi. "Trong bếp, Mẹ."

"Mẹ đi ngang qua, và thấy cửa mở." Giống như cha của Cal, người phụ nữ xuất hiện ở cửa vào trông quá trẻ để có một cậu con trai ba mươi sáu tuổi, và bà dường như cũng không đủ hồn nhiên để có thể là con gái của Annie Glide. Xinh đẹp, gọn gàng, và sành điệu, mái tóc màu nâu sáng của bà được cắt ngắn hợp thời trang, vén gọn ra sau tai và làm nổi bật đôi mắt màu xanh trong vắt. Một sự thận trọng, dè dặt phủ lên bất cứ cái gì ngụy trang kín đáo dưới vẻ ngoài nổi bật ấy. Cái dáng cao cao của bà đặt trong chiếc quần đen mảnh dẻ đi kèm với một chiếc jacket len lông cừu với những đường cắt buông lơi màu nho chín với một cái gim cài áo màu bạc có hình trù tượng trên yếm áo. Nếu so sánh, Jane cảm thấy như một kẻ cầu bơ cầu bất trên đường phố với khuôn mặt bản thiêu và mấy mẫu lá cây còn vương trên tóc đang rơi lá tả.

"Con chắc phải là Jane." Bà tiến về phía trước, một tay chìa ra đây chào đón. "Mẹ là Lynn Bonner." Lời chào của bà âm áp, nhưng khi Jane nắm lấy tay bà, cô đã cảm nhận được sự dè dặt trong sâu thẳm trong bà. "Mẹ hy vọng con đã thấy khoẻ hơn. Cal nói con khó chịu vì thời tiết."

"Cháu khoẻ, cảm ơn."

"Cô ấy 34", Jim thông báo từ vị trí của mình cạnh bàn bếp.

Lynn trông có vẻ giật mình, và sau đó bà cười. "Mẹ rất vui mừng."

Jane thấy mình cảm thấy âm áp bởi Lynn Bonner. Jim ngồi xuống một trong những cái ghế gần bàn bếp và duỗi dài chân ra. "Cal nói cô ấy là người hâm mộ mấy vùng đồi núi. Cô ấy chắc chắn sẽ quý bà lắm đấy, Amber."

Jane thấy Cal bắn cho cha mình một cái nhìn lúng túng. Cô chú ý đến một vệt nhỏ vẻ hỗn hào trong giọng nói của Jim Bonner chưa hề có trước đây, nhưng vợ ông lại chẳng có phản ứng gì. "Mẹ chắc Cal đã nói với con rằng, chúng ta chỉ vừa mới trở về từ kỳ nghỉ kết hợp với một hội nghị y tế. Mẹ rất tiếc vì con cảm thấy không đủ khoẻ để tham gia bữa tối hôm qua với chúng ta. Chúng ta sẽ bù lại vào thứ Bảy nhé. Jim, nếu trời không mưa, anh có thể nướng thịt."

Jim bắt chéo mắt cá chân vào với nhau. "Shoot, Amber, vì Jane đây rất thích cách sống của người miền núi, sao em không quên món thịt nướng đi và nấu cho cô ấy mấy món đặc biệt của gia đình Glide. Chúng ta có thể ăn món đậu với thịt bò muối, hay là mấy món thịt dầm muối như mẹ em vẫn thường nấu. Cháu đã bao giờ ăn thịt dầm muối chưa, Jane?"

"Không, cháu không tin rằng cháu từng ăn."

"Tôi không thể tưởng tượng rằng Jane muốn," Lynn nói một cách lạnh nhạt. "Không ai còn ăn thịt dầm muối nữa."

"Có thể em sẽ lại biến nó thành một đấy, Amber. Em có thể nói với mấy cô bạn lộng lẫy của em về nó vào

lần tới khi em đến một trong những hội chợ từ thiện lớn tại Asheville."

Cal nhìn chăm chăm vào cha mẹ mình, cứ như thể anh chưa bao giờ nhìn thấy họ trước đây. "Từ khi nào cha bắt đầu gọi mẹ là Amber?"

"Đó là tên của bà ấy," Jim trả lời.

"Annie sử dụng nó, nhưng con chưa bao giờ nghe thấy cha gọi thế cả."

"Ai nói rằng mọi người phải tiếp tục làm mọi việc theo cùng một cách?"

Cal liếc về phía mẹ mình, nhưng bà vẫn không bình luận gì. Rõ ràng là đây khó chịu, anh quay đi và một lần nữa mở tủ lạnh ra. "Mọi người có chắc không ai muốn một miếng sandwich không? Mẹ thì thế nào, mẹ?"

"Không, cảm ơn."

"Thịt dầm muối là một phần trong di sản nhà Glide", Jim nói, không có ý từ bỏ chủ đề đặc biệt của cuộc hội thoại này. "Em không quên điều đó phải không, Amber?" Ông đâm xuyên qua vợ mình bằng đôi mắt thật xa cách mà Jane đã có kinh nghiệm phải chịu đựng, khiến cô cực kỳ thông cảm với mẹ Cal. Cô biết chính xác cảm giác như thế nào khi phải nhận một ánh mắt kết thúc như thế. Không đợi câu trả lời, ông quay sang Jane. "Thịt dầm muối cũng giống như xúc xích, Jane, nhưng nó được làm bằng thịt thủ lợn, đã bỏ đi phần mắt."

Nụ cười của Lynn có vẻ cứng nhắc. "Nó thật là kinh tởm. Mẹ không biết tại sao mẹ của mẹ lại nấu món đó. Mẹ vừa mới nói chuyện với bà qua điện thoại, thế nên mẹ biết con đã đỡ hơn nhiều rồi. Bà có vẻ rất thích con, Jane."

"Cháu cũng thích bà." Jane cũng khao khát muốn thay đổi chủ đề như mẹ chồng mới của cô. Không chỉ bởi sự căng thẳng ngấm ngấm giữa cha mẹ Cal khiến cô bối rối, mà còn là dạ dày cô gần đây khó có thể kiểm soát được, và cô thật sự không muốn có bất kỳ cơ hội nào thảo luận về đề tài mắt và đầu lợn.

"Cal nói với chúng ta rằng con là nhà vật lý học," Lynn nói. "Mẹ thấy rất ấn tượng đấy."

Jim nhóm dậy từ ghế. "Vợ ta chưa tốt nghiệp trung học, vì vậy bà ấy đôi khi cảm thấy bị đe dọa khi gặp những người có trình độ cao hơn."

Lynn trông chẳng có vẻ gì là bị đe dọa hết, và Jane thấy mình bắt đầu không thích Jim Bonner bởi cái tính tẻ nhạt không đúng chỗ của ông. Vợ ông có thể sẵn sàng lờ tịt đi hành vi đó, nhưng cô thì không. "Chắc chắn chẳng có bất kỳ lý do gì để bị đe dọa hết", cô nói giọng đều đều. "Một số người đặc biệt ngu si cháu biết có trình độ học vấn rất cao. Nhưng tại sao cháu lại nói cho bác điều này, Tiên sĩ Bonner? Cháu chắc rằng bác đã quan sát trực tiếp thấy điều đó rồi."

Đây bất ngờ, ông cười lớn. Sau đó, ông trượt tay vào trong cô áo khoác của vợ mình và xoa bóp khe khẽ với sự thân thuộc của một người đã làm điều đó một cách chính xác trong gần bốn thập kỷ qua. Sự gần gũi của cử chỉ đó khiến Jane nhận ra cô đã bước vào vùng nước quá sâu, và cô ước cô đã ngậm chặt miệng. Dù là sự bất hòa gì trong hôn nhân giữa họ cũng chắc chắn đã xảy ra trong nhiều năm qua, và nó không phải là chuyện của cô. Cô đã có đủ bất hòa trong hôn nhân của chính mình để phải lo lắng rồi.

Jim bước xa khỏi vợ ông. "Tôi phải đi rồi, nếu không tôi sẽ muộn ca trực mắt." Ông quay sang Jane và tặng cho cô một cái siết tay thật chặt đầy thân thiện, sau đó cười với con trai ông. "Thật vui khi được gặp con, Jane. Gặp con vào ngày mai, Cal." Sự yêu thương của ông dành cho Cal là hiển nhiên, nhưng khi Jim rời khỏi nhà bếp, cô nhận thấy rằng ông thậm chí còn không liếc tới vợ mình.

Cal đặt một gói bánh mì thịt và pho mát lên kệ bếp. Khi họ nghe thấy tiếng cửa trước đóng lại, cái nhìn của anh gắn chặt vào mẹ mình.

Bà nhìn lại anh một cách hoàn toàn bình thản, và Jane nhận thấy cái biển vô hình "Không xâm phạm" bà

đang trung ra biển mất ngay khi chồng bà đi khỏi.

Anh trông thật bối rối. "Sao cha lại gọi mẹ là Amber? Con không thích thế."

"Vậy thì con cần phải nói chuyện đó với ông ấy về nó, phải không?" Bà cười với Jane. "Mẹ biết Cal, nó sẽ chẳng đưa con đi đến bất cứ nơi nào ngoại trừ Mountaineer. Nếu con muốn đi ngắm một số cửa hàng địa phương, mẹ rất vui được đưa con đi vòng vòng. Sau đó chúng ta có thể ăn trưa."

"Ồ, cháu rất thích."

Cal bước lên phía trước. "Bây giờ, Jane, em không phải lịch sự. Mẹ hiểu mà." Anh vòng tay quanh vai mẹ mình. "Ngay lúc này Jane không thể dành bất cứ tí thời gian nào khỏi nghiên cứu của cô ấy, nhưng cô ấy không muốn làm tổn thương cảm xúc của mẹ. Cô ấy nói có trong khi cô ấy thực sự muốn nói không."

"Mẹ hoàn toàn hiểu mà." Vẻ mặt của Lynn cho thấy bà không hiểu gì cả. "Tất nhiên, công việc của con quan trọng hơn giao tiếp xã hội. Quên những gì mẹ vừa nói đi."

Jane thấy thật kinh khủng. "Không, thực ra..."

"Thôi nào. Cháu không cần phải nói thêm gì nữa." Quay lưng lại với Jane, bà ôm Cal. "Mẹ phải đến một cuộc họp tại nhà thờ. Là mẹ của một mục sư đang trở thành một công việc toàn thời gian, mẹ muốn Ethan lập gia đình." Bà liếc qua Jane, mắt lạnh lẽo. "Ta hy vọng cháu có thể dành cho chúng ta một chút thời gian vào tối Thứ bảy."

Jane cảm thấy sự khiên trách trong lời nói của bà. "Cháu sẽ không bỏ lỡ nó đâu."

Cal hộ tống mẹ mình ra cửa, nơi họ trò chuyện một chút. Sau đó, anh quay lại nhà bếp.

"Sao anh có thể làm điều đó?" Cô nói. "Anh biến tôi thành một kẻ hợm hĩnh với mẹ anh."

"Thế thì có gì khác biệt chứ?" Anh duỗi thẳng chân để rút chìa khóa xe ra khỏi túi quần jean bên phải của mình.

"Khác biệt? Đó là một sự xúc phạm trực tiếp đến bà."

"Thế thì sao?"

"Tôi không thể tin rằng anh lại u mê đến thế."

"Bây giờ thì tôi biết rồi." Anh đặt chìa khóa xuống kệ bếp. "Em muốn là một cô con dâu ngoan hiền dễ thương, phải không?"

"Tôi chỉ đơn giản là lịch sự thôi."

"Tại sao? Để họ bắt đầu thích em, và sau đó họ như đứt từng khúc ruột khi biết chúng ta sẽ ly hôn?"

Sự lo âu nhộn nhạo trong dạ dày cô. "Chính xác là anh đang nói gì?"

"Họ đã để tang cho một cô con dâu rồi," anh nhẹ nhàng trả lời. "Tôi sẽ không để họ phải buồn lòng về một cô khác đâu. Khi họ biết được chúng ta ly dị, tôi muốn họ mở champagne ăn mừng đứa con trai lớn của họ thoát trong đường tơ kẽ tóc khỏi một cuộc hôn nhân tồi tệ."

"Tôi không hiểu." Ngay cả khi cô đã hiểu.

"Vậy thì để tôi nói toẹt ra nhé. Tôi sẽ đánh giá rất cao nếu em chắc chắn rằng cha mẹ tôi không thể chịu được việc em ngay cả ở trong tâm mắt họ."

Tay cô bắt đầu run rẩy, và cô siết chặt chúng với nhau trước mặt mình. Cho đến giây phút này, cô đã không

nhận ra rằng cô đã áp ủ ảo tưởng huyền ảo nhưng chẳng có tí hiện thực nào về việc trở thành một phần của gia đình Cal. Là một người đã luôn muốn thuộc về một ai đó, chuyện này thật là mỉa mai. "Tôi được yêu cầu làm người xấu."

"Đừng nhìn tôi như thế. Em không mời mà bước vào cuộc sống của tôi và đảo lộn tất cả mọi thứ. Ngay tại giây phút này tôi vẫn không muốn làm cha, tôi chắc chắn như địa ngục là không muốn trở thành một người chồng. Nhưng em đã cướp mất sự lựa chọn của tôi, và bây giờ em phải đền bù phần nào đó cho tôi. Nếu em có một ounce lòng từ bi trong trái tim mình, em sẽ không làm tổn thương cha mẹ tôi."

Cô quay đi và chớp mắt. Anh không thể yêu cầu điều gì khiến cô đau lòng hơn nữa. Một lần nữa, cô sẽ là kẻ ngoài cuộc, và cô tự hỏi liệu điều này có luôn là vai trò của cô trong cuộc đời này hay không? Cô sẽ luôn đứng ở ngoài rìa và khát khao nhìn vào gia đình người khác, nhìn vào những kết nối dường như đến một cách quá dễ dàng đối với những người khác? Nhưng lần này, nếu Cal làm theo cách của anh, cô sẽ còn hơn cả một kẻ lập dị. Lần này cô sẽ là một kẻ đáng ghê tởm.

"Một phần lớn cuộc đời tôi là ở Salvation này," anh nói. "Bạn bè tôi. Gia đình tôi. Em sẽ chỉ lượn quanh vài tháng và sau đó biến mất."

"Để lại phía sau không gì cả, ngoại trừ những ký ức xấu."

"Em nợ tôi điều đó", anh nhẹ nhàng nói.

Công lý trong điều mà anh đang yêu cầu khiến nó gần như hoàn hảo một cách kỳ quái. Những gì cô đã gây ra cho Cal là vô đạo đức, đó là lý do tại sao cô đã cắn rứt bởi tội lỗi mấy tháng nay, và bây giờ cô đã có một cơ hội để chuộc tội. Anh nói đúng. Cô không làm điều gì xứng đáng để có một chỗ trong gia đình anh. Và cô nợ anh.

Anh nghịch với chùm chìa khoá trên kệ bếp, và cô nhận ra rằng anh cũng không thoải mái. Thật hiếm khi thấy anh trông có vẻ gì đó khác ngoài sự tự tin, và phải mất một chút thời gian cô mới hiểu ra. Anh sợ rằng cô sẽ không hợp tác với mong muốn của anh, và anh đang tìm cách để thuyết phục cô.

"Em có thể thấy cha mẹ tôi hiện nay hơi căng thẳng với nhau một chút. Mọi chuyện không như thế này trước khi Cherry và Jamie qua đời."

"Tôi biết họ đã cưới nhau khi còn là thanh niên, nhưng họ thậm chí còn trẻ hơn là tôi mong đợi."

"Tôi là quà tốt nghiệp trung học của cha. Mẹ được mười lăm khi bà mang thai, mười sáu khi tôi ra đời."

"Oh."

"Họ đuổi cô bà ra khỏi trường, nhưng Annie nói với chúng tôi rằng mẹ đứng dưới sân vận động trong buổi lễ tốt nghiệp của cha, mặc bộ váy đẹp nhất của bà ngay cả khi không ai có thể nhìn thấy, chỉ để bà có thể nghe cha đọc diễn văn tốt nghiệp."

Jane xét nét sự bất công ba mươi năm trước. Amber Lynn Glide, một cô gái miền núi nghèo khổ, bị đuổi cổ ra khỏi trường vì có thai trong khi cậu nhóc giàu có đã khiến cô lâm vào tình trạng đó, đứng trên bục và nhận được sự ôm hôn nồng nhiệt của cộng đồng.

"Tôi biết em đang nghĩ gì," Cal nói, "nhưng cha không phải không bị trả giá. Cha đã nhận nó một cách nhọc nhằn là đáng khác. Không ai mong đợi cha kết hôn với mẹ, nhưng cha đã làm, và ông phải nuôi một gia đình, trong khi vẫn học đại học và trường y."

"Với sự giúp đỡ từ cha mẹ ông, tôi cá là thế."

"Không phải lúc đầu. Họ ghét mẹ, và họ nói với cha nếu cha kết hôn với mẹ, họ sẽ không cho ông một xu. Họ giữ lời trong suốt năm đầu tiên, hay chừng đấy, nhưng sau đó khi Gabe đến, cuối cùng họ cũng góp đóng học phí."

"Cha mẹ anh có vẻ đang gặp rắc rối."

Sự phòng thủ của anh ngay lập tức tăng lên. Cô nhận ra rằng anh bình luận về vấn đề này là một chuyện, nhưng cô lại là một chuyện khác. "Họ chỉ buồn bã thôi, chỉ là thế. Họ chưa bao giờ để lộ tâm tình, nhưng không có gì bất ổn với cuộc hôn nhân của họ cả, nếu đó là những gì em đang nhận thấy."

"Tôi chẳng nhận thấy cái gì hết."

Anh túm lấy chùm chìa khoá từ kệ bếp và hướng về phía cánh cửa dẫn đến nhà để xe. Cô dừng anh lại trước khi anh tới đó.

"Cal, tôi sẽ làm những gì anh muốn với bố mẹ anh-Tôi sẽ là kẻ đáng ghét với họ hết mức có thể-nhưng không phải với Annie. Dù sao, bà cũng biết một nửa sự thật rồi." Jane cảm thấy một mối liên hệ với bà lão đó, và cô phải có ít nhất một người bạn nếu không cô sẽ phát điên lên mất.

Anh quay lại nhìn cô.

Cô bạnh vai ra và ngẩng cao đầu. "Thỏa thuận là thế. Nhận nó hay bỏ nó."

Anh chậm rãi gật đầu. "Được rồi. Tôi chấp nhận."

Chương 10

Jane rên lên một tiếng khi cô nhom dậy để tắt máy tính, sau đó cởi quần áo chuẩn bị lên giường đi ngủ. Trong ba ngày vừa qua, cô đã dành các buổi sáng giúp Annie làm vườn, và mỗi cơ bắp của cô đều đau nhức.

Cô cười khi gấp gọn quần jean lại và tống chúng vào tủ quần áo, sau đó kéo chiếc áo ngủ của cô ra. Thông thường, cô thường hay xù lông lên với những kẻ độc tài ở quanh, nhưng cô thích cái cách Annie chỉ huy cô vòng vòng.

Annie cũng chỉ huy Cal nữa. Sáng Thứ tư anh khăng khăng lái xe đưa Jane đến Heartache Mountain. Khi họ đến đó, Jane chỉ vào mấy bậc cửa trước và đề nghị anh dừng việc thuê người khác làm những việc anh nên tự mình làm. Anh bắt tay vào công việc với rất nhiều tiếng cầu nhau, nhưng không lâu trước khi cô nghe thấy anh huýt sáo. Anh đã làm rất tốt với mấy cái bậc cửa, và sau đó sửa thêm một số thứ khác cần sửa chữa nữa. Hôm nay anh đã mua một vài gallon sơn tại cửa hàng đồ gia dụng và bắt đầu cào lớp sơn bám bên ngoài của ngôi nhà.

Cô trượt vào một chiếc áo ngủ màu xám tay ngắn gắn một miếng dính hình Goofy trên túi áo. Tối mai cô sẽ ăn tối cùng với cha mẹ Cal. Anh đã không nhắc nhở gì đến lời hứa của cô về việc giữ khoảng cách với họ, nhưng cô biết anh không quên.

Mặc dù cô mệt mỏi, nhưng mới chỉ có 11 giờ, và cô cảm thấy quá bồn chồn để có thể ngủ được. Cô bắt đầu dọn dẹp khu vực làm việc của mình và thấy mình một lần nữa lại tự hỏi Cal đã ở chỗ nào vào ban đêm chứ. Cô nghi ngờ việc anh đi gặp gỡ một phụ nữ khác, và cô nhớ Lynn đã nhắc đến Mountaineer. Hôm nay cô đã hỏi Annie về nó và biết được rằng đó là một kiểu câu lạc bộ tư nhân. Đó là nơi anh gặp người phụ nữ của mình?

Mặc dù đây không phải là một cuộc hôn nhân thật sự, ý nghĩ đó thật đau đớn. Cô không muốn anh ngủ với bất cứ ai khác. Cô muốn anh ngủ với cô!

Tay cô chết lạnh trên chồng bàn in cô đang xếp cho ngay ngắn lại. Cô đã nghĩ gì vậy? Tình dục sẽ chỉ làm cho cái tình hình vốn đã phức tạp này trở thành không thể. Nhưng ngay cả khi cô nói với bản thân mình điều đó, cô nhớ lại cái cách Cal nhìn hôm nay với áo sơ mi cởi ra, trong khi anh đang đứng trên thang và cạo lớp sơn cũ bên sườn nhà của Annie. Xem những cơ bắp cuộn lại rồi duỗi ra mỗi khi anh chuyển động đã khiến cô phát điên đến nỗi cuối cùng cô tóm lấy cái áo sơ mi, quăng nó vào anh, và tặng cho anh một bài giảng nghiêm khắc về thùng tầng ozone và ung thư da.

Ham muốn. Đó là những gì cô đang phải đối mặt với. Một sự ham muốn thuần khiết, nguyên sơ. Và cô sẽ không đầu hàng nó.

Cô cần làm một cái gì đó để phân tâm, vì vậy cô mang cái thùng rác đầy tràn của mình xuống tầng dưới và đổ nó vào nhà để xe. Sau đó, cô nhìn qua khung cửa sổ nhỏ ra của nhà bếp ngắm mặt trăng và thấy mình trầm ngâm suy tư về các nhà khoa học cổ đại-Ptolemy, Copernicus, Galileo-những người đã cố gắng làm sáng tỏ những bí ẩn của vũ trụ chỉ với những dụng cụ nguyên thủy, thô sơ nhất. Ngay cả Newton cũng không thể hình dung ra những công cụ cô đang sử dụng, từ những máy tính tốc độ cao trên bàn làm việc của cô cho đến những máy gia tốc hạt khổng lồ trên thế giới.

Cô giật nảy mình khi cánh cửa sau lưng cô mở ra, và Cal đi vào từ phía nhà để xe. Khi anh băng ngang qua nhà bếp, cô chợt nhận ra mình chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào trông thật ở nhà trong cơ thể mình đến như vậy. Cùng với quần jean, anh mặc một chiếc hen-ley màu vàng đỏ, loại áo có lớp lót bên trong bằng vải sợi, và một chiếc áo khoác có mũ trùm đầu bằng vải nylon màu đen. Cái cảm giác như kim châm râm râm trên khắp da cô.

"Tôi nghĩ em phải đi ngủ rồi chứ," anh nói, và cô tự hỏi liệu cô có tưởng tượng ra cái khàn khàn trong giọng anh không.

"Chỉ đang suy nghĩ thôi."

"Mơ mộng về đồng khoai tây em vừa mới trồng?"

Cô cười. "Thật ra là tôi đang suy nghĩ về Newton. Isaac," cô nói thêm.

"Tôi đã nghe tên đó rồi," anh nói khô khốc. Đường viền chiếc áo khoác ngoài chạm nhẹ vào cổ tay khi anh nhét tay vào túi quần jean. "Tôi nghĩ các nhà vật lý hiện đại ngày nay đã quên hết về ông già Isaac bởi niềm đam mê đối với Anh chàng Vĩ đại."

Nghे thấy Einstein được nhắc đến theo cách đó khiến cô ngạc nhiên. "Tôi tin rằng, Anh chàng Vĩ đại đã rất tôn trọng vị tiền bối của ông. Ông chỉ đơn giản là không cho phép những định luật của Newton giới hạn suy nghĩ của mình."

"Tôi vẫn nghĩ đó là sự bất kính. Isaac đã làm tất cả mọi việc, sau đó lão Albert xuất hiện và lật ngược nó đi."

Cô cười một lần nữa. "Những nhà khoa học giỏi nhất luôn là những kẻ nổi loạn. Cảm ơn Chúa họ vẫn không hành hình chúng tôi bởi những học thuyết của chúng tôi."

Anh quăng chiếc áo khoác ngoài lên kệ bếp. "Việc nghiên cứu mấy hạt sơ cấp đến đâu rồi?"

"Chúng tôi tìm thấy nó năm 1995. Và sao anh biết tôi đang nghiên cứu về cái gì?"

Anh nhún vai. "Công việc của tôi là biết thứ này thứ kia."

"Tôi đang nghiên cứu về đặc trưng riêng biệt của hạt sơ cấp, không phải tìm kiếm nó."

"Vậy thì, có bao nhiêu hạt sơ cấp xếp vừa trên mũi một cây kim?"

"Nhiều hơn anh có thể tưởng tượng." Cô vẫn còn ngạc nhiên vì anh biết một vài điều về nghiên cứu của cô.

"Tôi đang hỏi thăm về công việc của em, Giáo sư. Tôi cam đoan với em rằng tôi có thể ít nhất là nắm được các khái niệm, nếu không phải là hiểu sâu."

Một lần nữa, cô lại để bản thân mình quên mất là anh thông minh đến nhường nào. Thật dễ dàng để quên với cái cơ thể vận động viên đầy cơ bắp đứng đó ngay trước mặt cô. Cô đẩy thật nhanh cái suy nghĩ ấy đi trước khi chúng có thể tiến xa hơn theo chiều hướng đó. "Anh biết những gì về hạt sơ cấp?"

"Không nhiều. Chúng là hạt cơ bản thuộc hạ nguyên tử, và mọi thứ đều được tạo thành bởi chúng. Có bao nhiêu nhĩ-sáu loại hạt?"

Anh biết nhiều hơn hầu hết mọi người biết, và cô gật đầu. "Đỉnh và đáy, trên và dưới, lạ và duyên. Chúng được đặt tên theo bài hát trong James Joyce's *Finnegans Wake*." (*Sáu loại hạt được chia thành ba hệ, là đỉnh và đáy, trên và dưới, lạ và duyên. Top and bottom quarks, up and down, strange and charm.*)

"Thấy chưa, đó là một phần của những vấn đề với những nhà khoa học của em. Nếu em đặt tên theo sách của Tom Clancy-thứ mà mọi người đều thực sự đọc thì công chúng nói chung sẽ hiểu rõ hơn em đang nói điều gì."

Cô cười. "Tôi hứa nếu tôi phát hiện ra cái gì đó quan trọng, tôi sẽ đặt tên nó là Red October."

"Em nên làm thế." Anh gác chân lên ghế, sau đó nhìn cô một cách chờ đợi. Cô nhận ra rằng anh đang đợi cô nói thêm với anh về công việc của cô.

Cô đi đến một góc kệ bếp và đặt một tay lên mặt đá granit. "Những gì chúng tôi biết về hạt sơ cấp thật đáng ngạc nhiên. Ví dụ, nó nặng gấp bốn mươi lần bottom quark, nhưng chúng tôi không biết tại sao."

Chúng tôi càng hiểu chi tiết về đặc tính của hạt sơ cấp, chúng tôi càng đến gần với việc để lộ ra các thiếu sót trong mô hình chuẩn của vật lý hạt. Cuối cùng, tất nhiên, chúng tôi đang tìm kiếm một học thuyết cuối cùng sẽ dẫn chúng tôi đến một khái niệm vật lý mới."

"Học thuyết Mọi thứ?" (Theory of Everything)

"Cái tên thật là khô khan. Chính xác nó được gọi là Thuyết thống nhất, nhưng, đúng, Học thuyết Mọi thứ. Một số nhà khoa học trong chúng tôi nghĩ rằng các hạt sơ cấp sẽ mở khóa một phần nhỏ của nó."

"Và em muốn là Einstein của môn vật lý mới này."

Cô khiến mình bận bịu với việc dùng đầu ngón tay xoa sạch một vết bẩn nhỏ trên mặt đá granite. "Có nhiều nhà vật lý học sáng láng trên khắp thế giới đang làm cùng một công việc giống nhau."

"Và em không bị đe dọa bởi bất kỳ ai trong số họ, đúng không?"

Cô toe toét. "Không một chút nào."

Anh cười lớn. "Chúc may mắn, Giáo sư. Tôi thật lòng cầu chúc cho em."

"Cảm ơn." Cô chờ anh thay đổi chủ đề.-Hầu hết mọi người mắt đều đờ đẫn khi cô nói về công việc của mình, nhưng thay vào đó, anh đứng dậy, tóm lấy một gói khoai tây chiên vị taco từ tủ đựng thức ăn, ngồi ngả ngón xuống cái ghế băng bọc nhung đỏ đặt cạnh hốc tường, nơi anh bắt đầu đặt cho cô những câu hỏi về cách làm việc của máy siêu gia tốc hạt.

Thật lâu sau, cô thấy mình đang ngồi song song với anh nhai tóp tép khoai tây chiên khi cô miêu tả cho anh máy siêu gia tốc hạt Tevatron ở Fermilab cũng như Collider mới đang được xây dựng bởi CERN tại Geneva, Thụy Sĩ. Những giải thích của cô chỉ gây ra thêm những câu hỏi của anh.

Lúc đầu, cô hăm hờ trả lời, hồi hộp vì tìm ra một kẻ ngoại đạo thật sự quan tâm đến vật lý hạt. Thật là ấm cúng khi ngồi trong nhà bếp ấm áp vào một đêm muộn, chén tóp tép đồ ăn vặt và thảo luận về công việc của cô. Nó có cảm giác như thể họ đã có một mối quan hệ thực. Nhưng những hình ảnh tưởng tượng bốc hơi khi cô nhận ra rằng cô đang giải thích những thành phần của hạt Lepton với anh, và còn tệ hơn là anh hiểu nó.

Dạ dày cô xoắn lại khi cô hấp thụ cái thực tế anh nắm được những khái niệm khó khăn một cách dễ dàng như thế nào. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu con cô hoá ra lại thông minh hơn những gì cô đã sợ? Ý tưởng đó làm cô chóng mặt, vì vậy cô nhẩy vào một lời giải thích phức tạp về hạt Higgs và đã sớm bỏ anh lại phía sau.

"Sợ em sẽ để lạc tôi hả, Giáo sư."

Nếu cô có thể hét lên với anh rằng cô muốn để lạc anh vì anh quá ngu ngốc để hiểu, nhưng tất cả những gì cô có thể nói là: "Thật là bất lịch sự." Cô nhồm dậy khỏi bàn ăn. "Tôi thấy mệt rồi. Tôi nghĩ tôi nên đi ngủ thôi."

"Được rồi."

Cô quyết định đây là lúc thích hợp cũng như bất cứ mọi lúc nào khác để đặt dấu chấm hết cho sự cảm tù của cô. Anh đang ở trong một tâm trạng khá tốt, do đó, có lẽ anh sẽ xoay sở với tin tức này một cách tốt hơn. "Nhân tiện, Cal, tôi cần phải mua một chiếc ô tô. Không cần phải đẹp long lanh đâu, chỉ là phương tiện giao thông vận tải cơ bản thôi. Tôi sẽ phải gặp ai đây?"

"Không ai hết. Nếu em cần đi đâu, tôi sẽ đưa em đi."

Ngay tại giây phút đó, sự nhã nhặn của anh biến mất. Anh nhồm dậy khỏi bàn ăn và đi ra khỏi nhà bếp, chấm dứt cuộc thảo luận.

Nhưng cô vẫn còn thậm chí là chưa gần xong, và cô theo sau anh băng qua phòng sinh hoạt chung hướng

về phía phòng làm việc. "Tôi đã quen với việc độc lập rồi. Tôi cần xe của riêng mình." Và sau đó, thật chua chát, "Tôi hứa tôi sẽ không vẫy tay với bạn bè anh khi lái xe qua thị trấn đâu."

"Không xe cộ gì hết, Giáo sư. Mọi việc là thế đấy." Một lần nữa, anh lại bước xa khỏi cô, lần này là biến mất vào trong phòng làm việc. Cô mím chặt miệng lại và đùng đùng lao lên phía trước. Điều này thật vô lý. Cal dường như đã quên rằng họ sống ở thế kỷ XX. Và rằng cô có tiền của chính mình.

Cô dừng lại ở cửa ra vào. "Không giống như các bạn gái của anh, tôi đã đủ tuổi để có bằng lái xe của mình rồi."

"Trò đùa thật nhạt nhẽo."

"Ngoại trừ việc nó chắc chắn không phải là một trò đùa, đúng không?" Cô nhìn anh đầy ẩn ý. "Anh có chắc chắn mình làm tất cả những điều này là để bảo vệ cha mẹ anh? Anh có chắc là nó chẳng liên quan gì đến việc khoá tôi lại để tuổi tác và thiếu một số phẩm chất của mấy cô nàng hư hỏng của tôi không khiến anh xấu hổ trước mặt bạn bè?"

"Em không biết mình đang nói về cái gì đâu." Anh nắm dài ra phía sau cái bàn làm bằng gỗ không lồ.

Cô nhìn anh một cách thân nhiên. "Tôi thậm chí còn không có điểm gì chung với loại phụ nữ tất cả bạn bè anh mong đợi anh kết hôn với, đúng không? Tôi không đủ xinh đẹp đủ để làm vợ anh, ngực tôi không đủ lớn, và tôi quá già. Quả là một nỗi bẽ bàng khủng khiếp của Bomber."

Anh gác chân lên bàn và bắt chéo mắt cá chân lại. "Nếu em nói thế."

"Tôi không cần sự cho phép của anh để mua một chiếc xe, Cal. Tôi sẽ mua nó dù anh có muốn hay không."

Anh như đập cho cô một cú lăm đùng ra chết với đôi mắt hình viên đạn đó. "Còn lâu."

Hoàn toàn mệt mỏi và không có tâm trạng để tham gia vào một trận chiến với đầy đủ súng đạn, cô tiến về phía cánh cửa. Ngày mai, cô sẽ làm như cô thích, và anh sẽ phải sống với nó thôi. "Tôi đã chịu đựng anh hết mức có thể rồi. Chúc ngủ ngon."

"Đừng có bước đi khỏi tôi như thế." Anh di chuyển nhanh đến nỗi cô không thấy anh lao tới, và trước khi cô có thể bước qua cửa, anh đã chặn lại rồi. "Em có nghe thấy tôi không đấy?"

Cô chống hai tay lên hông và nhìn trừng trừng vào anh. "Lùi lại, bom tấn!"

Giây phút tíc tạch trôi đi, mỗi giây như rút ra tanh tách bởi sự căng thẳng. Trán anh nhăn lại và môi thì mím chặt, nhưng cùng lúc đó, cô phát hiện ra có cái gì đó như mong đợi hiện lên trong mắt anh, cứ như thể anh muốn được chiến đấu với cô ấy. Điều đó thật đáng ngạc nhiên. Cô đã quen với những người tránh xung đột, nhưng Cal dường như thương thức nó, và thật bất ngờ, cô còn hơn cả sẵn sàng để tham gia vào.

Tuy nhiên trước khi cô có cơ hội, ánh nhìn của anh rơi xuống và khoe miệng anh cong lên. "Goofy." (Đồ ngốc.)

Cô đã bị gọi là nhiều thứ, nhưng chưa bao giờ lại bị gọi bằng cái tên đó, và cơn giận bùng lên. "Anh nói gì cơ?"

"Áo ngủ của em." Anh vờ xuống, và với đầu ngón tay lần theo cái hình dán hoạt hình nằm nghiêng nghiêng trên ngực cô. "Goofy." (*Goofy là nhân vật hoạt hình của Walt Disney, và là bạn thân của chuột Mickey*)

"Oh." Cơn tức giận của cô xì hơi.

Anh cười và bắt đầu dùng móng tay của mình lướt nó chạy tới lui trên mép viền hình dán hoạt hình. Làn da trên ngực cô siết chặt lại, và nắm vú cứng lên đáp lại anh. Cô ghét phản ứng lại với những gì rõ ràng đã bị anh tính toán một cách chi li đầy đủ. Không có gì phải thắc mắc nữa, anh có một cái tôi thật lớn; anh có lẽ

có thể khuấy động một phụ nữ ngay cả trong giấc ngủ.

"Tôi hy vọng anh tự khuấy động bản thân mình vì anh không khuấy động được tôi đâu."

"Đó phải vậy không?" Anh liếc xuống thân trước của chiếc áo ngủ của cô, nơi bằng chứng rõ ràng chỉ ra điều trái ngược.

Anh thật là ngạo mạn, thật là tự phụ vào bản thân mình. Cô cần một vài phương pháp trả thù nho nhỏ, do đó, cô lắc đầu và nhìn anh một cách buồn bã. "Anh chưa hiểu, phải không Cal?"

"Hiểu gì cơ?"

"Không có gì." Cô thờ dài. "Tôi đoán có lẽ anh là một anh chàng khá dễ thương bên dưới cái vẻ quát tháo lạnh lùng ấy, và tôi không muốn làm tổn thương tình cảm của anh."

Sự giao tranh như đang trườn vào giọng nói của anh. "Em không cần phải lo lắng về cảm xúc của tôi. Tôi vẫn chưa hiểu điều gì?"

Cô làm một điệu bộ về phía não, vô vọng đem lại hiệu quả một cách đáng ngạc nhiên nếu kể đến một thực tế rằng cô chưa bao giờ làm điều gì tương tự trước đây. "Chuyện này thật ngớ ngẩn. Tôi thật sự không muốn nói về nó."

"Nói đi!"

"Vậy thì được rồi. Nói toạc ra là, điều mà anh có vẻ không thể hiểu được là thực tế rằng anh không phải tuýp người tôi thích. Anh không khuấy động được tôi."

Liar, Liar, pants on fire.

Anh thả rơi tay xuống. "Tôi không khuấy động em?"

"Bây giờ tôi đã khiến anh giận dữ, đúng không?"

"Giận dữ? Sao cái khi gì tôi lại nên giận dữ chứ?"

"Anh trông giận dữ."

"Well, nó chỉ cho thấy rằng em không phải lúc nào cũng cảm nhận được đúng như em nghĩ."

"Tốt. Bên cạnh đó, tôi chắc chắn là sự thiếu phản ứng của tôi đối với anh chỉ đơn giản là vấn đề với nhận thức của tôi thôi. Có lẽ là không có bất cứ điều gì sai sót ở anh."

"Mẹ kiếp đúng."

Một cái nhún vai khe khẽ. "Tôi luôn ưa thích kiểu đàn ông khác."

"Như thế nào?"

"Ồ, kiểu đàn ông không khá là cao lớn như thế. Cũng không quá ồn ào. Những người dịu dàng. Những người có học thức."

"Giống như Tiến sĩ Craig Elkhart chứ gì?" Anh nhò cái tên ra.

"Anh biết gì về Craig?"

"Tôi biết hán ta đã đá em vì một cô thư ký hai mươi tuổi."

"Cô ta không phải là thư ký. Cô ta là nhân viên nhập dữ liệu. Và anh ta không đá tôi."

"Đó không phải là điều tôi nghe được. Hấn đá em như một bao xi măng ướt."

"Anh ta chắc chắn không làm thế. Chúng tôi chia tay trong sự thỏa thuận giữa hai bên."

"Giữa hai bên cái mông tôi ấy."

"Anh đừng có tung hoả mù vì tôi làm tổn thương niềm kiêu hãnh của anh khi tôi nói rằng tôi không bị hấp dẫn bởi anh."

"Tôi đã gặp rất nhiều phụ nữ nói dối, nhưng em xứng đáng nhận giải nhất. Thừa nhận đi, Giáo sư. Tôi khuấy động em đến nỗi em khó lòng mà đứng vững được. Nếu tôi muốn, tôi có thể khiến em khoả thân và cầu xin trong vòng chưa đầy ba mươi giây."

"Không có gì thống thiết hơn một người đàn ông đang già đi khoác lác về sự suy giảm khả năng tình dục của anh ta."

"Suy giảm!"

Cô thấy một vết hồng chậm chạp lan rộng trên gò mà anh và biết cô đã thực sự làm được điều đó. Cô đã đẩy anh đi quá giới hạn của mình, và bây giờ cô chắc chắn phải ngậm chặt miệng lại. "Đừng lo, Cal. Sẽ có một phụ nữ ở một nơi nào đó quan tâm và dành thời gian của cô ta với anh."

Cái vết đỏ ửng đó lan đến tận tai anh.

Cô đặt tay lên ngực. "Và nếu nó không làm việc, tôi nghe nói họ có thể phẫu thuật cấy ghép hiệu quả đáng ngạc nhiên."

Đôi mắt nhạt màu mở lớn, cứ như thể anh không thể tin những gì mình vừa nghe được.

"Tôi nghĩ cũng có một số phương pháp không cần phẫu thuật dựa trên áp suất và chân không. Tôi thậm chí có thể thiết kế một cái gì đó cho anh, nếu tình trạng tệ đến mức ấy."

"VẬY ĐÓ" Cái vết màu hồng nhạt đi, và trước khi cô biết chuyện gì xảy ra, anh đã hạ vai xuống, đẩy nó vào bụng cô không nhẹ nhàng tí nào, và kết liễu cô.

"Upsey-daisy, em yêu." (*Upsey-daisy (Mỹ) là cách đọc đồng âm với whoopsy-daisy (Anh). Khi một cô nàng đánh đá chua ngoa, mồm năm miệng mười khiến bạn "tình cờ" bị tắt lịm, không đấu giọng lại nổi nữa. Khi cô ta quay đi bạn sẽ nói "whoopsy daisy." – Thanks chị Tiêu đã giúp em đoạn này*)

Cô thấy mình nhìn chằm chằm vào mông quần jeans của anh. Lớp vải bông chéo bạc màu ôm khít vào cái hông hẹp, đây cơ bắp rắn chắc. Cô bắt đầu cảm thấy chóng mặt và không thể hoàn toàn đổ lỗi cho việc máu ào ạt chảy lên não. "Cal. không?"

"Uh-huh?"

"Đặt tôi xuống."

"Trong một phút nữa." Anh tiến ra khỏi phòng giải trí, di chuyển một cách thận trọng vì tình trạng bầu bí của cô. Anh vòng một cánh tay phía sau đầu gối cô để giữ cô thật yên, và anh vỗ nhẹ lên phía sau đùi cô khi anh leo lên cầu thang. "Bây giờ ở thật yên, và mọi thứ sẽ ổn thôi."

"Chúng ta đi đâu thế này?"

"Chúng ta đi thăm Queen Evil."

"Nữ hoàng xấu xa? Anh đang nói cái gì thế? Đặt tôi xuống!"

Họ lên đến đỉnh cầu thang. "Yên lặng nào. Tôi đang phải cực kỳ tập trung để không quay người quá nhanh

và va đầu em uỳnh một phát vào tường, tặng cho em một cơn chấn động đau đớn chắc chắn sẽ làm giảm chỉ số IQ của em tới một ngưỡng gần con người hơn, khiến em cư xử như một kẻ biết điều hay lẽ phải."

"Phòng ngủ của tôi ở kia."

"Phòng của Queen Evil đường này." Anh tiến về phía phòng ngủ riêng của mình.

"Evil queen cái gì? Anh đang nói cái gì đấy? Và đặt tôi xuống ngay lập tức nếu không tôi sẽ hét lên như thể có một tên giết người đẫm máu ở đây, và sau đó thực hiện công việc đó thật đấy!"

"Tôi đã giấu hết các thiết bị điện đi rồi, và tôi sẽ không đi tắm mà không khoá em trong tủ áo trước." Anh chùng vai xuống, và cô thấy mình bị hạ xuống một cái gì đó thật mềm mại. Cô nhìn lên hình ảnh phản chiếu của chính mình.

Tóc cô rối tung, áo ngủ quần lại quanh đùi, và da cô hồng rực. Cal đứng ngay cạnh giường. Anh cúi về phía trước và nhìn lên chiếc gương được gắn ở phía trên giường.

"Gương kia ngự ở trên tường. Ai khoá thân đẹp được dường như ta?"

The Queen Evil! Cô túm lấy một cái gối và ném nó vào anh. "Oh, không, anh không." Cô nhảy về phía bên kia chiếc giường, chỉ để lại bị anh tóm lấy áo ngủ và đẩy cô nằm xuống.

"Đã đến lúc lão Goofy biến đi để người lớn có thể chơi đùa rồi."

"Tôi không muốn chơi với anh, và anh dám thử kéo áo ngủ của tôi nữa xem, cái mông kiêu ngạo!"

Nệm lún xuống khi anh đè lên đùi cô. "Còn em lại có một cái mông rất đẹp đấy, tôi không thể không chú ý. Chúng ta nhìn nó gần hơn nhé." Anh vói tới gấu áo ngủ của cô.

"Không, Cal." Cô đập tay mình xuống, nhưng ngay cả khi cô ép cái áo xuống chặt vào đùi mình, cô biết cô muốn để cho anh coi nó ra khỏi người cô. Tại sao lại không thể? Họ đã kết hôn rồi, đúng không?

Vẫn đè lên cô, anh dồn trọng lượng trở lại lên chân phải. "Em không nghiêm túc nghĩ rằng chúng ta sẽ sống ở đây trong ba tháng mà không thân mật chứ."

Tim cô đập thình thịch, cơ thể cô dồn dập với nhu cầu, và não cô gào lên sự thật. Anh không có một chút tình cảm nào đối với cô. Cô không có gì hơn là một sự thuận tiện tình dục. Cô nghiêng chặt răng lại. "Anh quên rằng anh không thích tôi à?"

"Đúng, nhưng một người không nhất thiết phải có bất cứ tình cảm gì đối với người kia. Em cũng không thích tôi mà."

"Không chính xác như thế."

"Em thích tôi?"

"Tôi không, không thích anh. Anh có thể là một người đáng hoàng. Với cái thói anh vặn ngược lại vấn đề theo cách của riêng mình, tôi biết anh nghĩ rằng anh là kẻ đúng về tất cả những điều này, nhưng tôi chỉ ước giá như anh khác đi."

"Ngốc hơn hả."

"Điều đó. Và không quá to lớn như thế. Tất cả mọi thứ về anh đều quá lớn đối với tôi, không chỉ là cơ thể, mà là cá tính của anh, tài khoản ngân hàng, tính khí của anh, và, chắc chắn, cái tôi của anh."

"Đừng có nói về tính khí của tôi! Tôi không phải là kẻ đi vòng vòng khắp nơi cố gắng giật điện mọi người. Và vì chúng ta đang quăng ra những thứ quá lớn, bộ não không lồ của em thì thế nào?" Anh kéo chân ra khỏi người cô và lăn về phía cuối giường, nơi anh dựa vào cây cột giường.

Cô biết cô đang làm điều đúng đắn, nhưng nó vẫn thật đau đớn. Cô chỉ ra một sự thật rõ ràng. "Đối với anh, tôi chỉ là một cơ thể sẵn sàng để sử dụng thôi."

"Em là vợ tôi."

"Trên phương diện pháp luật thôi." Cô ngồi lên để có thể dựa vào thành đầu giường. "Anh muốn tôi khiến cha mẹ anh khó chịu và tránh xa bạn bè của anh, nhưng cùng lúc đó, anh lại mong đợi tôi làm tình với anh. Anh không hiểu tôi thấy nó khá là nhục mạ à?"

"Không." Anh nhìn trừng trừng vào cô, mũi thờ ra khói và môi mím chặt, thách cô dám tranh luận với anh. Anh vẫn sẽ giữ vững lập trường của mình, cho dù anh biết nó không thể bảo vệ được.

"Tôi đoán tôi không nên ngạc nhiên khi anh cảm thấy như thế vì đó là cách truyền thống điển hình của các vận động viên nổi tiếng đối xử với các cô nàng cổ vũ của họ. Những cô nàng chỉ tốt đủ cho những trận nô đùa âm thầm trong phút chốc trên giường, nhưng không đủ tốt để là một phần của cuộc sống."

"Em nói rằng em muốn được là một phần của cuộc sống của tôi? Thật là khó tin đấy, Giáo sư, xét trên cái thực tế là em dường như không thích bất cứ điều gì về tôi."

"Anh đang cố tình phiên dịch sai đấy. Tôi chỉ nói rằng tôi từ chối ngủ với anh vào ban đêm, vẫn biết rằng anh không thích tôi, đặc biệt là khi anh muốn tôi bị khóa kín lại vào ban ngày. Đừng có phủ nhận rằng anh sẽ xử sự theo một cách khác nếu một trong những cô nàng hư hỏng của anh làm những gì tôi đã làm."

"Không có cô nàng hư hỏng nào của tôi đủ thông minh để hoạch định những gì em đã làm! Và tôi không có bất kỳ cô nàng hư hỏng nào hết!"

Cô nhướn một bên lông mày. "Đàn ông như anh muốn một người vợ là hình ảnh phản chiếu của chính mình. Anh muốn một cô nàng trẻ trung, xinh đẹp đứng cạnh mình, vì đó là cách anh muốn mọi người nhìn thấy anh, một mẫu vật trẻ trung và khỏe mạnh, thể chất hoàn hảo, không lo lắng về bất cứ điều gì, chắc chắn không phải về việc Kevin Tucker đang đoạt lấy công việc của anh."

Anh quăng chân qua thành giường và đứng dậy. "Đây là cuộc nói chuyện nhằm chán nhất mà tôi từng có."

"Thêm một dấu hiệu nữa về việc chúng ta đối lập nhau như thế nào vì tôi nghĩ rằng cuộc nói chuyện này khá là hấp dẫn. Anh sẽ làm gì khi không còn chơi bóng nữa, Cal?"

"Tôi không phải lo lắng về điều đó trong một thời gian dài nữa."

"Tôi đã thấy anh khập khiễng khi anh ra khỏi ô tô sau khi đã ngồi một lúc lâu, và tôi có cảm giác việc tắm tấp kéo dài những 30 phút mỗi sáng của anh không phải là vì vệ sinh cá nhân sạch sẽ. Cơ thể anh đã phải nhận những cú đánh bầm dập và nó sẽ không chịu đựng lâu hơn nữa được đâu."

"Bây giờ em là chuyên gia chấn thương chính hình à."

"Tôi biết tôi nhìn thấy điều gì."

"Tôi sẽ không mua xe cho em đâu." Anh tiến về phía cửa.

"Tôi không hỏi xin phép anh", cô gọi với theo anh. "Tôi sẽ tự mình mua lấy."

"Không, em sẽ không mua." Anh thò đầu lại qua cánh cửa. "Và tôi sẽ đưa em lên giường."

Cô lao ra khỏi giường và thả áo ngủ xuống khi cô đứng dậy. "Tôi không lên giường với người không thích tôi."

"Chúng ta sẽ cãi thộn nó."

"Chúng ta còn chưa hẹn hò."

"Chúng ta đã làm nó hai lần rồi!"

"Nó không khác gì thủ tục y tế."

Mắt anh hẹp lại.

"Chúng ta thậm chí còn chưa từng hôn nhau", cô tiếp tục, đưa luận điểm của mình về đích.

"Bây giờ nó là thứ chúng ta có thể dễ dàng sửa chữa." Anh lấn át cô, một tia nhìn quá quyết lấp lánh trong mắt anh.

"Cal, tôi không có ý..." Cô không thể tiếp tục. Cô muốn hôn anh.

Anh bao bọc lấy cổ tay cô bằng tay mình. Cái cột giường va mạnh vào cột sống cô. "Coi như đây là một thí nghiệm khoa học, Giáo sư."

Anh cúi về phía trước, kéo tay cô ra sau lưng mình, vòng quanh cái cột giường cùng một lúc. Cô cảm thấy như thể cô bị trói vào cột để chuẩn bị thiêu sống, ngoại trừ việc những ngón tay nhẹ nhàng của anh chỉ giữ cho cô đứng thật yên.

Khi anh nhìn xuống, tim cô tặng cho xương sườn một cú đá đầy kích động. "Xem em có mùi vị thế nào nhé."

Đầu anh nghiêng xuống và môi anh chạm vào cô. Chúng thật mềm mại và ấm áp, hơi hé ra, gần như không chạm vào. Mắt cô vô thức nhắm lại. Cô cảm thấy như thể cô được chạm vào bởi một chiếc lông chim và tự hỏi làm thế nào một người mạnh mẽ như vậy lại có thể chạm vào mềm mại như thế.

Anh tiếp tục trêu đùa cô với miệng của mình. Chà sát một cách tối thiểu nhất, đụng chạm nhẹ nhàng nhất. Các giác quan của cô như bị cuốn đi. Cô muốn nhiều hơn nữa và cô nhón chân lên, nghiêng miệng mình trên miệng anh, khiến nụ hôn sâu hơn.

Anh hơi lùi lại. Một cái chạm nhẹ nữa. Một tia lửa loé lên.

Cô ngả vào anh một lần nữa, và anh nhám nháp môi dưới của cô. Đó là một cảnh báo rằng chỉ có một tiền vệ mới là kẻ đặt ra luật chơi? Cơ thể cô rộn lên đầy thất vọng.

Anh thương cho sự vâng lời của cô bằng cách khép môi mình trên môi cô và nhẹ nhàng lần theo vành môi cô bằng đầu lưỡi mình. Cô rên lên. Nếu anh chú tâm nhiều thế này chỉ với một nụ hôn đơn giản, anh sẽ làm gì nếu cô để cho anh nhận được hết phần còn lại của cô?

Cô không thể chịu nổi nữa, và một lần nữa cô nhón chân lên. Lần này anh không phản đối. Sự nhẹ nhàng trêu người biến mất, và anh nhận lấy một cách đầy sở hữu tất cả những gì cô đề nghị. Tay anh vẫn khóa chặt tay cô phía sau cột giường, anh chỉ có thể sử dụng miệng mình trên miệng cô, và anh sử dụng nó thật tuyệt, lấp đầy cô với lưỡi anh và dựa vào cô để cô có thể cảm nhận được niềm đam mê của anh.

Cô ép cơ thể mình vào anh và lạc mất mình vào trong một cách hôn hoàn toàn mới lạ, một sự hoà hợp gợi tình hơn bất cứ hành động tình dục nào cô đã trải qua. Cô có thể là nam và nữ, là người chiếm hữu và người bị sở hữu. Cô dịch chuyển cơ thể mình áp vào anh, sử dụng nó như thể cô là một con rắn, chà sát ngực và bụng, đùi và hông. Cơ thể cô cháy bùng lên với sự rộn ràng của tất cả mọi thứ cô đã bỏ lỡ, và trong niềm đam mê của mình, cô có một cái nhìn mơ hồ thoáng qua về việc mọi chuyện sẽ như thế nào nếu họ còn hơn chỉ là những cơ thể với nhau.

Cô nghe một tiếng rên rỉ, nhưng lần này nó không phải đến từ cô. Nó khàn khàn, như bị bóp nghẹt, và cấp bách. Tay cô đột nhiên tự do, trong khi tay anh trên đùi cô, trượt xuống phía dưới áo ngủ của cô.

Oh, yes. Cô muốn anh ở đó. *Nhanh lên. Chạm vào nơi mềm mại nhất của em. Nơi ngọt ngào nhất của em.* Cơ thể cô thúc giục anh một cách trơ trẽn trong khi tâm trí và trái tim cô kêu gào cô không thể dâng tặng

bản thân mình một cách rẻ mặt đến như vậy. Cô muốn được tán tỉnh, muốn được theo đuổi và chiến thắng, ngay cả khi đó chỉ là vì cơ thể của cô thôi. Chỉ cần một lần trong cuộc đời mình, cô muốn cảm thấy những gì những người phụ nữ khác đã cảm thấy khi một người đàn ông theo đuổi họ.

Ngón tay anh chạm vào những lọn tóc loăn xoăn mềm mại. "Dừng lại!" Tiếng kêu của cô nghe như thể nó một phần là mệnh lệnh, một phần là tiếng hét lên.

"Không."

"Tôi nói thật đấy, Cal" Cô thờ hất ra, vật lộn để kiểm soát. "Bỏ tay anh ra khỏi áo ngủ của tôi."

"Em muốn tôi ở đây. Em biết em muốn."

Anh vẫn còn ép vào cô thật cứng, và cô ước cô đã chạm vào anh ở đó trước, trước khi cô nói với anh dừng lại. Chỉ cần một lần chạm vào thật nhanh để cô có thể biết anh cảm thấy thế nào khi chạm vào tay cô. "Tôi muốn dừng lại."

Anh giật người ra xa khỏi cô. "Thật là ngu ngốc! Ngu ngốc một cách chết tiệt. Tôi không thể tin được! Hai người chúng ta bị mắc kẹt với nhau bởi cuộc hôn nhân kinh tởm này. Chúng ta không thể chịu đựng lẫn nhau, và sự an ủi duy nhất chúng ta sẽ tìm được là ở trên giường, nhưng em cứng đầu một cách khi gió để hợp tác!"

Anh đã chứng minh quan điểm của cô bằng cách nói trắng ra, và cô nuốt sự tổn thương của mình xuống để có thể nói cho anh biết điều đó. "Tôi biết anh không thích tôi."

"Em đang nói gì vậy?"

"Anh vừa nói đấy thôi. Anh vừa nói chúng ta không thể chịu đựng nổi nhau, mặc dù tôi đã nói là tôi không, không thích anh. Vì thế là tại anh. Anh vừa mới thú nhận anh cảm thấy thế nào về tôi."

"Tôi không nói thế."

"Anh chắc chắn đã nói."

"Well, tôi không có ý như thế."

"Ha!"

"Rosebud..."

"Dừng có gọi tôi như thế, đồ khốn! Tình dục chỉ là một hình thức thể dục thể thao với anh, đúng không? Một cái gì đó để làm khi anh không ở trên sân bóng hay uống bia với bạn bè. Well, nhưng tôi không cảm thấy như thế. Anh muốn quan hệ tình dục với tôi, được thôi! Anh có thể quan hệ với tôi! Nhưng phải dựa trên các điều khoản của tôi."

"Vậy những điều khoản đó chính xác là gì?"

"Anh sẽ phải thích tôi trước! Thích thật nhiều!"

"Tôi đã thích em rất rất nhiều rồi!" Anh gầm lên.

"Anh thật là thông thiết!" Với một tiếng hét lên được tạo thành một nửa bởi giận dữ, một nửa bởi thất vọng, cô túm lấy một cái gối trên giường, ném nó vào đầu anh, và khoa chân múa tay trở về phòng ngủ của cô.

Vài giây sau, cô nghe thấy một tiếng bịch lớn, như thể nắm tay ai đó đập một cú rất mạnh vào tường.

Chương 11

Cha mẹ Cal sống trên một con phố trên triền đồi, hai bên đường có những ngôi nhà riêng với hàng cây đổ bóng và những ngôi nhà cổ kính đứng xếp thành hàng. Những cây dây leo sẽ sớm nở hoa quấn quýt trên thân những cây ông lão và những khóm hoa mười giờ mọc sát vào chân những hòm thư, và những bồn cây trắng còn để trống đang chờ đợi để được làm đầy với những khóm hoa đầy sắc màu được đặt trên mái những công vòm.

Nhà Bonner nằm trên đầu dốc nghiêng nghiêng với những thảm thường xuân và đồ quen phủ đầy. Nó là một ngôi nhà hai tầng duyên dáng với những hình đắp nổi màu kem trên tường được gắn gắn một mái nhà cong cong lợp ngói màu lục nhạt kiểu Tây Ban Nha, với cửa chớp và những đường viền sơn cùng màu lục nhạt. Cal đỗ chiếc Jeep bên dưới một lối đậu xe có mái che, sau đó vòng qua mũi xe mở cửa cho cô.

Có một khoảnh khắc mắt anh nấn ná trên đôi chân cô. Anh đã không bình luận gì chiếc váy mềm mại màu kẹo bơ, áo len thụng, mặc dù cô đã cuộn cặp váy lên hai nấc để ba inch đùi cô trưng bày thật rõ ràng dưới làn tất mỏng. Cô nghĩ rằng anh đã không chú ý và nhận ra cặp đùi ba mươi tư tuổi của cô không hề phù hợp một tí nào với những đôi chân dài chăm tập thể dục nhịp điệu mà anh đã quen thuộc, nhưng bây giờ cái tia ngưỡng mộ lấp lánh trong mắt anh khiến cô tự hỏi, phải chăng mình đã phán xét sai.

Cô không thể nhớ được đã bao giờ cô bị bối rối đến như vậy. Đêm qua, cô cảm thấy như thể cô đã chạy qua toàn bộ cảm xúc với anh. Khi họ nói chuyện trong nhà bếp, có một tình bạn cô không hề mong đợi. Cũng có tiếng cười, giận dữ, và khát khao. Ngay tại giây phút này, khát khao là nỗi băn khoăn lớn nhất của cô.

"Tôi thích tóc em," anh nói.

Cô đã xoa tóc xuống, cũng tháo bỏ luôn cặp kính của mình và dành thời gian lâu gấp hai lần bình thường để trang điểm. Cái cách tia nhìn của anh trượt lên khắp người cô khiến cô nghĩ rằng không chỉ tóc cô khiến anh yêu thích. Sau đó, anh cau mày.

"Không nói những chuyện nhảm nhí tới nay, nghe thấy tôi nói rồi đấy?"

"Vừa to vừa rõ." Cô cố tình chọc giận anh để cô ngừng suy nghĩ về chuyện đêm qua. "Anh không muốn dùng áo khoác phủ lên đầu tôi để chắc chắn rằng không người hàng xóm nào nhìn rõ mặt mũi tôi à? Bây giờ tôi đang nói cái gì nhỉ? Nếu bất kỳ một ai trong số họ nhận ra tôi, anh chỉ việc nói tôi là mẹ của một trong những cô bạn gái của anh."

Anh nắm lấy cánh tay cô và kéo về phía cửa trước. "Rồi sẽ có một ngày tôi dính băng keo lên trên cái miệng đáo đẽ của em."

"Không thể nào. Lúc ấy anh đã đi đòi nhà ma rôi. Tôi đã phát hiện ra một cái máy xén cỏ chạy điện trong ga ra."

"Vậy thì tôi sẽ phải trói chặt em lại, quăng em vào trong tủ áo, thả vào đầy cả tá chuột đang điên lên vì đói và khoá cửa lại."

Cô nhướn một bên lông mày. "Tốt đấy."

Anh càu nhàu và mở cửa trước.

"Chúng ta ở đây," Lynn gọi với ra ngoài.

Cal dẫn cô vào một phòng khách tuyệt đẹp, được trang trí bởi gần như toàn là màu trắng, với một vài điểm nhấn màu đào và xanh bạc hà mềm mại. Jane mới chỉ vừa kịp có cơ hội để quan tâm đến thể trước khi bị thu hút bởi một trong những người đàn ông đẹp nhất mà cô đã từng gặp.

"Jane, đây là em trai tôi, Ethan."

Cậu ta tiến về phía trước, nắm lấy tay cô, và nhìn xuống cô bằng đôi mắt xanh biếc. "Xin chào, Jane. Chúng ta cuối cùng cũng gặp mặt."

Cô cảm thấy mình như bị tan chảy, và cô ngạc nhiên bởi phản ứng của mình với cậu ta đến nỗi cô chỉ kịp xoay xở để đáp lại lời chào. Người đàn ông tóc vàng, đẹp như tượng tạc, nói năng mềm mỏng này có thể thực sự là em trai của Cal? Nhìn vào mắt cậu ta, cô thấy cuộn lên một cảm xúc như khi cô nhìn thấy một đứa trẻ sơ sinh hoặc ảnh của Đức mẹ Teresa. Cô thấy mình liếc trộm Cal một cái, chỉ để dò hỏi xem cô có bị bỏ lỡ điều gì không.

Anh nhún vai. "Đừng có nhìn tôi. Không ai trong chúng tôi có thể hiểu được nó."

"Chúng ta nghĩ rằng nó có thể là một thách thức." Lynn nhòem dậy từ ghế sofa. "Nó là nỗi xấu hổ của gia đình. Có chúa mới biết, các thành viên còn lại chúng ta có một danh sách các tội lỗi dài cả dặm, nhưng nó khiến chúng ta nhìn thậm chí còn tồi tệ hơn nếu đem ra so sánh."

"Vì một lý do tốt đẹp nào đó." Ethan nhìn Jane với vẻ tuyệt đối chân thành. "Tất cả bọn họ đều là những đứa con của Satan."

Lúc này Jane đã còn hơn cả quen thuộc với tính hài hước của nhà Bonner. "Vậy thì cậu có thể dọa dẫm mấy bà lão tuổi cao sức yếu vào thời gian rảnh rỗi."

Ethan cười và quay sang anh trai. "Anh cuối cùng cũng tóm được một phiên bản sống của mình rồi đấy."

Cal lâm bầm một điều gì đó không thể nghe thấy được, sau đó nhìn cô trùng trùng với lời nhắc nhở im lặng rằng nghĩa vụ của cô là phải chọc giận mọi người, chứ không phải thân thiện với họ. Cô không hề quên, nhưng cô cũng không để cho bản thân mình nghĩ nhiều về điều đó.

"Cha con có một ca đờ đờ," Lynn nói, "nhưng ông ấy sẽ về ngay thôi. Đứa thứ ba của Betsy Woods. Con nhớ chứ, cô ấy là bạn hẹn trong buổi vũ hội đầu tiên của con. Mẹ nghĩ cha con đã đờ đờ cho tất cả mấy cô bạn gái cũ của mấy đứa các con."

"Cha đảm nhận phòng khám từ ông nội," Ethan giải thích. "Trong một thời gian dài, cha là bác sĩ duy nhất quanh đây. Bây giờ ông chỉ giúp đỡ thôi, nhưng vẫn phải làm việc vất vả lắm."

Cuộc thảo luận nhắc nhở cô rằng cô cần tìm một bác sĩ ngay lập tức. Và đó sẽ không thể là Jim Bonner.

Cô vừa nhắc đến ông, ông liền xuất hiện ngay dưới mái cổng tò vò. Ông trông nhàu nhĩ và mệt mỏi, và Jane thấy một nét quan tâm lấp lánh trên khuôn mặt Lynn.

Khi Jim vào đến phòng, giọng ông oang oang. "Sao không ai uống gì thế này?"

"Tôi có một bình Margaritas đang đợi trong bếp." Trán Lynn dãn ra, và bà tiến về phía cửa.

"Chúng tôi sẽ đi cùng với bà", Jim nói. "Tôi không thể chịu đựng được căn phòng này, không từ khi bà và gã trang trí nhà cửa đồng bóng đó hủy hoại nó. Tất cả những thứ màu trắng này khiến tôi cảm thấy như thể tôi không thể ngồi xuống được."

Jane nghĩ căn phòng thật là dễ thương và thấy lờ phờ phê bình của Jim thật không thoả đáng. Bốn người bọn họ theo Lynn vào trong căn bếp với những đồ đạc bằng gỗ thông ám áp và trang nhã khiến nó có một nét duyên dáng dễ chịu rất đồng quê. Jane tự hỏi làm thế nào Cal có thể chịu được ngôi nhà riêng rục rờ của họ sau khi đã được lớn lên ở một nơi thoải mái thế này.

Jim đẩy một lon bia cho con trai ông, sau đó quay sang Jane. "Con có muốn một li margarita không?"

"Cháu thích đồ uống không cồn hơn."

"Theo giáo phái Baptist hả?"

"Sao ạ?"

"Con có phải là người không uống được rượu không?"

"Không."

"Chúng ta có một vài chai vang trắng rất ngon trong nhà. Amber còn hơn cả một chuyên gia về rượu vang, phải không, em yêu?" Ngôn từ của ông nghe như một người chồng đầy tự hào, nhưng giọng điệu châm chích của chúng lại kể một câu chuyện hoàn toàn khác.

"Đủ rồi đấy, Dad" Giọng Cal lạnh như thép. "Con không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây, nhưng con muốn nó chấm dứt."

Cha anh thẳng người lên, mắt họ toé lửa. Mặc dù tư thế của Cal vẫn rất thoải mái, một tia sáng loé lên lạnh lẽo trong mắt anh đã cảnh báo cha mình rằng ông đã bước qua vạch kẻ rồi.

Jim rõ ràng không quen với việc có bất cứ ai thách thức uy quyền của ông, nhưng Cal cũng không biểu thị bất cứ một sự nhún nhường nhỏ nhoi nào. Cô nhớ rằng mới chỉ hôm qua anh đã phủ nhận việc có bất kỳ sai sót gì với cuộc hôn nhân của cha mẹ anh.

Ethan phá vỡ thế giằng co đó bằng cách yêu cầu một lon bia và một lời nhận xét đơn giản về một cuộc họp của hội đồng thành phố. Anh chắc chắn luôn là người thiết lập hoà bình của gia đình. Sự căng thẳng dịu đi, và Lynn hỏi Jane về những buổi sáng cô bầu bạn với Annie. Jane nghe thấy sự lạnh lẽo trong giọng bà và biết rằng bà đang tự hỏi tại sao cô con dâu mới của bà lại có quá nhiều thời gian để giúp mẹ bà trồng vườn, nhưng lại từ chối không dành ra vài giờ đi loanh quanh với bà.

Jane liếc Cal. Cô thấy vẻ cam chịu trên khuôn mặt anh. Anh không mong cô giữ lời hứa của mình.

Cô cảm thấy thật buồn bã, nhưng thật không tốt tí nào khi ước mong một điều không thể thực hiện được khi cô biết cô nợ anh điều này. "Thật là phiền phức, nhưng đừng nói với bà nhé. Bà chỉ đơn giản không hiểu rằng mỗi giờ bà kéo cháu ra khỏi công việc nghiên cứu là một giờ cháu không bao giờ có thể lấy lại được."

Trong một khoảnh khắc, im lặng căng ra như dây đàn. Jane từ chối không nhìn Cal. Cô không muốn nhìn thấy sự nhẹ nhõm của anh khi cô tự làm bẽ mặt mình trước gia đình. Cô nhìn mặt về kính sọc. "Cháu biết khu vườn rất quan trọng đối với bà, nhưng thực sự, nó khó mà sánh được với công việc cháu đang làm. Cháu đã cố gắng để giải thích với bà, nhưng bà cứ thế... Cháu không muốn ngụ ý rằng bà dốt nát, nhưng hãy thẳng thắn, sự hiểu biết của bà về các vấn đề phức tạp rất bị giới hạn."

"Cái quý gì khiến bà thậm chí lại muốn cô ở đó?" Jim sửa ống ăng.

Jane giả vờ không nhận ra thái độ thù địch của ông, thật giống với con trai mình. "Ai có thể giải thích được một bà già lúc thế này lúc thế khác như thế kia chứ?"

Cal chen vào. "Con sẽ nói cho mọi người những gì con nghĩ? Jane có tính khí hay gây gổ, cũng giống như Annie, và con nghĩ đó là lý do tại sao Annie thích có cô ấy ở quanh. Hai người bọn họ có rất nhiều điểm chung."

"Chúng ta thật may mắn", Ethan lầm bầm.

Má cô cháy bừng lên, và Cal chắc phải cảm thấy rằng cô đã tiến xa hết mức có thể vì anh đã chuyển đề tài cuộc trò chuyện thành một cuộc thảo luận về chuyến đi trượt tuyết của Ethan. Sau đó không lâu tất cả bọn họ đều ngồi vào bàn ăn.

Jane cố gắng hết sức có thể để trông thật buồn chán trong khi cô uống từng chi tiết. Cô nhận thấy sự thân thiết bộc lộ dễ dàng giữa hai anh em và sự yêu thương vô điều kiện Jim và Lynn đã dành cho con trai họ.

Mặc dù có những vấn đề giữa cô và gia đình nhà chồng, cô vẫn có thể từ bỏ bất cứ thứ gì để được thuộc về gia đình này thay vì người cha luôn xa cách cô đã lớn lên cùng.

Một vài lần trong bữa ăn, cuộc trò chuyện chuyển hướng về việc làm của Jim: một ca thú vị mà ông đã tham gia, một thủ tục y tế mới. Jane thấy những mô tả của ông quá đắm đuối đối với một bàn ăn, nhưng dường như không ai khác có vẻ bận tâm, và cô đã đi đến kết luận là tất cả họ đã quen với nó rồi. Đặc biệt là Cal, cứ thôi thúc ông để biết thêm chi tiết.

Nhưng Jane bị thu hút nhất bởi Lynn. Khi bữa ăn tiếp diễn, bà nói về nghệ thuật và âm nhạc, cũng như cuộc thảo luận của nhóm đọc sách bà đang dẫn dắt tới một cuốn tiểu thuyết mới. Bà cũng là một đầu bếp giỏi, và Jane cảm thấy mình ngày càng bị đe dọa. Có bất cứ điều gì cô gái đã từng là người miền núi này làm không tốt không?

Ethan gặt đầu về phía giữa bàn, một cái bình thủy tinh được cắm những cành lily và lan Dendrobium. "Mẹ lấy những bông hoa đó ở đâu vậy mẹ? Kể từ khi Joyce Belik đóng cửa hàng sau Giáng sinh, con không thấy bất kỳ cành hoa nào như thế này quanh đây."

"Mẹ đã mua chúng khi mẹ ở Asheville vào Thứ năm. Mấy cành lily hơi héo một chút nhưng mẹ vẫn rất thích chúng."

Lần đầu tiên kể từ khi họ bắt đầu bữa ăn, Jim nói chuyện trực tiếp với vợ ông. "Bà còn nhớ cách bà từng trang trí bàn ăn ngay sau khi chúng ta cưới nhau không?"

Bà lặng yên trong một khoảnh khắc. "Đã lâu lắm rồi, tôi đã quên mất."

"Well, tôi thì không." Ông quay về phía mấy cậu con trai của mình. "Mẹ các con đã ngắt hoa bồ công anh ở sân sau nhà ai đó, cắm chúng vào cái vại muối dưa cũ, và đem khoe với ta khi ta vừa trở về nhà sau lớp học như thể chúng là những bông hoa kỳ lạ ta chưa bao giờ thấy trước đây. Bà ấy vui mừng về một cái vại cắm đầy những bông bồ công anh như mấy người phụ nữ khác vui mừng về hoa hồng."

Jane tự hỏi, liệu Jim có định khiến vợ ông xấu hổ khi nhắc đến nguồn gốc thấp kém của bà, nhưng nếu như vậy, chiến lược của ông đã bị dội ngược lại. Lynn không có vẻ xấu hổ một tí nào hết, nhưng giọng nói của chính ông lại tràn đầy cảm xúc khiến cô ngạc nhiên. Có lẽ Jim Bonner không hề khinh thường nguồn gốc thấp kém của vợ ông như ông vẫn giả vờ.

"Ông đã từng rất khó chịu với tôi", bà nói, "và tôi không thể đổ lỗi cho ông được. Thử tưởng tượng mà xem. Hoa bồ công anh trên bàn ăn."

"Mẹ các con không những chỉ dùng hoa để bày bàn ăn. Ta nhớ có lần bà ấy cọ sạch một đồng đá bà ấy nghĩ là đẹp, và đặt chúng vào trong một cái tổ chim bà ấy tìm được."

"Ông đã rất đúng khi chỉ ra rằng một con chim làm tổ trên bàn ăn là kinh tởm và cương quyết không ăn cho đến khi tôi quăng nó đi."

"Yeah, tôi đã làm thế, đúng không?" Ông mân mê ngón tay trên miệng cốc rượu của mình và cau mày. "Nó có thể mất vệ sinh, nhưng chắc chắn nó rất đẹp."

"Thực sự, Jim, nó đã chẳng đẹp tí nào." Bà cười, lạnh lẽo, thanh thản, dường như không bị ảnh hưởng bởi dòng cảm xúc cũ mà dường như đã ngập đầy trong chồng bà.

Lần đầu tiên kể từ khi họ ngồi vào bàn ăn, ông nhìn thẳng vào mắt Lynn. "Bà đã luôn thích những thứ xinh xắn."

"Tôi vẫn thích."

"Nhưng bây giờ chúng phải có những nhãn hiệu nổi tiếng trên mình."

"Và ông đã thích những nhãn hiệu đó nhiều hơn là ông đã thích mấy bông bồ công anh hay cái tổ chim."

Mặc dù cô đã hứa phải xa cách với gia đình anh, Jane không thể chịu đựng được cái ý nghĩ phải chứng kiến bất kỳ sự không vui nào nữa.

"Làm sao hai bác xoay sở được trong những năm đầu sau khi các bác đã kết hôn? Cal nói hai bác không có tiền."

Cal và Ethan trao đổi một cái liếc mắt khiến Jane tự hỏi, liệu có phải cô đã vấp phải một chủ đề cấm. Cô nhận ra câu hỏi của cô quá riêng tư, nhưng vì cô phải được cho là một kẻ đáng ghét, điều gì sẽ khác biệt chứ?

"Yeah, Dad, chính xác thì hai người đã xoay sở như thế nào?" Ethan nói.

Lynn chằm khoé môi bà bằng khăn ăn. "Rất chán nản. Cha các con ghét từng phút của nó, và mẹ không muốn bữa ăn tối của mình bị hỏng."

"Tôi không ghét từng phút của nó." Jim có vẻ trầm ngâm suy nghĩ khi ông dựa vào lưng ghế của mình. "Chúng ta đã sống trong một căn hộ hai phòng xấu xí ở Chapel Hill nhìn ra một con hẻm, nơi mọi người quảng những cái ghế sofa cũ rích, những cái khung giường mòn vẹt. Chỗ đó thật vô vọng, nhưng mẹ con yêu thích nó. Bà ấy cắt những bức tranh ra khỏi quyển National Geographics và treo chúng trên tường. Chúng ta không có một cái rèm cửa nào, chỉ có hai cái màn hình đã ngả màu vàng, và bà ấy đã làm mấy bông hoa từ giấy ăn Kleenex hồng để ghim phía dưới chúng. Những thứ đại loại như thế. Chúng ta đã nghèo như chuột trong nhà thờ. Cha đã làm việc trong cửa hàng tạp hóa khi không phải lên lớp hay học bài, nhưng bà ấy mới phải chịu điều tồi tệ nhất. Cho đến ngày sinh Cal, bà ấy dậy lúc bốn giờ sáng, làm việc cả ngày trong hiệu bánh. Nhưng dù có mệt mỏi thế nào, bà ấy vẫn tìm ra thời gian để giặt những bông bô công anh trên đường về nhà."

Lynn nhún vai. "Tôi tin rằng, làm việc ở hiệu bánh gần như không vất vả bằng những công việc vặt ở trang trại tôi đã làm trên Heartache Mountain."

"Nhưng bác có thai," Jane chỉ ra, cố gắng để tưởng tượng.

"Ta còn trẻ và khoẻ mạnh. Đang yêu." Lần đầu tiên., Lynn trông có vẻ hơi xao động. "Sau khi Cal được sinh ra, chúng ta có những hóa đơn y tế cần nhanh chóng phải trả hơn tất cả mọi thứ khác, và vì ta không thể làm việc trong hiệu bánh và vẫn phải chăm sóc nó, ta bắt đầu thử nghiệm các công thức làm bánh quy."

"Bà ấy đã bắt đầu nướng bánh ngay sau khi cho nó ăn lúc hai giờ sáng, làm việc cho đến bốn giờ, sau đó quay lại ngủ một tiếng hay khoảng đó cho đến khi nó tỉnh giấc một lần nữa. Sau khi bà ấy cho nó ăn, bà ấy đánh thức ta dậy để lên lớp. Sau đó, bà ấy bọc mọi thứ lại, địu Cal vào một cái địu cũ bà ấy đã tìm thấy trong một cửa hàng bán đồ linh tinh, gói những cái bánh cookie quanh mình nó, và đi bộ đến khuôn viên trường nơi bà ấy bán cho các sinh viên, hai cái bánh cookie giá 25 cent. Bà ấy không có giấy phép hành nghề, do đó, bất cứ khi nào cảnh sát khuôn viên trường xuất hiện, bà ấy bọc tất cả mọi thứ kê cả đầu Cal lại bằng một cái chăn lớn."

Bà cười với Cal. "Tội nghiệp con. Mẹ chẳng biết gì về em bé, và mẹ gần như đã làm con chết ngạt vào mùa hè."

Cal nhìn bà một cách triu mến. "Con vẫn không thích bị bọc lại bởi nhiều thứ."

"Cảnh sát không bao giờ bắt được", Jim nói. "Tất cả những gì họ thấy được là một cô gái miền núi mười sáu năm tuổi trong một chiếc quần jean mòn vẹt địu một cái địu xác xơ với một đứa bé mà mọi người đều nghĩ rằng đó là em trai cô."

Về mặt Ethan trở nên đầy suy nghĩ. "Chúng con luôn biết mẹ đã vất vả đến thế nào, nhưng mẹ chưa bao giờ cho chúng con biết cụ thể. Mọi việc tiếp theo thế nào?"

Và sao giờ lại thế này? Jane tự hỏi.

Lynn nhòm dậy. "Đó là một câu chuyện cũ rích và nhàm chán. Đói nghèo chỉ hấp dẫn khi hồi tưởng lại nó thôi. Giúp mẹ dọn bàn để dùng tráng miệng nào, Ethan?"

Cùng với sự thất vọng của Jane, cuộc trò chuyện chuyển đến chủ đề ít thú vị hơn nhiều là bóng bầu dục, và nếu cái nhìn bần khổ của Jim Bonner cứ tiếp tục lang thang trở lại vợ ông, dường như không ai khác chú ý.

Với hành vi thô lỗ của ông vào buổi chiều hôm trước, Jane đã không còn hăm hờ quở ra những lời phán xét nữa. Có cái gì đó buồn rầu ẩn sâu trong đôi mắt ông khiến cô xúc động. Khi liên quan đến cha mẹ Cal, cô có cảm giác rằng không có gì như nó vốn có.

Đối với cô, thời điểm thú vị nhất là khi Ethan hỏi Cal cuộc họp của anh tiến triển như thế nào, và cô đã tìm ra chồng cô đã làm gì với thời gian của mình. Cal đã cộng tác với hiệu trưởng của trường trung học địa phương, một bạn học cũ của anh, đến thăm các doanh nhân trong vùng và thuyết phục họ tham gia một chương trình dạy nghề mới cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn. Anh dường như cũng quyên góp cho Ethan một số tiền đáng kể để mở rộng một chương trình y tế cho thiếu niên trong hạt, nhưng khi cô thôi thúc anh để biết thêm chi tiết, anh đã thay đổi chủ đề.

Buổi tối dài lê thê. Khi Jim hỏi về công việc của cô, cô hạ cố giải thích cho ông. Lynn đưa ra một lời mời tham gia vào nhóm đọc sách của bà, nhưng Jane nói rằng cô không có thời gian cho các cuộc tụ họp xã hội của mây quý bà. Khi Ethan nói cậu ta hy vọng gặp cô vào buổi lễ ngày chủ nhật, cô nói với cậu ta cô không phải là người có đức tin.

Con xin lỗi, thưa Chúa, nhưng con đang làm điều tốt nhất có thể ở đây. Họ đều là những người tốt, và họ không cần thêm bất cứ một nỗi đau nào nữa.

Cuối cùng cũng đến lúc ra về. Mọi người đều lịch sự một cách cứng nhắc, nhưng cô đã không bỏ lỡ cái cau mày của Jim khi ông chào tạm biệt hay sự quan tâm ẩn sâu trong đôi mắt của Lynn khi bà ôm con trai mình.

Cal đợi cho đến khi anh rẽ ra khỏi đường lái xe trước khi quay sang cô. "Cảm ơn, Jane."

Cô nhìn thẳng về phía trước. "Tôi không thể làm thế một lần nữa. Giữ họ tránh xa tôi ra."

"Tôi sẽ làm thế."

"Tôi nói thật đấy."

"Tôi biết đã làm khó em rồi", anh nhẹ nhàng nói.

"Họ là những người tuyệt vời. Nó thật là kinh khủng."

Anh không nói thêm gì nữa cho đến khi họ đến rìa thị trấn. "Tôi đang nghĩ. Hai chúng ta ra ngoài hẹn hò vào một ngày nào đó thì thế nào?"

Đây có phải là phần thưởng của cô vì đã tự làm nhục bản thân mình tối nay? Thực tế là anh đã chọn ngay thời điểm nhạy cảm này để đưa ra lời mời khiến cô trở nên gắt gỏng. "Tôi có phải đợi một cái túi giấy trên đầu mình không, phòng trường hợp ai đó có thể nhìn thấy tôi?"

"Bây giờ sao em lại tiếp tục và đổ hết những lời châm biếm lên đầu tôi? Tôi mời em đi chơi, và tất cả những gì em phải nói là có hoặc không."

"Khi nào?"

"Tôi không biết. Tối thứ tư tới thì sao?"

"Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Em không phải lo lắng về điều đó. Chỉ cần mặc cái quần jean chật nhất của em và có thể là một trong những cái áo hai dây diêm dúa đó."

"Tôi khó có thể cài vừa khuy mấy cái quần jean chật của mình, và tôi không có cái áo hai dây diêm dúa nào hết. Ngay cả khi tôi có, trời cũng quá lạnh."

"Tôi tưởng tượng tôi có thể giữ em khá ấm, và đừng có lo lắng về mấy cái khuy quần." Những âm sắc trầm gợi cảm đầy hứa hẹn mà cô nghe thấy trong giọng nói của anh khiến cô run rẩy. Anh liếc sang và cô cảm thấy như thể anh đang vuốt ve cô với đôi mắt của mình vậy. Anh đã không thể bộc lộ ý định của mình rõ ràng hơn. Anh muốn cô, và anh có ý định dành được cô.

Nhưng câu hỏi đặt ra là, liệu cô đã sẵn sàng cho anh? Cuộc sống đã luôn là những vấn đề nghiêm trọng đối với cô, và không gì có thể khiến cô trở thành người có ý muốn bất chợt. Liệu cô có thể đối phó với cơn đau có thể sẽ chờ cô trong tương lai nếu cô hạ những lá chắn phòng thủ của mình với anh?

Đầu cô bắt đầu đau nhức, và cô quay sang nhìn ra cửa sổ mà không trả lời anh. Cô cố gắng khiến mình phân tâm khỏi những tiếng lèo xèo ngấm ngấm rung lên rộn ràng giữa họ bằng cách chuyển những suy nghĩ của cô đến cha mẹ anh, và khi chiếc xe Jeep phóng qua những con phố tĩnh lặng của Salvation, cô bắt đầu sắp xếp những điều cô đã biết về họ.

Lynn đã không phải luôn là người phụ nữ kín đáo, giả tạo, người đã tiếp đãi với thái độ thật hoà nhã tối nay. Nhưng còn Jim? Jane muốn không thích ông, nhưng cả buổi tối, cô đã bắt gặp những tia khát khao thoáng qua mắt ông khi ông nhìn vợ mình, và cô dường như không thể dựng nên một sự ghét bỏ chắc chắn đối với một người đàn ông có những cảm xúc như thế.

Chuyện gì đã xảy ra với hai đứa trẻ học trung học một thời đã say đắm trong tình yêu? cô tự hỏi.

***

Jim lang thang vào nhà bếp, tự rót cho mình một tách cà phê cuối cùng trong bình. Lynn đứng ở bồn rửa chén, quay lưng lại với ông. Bà luôn quay lưng lại với ông, ông nghĩ, mặc dù nó cũng không khác biệt gì nhiều lắm bởi vì, ngay cả khi bà đối diện với ông, bà không bao giờ để cho ông nhìn thấy bất cứ điều gì khác ngoài cái mặt nạ lịch sự bà đeo lên với tất cả mọi người trừ những đứa con trai của họ.

Đó là khi bà mang thai Gabe, Lynn đã bắt đầu thay đổi thành người vợ hoàn hảo của bác sĩ. Ông nhớ rằng ông đã chào đón sự thay đổi ngày một gia tăng của bà thế nào và cái thực tế rằng bà không còn khiến ông công khai xấu hổ với ngữ pháp sai be bét và thể hiện những tình cảm thái quá. Năm nọ nối tiếp năm kia trôi đi, ông càng tin rằng sự thay đổi của Lynn đã ngăn cản cuộc hôn nhân của họ trở thành một thảm họa như mọi người đã dự đoán. Ông thậm chí còn nghĩ rằng mình hạnh phúc.

Rồi sau đó ông mất đi đứa cháu duy nhất và cô con dâu ông hằng yêu quý. Khi ông chứng kiến nỗi đau buồn như không đáy của đứa con trai giữa của ông và không có cách nào có thể chữa trị nó, có cái gì đó bên trong ông dường như bị gãy vụn ra. Khi Cal gọi điện cho ông thông báo rằng nó đã lập gia đình, ông cuối cùng cũng bắt đầu cảm thấy hy vọng một lần nữa. Nhưng sau đó ông gặp cô con dâu mới. Sao Cal có thể cưới một cô ả lạnh lùng, kiêu ngạo như thế được kia chứ? Nó không nhận ra cô ta sẽ làm cho nó khôn khổ hay sao?

Ông mân mê tách cà phê trong tay mình và nhìn sang cái lưng mảnh mai, thẳng đơ của vợ ông. Lynn đã run rẩy tận đáy lòng bởi hôn nhân của Cal, và cả hai người bọn họ đều cố gắng tìm ra lý do tại sao nó lại lựa chọn tồi tệ đến thế. Cô nàng vật lý học đó quả là gợi cảm, tinh tế mà ông đã thấy ngay lập tức, ngay cả khi Lynn không, nhưng điều đó cũng không giải thích được lý do tại sao Cal kết hôn với cô ta. Trong nhiều năm qua, cả hai bọn họ đều thất vọng về cái sở thích những cô nàng quá trẻ và trí tuệ hạn chế so của nó, nhưng ít nhất tất cả bọn họ đều có tâm tính dễ chịu.

Ông cảm thấy vô vọng khi đối phó với những vấn đề của Cal, đặc biệt khi ông thậm chí còn không giải quyết nổi vấn đề của riêng của mình. Cuộc hội thoại tại bàn ăn đã mang tất cả những gì trong quá khứ trở lại với ông, và bây giờ ông cảm thấy những tiếng tích tắc của thời gian trôi đi lớn đến nỗi ông muốn bịt tay vào tai mình, vì ông không thể quay ngược thời gian để sửa chữa tất cả lựa chọn sai lầm ông đã mắc phải.

"Sao bà không bao giờ nói bất cứ điều gì về cái ngày tôi đã mua bánh cookie từ bà? Bao nhiêu năm qua, và

bà không nói lấy một tiếng."

Bà ngẩng đầu lên trước lời lẽ của ông, và ông đợi bà già vờ bà không biết ông đang nói về việc gì, nhưng ông đáng lẽ phải nhận ra rằng bà sẽ không hành động như thế. "Goodness, Jim, đã ba mươi sáu năm rồi."

"Tôi nhớ như thể nó mới xảy ra ngày hôm qua vậy."

Đó là một ngày tháng tư đẹp trời trong năm đại học thứ nhất của anh tại UNC, năm tháng sau khi Cal được sinh ra, và anh vừa bước ra khỏi phòng thí nghiệm hoá cùng một số bạn mới của mình, tất cả họ đều thuộc khoa trên. Bây giờ anh không nhớ tên của họ, nhưng khi đó anh rất khát khao muốn được họ công nhận, và khi một người trong số họ kêu lên, "Hey, cô gái bán bánh kia", anh cảm thấy như thể mọi thứ bên trong mình trở nên lạnh ngắt.

Sao cô lại ở đây ngay trong giây phút này, nơi những người bạn mới của anh có thể nhìn thấy cô? Tức giận và phần nộ trở thành axit trong anh. Cô thật là một nỗi vô vọng chết tiệt. Sao cô có thể khiến anh bẽ bàng thế này?

Khi cô dừng cái xe hàng với những bánh xe lung lay, cô trông thật gầy gò và rách rưới, chỉ lớn hơn đứa trẻ một chút, một cô gái vùng núi quê mùa. Anh đã quên hết mọi thứ mà anh yêu về cô: nụ cười của cô, cái cách cô hăm hở lao vào vòng tay anh, những trái tim nho nhỏ cô vẽ trên bụng anh trước khi cô nằm bên dưới anh thật ngọt ngào và khiến anh không thể nghĩ bất cứ điều gì khác ngoài vùi mình vào trong cô.

Bây giờ khi anh theo dõi cô đến gần hơn, mỗi từ ngữ cay độc cha mẹ anh đã nói rít lên trong tai anh. Cô ta chẳng tốt đẹp gì hết. Một kẻ người nhà Glide. Cô đã đặt bẫy anh và hủy hoại cuộc sống của anh. Nếu anh mong chờ nhìn thấy dù chỉ một xu của họ, anh phải ly dị cô. Anh xứng đáng có những thứ tốt hơn là một căn hộ bẩn thỉu với một cô nhóc miền núi quá trẻ, thậm chí là một cô nhóc dịu dàng và vui sướng khiến anh như bật khóc bởi tình yêu dành cho cô.

Sợ hãi phồng lên bên trong anh khi những người bạn mới của anh gọi cô. "Này, Cookie Girl, em có loại bánh nào có bơ đậu phộng không?"

"Bao nhiêu tiền hai gói bánh sô cô la?"

Anh muốn bỏ chạy, nhưng đã quá muộn. Mấy người bạn mới của anh đã xem xét mấy gói bánh cookie cô đã nướng sáng nay trong khi anh vẫn còn ngủ. Một trong số họ cúi về phía trước và khẽ cù vào bụng con trai anh. Một người khác quay lại phía anh.

"Này, Jimbo, lại đây. Cậu chưa ném thư bất cứ cái gì cho đến khi cậu thử mấy cái bánh cookie của cô bé này."

Amber nhìn lên anh, ánh cười nháy múa trong đôi mắt xanh như bầu trời vùng núi của cô. Anh có thể nhìn cô đang chờ cho tới khi anh nói cho họ biết cô là vợ anh, và anh biết cô sẽ thương thức tình huống hài hước này như cách cô đã thương thức tất cả mọi thứ về cuộc sống của họ.

"Yeah, uh... okay."

Nụ cười của cô vẫn sáng bừng lên khi anh tiến về phía cô. Anh vẫn nhớ như in rằng mái tóc màu nâu nhạt của cô được buộc vòng lên kiêu đuôi ngựa bởi cái dây chun màu xanh, và rằng chiếc áo sơ mi kẻ ca rô của cô bị ướt một mảng trên vai, nơi mà Cal chắc chắn đã nhỏ rớt rãi xuống.

"Tôi sẽ lấy bánh sô cô la."

Đầu cô hơi nghiêng sang một bên đầy giễu cợt-*Đồ ngốc, khi nào thì anh sẽ nói với họ?* Cô vẫn tiếp tục mỉm cười, tiếp tục tận hưởng trò đùa.

"Bánh chocolate", anh lặp lại.

Lòng tin của cô về danh dự của anh là vô hạn. Cô kiên nhẫn chờ. Mỉm cười. Anh trượt tay vào trong túi

minh và rút ra 25 xu.

Chỉ khi đó, khi anh chìa tờ tiền ra, cô mới hiểu. Anh sẽ không nhận ra cô. Nó như thể có ai đó đã tắt đi ánh sáng bên trong cô, dập tắt nụ cười và niềm vui của cô, lòng tin của cô vào anh. Tồn thương và hoang mang làm tối sầm khuôn mặt cô. Trong một khoảnh khắc cô chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm vào anh, nhưng cuối cùng, cô cũng với vào xe đẩy hàng lấy bánh và chia chúng ra với bàn tay run rẩy.

Anh quăng 25 xu cho cô, một trong bốn tờ 25 xu cô đã đưa cho anh vào buổi sáng hôm đó trước khi anh lên lớp. Anh quăng 25 xu cho cô như thể cô không hơn gì một kẻ ăn xin đang đứng ở góc đường, sau đó anh cười vang một điều gì đó mà một trong mấy người bạn học đã nói và quay đi. Anh không nhìn cô, chỉ đơn giản là bước đi trong khi cái bánh cookie cháy rục trong tay anh như một mảnh bạc.

Chuyện đã xảy ra hơn ba mươi năm trước, nhưng bây giờ mắt ông cay cay. Ông đặt tách cà phê lên kệ bếp. "Những gì tôi đã làm là sai. Tôi chưa bao giờ quên nó, không bao giờ tha thứ cho bản thân mình, và tôi xin lỗi."

"Lời xin lỗi được chấp nhận." Bà gõ nhẹ lên cái vòi nước, khoan thai đặt đầu chấm hết cho chủ đề này. Khi bà tắt nước, bà nói, "Sao Cal lại kết hôn với cô ta? Sao chúng không chỉ đơn giản là chung sống với nhau đủ lâu để nó thấy cô ta là loại đàn bà như thế nào?"

Nhưng ông không muốn nói về Cal và cô vợ lạnh lùng của nó. "Bà đáng lẽ nên nhô vào mặt tôi."

"Tôi chỉ ước chúng ta đã gặp Jane trước khi chúng cưới."

Ông ghét cái cách bà dễ dàng cho qua những lỗi lầm của ông, đặc biệt là khi ông nghi ngờ bà đã không cho qua nó tí nào. "Tôi muốn bà trở lại, Lynn."

"Có lẽ chúng ta có thể thuyết phục được nó."

"Dừng lại! Tôi không muốn nói về chúng! Tôi muốn nói về chúng ta, và tôi muốn bà quay trở lại."

Bà cuối cùng cũng quay lại, và nhìn ông xa cách với đôi mắt màu xanh của bầu trời vùng núi, đôi mắt chẳng bộc lộ điều gì. "Tôi chưa bao giờ rời đi."

"Cái cách bà đã từng. Đó là những gì tôi muốn."

"Tôi nay ông ở trong tâm trạng không được tốt."

Mất hết can đảm, ông có thể cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại, nhưng ngay cả như vậy, ông cũng không thể im lặng. "Tôi muốn nó theo cách như lúc ban đầu. Tôi muốn bà ngớ ngẩn và vui nhộn, bắt chước mấy bà địa chủ và trêu chọc tôi vì tôi quá nghiêm trang. Tôi muốn những bông bô công anh lại được bày trên bàn ăn, và thịt bò muối và đậu. Tôi muốn bà cười rúc rích to đến nỗi làm ướt cả quần, và khi tôi bước vào cửa, tôi muốn bà ném mình vào tôi như bà đã từng."

Trán bà nhăn lại đầy quan tâm. Bà đi vòng qua ông, đặt tay bà lên cánh tay ông, trên cùng cái chỗ đặt tay đúng mực bà đã đặt vào trong gần bốn thập kỷ qua. "Tôi không thể làm cho ông trẻ lại lần nữa, Jim. Và tôi cũng không thể mang Jamie và Cherry trở lại cho ông và tất cả mọi thứ theo cách nó đã từng."

"Tôi biết, mẹ kiếp!" Ông lắc mạnh bà, không chấp nhận sự thương hại của bà và cả sự ngọt ngào, lẫn lòng tốt không bao giờ kết thúc của bà. "Chuyện này không phải là về chúng. Những chuyện đã xảy ra làm tôi nhận ra rằng tôi không thích cái cách mọi thứ diễn ra. Tôi không thích cái cách bà đã thay đổi."

"Ông đã có một ngày vất vả. Tôi sẽ đấm lưng cho ông."

Như mọi khi, sự ngọt ngào của bà làm ông cảm thấy tội lỗi, không xứng đáng, và ích kỷ. Đó là điều đã khiến ông như phát điên gần đây, nói với ông rằng ông đã đẩy bà đi quá xa, làm bà tổn thương quá sâu, rằng ông phải phá hủy vẻ lạnh lùng băng giá ấy và tìm lại cô gái ông đã vứt bỏ ngày nào.

Có lẽ nếu ông cho bà thấy một số bằng chứng rằng ông không xấu xa như ông biết mình đã là, bà sẽ mềm ra. "Tôi chưa bao giờ liếc ngang liếc dọc khi ở quanh bà cả."

"Tôi mừng khi biết điều đó."

Ông không thể để mọi chuyện dừng lại ở đó, chỉ cho bà một phần của sự thật ông muốn bà nhìn thấy. "Tôi đã có cơ hội, nhưng tôi chưa bao giờ thực hiện nó cả. Một khi tôi nhận ra mình đã đứng trước cửa khách sạn..."

"Tôi không muốn nghe nó."

"Nhưng tôi đã lùi lại. Lay Chúa, tôi cảm thấy tự hào về điều đó trong ít nhất là một tuần. Tự mãn một cách thiển cận và tự cho mình có quyền đó."

"Dù ông có đang làm gì với chính bản thân mình, tôi muốn ông ngừng nó lại ngay lập tức."

"Tôi muốn bắt đầu lại. Tôi nghĩ có lẽ vào kỳ nghỉ của chúng ta... nhưng chúng ta hầu như không nói chuyện với nhau. Tại sao chúng ta không thể bắt đầu lại từ đầu?"

"Bởi vì bây giờ ông cũng sẽ ghét nó nhiều như ông đã ghét nó trước đây."

Bà nhìn xa cách, không thể chạm đến được như một ngôi sao xa xôi, nhưng ông vẫn thật cần để được chạm vào bà. "Tôi yêu bà rất nhiều, bà biết điều đó, đúng không? Ngay cả khi tôi để cho cha mẹ tôi thuyết phục tôi đồng ý ly dị, tôi vẫn yêu bà."

"Bây giờ nó không còn quan trọng nữa, Jim. Gabe đến, và sau đó là Ethan, và không có bất kỳ vụ ly hôn nào. Tất cả mọi chuyện xảy ra lâu quá rồi. Chẳng có ý nghĩa gì khi khuấy quá khứ lên. Chúng ta có ba cậu con trai tuyệt vời và một cuộc sống thoải mái."

"Tôi không muốn thoải mái!" Giận giữ bùng nổ trong ông, được kích thích bởi thất vọng. "Mẹ kiếp! Bà không hiểu gì sao? Chúa Giêsu, tôi ghét bà!" Trong thời gian họ sống cùng nhau, ông chưa bao giờ dù chỉ một lần chạm vào bà một cách bạo lực, nhưng bây giờ ông tóm chặt lấy cánh tay bà và lắc mạnh. "Tôi không thể chịu đựng thể này được nữa! Thay đổi trở lại đi!"

"Dừng lại." Ngón tay bà cắm sâu vào phía trên cánh tay ông. "Dừng lại! Chuyện gì xảy ra với ông vậy?"

Ông thấy sợ hãi hiện trên khuôn mặt bà, và ông ngay lập tức lùi ra xa, kinh hoàng bởi những gì ông đã làm.

Tảng băng dự trữ cuối cùng của bà cũng đã tan, để lại đằng sau là con giận dữ, một cảm xúc mà ông chưa bao giờ thấy trên khuôn mặt bà cho đến lúc này.

"Ông đã tra tấn tôi hàng tháng nay", bà khóc! "Ông coi thường tôi ngay trước mắt đứa con trai của chính tôi. Ông hếch mũi lên với tôi, bất thành linh chọc mạnh vào tôi một nhát, rút máu tôi bằng hàng nghìn cách mỗi ngày! Tôi đã dâng tặng cho ông tất cả mọi thứ, nhưng nó vẫn chưa đủ. Well, tôi không thể chịu đựng được nữa! Tôi sẽ bỏ ông! Tôi xong việc rồi." Bà lao ra khỏi nhà bếp.

Sợ hãi phồng lên trong ông. Ông bắt đầu đuổi theo bà, nhưng sau đó lại dừng lại ngay khi bước đến cửa. Ông sẽ làm gì khi ông bắt kịp bà? Lại tóm lấy bà mà lắc nữa ư? Christ. Liệu có phải cuối cùng ông cũng đẩy bà đi quá xa không?

Ông hít một hơi thật sâu và tự nói với bản thân rằng bà vẫn còn là Amber Lynn của riêng ông, ngọt ngào, nhẹ nhàng như một buổi chiều vùng núi. Bà sẽ không bỏ ông dù bà có nói thế nào đi chăng nữa. Bà chỉ cần thời gian để bình tĩnh lại thôi, tất cả chỉ có thế.

Khi ông nghe thấy tiếng ô tô của bà phóng ra khỏi đường lái xe, ông tiếp tục lặp lại những điều tương tự với bản thân mình.

Bà sẽ không bỏ ông. Bà không thể bỏ ông.

***

Ngục Lynn thất lại chặt đến nỗi bà phải há miệng để thở khi bà đua dọc theo con đường hẹp, quanh co. Đó là một đoạn đường cao tốc gồ ghề, nhưng bà đã lái xe qua nó trong nhiều năm, và thậm chí những giọt nước mắt cũng không làm bà chậm lại. Bà biết ông muốn gì ở bà. Ông muốn bà lại mở tĩnh mạch của mình một lần nữa và chảy hết tình yêu cho ông theo cái cách bà đã từng một lần làm. Nhưng cái tình yêu bị chảy hết đó sẽ không bao giờ được trả lại.

Bà vật lộn để thở và nhớ lại rằng bà đã học được bài học của mình nhiều năm trước, khi bà mới chỉ nhìn hơn cô bé con một chút, ngây thơ, dốt nát và mười sáu tuổi, hoàn toàn tin rằng tình yêu có thể san bằng khoảng cách lớn lao giữa họ. Nhưng sự dốt nát đó đã không kéo dài. Hai tuần sau khi bà nói với ông bà đã có thai Gabe-Cal mới chỉ được mười một tháng tuổi, sự ngây thơ của bà đã vỡ vụn mãi mãi.

Cô đáng lẽ đã phải thấy nó tới, nhưng tất nhiên là cô không. Khi cô nói với anh cô đã có thai, cô đã căng phồng lên vì hạnh phúc, ngay cả khi Cal vẫn chưa tròn một tuổi, và họ chỉ đơn giản là xoay xở được mọi việc như nó đã thế. Anh ngồi như đông cứng lại khi cô tiếp tục làm nhảm.

"Nghĩ mà xem, Jim! Một đứa trẻ ngọt ngào nữa! Lần này có lẽ sẽ là một bé gái, và chúng ta có thể đặt tên con là Rose Sharon. Ô, em rất muốn có con gái! Nhưng một cậu nhóc còn tuyệt hơn, vì Cal sẽ có ai đó để cùng gây huyền ảo."

Khi vẻ mặt của anh không hề thay đổi, cô bắt đầu sợ hãi. "Em biết sẽ là một khoảng thời gian vất vả, nhưng việc bán bánh của em đang tiến triển rất tốt, và nghĩ xem chúng ta yêu Cal đến mức nào. Và từ bây giờ chúng ta sẽ thật cẩn thận để đảm bảo không có đứa nào nữa. Nói với em anh hài lòng về đứa bé, Jim. Nói với em đi."

Nhưng anh đã không nói một tiếng nào; anh chỉ đơn giản là tiến ra khỏi cửa, ra khỏi căn hộ nhỏ của họ, bỏ cô lại một mình, sợ hãi. Cô đã ngồi hàng giờ trong bóng tối cho đến khi anh quay trở lại. Anh vẫn không nói lấy một từ. Thay vào đó, anh kéo cô vào giường và yêu cô mãnh liệt đến nỗi đã xua hết đi những nỗi sợ hãi của cô.

Hai tuần sau, trong khi anh đang lên lớp, mẹ chồng cô đến. Mildred Bonner đã nói với cô rằng Jim không yêu cô và muốn ly dị. Bà ta đã nói rằng anh đã định thông báo cho Lynn biết cùng cái đêm cô đã thông báo rằng cô lại có thai lần nữa, nhưng bây giờ anh cảm thấy một sợi dây danh dự đã trói buộc anh vào với cô. Nếu Lynn thực sự yêu anh, Mildred nói, cô sẽ để anh ra đi.

Lynn không tin bà ta. Jim sẽ không bao giờ đồng ý ly dị. Anh yêu cô. Không phải cô thấy những bằng chứng mỗi đêm trên giường họ đấy sao?

Khi anh từ thư viện trở về nhà, bà kể cho anh nghe về chuyến thăm của mẹ anh, mong chờ anh cười cợt nó. Chỉ có điều là anh không cười. "Nói về nó bây giờ thì có tác dụng gì?" Anh nói. "Em đã có thai một lần nữa, thế nên tôi chẳng thể đi được đến nơi nào hết."

Cái thế giới toàn một màu hồng cô đã xây nên vỡ vụn dưới chân. Mọi thứ chỉ là một ảo ảnh. Chỉ vì anh rất thích làm tình với cô không có nghĩa là anh yêu cô. Sao cô lại có thể ngu ngốc như thế được cơ chứ? Anh là một người nhà Bonner và cô là một người nhà Glide.

Hai ngày sau mẹ anh lại đến một lần nữa, mụ rùng rợn cái thờ ra lửa ấy yêu cầu Lynn buông tha cho con trai bà. Lynn là một kẻ dốt nát, không có học thức, là một nỗi hổ thẹn đối với anh! Cô chỉ có thể khiến anh bị trì trệ thôi.

Những điều Mildred nói đều đúng, nhưng cũng nhiều như Lynn yêu Jim, cô biết cô sẽ không thể để cho anh ra đi. Nếu chỉ có bản thân cô, cô có thể tự mình xoay xở được, nhưng con cô cần một người cha.

Cô như tìm thấy một nguồn sức mạnh ẩn giấu đã khiến cô đủ can đảm để thách thức mẹ anh. "Nếu cháu không đủ tốt đối với anh ấy, thì bác hãy sửa chữa cho cháu để cháu đủ, bởi vì cháu và các con của mình sẽ không đi đâu hết."

Mọi chuyện không diễn ra dễ dàng gì, nhưng dần dần hai người phụ nữ đã thành lập nên một liên minh

mỏng manh. Cô chấp nhận sự hướng dẫn của Mildred Bonner trong tất cả mọi thứ: nói năng ra làm sao, đi đứng như thế nào, bày bàn ăn kiểu gì. Mildred nhấn mạnh rằng Amber nghe như tên của mấy kẻ rác rưởi da trắng, và cô phải tự coi mình là Lynn.

Trong khi Cal chơi quanh quần dưới chân, cô ngấu ngiến những quyển sách về cách đọc tiếng Anh trong danh sách của Jim và trao đổi việc trông trẻ với một người phụ nữ khác để cô có thể lên vào một số giảng đường lớn và chìm vào lịch sử, văn học và nghệ thuật, những môn học nuôi dưỡng tâm hồn thi sĩ của cô.

Khi Gabe được sinh ra, gia đình anh đã nói lòng hầu bao đủ để chi trả các khoản học phí của Jim và hóa đơn y tế của cô. Tiền nong vẫn eo hẹp, nhưng họ không còn tuyệt vọng như trước nữa. Mildred nhấn mạnh rằng họ sẽ chuyển vào một căn hộ tốt hơn, một căn hộ cô sẽ phải trang bị đồ đạc theo kiểu cách của nhà Bonner.

Sự chuyển đổi của Lynn diễn ra từng bước một đến nỗi cô không bao giờ dám chắc rằng Jim nhận thức được nó. Anh tiếp tục làm tình với cô gần như hàng đêm, và nếu cô không còn cười đùa, chọc ghẹo và thì thầm những từ tình nghịch bên tai anh, thì anh cũng dường như không hề chú ý. Cô cũng trở nên dè dặt hơn bên ngoài phòng ngủ và những cái nhìn thỉnh thoảng tán thưởng của anh như là phần thưởng của cô vì việc tự mình kiểm soát mình. Dần dần, cô đã học được cách giữ cho tình yêu của cô dành cho chồng khóa kín lại, tại một nơi nào đó, nơi nó sẽ không làm ai xấu hổ.

Anh tốt nghiệp đại học và bắt đầu bước vào những năm mệt mỏi ở trường y, trong khi thế giới của cô xoay quanh bởi nhu cầu của những đứa con trai nhỏ và những nỗ lực liên tục tự cải thiện bản thân mình. Khi anh hoàn thành khoá thực tập của mình, họ trở về Salvation để anh có thể tham gia vào phòng khám của cha mình.

Năm tháng qua đi, và bà tìm thấy sự thoải mái của mình với những đứa con trai, với công việc của bà trong cộng đồng, và niềm đam mê của bà cho nghệ thuật. Bà và Jim có cuộc sống tách biệt của họ, nhưng ông lúc nào cũng quan tâm đến bà, và họ cùng nhau chia sẻ đam mê, nếu không phải là gần gũi, trong phòng ngủ. Dần dần những đứa con trai rời gia đình, và bà tìm thấy một sự thanh thản mới. Bà yêu thương chồng mình với cả trái tim và không đổ lỗi cho ông nhiều vì không yêu bà ngược lại.

Rồi Jamie và Cherry chết, và Jim Bonner như vỡ vụn ra.

Trong những tháng tiếp theo sau đám tang, ông đã bắt đầu làm bà tổn thương theo vô số cách khiến bà đôi khi cảm thấy như thể bà sẽ từ từ chảy máu đến chết. Sự bất công khiến bà quay cuồng. Bà đã trở thành tất cả những gì ông muốn, chỉ có điều bây giờ ông lại không muốn nó nữa. Thay vào đó, ông dường như muốn một cái gì khác mà bà không còn có trong mình để dâng tặng nữa rồi.

Chương 12

Annie gọi cho Jane trước tám giờ sáng thứ hai một chút, thông báo là cô không phải tới làm vườn với bà trong vài ngày, và bà không muốn ai trong số hai bọn họ làm phiền bà cho đến khi bà yêu cầu. Như bà vẫn lo lắng, bà nói, một đôi vợ chồng mới cưới nên làm gì đó tốt hơn là quấy rầy một bà già sắp chết.

Jane khẽ mỉm cười khi cô gác điện thoại và quay trở lại với món cháo yến mạch cô đang nấu. Khi cô trở thành một cụ già, cô hi vọng cô có đủ can đảm để trở nên tuyệt vời như Annie.

“Ai gọi đây?”

Cô giặt váy mình và làm rơi cái thìa khi Cal, vẫn nhàu nhã và huy hoàng như vừa từ phòng ngủ bước ra, lang thang vào trong bếp. Anh mặc một cái quần jeans và một cái áo sơ mi vải flannel không cài cúc. Tóc anh rối bù, và anh đang đi chân đất.

“Dùng có rón rén sau tôi như thế!” Cô nói một cách không chào đón như thể trái tim đang đập huỳnh huých của cô là vì sợ hãi chứ không phải là vì cái cách anh nhìn đẹp trai một cách rối bù và không thể nào chịu được.

“Tôi không rón rén. Tôi chỉ đi lại nhẹ nhàng thôi.”

“Well, thế thì dùng đi lại nhẹ nhàng đi.”

“Em quả là một cô nàng đầu to mắt cận cáu kỉnh.”

“Đầu to mắt cận?”

“ĐẦU TO MẮT CẬN. Những kẻ vai u thịt bắp chúng tôi gọi mấy người bọn em là đầu to mắt cận.”

Cô tóm lấy một cái thìa sạch và quấy mạnh nó lại vào món cháo yến mạch. “Những kẻ đầu to mắt cận chúng tôi gọi mấy người các anh là vai u thịt bắp chỉ để cho thấy mấy kẻ đầu to mắt cận chúng tôi thông minh cỡ nào thôi.”

Anh tặc lưỡi. Anh đang làm gì ở đây vậy? Anh thường đã đi mất khi cô xuống nhà ăn sáng. Thậm chí trong những buổi sáng tuần trước khi anh phải ở quanh để chờ cô tới nhà Annie, họ cũng không ăn sáng cùng nhau. Anh luôn ăn trong phòng làm việc của mình.

“Ai gọi điện đến đây?” Anh lặp lại.

“Annie. Bà không muốn chúng ta làm phiền bà hôm nay.”

“Tốt.”

Anh bước đến chỗ tủ đựng thức ăn, lôi ra một trong nửa tá hộp Lucky Charms anh để ở đó, cùng với khoai tây chiên, bánh quy và những thanh kẹo. Cô theo dõi từ chỗ lò vi sóng khi anh dốc ra một núi ngũ cốc nhiều màu sắc vào trong cái bát ô tô, sau đó bước tới tủ lạnh, nơi anh lôi ra một hộp sữa.

“Là con trai của một bác sĩ, anh có một chế độ ăn sâu không đấy.”

“Khi tôi đang trong kỳ nghỉ, tôi ăn bất cứ thứ gì tôi thích.” Anh tóm lấy một cái thìa, quăng chân qua một cái ghế gần bàn bếp, và ngồi theo kiểu đầu gối đang rộng ra, gót chân trần ngoắc vào thanh ngang ở chân ghế.

Cô đưa mắt ra khỏi đôi chân hẹp và dài đó chỉ để rùng mình trước cái cảnh anh trộn ngũ cốc. “Tôi nấu khá nhiều cháo yến mạch. Anh có muốn ăn một chút thay vì cái đồng hồ lớn kia không?”

“Thông báo cho em hay, đây không phải là đồng hồ lớn. Nó tình cờ là đỉnh cao của một công trình nghiên cứu khoa học kéo dài ròng rã hàng năm trời đây.”

“Có mấy con yêu tinh trong hộp đấy.”

“Anh chàng tí hon dễ thương.” Anh khoa tay về phía cô với cái thìa còn dính đầy sữa. “Em biết phần tuyệt vời nhất của nó là gì không? Kẹo dẻo.”

“Kẹo dẻo?”

“Bất cứ ai nghĩ ra việc thêm vào những cái kẹo dẻo xinh xắn này chắc hẳn phải là một anh chàng thông minh. Tôi đã phải viết vào hợp đồng của mình là đội Stars phải luôn có Lucky Charms trên bàn ăn ở trại huấn luyện chỉ để cho tôi thôi.”

“Thật là thú vị. Tôi đang nói chuyện với người tốt nghiệp loại xuất sắc, và tôi có thể thề là tôi đang đối diện với một kẻ hoàn toàn ngu ngốc.”

“Điều mà tôi đang băn khoăn là... Đã ngon như Lucky Charms rồi, có lẽ các hãng ngũ cốc khác đang đợi để phát minh ra một loại ngũ cốc khác chắc còn ngon hơn.” Anh xúc thêm một thìa nữa. “Đó là điều tôi sẽ làm nếu tôi có được bộ não vĩ đại như em, Giáo sư. Thay vì làm rối xung quanh lên với mấy hạt sơ cấp, tôi sẽ xuất hiện với món ngũ cốc dành cho bữa sáng ngon nhất thế giới. Bây giờ, tôi biết đó không phải là chuyện dễ. Họ đã thêm vào chocolate và và sprinkles và bơ đậu phộng, chưa kể đến tất cả những cái kẹo dẻo màu sắc khác nhau đó, nhưng hãy thử trả lời tôi điều này—Đã có ai nghĩ về M&Ms chưa? Không, ma’am, họ chưa hề. Chưa ai đủ thông minh để tìm ra có một thị trường rộng lớn cho M&Ms trong ngũ cốc

dành cho bữa sáng.”

Cô mãi mê nhìn anh ăn. Anh ngồi đó cạnh bàn bếp-chân trần, vòng ngực trần trung bày qua cái áo sơ mi không cài khuy, cơ bắp cuộn cuộn như thép lỏng mỗi khi anh chuyển động. Một bức tranh huy hoàng của một kẻ ngốc. Ngoại trừ kẻ ngốc có hạng này thông minh như cáo già ấy.

Cô đổ cháo vào đây bát rồi mang nó đến bàn bếp cùng với một cái thìa. “Đậu phộng hay ăn không?”

Anh nghĩ một chút. “Có thể sẽ phải trả giá nếu võ đoán. Tôi sẽ chọn ăn không.”

“Lựa chọn thông minh đấy.” Cô rót sữa ra cho mình và ngồi xuống cạnh anh.

Anh liếc sang chỗ cô. “Em thật sự định ăn nó à?”

“Tất nhiên rồi. Đây là ý định của chúa về ngũ cốc đấy.”

Anh vươn tới mà không cần mời và xúc một thìa đầy cháo yếm mạch bao gồm tất cả chỗ đường nâu đang tan chảy ở giữa bát.

“Không tệ.”

“Anh xúc hết chỗ đường nâu của tôi rồi!”

“Nhưng em biết cái gì sẽ ngon nhất khi ăn kèm với nó không?”

“Để cho tôi nghĩ nhé... M&Ms?”

“Em quả là một cô nàng thông minh.” Anh nhắc hộp Lucky Charms lên và rắc một chút ngũ cốc lên trên cháo yếm mạch của cô. “Chỗ này là tôi đền bù cho chỗ bị tôi chén mất.”

“Gee, cảm ơn.”

“Tôi thật sự rất thích kẹo dẻo.”

“Anh nói thể thôi.” Cô đẩy hộp Lucky Charms sang một bên và xúc thêm một thìa nữa. “Anh biết, phải không, rằng ngũ cốc như thế chỉ dành cho trẻ con thôi?”

“Vậy thì tôi đoán tôi vẫn là trẻ con trong tim.”

Điều duy nhất về anh nhắc nhở cô về một đứa trẻ là quan điểm thiếu chín chắn của anh về phụ nữ. Đó có phải là thứ giữ anh không về nhà cho đến tận ba giờ sáng? Chọn lựa mấy cô nàng trẻ trung?

Cô thấy mình không việc gì phải chịu đựng tình trạng mập mờ này lâu hơn nữa. “Anh đã ở đâu tối hôm qua?”

“Kiểm tra tôi hả?”

“Không. Tôi chỉ ngủ không ngon thôi, và tôi nghe thấy anh về trễ. Tất cả chi có thể.”

“Chuyện tôi ở đâu không phải là việc của em.”

“Nó có đấy nếu anh ở bên một người đàn bà khác.”

“Đó là điều em nghĩ hả?” Tia nhìn của anh dạo chơi trên khắp người cô theo cái cách cô chỉ có thể giải thích là hành động của một cuộc chiến tâm lý. Cô đang mặc một cái áo phong đồ với phương trình của Maxwell được in trên đó, mặc dù phần cuối của phương trình biến mất trong cái cặp quần nơi cô nhét đuôi áo vào. Ánh mắt anh nấn ná trên hông cô, bộ phận mà chắc chắn không thanh mảnh như những cái hông mà anh đã quen nhìn thấy trên mấy cô nàng của anh. Tuy nhiên cô vẫn tin bằng cả trái tim vào thực tế rằng anh không nhìn nó với vẻ chỉ trích một tí nào.

“Nó chỉ suýt qua đầu tôi thôi.” Cô đẩy bát cháo yếm mạch ra và xem xét anh. “Tôi chỉ muốn biết luật lệ ở đây là gì. Chúng ta chưa hề nói về chuyện này, và tôi nghĩ chúng ta nên. Chúng ta có thể tự do ngủ với người khác trong khi chúng ta đang kết hôn hay không?”

Lông mày anh dựng ngược lên. “Chúng ta? Cái gì mà chúng ta chứ?”

Cô giữ cho vẻ mặt mình ngậy ra một cách cẩn trọng. “Xin lỗi. Tôi không theo kịp anh.”

Anh luồn một tay qua mái tóc mình. Nó đã dài hơn một chút so với vài tuần trước, và rẽ ngôi về một phía. “Chúng ta đã kết hôn rồi,” anh nói một cách cộc cằn. “Chuyện là thế đấy.”

“Thế đấy cái gì?”

“Đấy!”

“Ummm.”

“Em là phụ nữ có chồng rồi, thêm vào đó lại đang mang thai nữa, trong trường hợp em quên mất.”

“Và anh là đàn ông có vợ rồi.” Cô dừng lại. “Trong trường hợp anh quên.”

“Chính xác.”

“Vậy thì nó có nghĩa là chúng ta được lộn xộn với người khác trong khi đang cưới nhau hay là không đấy?”

“Có nghĩa là chúng ta không!”

Cô cố che đậy sự nhẹ nhõm khi nhóm dậy khỏi ghế. “Okay. Không lộn xộn linh tinh, nhưng chúng ta vẫn có thể say sưa chè chén đến tận khuya lác khuya lơ mà không cần phải giải thích hay xin lỗi, đúng không?”

Cô theo dõi anh nghiền ngẫm điều cô vừa nói và tự hỏi anh sẽ làm méo sự việc bằng cách nào. Cô hoàn toàn không ngạc nhiên khi anh thậm chí còn không buồn thử. “Tôi có thể chè chén. Còn em thì không.”

“Tôi hiểu rồi.” Cô nhặt bát cháo yếm mạch lên và mang nó tới bồn rửa. Cô có thể cảm thấy anh đang đợi

cô xé toạc nó ra khỏi anh, và cô hiểu anh rõ đủ để nghi ngờ anh đang thích thú trước thử thách bảo vệ một vấn đề mà anh biết rất rõ rằng không thể bảo vệ được. “Well, Tôi cho rằng theo quan điểm của anh đó là sự logic duy nhất.”

“Thế ư?”

“Tất nhiên rồi.” Cô tặng anh một nụ cười mềm như lụa. “Anh còn có thể làm cách nào khác để khiến cả thế giới này tin rằng anh vẫn đang hai mươi một chứ?”

***

Tối thứ tư, cô dành thời gian để ăn mặc cho buổi hẹn hò bí ẩn mà cô cuối cùng cũng đồng ý tiến hành, dù khá là nghi ngại. Cô tắm, xoa phấn, bôi nước hoa. Sau đó cô tự xấu hổ với bản thân vì đã quá chú tâm vào một dịp như thế. Nhưng cô đã có một ngày thật là tuyệt, và thật khó có thể khó chịu với bản thân mình lâu được. Công việc của cô tiến triển rất tốt, và cô cực kỳ hài lòng về cái thực tế là Cal lượn lờ quanh nhà nhiều hơn vào tuần này. Hôm nay anh còn kiểm soát hộ tống cô đi dạo, nói rằng anh sợ là cô quá bận tâm vào việc giải mấy cái công thức chết tiệt đến nỗi có thể đi lạc mất.

Cô không thích phải thú nhận cô thích có anh lượn lờ xung quanh đến nhường nào. Cô chưa bao giờ gặp ai khiến cô cười phá lên như anh, trong khi trí óc thông minh của anh luôn giữ cô luôn phải căng ra trả miếng. Thật là mỉa mai khi chính sự thông minh đã khiến anh thật cuốn hút đối với cô, nó cũng là ngọn nguồn của sự lo lắng lớn nhất của cô.

Cô đẩy cái suy nghĩ về tương lai không hạnh phúc của con cô sang một bên và nghĩ về cái xe Ford Escort đồ mòm vẹt vừa được đưa tới vài giờ trước đây và đang được giấu kín đằng sau một túp lều cũ ở một góc thật xa trong mảnh đất này. Mua một cái ô tô đã qua sử dụng bằng điện thoại có lẽ chẳng phải là một thói quen khôn ngoan, nhưng cô vẫn rất thoải mái với việc mua bán của mình. Đúng, cái ô tô đó quả là chẳng đáng để liếc mắt tới với cửa xe thì lỗi lổm, cửa kính phía trước thì vỡ, và cực kỳ cần phải sửa sang lại, nhưng nó phù hợp với túi tiền của cô và tất cả những gì cô cần là một phương tiện giao thông vận tải cơ bản để cô có thể đi lại trong một vài tháng tới cho đến khi cô trở lại Chicago và chiếc Saturn hoàn hảo, tuyệt vời đang đợi cô trong ga ra.

Cô cũng không có ý định giấu diếm chiếc xe, nhưng cô biết Cal sẽ nổi giận, và cô muốn tận hưởng buổi tối của mình trước khi thông báo cho anh cái tin tức sự cầm tù của anh dành cho cô đến đây là kết thúc.

Cô mỉm cười khi thay xong quần áo. Cô đã theo hướng dẫn anh về việc mặc quần jean, nhưng thay vì áo hai dây, cô lại chọn một cái áo cánh bằng lụa và một cặp khuyên tai mạ vàng vô giá trị hình bán nguyệt trông thích hợp với mấy cô nàng búp bê của Cal hơn là một nhà vật lý lý thuyết. Cô không thể tìm ra lý do tại sao cô thích chúng đến thế.

Cô mở cái khuy đầu tiên trên áo lụa của mình và theo dõi nó rơi mở ra trưng bày phần đằng ten phía trên của chiếc bra màu đen của cô. Cô nghiên cứu mình, thờ dài, và cài lại khuy áo. Đến lúc này, đôi khuyên tai vô giá trị là sự chuẩn bị táo bạo nhất mà cô dám vươn đến.

Cal bước ra từ phòng giải trí khi cô xuống cầu thang. Anh mặc một chiếc áo phông cũ của đội Star, khoe hết vòm ngực với những cơ bắp tuyệt đẹp và nhét vào một chiếc quần jean bạc màu, xơ xác và chật đến nỗi anh nhìn như trần truồng vậy.

Cái nhìn của anh lang thang trên cô như một dòng chảy lười biếng trong một ngày hè nóng nực. Cô đỏ mặt, sau đó trượt chân trên bậc thang và phải bám chặt vào tay vịn.

“Có gì không ổn à?” Anh hỏi, ngây thơ vô số tội.

Đồ khốn. Anh ta biết rõ là cái gì không ổn mà. Anh ta là một ảo ảnh gọi cảm biết đi, biết nói. “Xin lỗi. Tôi đang mãi nghĩ về học thuyết của Seiberg-Witten. Khá là phức tạp.”

“Tôi cá là thế rồi.” Mắt anh quét khắp người cô theo cái cách khiến cô cảm thấy thời gian cô dành để tân trang không uống phí tí nào. “Không thể tìm thấy cái áo hai dây nào hả?”

“Bọn chúng trong máy giặt hết rồi.”

Anh cười, và khi cô nhìn cái lúm đồng tiền không mong đợi nở ra trên phần má phẳng phía dưới xương gò má của anh, cô tự hỏi cô sẽ phải làm gì với một người đàn ông như thế này đây? Anh cách xa cô đến hàng dặm, anh rất có thể đã đến từ một hệ mặt trời nào khác.

Cô nhận ra cô quên mất áo khoác và quay lại cầu thang để chạy lên lấy nó.

“Đã sợ hãi chạy trốn rồi sao?”

“Tôi cần áo jacket.”

“Mặc cái này đi.” Anh tiến đến tú áo và kéo ra chiếc áo len kéo khoá màu ghi của mình. Cô bước xuống gặp anh, và anh quàng nó quanh vai cô, tay anh nấn ná ở đó trong một khoảnh khắc. Cô ngửi thấy mùi gỗ thông đậm, mùi xà phòng và một mùi gì đó không nhầm lẫn được của Cal Bonner, một vết nhỏ xíu đầy say sưa của ngày hiếm.

Nếp gấp mềm mại của cái áo chạm vào hông cô. Cô nhìn xuống và ước cô là một trong những người phụ nữ trông dễ thương trong quần áo đàn ông, nhưng cô nghi ngờ rằng mình chỉ trông vừa lùn vừa béo. Tuy nhiên, anh hình như không tìm thấy có gì không ổn với cô vì thế cô giữ nó trong tim mình.

Anh để chiếc Jeep ở sân để xe, như mọi khi, anh mở cửa xe cho cô. Khi anh khởi động xe, lái ra đường lái xe đến đến đường cao tốc, cô nhận ra cô đang lo lắng, và ước anh nói điều gì đó để phá vỡ sự căng thẳng, nhưng anh dường như chỉ quan tâm đến việc lái xe.

Họ phóng qua thị trấn, nơi những cửa hàng đóng cửa vì buổi đêm, cùng với quán Petticoat Junction Cafe. Cuối một con phố, cô nhìn thấy một toà nhà sáng trưng ánh đèn với vô số ô tô đậu phía ngoài. Cô suy luận ra đó là Mountaineer.

Họ ra đến rìa của thị trấn và lái xe vòng đến Heartache Mountain. Ngay khi cô quyết định anh đang đưa cô đến nhà Annie, anh lái xe chậm lại và vòng vào một con đường mòn rải sỏi gỗ ghè. Ánh đèn pha chiếu sáng một toà nhà xiêu vẹo không lớn hơn một cái nhà giam nằm ngay sau một sợi xích lớn vắt ngang đường.

“Chúng ta ở đâu đây?”

“Tự em nhìn đi.” Anh dừng xe lại, kéo ra một cái đèn pin từ dưới ghế ngồi. Sau khi anh hạ kính chắn gió xuống, anh chiếu đèn ra bên ngoài.

Cô ngó đầu ra và nhìn thấy một bảng hiệu Starburst được làm từ những bóng đèn màu đã bị vỡ, bức vẽ màu tía tróc lở với hàng chữ Pride of Carolina. “Đây là nơi anh đưa tôi đến trong buổi hẹn hò của chúng ta?”

“Em nói em chưa bao giờ có một buổi hẹn hò tại rạp chiếu phim trong ô tô khi em còn là thiếu niên. Tôi đang đền bù cho em đây.”

Anh toe toét trước về mặt chết điếng không nói được tiếng nào của cô, gạt nút tắt đèn pin, leo ra khỏi xe để tháo sợi xích sắt cấm đường. Khi anh quay trở lại, anh lái xe về phía trước, khiến cô bị xóc khi ô tô đâm phải mấy cái ổ gà.

“Buổi hẹn hò đầu tiên của tôi với một triệu phú,” cô cầu nhàu, “và đây là những gì mà tôi có được.”

“Đừng có làm tôi tổn thương bằng cách nói là em đã xem bộ phim này rồi đấy nhé.”

Cô mỉm cười và nắm lấy tay mở cửa để khỏi bị va vào nó. Mặc kệ những lời cảnh nhắc của cô, cô không hoàn toàn không hài lòng với cái ý tưởng được ở một mình với anh trong một rạp chiếu phim trong xe hoang phế thế này. Nó là vì lợi ích của con cô, cô tự nói với bản thân, nếu cô và Cal hiểu nhau nhiều hơn.

Đèn pha của chiếc Jeep quét qua một nơi vắng vẻ, trông giống như phong cảnh trong một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng kỳ quái với những ngọn núi đồng tâm và những hàng nối tiếp hàng những chiếc loa kim loại đối diện nhau. Chiếc xe trông tránh khi anh hướng về rìa bãi chiếu phim và cô tóm chặt cái bảng đồng hồ bằng một tay trong khi tay kia đặt lên bụng một cách đầy bản năng

Anh liếc sang. “Đánh thức cậu nhóc tí hon dậy hả?”

Đây là lần đầu tiên anh công nhận tình trạng bầu bí của cô với một thái độ khác hơn là thù địch. Cô cảm thấy như thể một bông hoa chậm chậm nở ra bên trong mình và cô mỉm cười.

Anh rẽ vào hàng cuối cùng. “Cậu nhóc có thể ngủ lại chỉ trong vài phút nữa thôi. Đây là nếu cậu ta không bận giải mấy cái phương trình.”

“Anh sẽ không thấy buồn cười khi cô bé bắt đầu phân loại Cheerios của nó thành bộ của mười trong khi những đứa trẻ khác vẫn đang chệch chạy không chịu ăn.” (*Cheerios: tên một loại ngũ cốc dùng cho bữa sáng.*)

“Tôi thì em là người phụ nữ hay lo xa nhất mà tôi đã từng gặp. Em hành động như thể thông minh là tham họa tệ hại nhất trên thế giới này không bằng ấy. Cậu nhóc sẽ ổn thôi. Chỉ cần nhìn vào tôi đây này. Thông minh có làm phiền tôi tẹo nào đâu.”

“Đây là bởi vì anh giữ sự thông minh của mình dưới mấy cái ổ khoá.”

“Well, vậy thì khoá sự thông minh của em lại đi để chúng ta có thể thưởng thức bộ phim chết tiệt này.”

Cô chẳng có thể nói gì nhiều về chuyện đó nên cô không thử.

Anh lái xe đến trung tâm của hàng cuối cùng, ngay trước cái hàng rào dựng bằng sợi xích sắt vắt ngang, và lùi vào một chỗ trống để bánh xe trước được nâng lên bởi một mô đất. Anh chọn một cái loa, mang nó vào trong xe, đặt nó lên trên vô lăng, sau đó đóng cửa sổ lại để ngăn không cho không khí lạnh buổi đêm tràn vào. Cô kim lại không đề cập đến việc cái loa không có dây.

Anh tắt đèn pha và động cơ đi, khiến họ chìm trong bóng tối chỉ được giảm bớt bởi vành trăng khuyết bàng bạc. Cô hướng sự chú ý của mình lên màn hình phía xa, bị chia đôi bởi một dải ánh trắng. “Chúng ta đáng lẽ phải đến đây sớm hơn để có được chỗ ngồi tốt.”

“Hàng ghế cuối là chỗ tốt nhất đấy.”

“Sao lại thế?”

“Không có cậu nhóc nào nhìn qua cửa kính. Tôi thích riêng tư khi vui về.”

Cô nuốt xuống một cách khó nhọc. “Anh đưa tôi đến đây để vui về à?”

“Có về thế.”

“Oh.”

“Em có vấn đề với chuyện đó hả?” Mặt trắng trợt vào phía sau một đám mây, bỏ họ lại trong bóng tối. Anh bật một ngọn đèn nhỏ phía trước, và cô nhìn thấy khoe miệng anh khê nhếch lên, khiến anh trông giống hết một bức tranh mẫu mực về một người đàn ông tự mãn. Anh vặn người về phía ghé sau, với xuống, và quay lại với một túi to bóng ngô mua ở cửa hàng.

Não cô nhá lên những tín hiệu cảnh báo với tốc độ ánh sáng, nhưng cô đang không có tâm trạng để nghe. Cô muốn được tán tỉnh, và anh đang làm điều đó dù anh có chọn một cách thật riêng biệt để tiến hành. Dù anh có nói thế nào đi chăng nữa, cô không nghĩ là anh vẫn còn ghét cô vì anh cười thật nhiều mỗi khi họ ở bên nhau.

Anh ta cũng khôn như cáo nữa, cô tự nhắc nhở bản thân, và anh cũng không bí mật gì chuyện anh khao khát cô. Vì mặt mã đạo đức của anh có vẻ chính xác như thể được in ra, ít ra trong vài tháng tới, anh hoặc là sẽ quyến rũ cô, hoặc là sẽ bỏ cuộc. Cô muốn tin rằng anh sẽ theo đuổi cô ngay cả khi họ lâm vào tình trạng không thể nào tiến triển được, nhưng cô không thể tin tưởng nhiều vào nó được. Có lẽ cô sẽ dàn xếp một sự thoả hiệp.

“Tôi không có vấn đề gì với điều đó chừng nào anh vẫn còn hiểu rằng tôi không đi tới bên trong buổi hẹn đầu tiên.”

Anh mở túi ra, vốc một vốc đầy bóng ngô. “Tôi tôn trọng em vì điều đó. Tất nhiên, có thể chúng ta nên thảo luận xem em đã tính toán chính xác đến nhường nào khi chúng ta hẹn hò lần đầu tiên. Hình như tôi nhớ có một món quà sinh nhật bất ngờ...”

“Cal...”

Anh tống chỗ bóng ngô vào miệng. “Có bia và nước hoa quả trong thùng lạnh ở ghé sau. Liệu em có thể với xuống lấy nó không?”

Cô quay xuống và nhìn thấy một thùng lạnh nhỏ hiệu Styrofoam yên vị trên băng ghé. Cô quỳ gối, với ra sau chỉ để thấy mình bị nhắc lên, nhẹ nhàng nhưng rất mạnh mẽ. Khi cô vụng về trườn về cái ghé phía sau để tự giữ thăng bằng, cô nghe thấy một tiếng tặc lưỡi khe khẽ đầy hiểm ác.

“Ý kiến hay đấy, em yêu. Tôi sẽ xuống đó với em ngay lập tức.”

Trước khi cô có thể phản ứng, anh đã leo qua cửa trước, mở cửa sau, và yên vị ngay cạnh cô.

“Jeez...” Cô vuốt thẳng áo. “Mấy ông bố chắc phải khoá con gái họ lại mỗi khi họ nhìn thấy anh đi đến.”

“Tôi không phát triển những bước tiến vượt bậc của mình cho đến khi tôi học đại học.”

“Sao anh không im lặng và xem phim đi.”

“Đưa tôi một lon bia trước đã.”

Cô làm như anh bảo, cầm lấy một lon nước táo cho mình và từ chối bóng ngô. Anh nhắm nháp lon bia của mình, cô nhắm nháp lon nước hoa quả của cô. Cả hai bọn họ đều ngả đầu vào thành ghé trong sự im lặng thân thiện, với ngọn đèn tròn toả sáng phía trên.

Anh duỗi tay trên thành ghé phía sau cô. “Bộ phim này khiến tôi bị khuấy động.”

Trái tim cô thui một phát đáng ngờ trong lồng ngực. “Phần nào? Khi Maria hát về núi đồi trở nên sống động với âm nhạc? Hay là đoạn lũ trẻ hát đồ rê mí?”

Một nụ cười nham nhở lướt qua đôi môi khô cứng đó. “Đúng là Maria. Em sẽ phải tự hỏi cô ấy mặc gì dưới cái tạp dề đấy.”

Cuộc thảo luận này chắc chắn đang trở nên nguy hiểm. Cô không thể nhớ đã bao giờ cảm thấy hoang mang, bối rối hơn và ít tin tưởng vào bản thân mình hơn. Cô quyết định câu giờ bằng cách thay đổi chủ đề. “Anh làm gì khi không gặp gỡ những nhà lãnh đạo địa phương?”

Lúc đầu cô không nghĩ là anh sẽ trả lời, nhưng anh nhún vai. “Tôi làm việc tại Y, thăm hỏi bạn bè, quan tâm đến việc này việc khác. Hôm nay tôi dành vài giờ ở phòng khám của bố. Ông thích khi tôi lượn lờ xung quanh.” Anh cau mày.

“Có chuyện gì không ổn à?”

“Không hẳn là thế. Tôi không biết. Tôi đoán vấn đề giữa bố và mẹ nghiêm trọng hơn là tôi nghĩ.” Vết hằn trên trán anh sâu hơn. “Bố nói mẹ sẽ đến ở với Annie một thời gian. Tôi nghĩ bố hàm ý ở qua đêm, nhưng hình như mẹ đã ở đó từ cuối tuần, và hôm nay bố nói với tôi mẹ vẫn không định về nhà.”

“Oh, dear.”

“Tôi không hiểu sao mẹ lại làm những chuyện như thế. Nó thực sự khiến bố rất buồn.” Anh uống cạn lon bia và liếc cô. “Tôi không muốn nói về chuyện đó nữa, thế nên em không phiền nếu phải giữ những câu hỏi đó cho bản thân mình chứ.”

Anh mới là người tình nguyện đưa ra thông tin, nhưng cô không định nhắc nhở anh điều đó.

Anh thui mạnh lon nước trông không về phía màn hình phía xa. “Với cái cách em cứ chuyện phiếm thế

này, tôi không thể nào tập trung vào xem phim được, và Maria đang hát bài hát yêu thích của tôi. Khi thật, nhưng người phụ nữ đó trông rất tuyệt khi khoả thân.”

“Maria không hát khoả thân trong The Sound of Music!”

“Mắt tôi vẫn còn tinh lắm, và cô ấy trần truồng như ngày cô ấy được sinh ra. Em thậm chí còn có thể...”

“Anh nhầm rồi. Người khoả thân là Baron von Trapp. Và anh ta chắc chắn có một thân hình rất ấn tượng.”

“Em gọi đó là ấn tượng hả? Cái gã bé tẹo...”

“Tôi gọi thế đấy.”

“Man-oh-man, nếu em nghĩ đấy là ấn tượng, tôi chắc chắn có thể khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc.”

“Ồ khoác lác.” Cô hoàn toàn điên mất rồi? Cô đang cố tình trêu chọc anh.

“Em, về mặt khác, theo tôi được biết có thể có mấy cái mụn cóc ở trên bụng đấy.”

“Tôi không có mụn cóc ở trên bụng.”

“Là em nói thôi.” Anh lấy lon nước táo ra khỏi tay cô, và quăng nó, cùng với lon bia của anh vào thùng lạnh, cái vật mà anh đã nhắc và chuyển lên ghế trước. “Okay, bây giờ thì em có thể cho tôi thấy.”

“Cho anh thấy cái gì?”

“Tôi đang cực kỳ nghiêm túc ở đây đấy. Nếu em có mụn cóc, cậu nhóc của tôi có thể sẽ kết thúc cùng với nó, và nếu đó là sự thật, tôi cần thời gian để chuẩn bị tư tưởng.”

“Anh là kẻ mất trí đã được kiểm chứng rồi.”

“Chỉ cần kéo khoá quần jeans của em ở chỗ đó xuống một chút. Đủ để cho tôi ngó một cái.”

“Không.”

“Okay, vậy thì tôi đành phải xờ thử vậy.”

Cô phát vào tay anh khi anh vươn tới cái khuy quần. “Tôi nói với anh tôi sẽ vui vẻ với anh! Tôi không nói tôi sẽ để anh kiểm tra thân thể tôi.”

Khi cô nhận ra cô vừa nói cái gì, anh đang cười nham nhở như thể anh vừa mới thắng xổ số vậy. “Đúng rồi, em đã nói em sẽ vui vẻ với tôi. Well, lại đây, em yêu. Cho tôi xem em có gì nào.”

“Tôi sẽ không.”

“Nhát chết.”

“Tôi sẽ không bị như đâu.”

“Em sợ phải vui vẻ với tôi.” Chỉ với một chuyên động, anh đã cởi được cái áo len to kèn càng và quăng nó phủ lên trên thùng lạnh đã bị vứt bỏ. “Sợ rằng em sẽ không thể xoay sở được với tôi hả. Em là con mèo béo đầy sợ sệt.”

“Tôi không phải.”

“Sợ phải cho tôi xem em có những gì. Sợ rằng em sẽ không đo lại được với hàng nghìn phụ nữ trong quá khứ của tôi.”

“Làm gì có đến hàng nghìn phụ nữ trong quá khứ của anh.”

Nụ cười rộng đến mang tai của anh trông giống lão cáo già đến nỗi cô gần như có thể nhìn thấy cái lông gà dính bên mép anh.

Tim cô đập thình thịch vào xương sườn. Cô sợ hãi, khuấy động, và ngạc nhiên cùng một lúc, khiến việc cau mày và làm ra vẻ cáu kính thật khó mà thực hiện. “Oh, được rồi. tôi đoán tôi sẽ vui vẻ với anh. Nhưng giữ tay anh trên người mình ấy.”

“Thật không công bằng vì tôi sẽ để em đặt tay mình lên bất cứ nơi nào em muốn.”

Cả chục địa điểm nhảy ào vào tâm trí cô. “Tôi chắc là tôi không muốn.”

“Tôi cực kỳ nghiêm túc hi vọng là không đúng.” Anh tắt ngọn đèn tròn phía trên họ và đẩy họ vào trong bóng tối dày đặc đến nỗi cô cảm thấy như tất cả những ngôi sao đã bị tắt phụt mất.

Mặt cô dần dần điều chỉnh đủ để thấy được hình dáng anh, nếu không phải là từng đường nét. Anh chạm vào vai cô, và cô cảm thấy anh nhích lại gần. “Có lẽ em cần tôi nhắc em nhớ lại một vài nơi tuyệt vời nhất ở đâu.” Môi anh trượt qua chiếc khuyên tai hình bán nguyệt vô giá trị của cô và đậu vào vùng da nhạy cảm bên dưới. “Chỗ này, là một ví dụ, là một vùng khởi động rất tuyệt.”

Cô thờ hất ra và tự hỏi sao anh biết cô nhạy cảm ở chỗ đó. “Nếu anh định nói chuyện suốt trong việc này, anh có thể ít nhất là nói ain't một vài lần để tôi có thể mơ mộng viễn vông được không?”

Môi anh khẽ kéo dài tai cô, chỗ ngay cạnh cái khuyên mạ vàng, khuấy tay anh va mạnh vào cửa xe. “Kể em mơ mộng về có tuyệt vời hơn tôi không?”

“Well...” Cô đấu tranh để nói khi da cô nổi đầy gai gà. “Có một nhà vật lý học rất đào hoa thường được gọi là kẻ săn hạt sơ cấp ở Fermilabs...”

“Tôi nghi ngờ anh ta nói ain't.” Anh chơi đùa với khoé môi cô. “Em đáng lẽ phải cho tôi thấy em có gì. Cho đến giờ tôi đang làm hết mọi việc ở đây.”

Cô đánh mất luôn những kiềm nén cuối cùng và ngẩng đầu lên đủ để môi cô gặp anh. Sự kết nối khiến cô choáng váng đến nỗi cô quên hết về trò chơi họ đang tiến hành và khi nụ hôn của họ sâu hơn, cô buông thả bản thân mình trong sự thoải mái gợi tình. Cô ném thấy vị bia và bông ngô và một thứ gì đó nguy hiểm khiến cô nhớ đến sấm chớp.

“Em là cô nàng đáng bị kết tội nhất,” anh thì thầm.

Cô hôn anh lần nữa. Anh kéo đuôi áo cô ra, và bàn tay to lớn, mạnh mẽ, đầy sở hữu của anh trượt vào làn da bên dưới nó. Ngón tay cái của anh lần theo dấu sống lưng nhỏ nhắn của cô cho đến khi chúng chạm đến cái bra của cô, sau đó anh thì thầm trên đôi môi mở rộng của cô. “Chúng ta phải cởi nó ra, Rosebud.”

Cô thậm chí còn không nghĩ đến việc phản đối. Khi cô thường thức sự xâm lược ngọt ngào của lưỡi anh, anh nhanh chóng làm việc với những cái khuy trên áo cô, mặc kệ cái thực tế bóng tối khiến anh không thể nhìn thấy chính xác anh đang làm cái gì, sau đó anh tháo cái móc trước trên cái bra của cô. Những chuyển động của anh đi kèm với những tiếng bump, thịch mạnh khi anh va mạnh vào hết chỗ này đến chỗ khác của chiếc xe.

Anh cúi xuống để nhận lấy cô trong miệng anh. Núm vú trở nên nhạy cảm hơn vì mang thai, và khi anh bắt đầu mút, cô cong người lên và luôn những ngón tay mình vào tóc anh. Sự nhức nhối từ việc anh mút nhẹ khiến cô muốn hét lên với anh dừng lại và cầu xin anh dừng dừng.

Cô biết cô phải chạm vào anh như anh đang chạm vào cô, và cô kéo áo phông của anh lên. Không khí trong xe chợt trở nên nóng và ẩm ướt, lớp vải cotton mềm mại chợt trở nên ướt át dưới tay cô. Vai cô va mạnh vào cửa kính, cô cảm thấy hơi ẩm đọng lại trên nó thấm ướt qua lớp áo của cô.

Anh giúp cô cởi chiếc áo phông của anh ra, sau đó chuyển sự chú ý của anh vào chiếc quần jean của cô. Anh ném giày của cô lên ghế trước, sau đó kéo mạnh lớp vải bông chéo trong khi cô khám phá những đường nét của vòm ngực trần của anh.

Cô bật ra một tiếng oof đầy ngạc nhiên khi anh giật phắt chiếc quần jean của cô ra và bộ mông trần của cô tiếp xúc với lớp nệm ghế lạnh ngắt. Con sóc khiến cô choáng váng và đột nhiên mọi thứ dường như diễn ra quá nhanh. Cô cần phải cân đo đong đếm cái thực tế này, xem xét những lựa chọn của cô. “Tôi không... Tôi...”

“Yên nào.” Tiếng thì thầm khàn đặc của anh tràn đầy không gian ướt át khi anh nâng đùi của cô lên và tách chúng rộng ra. Cô nghe một tiếng chửi thề khe khẽ.

“Tối quá,” anh lầm bầm. “Tôi vẫn không nhìn thấy em.”

Cô vuốt dọc theo những cơ bắp ở ngực anh và lần ngón tay cô dọc theo đầu ti anh. “Tiếp tục bằng xúc giác đi,” cô thì thầm.

Anh làm còn tuyệt hơn thế. Anh tiếp tục bằng vị giác, và cô nghĩ cô sẽ chết vì niềm khoái lạc cô chỉ mới mơ tới nhưng chưa bao giờ được trải qua.

“Anh không...” Cô thở hắt ra. “Anh không phải làm thế.”

Tiếng cười lục khục của anh không hẳn là vững vàng, và cô rên lên một tiếng khi hơi thở thì thầm nóng hổi của anh rơi xuống trên cô. “Chú tâm vào công việc của em đi.”

Một lần nữa đầu anh lại cúi xuống, và cô cảm thấy như thể mọi phần của cô đang tan chảy ra. Cô va mạnh khuỷu tay vào cánh cửa sổ động nước khi cô bầu chặt vào bờ vai trần ẩm ướt của anh. Anh chửi thề và va mạnh vào ghế ngồi khi điều chỉnh lại trọng lượng, nhưng tất cả chúng đều không thành vấn đề.

Nó thật quá tuyệt vời, quá kỳ diệu. Cô như đang lên cao, bay theo đường xoắn ốc, nhưng ngay khi cô cảm thấy bản thân mình sắp trượt qua ngưỡng, thì anh lùi lại. “Oh, không, em không. Không nếu không có tôi.”

Cô nằm đó, mở rộng và yếu đuối trước anh. Hơi thở anh trở nên nhanh và nặng nề. “Chúa ơi, đây là một ý tưởng ngu ngốc. Chúng ta nên làm chuyện này trong phòng ngủ nơi chúng ta có thể nhìn thấy nhau, nhưng tôi không đợi lâu được thế. Tôi cần em bây giờ.”

Cô với tới khoá quần anh, cảm thấy anh đã cứng và dầy lên rồi. Hơi thở của anh chuyển thành một tiếng rít khi cô nhân nhả kéo khoá xuống và khám phá cho đến khi sự kiềm chế của anh vỡ tan với một tiếng rên khàn khàn. “Không nữa, Rosebud. Tôi không chịu được nữa.”

“Đồ nhút nhát.” Cô cúi đầu xuống ngực anh và liếm một đường dài đặc biệt theo cách của riêng mình.

Anh tạo ra một âm thanh nghe như thể một nửa là tiếng cười lục khục, một nửa là tiếng rên. Cùng lúc đó, anh ngả ra sau và nhắc cô lên để cô có thể ngồi dạng ra trên anh. Cô đã cởi toàn bộ quần áo ngoại trừ cái áo cánh vẫn còn mặc mở tung đến tận vai cô. Anh mới chỉ cởi mỗi cái áo phông. Mặc dù cô đã cởi anh ra khỏi quần jean của anh, không gian quá chật hẹp để cô có thể hoàn toàn cởi chúng ra. Tuy nhiên ngực anh để trần ra, trần trụi như mông của cô vậy, và cô nhấm nháp anh với miệng mình.

Anh thốt ra một tiếng rên kỳ lạ, nhưng cô cực kỳ yêu thích vị trí của mình và không hề động lòng chặc ắn một tí nào hết. Mặc dù chân cô bị chèn một cách vụng về vào lưng ghế trước, cô không để nó ngăn cản mình hôn anh bất cứ nơi nào và bất cứ cách nào cô muốn.

Trong khi bóng tối ngăn cản thị giác của cô, những giác quan khác dường như nhạy bén hơn, và cô cho

rằng từ những cái vuốt ve, nếm nấp, và sự mơn chớn thật sâu và đầy thân mật, chúng cũng như vậy đối với anh.

Một sợi ánh trắng mỏng như một dòng suối le lói chảy qua cửa kính đầy nước và mồ hôi từ cơ thể của họ ẩm ướt dưới lòng bàn tay cô. Anh khum bộ móng trần của cô trong đôi tay to lớn và nâng cô lên. “Bây giờ, em yêu. Bây giờ.”

Cô rên rỉ khi anh hướng dẫn cô xuống trên anh, nhưng cơ thể cô chấp nhận anh mà không hỏi han gì hết. Cô thốt ra một âm thanh thốn thức và áp ngực cô vào miệng anh. Anh vuốt ve cô với môi, răng và lưỡi cho đến khi cô phải lùi lại và di chuyển trên anh trước khi cô phát điên lên.

Ngay cả khi anh túm chặt lấy hông cô, anh cũng không cố gắng ép cô vào nhịp điệu của anh mà để cô tìm lấy nhịp điệu của riêng mình. Cô nâng lên và hạ xuống bên trên anh, chà sát núm vú vào vùng lông mềm mại trên ngực anh và đáp trả nụ hôn thật sâu, như muốn nuốt chửng lấy cô của anh. Cô cảm thấy thật mạnh mẽ và chắc chắn khi cô gặp niềm đam mê của anh. Đợt sóng này đổ ập lên đợt sóng khác cho đến khi thực tế bị cuốn trôi đi và cô cảm thấy như thể mình bị ném mạnh vào máy siêu gia tốc hạt, bay vượt tốc độ ánh sáng qua một đường hầm hướng tới một nơi mọi thứ vỡ vụn ra.

Và rồi cô hét lên khi tất cả những phân tử ấy hợp thành cô, người vừa mới vỡ vụn ra: nguyên tử bị phân tách, hạt nhân tách rời, mọi thứ vỡ vụn, tiêu tan, và cuối cùng để lại cô trọn vẹn như cô vẫn từng.

Anh cứng lên với tiếng hét của cô. Răng anh chìm vào một bên cổ cô, không đủ để khiến cô bị đau, nhưng đủ để giữ chặt cô khi anh phóng bản thân mình vào sâu thẳm trong cô. Trong một phần triệu giây cô cảm thấy anh hoàn toàn không có khả năng phòng vệ và cô nghiêng về phía trước, bảo vệ anh cho đến khi anh tìm lại được sự thoải mái của mình.

Tim họ như đập cùng một nhịp, trái tim này như áp chặt vào trái tim kia. Cô khẽ đặt môi trên tóc anh.

Cuối cùng khi anh cũng chuyển động bên dưới cô, tay anh khẽ động đậy, chân khẽ dịch chuyển. Chỉ khi đó cô mới dần dần nhận thức được sự căng cứng ở cặp đùi đang dang rộng của cô, sự đau nhức ở bắp chân cô. Không khí bên trong xe đặc quánh lại đến nỗi thật khó mà hít thở được một hơi, nhưng cô không muốn chuyển động. Sự thân mật này thật quý giá đối với cô.

“Tôi sẽ làm gì với em đây?” anh thì thầm trên ngực cô.

Anh có thể thử yêu em.

Ý nghĩ không lời ấy khiến cô chao đảo, sau đó tràn đầy cô với yếu đuối. Đây là con đường huỷ diệt mà tiềm thức cô đang dần bước vào? Cô muốn anh yêu cô? Cô đã trở thành kẻ không thực tế từ khi nào vậy? Điều gì khiến cô nuôi dưỡng, thậm chí là tưởng tượng rằng người đàn ông không muốn bất kỳ sự ràng buộc nào này có thể yêu cô, đặc biệt khi mà không ai đã từng có thể yêu?

“Đưa tôi về nhà,” cô nói về mạnh mẽ. “Chuyện đó khá là dễ chịu, nhưng tôi có rất nhiều việc phải làm ngày mai, và tôi cần nghỉ ngơi.”

“Khá dễ chịu?”

Nó đã như thể trái đất vỡ vụn ra nhưng cô không thể thú nhận điều đó với anh cũng như không thể giải thích tại sao việc họ cùng nhau lên đỉnh lại cho cô một cách nhìn nhận mới về sự va chạm của hạt hạ nguyên tử tốc độ cao.

Chúa ơi. Sao cô lại nghĩ đến điều đó lúc này chứ? Mọi thứ mọi người nói về cô đều đúng. Cô hoàn toàn là một kẻ lập dị.

Cô với lấy quần áo của mình. Quần lót của cô đã lạc mất ở nơi nào đó trong bóng tối, vì thế cô mặc quần jeans mà không có nó, kéo nó phủ lên sự ẩm ướt của cô.

Anh quăng cánh cửa bật mở, và khi cái bóng đèn tròn nhá lên, cô kéo vội hai vạt áo vào ngực. Anh liếc xuống cô khi khéo khoá quần jeans. “Em cũng không tệ, Giáo sư, đối với một kẻ không có nhiều thời gian để chơi đùa.”

Sự xa cách vô tình của anh quan trọng với cô đến nỗi cô muốn oà khóc. Đồ ngốc! Nhưng cô mong đợi gì chứ? Cô nghĩ anh sẽ quỳ xuống bày tỏ tình yêu bất tử của anh dành cho cô chỉ đơn giản bởi vì cô cuối cùng cũng tặng anh thứ mà anh chắc chắn phải biết anh sẽ đạt được?

Họ lái xe về nhà trong im lặng. Anh vào nhà cùng cô, cô cảm thấy tia nhìn của anh khi cô leo lên cầu thang về phòng.

Cô ngáp ngừng, sau đó nhìn xuống khi anh dõi theo cô từ phòng giải trí phía dưới. “Cảm ơn vì một buổi tối rất đáng yêu.”

Cô muốn mình nghe thật mạnh mẽ, nhưng những từ ngữ của cô lại đầy vẻ khao khát. Cô không muốn mọi thứ kết thúc theo cách này. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô chia tay ra và mời anh vào giường với cô? Ý nghĩ đó khiến cô lạnh buốt. Đó là cách duy nhất cô có thể giữ anh ở bên mình?

Anh thả người dựa vào cánh cửa trước và trông thật buồn chán. “Yeah, nó thật tuyệt.”

Anh không thể tìm được cách nào rõ ràng hơn để nói với cô rằng anh đã xong việc với cô rồi. Với một người đàn ông như Cal Bonner, cô nhận ra, cuộc chơi là mọi thứ, và một khi nó kết thúc, anh cũng mất luôn hứng thú. Tồn thương và giận dữ, cô quay đi và hướng về phía phòng mình.

Một lát sau, cô nghe tiếng anh lái xe đi.

Chương 13

Dễ chịu! Cô ta nói nó *dễ chịu!* Cal ngồi tại chiếc bàn yêu thích của anh trong một góc của Mountaineer và ù ê. Mọi khi sẽ chẳng có cái ghế trống nào xung quanh anh, nhưng hôm nay hình như mọi người đều nhận ra anh là một gã khổng lồ bản tính, và họ đều tránh thật xa.

Dù cô có dễ dàng xua đuổi những gì xảy ra giữa họ đến thế nào, anh biết Giáo sư Rosebud chưa bao giờ có một người tình tuyệt vời hơn tối nay. Không hề có mấy thứ vờ vẩn, vô ý nghĩa họ đã trải qua trước đây, như kiểu cô đẩy tay anh ra. Không, thưa ngài. Anh đã đặt tay khắp nơi trên người cô, và cô thậm chí còn không thốt ra một lời phản đối nào.

Nhưng điều mà anh không thể nào nuốt trôi được—cái điều nghẹn lại như một quả trứng ngỗng to đùng—là thực tế anh vừa có một trong những cuộc làm tình tuyệt nhất trong đời mình và anh chưa bao giờ cảm thấy không thỏa mãn như vậy cả.

Có lẽ đó là lỗi của anh khi tỏ ra dễ thương. Sao anh không tóm lấy cô ngay tại đó, trong nhà, ẵm cô lên gác và lãng mạn với cô trong giường của anh với tất cả đèn bật sáng và tấm gương lớn ở trên đầu? Anh có thể làm chuyện đó tốt nhất ở đó, không phải là tối nay anh không tuyệt tí nào, nhưng nếu họ ở trên giường, anh có thể nhìn thấy mọi thứ anh muốn nhìn. Thậm chí còn nhìn thấy nhiều gấp đôi.

Anh nhắc nhở bản thân đây là lần thứ ba hai người bọn họ làm chuyện đó, nhưng anh vẫn chẳng tiến gần đến việc nhìn thấy cô khoả thân hơn cái đêm đầu tiên. Nó đang trở thành một nỗi ám ảnh. Nếu anh không tắt ngọn đèn đó đi, bây giờ có phải anh đã nhìn no mắt rồi không, nhưng mặc kệ cái miệng hỗn xược của cô, anh biết cô chỉ đang nhút nhát thôi, và anh muốn cô nhiều đến nỗi anh không thể nghĩ cho ra ngô ra khoai được cái gì nữa. Và bây giờ anh đang phải đối diện với hậu quả đây.

Anh hiểu bản chất tự nhiên của mình rõ đủ để biết được lý do duy nhất anh bắt gặp bản thân mình nghĩ về cô vài nghìn lần mỗi ngày là vì anh vẫn không cảm thấy anh thực sự làm tình với cô. Làm sao anh có thể cảm thấy thế khi anh còn không biết cô trông như thế nào chứ? Một khi anh tìm ra, mọi việc sẽ kết thúc. Thay vì mỗi ngày một mạnh hơn, sự hấp dẫn mà anh cảm nhận về cô sẽ biến mất, và anh sẽ lại là anh trước đây, sẵn sàng rong chơi vào mảnh đất màu mỡ của những cô nàng trẻ trung ướt át với những khuôn mặt không tí vết và tính khí ngọt ngào, mặc dù anh đang nghiêm túc suy xét đến việc nâng cái ngưỡng tuổi nhỏ nhất lên 24, vì anh đã chán cái việc mọi người đều thử câu kéo anh rồi.

Ý nghĩ của anh lại lạc về Giáo sư. Mẹ kiếp, nhưng cô quả thật là một quý cô vui nhộn. Sắc như dao nữa. Những năm qua, anh thường tự mãn mình thông minh hơn hầu hết mọi người, nhưng cái bộ não điện tử sắc bén của cô khiến việc lên qua cô thật chẳng dễ dàng gì. Thay vào đó, cô cực kỳ ăn khớp với anh, cái bộ não nhỏ bé của cô tích tắc hoạt động, phù hợp với anh đến từng chuyển động, từng mỗi nói. Anh có thể cảm thấy cô gần như có thể ngó nghiêng vào mọi góc bụi bặm của bộ não anh và định giá một cách hết sức đúng đắn bất cứ cái gì cô tìm thấy ở đây.

“Hồi tưởng lại ba quả bị chặn anh ném trong trận với đội The Chiefs năm ngoái hả?”

Đầu anh phóng bật lên, và anh thấy mình đang nhìn vào mặt con ác mộng của anh. *Thằng khốn.*

Môi Kevin Tucker cong lên thành một nụ cười tự mãn nhắc nhở Cal rằng thằng nhóc đó không phải dành 30 phút mỗi sáng đứng dưới vòi nước nóng chỉ để giãn gân cốt.

“Cậu làm cái khi gì ở đây?”

“Nghe nói miền quê này rất đẹp, nên tôi quyết định ngó qua một cái. Tôi thuê một trong những toà villa nghỉ mát phía bắc thị trấn. Một chỗ rất tuyệt.”

“Cậu tình cờ chọn Salvation?”

“Điều kỳ lạ nhất phải không. Tôi đã băng qua cột mốc của thành phố trước khi tôi chợt nhận ra anh sống ở đâu. Không thể tin được là tôi lại quên mất điều đó.”

“Yeah, tôi cũng không thể tin được.”

“Có lẽ anh có thể giới thiệu cho tôi một vài danh lam thắng cảnh địa phương.” Kevin quay lại phía quầy bar. “Sam Adams cho tôi. Mang cho Bomber đây thêm một cốc nữa bất kể thứ gì anh ta đang dùng.”

Cal đang uống một cốc soda của quán, nhưng anh hi vọng Shelby giữ mồm giữ miệng về chuyện đó.

Kevin ngồi xuống mà không cần mời, dựa lưng vào ghế. “Tôi vẫn chưa có cơ hội chúc mừng anh về đám cưới. Mọi người đều ngạc nhiên đấy. Anh và cô vợ mới cưới chắc phải cười sái quai hàm vì tôi nhầm cô ấy thành mấy cô nàng đi theo cổ động cái đêm cô ấy đến phòng khách sạn của anh.”

“Oh, yeah, chúng tôi cười chảy cả nước mắt về chuyện đó.”

“Nhà vật lý học. Tôi vẫn không thể tin được. Cô ấy trông không giống với mấy cô nàng cổ động lắm, xét theo tiêu chuẩn của anh, nhưng cô ấy cũng chẳng giống một nhà khoa học tí nào hết.”

“Phải xem mới biết.”

Shelby tự mình mang đồ uống đến và tặng cho Kevin một cái liếc. “Tôi đã xem anh chơi hiệp thứ tư trong trận với đội The 49ers năm ngoái, Mr. Tucker. Anh nhìn thật tuyệt.”

“Tôi là Kevin với em, cá heo. Và cảm ơn nhé. Lão già này dạy tôi mọi thứ tôi biết.”

Cal giận điên lên, anh không thể đấm cho Kevin một trận mà không bị Shelby nhìn thấy. Thời gian dường như là bất tận để cô hoàn thành nốt công việc tán tỉnh với Pretty Boy, nhưng cô cuối cùng cũng để họ lại một mình.

“Thế còn việc quảng mẹ cái đồng phân bò ấy đi, Tucker, và nói cho tôi biết cậu thật sự đang làm gì ở đây.”

“Tôi đã nói với anh rồi. Chỉ là một kỳ nghỉ ngắn thôi. Không gì khác hết.”

Cal nuốt cơn giận của anh xuống, biết rằng anh càng khùng người lên, Tucker càng thoải mái. Bên cạnh đó, anh biết khá rõ tại sao Kevin lại xuất hiện ở Salvation, và anh không thích nó một tẹo nào. Thằng nhóc này đang chơi trò tâm lý. *Anh không thể chạy thoát khỏi tôi đâu, Bonner. Thậm chí là ở trong kỳ nghỉ. Tôi ở đây. Tôi trẻ khoẻ, và tôi đang ở trước mặt anh đấy.*

***

Cal trên đường tới nhà bếp vào 8 giờ sáng hôm sau. Anh đang không trong tâm trạng tốt cho cuộc gặp lúc 9 giờ với Ethan theo lịch với đại diện chính quyền địa phương để ba người bọn họ có thể thảo luận về chương trình y tế dành cho thanh thiếu niên, và anh cũng không trông đợi đến bữa trưa anh đã hẹn với mẹ để cố gắng nói điều hay lẽ phải với bà, nhưng cả hai cuộc hẹn này đều không thể hoãn lại được.

Nhưng anh biết anh không thể đổ lỗi tâm trạng thù địch của mình cho tình trạng thiếu ngủ hay cơ bắp cứng đờ của anh. Chính cô nàng tráo trở mà anh đã cưới là kẻ phải chịu trách nhiệm. Nếu cô ta không khăng khăng đòi vẫn mặc quần áo thì tối qua anh đã ngủ như một đứa bé rồi.

Khi anh bước vào bếp, anh thấy Jane đang ngồi trên ghế đang nhai tóp tép một cái gì đó trông rất giống bột dinh dưỡng với mật ong được dưới phía trên. Trong một khoảnh khắc cái cảnh tượng rất giống một tổ ấm này khiến anh khó mà thở nổi. Đây không phải điều anh muốn! Anh không muốn một ngôi nhà, một cô vợ và một đứa bé đang trên đường vận chuyển đến, đặc biệt là khi Kevin Tucker đang bới lông tìm vết chỉ cách có năm dặm. Anh chưa sẵn sàng cho chuyện này.

Anh chú ý là Giáo sư trông gọn gàng như cô vẫn luôn thế. Cái áo len cao cổ được nhét vào một chiếc quần khaki không quá chật mà cũng không quá rộng, và cô túm tóc lên với một cái băng đô nhỏ màu đồng hồ. Như thường lệ, cô không bận tâm nhiều với việc trang điểm ngoại trừ một vài vệt son môi. Chẳng có cái gì gọi cảm ở vẻ ngoài của cô, vậy tại sao cô lại khiến anh bị hấp dẫn đến thế?

Anh tóm lấy một hộp Lucky Charms mới nguyên trong tủ đựng thức ăn, sau đó nhặt lấy một cái bát và thìa. Anh đặt ụch cái hộp carton sữa xuống bàn bếp mạnh hơn cần thiết và đợi cô tri triết về việc anh đi suốt đêm qua không về. Anh biết nó chẳng có vẻ là một quý ông tí nào, nhưng cô đã làm tổn thương niềm kiêu hãnh trong anh. Bây giờ anh sẽ phải trả giá, và điều cuối cùng anh muốn nghe vào lúc 8 giờ sáng là tiếng hét của một nữ thần báo thù.

Cô nhướn cả hai bên lông mày quá khô gọng kính của mình. “Anh vẫn tiêu thụ 2% sữa?”

“Có gì không ổn với chuyện đó ư?” Anh xé mở hộp ngũ cốc.

“2% không phải là sữa có hàm lượng chất béo thấp đâu, mặc kệ hàng triệu người Mĩ nghĩ gì. Vì động mạch của anh, anh nên chuyển sang loại đã được gạn hết kem ấy, hoặc nếu không giảm xuống ít nhất là 1%.”

“Và em nên thật sự chú tâm vào công việc chết tiệt của em ấy.” Lucky Charms roi lách cách vào bát anh. “Khi tôi muốn em...” Anh dừng lại giữa câu, không thể tin được vào những gì mình đang nhìn thấy.

“Có gì không ổn sao?”

“Em nhìn cái này đi?”

“My goodness.”

Anh nhìn trừng trừng một cách hoài nghi vào một đồng ngũ cốc khô khô. Tất cả kẹo dẻo đều biến mất. Anh nhìn thấy rất nhiều ngũ cốc yến mạch màu be, nhưng không có lấy một mẫu kẹo dẻo nào. Không có lấy một cái cầu vòng nhiều màu sắc, hay một nhánh cỏ ba lá màu xanh, không mặt trăng màu xanh dương, cũng không có móng ngựa màu tía, không có lấy nổi một cái tượng không rõ hình thù màu vàng. Không một mẫu kẹo dẻo hình ẩn sĩ.

“Có lẽ ai đó đã lục lọi cái hộp này,” cô đưa ra lời gợi ý với giọng bình thân như của mấy nhà khoa học.

“Không ai có thể lục lọi nó! Nó vẫn nguyên đai nguyên kiện khi tôi mở mà. Chắc phải có sai sót gì đó từ phía nhà máy sản xuất.”

Anh bật dậy như lò xo khỏi ghế của mình và lao đến tủ đựng thức ăn lấy một hộp khác. Đây là tất cả mọi thứ anh cần để biến một buổi sáng chết tiệt trở nên tệ hại hơn. Anh quảng sạch chỗ ngũ cốc cũ vào thùng rác và xé mở một hộp mới, và đổ nó vào trong bát, nhưng tất cả những gì anh nhìn thấy là bột ngũ cốc yến mạch màu nâu. Không có lấy một cái kẹo dẻo nào.

“Không thể tin được! Tôi sẽ viết thư cho chủ tịch của General Mills! Họ không có nổi một khâu kiểm

tra chất lượng nào ư?”

“Tôi chắc chắn chỉ là chẳng may thôi.”

“Dù có chẳng may hay không chẳng may thì cũng chẳng có gì khác biệt hết. Khi một người mua một hộp Lucky Charms, anh ta đặt vào đó cả một sự kỳ vọng.”

“Anh có muốn tôi làm cho một bát bột dinh dưỡng rất ngon có dưới một ong không? Và có thể là một một cốc sữa gạn kem uống kèm nữa.”

“Tôi không muốn bột dinh dưỡng, và tôi chắc như quý là không muốn sữa gạn kem. Tôi muốn Lucky Charms của tôi!” Anh hiên ngang tiến đến tủ đựng thức ăn và kéo ra ba hộp ngũ cốc còn lại trong đó. “Tôi đ-à-m-b-ả-o với em một trong mấy cái hộp này phải có kẹo dẻo.”

Nhưng không một hộp nào có. Anh mở cả ba hộp ra, và không có lấy nổi một mẫu kẹo dẻo nào ở trong chúng.

Lúc này Giáo sư đã chén xong món bột dinh dưỡng, và đôi mắt màu xanh lục của cô thanh thản như mấy cái kẹo dẻo hình cô ba lá mắt tích. “Có lẽ tôi có thể làm cho anh một chút cháo yến mạch. Hay lúa mì. Tôi tin là tôi có lúa mì.”

Anh giận điên cuồng. Chẳng lẽ không còn cái gì anh có thể dựa vào trong cuộc sống của anh trong những ngày này? Giáo sư khiến anh quay như chong chóng, Kevin Tucker bất thành linh hiện ra từ một nơi nào đó, mẹ anh chuyển ra khỏi nhà bố, và bây giờ những cái kẹo dẻo biết mất khỏi năm hộp ngũ cốc dành cho bữa sáng yêu thích của anh. “Tôi không muốn gì hết!”

Cô uống một ngụm sữa và xem xét anh với một sự thanh thản hoàn hảo. “Thật không tốt cho sức khỏe khi bắt đầu một ngày mới mà không ăn một bữa sáng đầy đủ.”

“Tôi sẽ mạo hiểm vậy.”

Anh muốn giật phắt cô ra khỏi cái ghế đó, quăng cô lên vai và mang cô đến phòng ngủ của anh để anh có thể kết thúc việc anh đã bắt đầu tối hôm qua. Thay vào đó anh lôi chìa khoá ra khỏi túi và hiên ngang tiến vào gara.

Anh sẽ không viết thư phàn nàn cho chủ tịch của General Mills, anh quyết định. Anh sẽ kiện cả cái công ty chết tiệt ấy. Tất cả mọi người, từ ban giám đốc trở xuống đến nhân viên bán hàng. Mẹ kiếp anh sẽ dạy cho General Mills một bài học vì không tiêu huỷ mấy hộp ngũ cốc kém chất lượng. Anh giật cánh cửa chiếc Jeep bật mở, và đó là khi anh nhìn thấy chúng.

Kẹo dẻo. Hàng trăm những cái kẹo dẻo nhỏ xinh phủ kín ghế ngồi. Kính khí cầu màu đỏ, trái tim màu hồng, mặt trăng màu xanh. Chúng ở khắp nơi. Ngang trên vô lăng, trên ghế trước, và thậm chí phủ đầy cả ghế sau.

Một bức màn đỏ phủ xuống mắt anh. Anh đóng sầm cửa xe lại và lao ngược vào nhà bếp. Anh sẽ giết cô ta!

Cô đang ngồi trên ghế nhấm nháp tách trà. “Bỏ quên cái gì hả?”

“Yeah, Tôi quên mất một thứ. Tôi quên mất không quật cho em một trận!”

Cô nhìn chẳng hề sợ hãi một tẹo nào. Mẹ kiếp! Dù anh có đe dọa khủng khiếp thế nào, dù anh có quát ầm ĩ bao nhiêu, cô thậm chí còn không thêm co rúm lại, có lẽ bởi vì cô biết anh sẽ không đụng vào cô đâu. Bây giờ anh phải tự thoả mãn bản thân bằng cách đẩy cao volume lên. “Em sẽ phải trả giá cho chuyện này!”

Anh túm lấy một hộp Lucky Charm và lộn ngược nó lại, đổ đầy ngũ cốc ra khắp nơi. Anh gạt mở lớp xi găng ở đáy hộp, và quá chắc, một đường rạch phía đáy hộp đã được dán lại bằng băng dính Scotch.

Anh nghiêng răng kèn kẹt. “Em không nghĩ thế này hơi trẻ con à?”

“Nó chắc chắn là trẻ con. Nhưng hết sức thoả mãn.” Cô nhấp một ngụm trà.

“Nếu em cảm thấy bất mãn về cách tôi bỏ đi tối qua, sao em không đơn giản là nói ra?”

“Tôi thích hành động cụ thể hơn.”

“Tôi không thể tin ai đó có thể non nớt một cách chết tiệt như thế này!”

“Nếu tôi có thể non nớt hơn, ví dụ như đổ hết chỗ kẹo dẻo đó vào ngăn kéo đựng đồ lót của anh, nhưng tôi tin rằng trả thù thì nên tế nhị.”

“Tế nhị! Em phá huỷ năm hộp Lucky Charms hoàn hảo và làm hỏng cả một ngày của tôi trong quá trình trả thù đó đấy.”

“Thật là đáng thương.”

“Tôi sẽ... Tôi sẽ...” Mẹ kiếp nếu anh không mang cô lên gác ngay lúc này và làm tình với cô cho đến khi cô cầu xin sự tha thứ từ anh.

“Đừng có lộn xộn với tôi, Calvin. Anh sẽ là người bị đau thôi.”

Nghiên túc. Anh cực kỳ nghiêm túc về việc sẽ giết cô ta. Anh xem xét cô bằng đôi mắt hẹp lại. “Có lẽ em tốt nhất nên giải thích sao em lại buồn bực đủ để làm thế này. Không phải là vì một chuyện thật sự quan trọng tối qua phải không? Chính em nói là, em gọi nó là gì nhỉ? Oh, yeah. Em nói nó khá là *dễ chịu*. Bây giờ theo cách nghĩ của tôi, *dễ chịu* không đi kèm với *quan trọng*.” Anh theo dõi cô gần hơn. “Nhưng

có lẽ nó còn hơn cả dễ chịu với em. Có lẽ nó còn hơn cả quan trọng so với những gì em muốn thể hiện.”

Là tương tượng của anh hay có cái gì đó loé lên trong sâu thẳm đôi mắt màu cỏ ba lá tan chảy đó. “Đừng có nực cười. Chính tác phong thiếu lịch sự của anh khiến tôi thấy bị xúc phạm. Chỉ đơn giản với cách cư xử đúng mực, anh phải ở quanh đây thay vì bỏ chạy như một cậu nhóc vội vàng đi kể cho các bạn mình về bàn thắng anh ta vừa ghi được.”

“Cách cư xử? Việc cắt xẻo năm hộp Lucky Charms chỉ vì chuyện đó thôi hả?”

“Yes.”

Chỉ một cú bắn trúng đích thôi. Anh đã bị muộn cuộc họp của mình rồi, nhưng anh không thể rời đi cho đến khi anh nhắm được một phát trúng đích. “Em là kẻ cư xử thấp kém nhất trong xã hội loài người.”

“Cái gì?”

“Có thể so với Boston Strangler và The Son of Sam.” (***Boston Strangler** là tên được đặt cho kẻ sát nhân đã giết hại 13 phụ nữ ở Boston, Massachusetts, đầu những năm 1960; **The Son of Sam**: kẻ giết người hàng loạt tại New York bằng súng có đường đạn 44li, khiến 6 người chết, 7 người bị thương.*)

“Anh không nghĩ thế là hơi phóng đại lên à?”

“Không một tí nào.” Anh lắc đầu và nhìn cô với vẻ ghê tởm. “Tôi đã cưới phải một sát thủ ngũ cốc chết tiệt.”

Chương 14

Jane khẽ mỉm cười khi cô hướng đến Heartache Mountain trên chiếc Escort mòn vẹt của cô chiều muộn ngày hôm đó. Cô đã dành gần bốn tiếng đồng hồ đêm qua để phân loại tất cả đồng ngũ cốc, nhưng thật là đáng khi nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt Cal. Một ngày sớm thôi anh sẽ nhận ra rằng anh còn lâu mới có thể bước qua cô được. Và cô hi vọng bài học kẻo dẻo này sẽ chỉ cho anh thẳng đến hướng đó.

Sao anh phải hấp dẫn khủng khiếp thế chứ? Trong tất cả những cạm bẫy cô đã hình dung về cuộc hôn nhân này, trở nên ngày càng quan tâm đến anh không phải là một trong số chúng. Anh càng chọc giận cô, cô càng yêu cái thực tế là sự thông minh của cô không khiến anh e ngại, như nhiều người khác. Cô cảm thấy mình được sống khi ở bên anh: mạch máu cô đập mạnh, não cô báo động ở cấp độ cao nhất, tất cả các giác quan khởi động. Cho đến bây giờ, cô chỉ mới cảm thấy như thế mỗi khi cô mê mải với công việc.

Mọi thứ sẽ dễ dàng hơn nếu cô có thể xua anh đi như một kẻ vai u thịt bắp tự cao tự đại, coi ta là nhất, nhưng anh còn phức tạp hơn thế nhiều. Bên dưới cái vỏ cậu nhóc già đầu hiệu chiến đấu không chỉ là một trí tuệ sắc sảo mà còn là một tính cách cực kỳ hài hước. Trong ánh sáng của sự cố kẻo dẻo và thực tế là anh sẽ sớm phát hiện ra chiếc xe của cô, cô hi vọng nó sẽ chết sớm.

Cô dừng lại trước cửa nhà Annie và tắt động cơ. Chiếc Escort rung mình vài giây trước khi tắt hẳn. Như cô mong đợi, không thấy xe của Lynn đâu hết, vậy là bà vẫn đang ăn trưa với Cal, điều sẽ cho Jane cơ hội gặp gỡ Annie.

Cô leo lên mấy bậc cửa trước và đi vào mà không cần gõ cửa như Annie đã ra lệnh cho cô lần cuối cô đến đây. *Cháu đã là người nhà rồi, thưa cô, trong trường hợp cháu quên mất.*

“Annie?” Cô tiến vào xa hơn trong căn phòng khách trống rỗng.

Mất hết cả tinh thần, Lynn Bonner thò đầu qua cánh cửa bếp, sau đó chậm rãi tiến đến khi bà nhìn thấy cô con dâu của mình.

Jane chú ý đến làn da xanh xao của Lynn bên dưới lớp trang điểm và hai quầng thâm dưới mắt bà. Ăn mặc đơn giản với một chiếc quần jeans và một cái áo phông có túi màu hồng, bà trông chẳng giống tí nào với bà chủ nhà ăn mặc đẹp, đầy thời trang, người đã hiện diện thật là hoà nhã tại bàn ăn năm ngày trước đây. Cô muốn bày tỏ sự quan tâm của mình, nhưng chợt nhận ra thậm chí dù chỉ một cử chỉ nhỏ cũng có hại nhiều hơn là có lợi. Cô sẽ không thêm vào những rắc rối của Lynn, và điều đó có nghĩa là cô phải đóng vai một ả khốn. “Cháu không biết là bác ở đây. Cháu nghĩ bác đang ăn trưa với Cal.”

“Cuộc họp buổi sáng của nó kéo dài và nó phải hoãn lại.” Lynn đặt cái khăn lau bát bà đang cầm trên tay xuống tay ghế. “Cô rẽ qua có lý do đặc biệt nào không?”

“Cháu đến thăm Annie.”

“Bà đang ngủ trưa.”

“Vậy thì nói với bà cháu ghé qua.”

“Cô muốn gặp bà có chuyện gì?”

Jane đang định nói cô quan tâm đến Annie, nhưng kịp ngăn mình lại đúng lúc. “Cal bảo cháu lái xe qua kiểm tra bà hôm nay.” Nói dối sẽ không phiền đến Chúa nếu nó là vì một lý do tốt đúng không?

“Tôi hiểu rồi.” Đôi mắt xanh của Lynn trở nên đầy băng giá. “Well, Tôi mừng là nghĩa vụ buộc cô phải ghé qua vì tôi có chuyện muốn nói với cô. Cô muốn một tách trà hay cà phê?”

Điều cuối cùng cô muốn là một cuộc trò chuyện riêng tư với mẹ Cal. “Cháu thật sự không thể ở lại được.”

“Sẽ không mấy nhiều thời gian đâu. Ngồi đi.”

“Có lẽ để khi khác. Cháu có cả đồng thứ thật sự quan trọng phải làm.”

“Ngồi!”

Nếu Jane không quá lo lắng để tìm cách rời đi, cô sẽ phải ngạc nhiên. Hình như Cal không phải nhận toàn bộ khả năng lãnh đạo của anh từ bố, nhưng sau cùng thì một người phụ nữ đã nuôi dạy ba cậu con trai cứng đầu cứng cổ phải biết một cái gì đó về cách sử dụng uy quyền. “Được rồi, nhưng chỉ một chút thôi.” Cô chọn một chỗ ở cuối chiếc sofa.

Lynn ngồi trong cái xích đu kẽo kẹt của Annie. “Tôi muốn nói với cô về Cal.”

“Cháu không thấy thoải mái khi nói về anh ấy sau lưng anh ấy.”

“Tôi là mẹ nó, và cô là vợ nó. Nếu điều đó không cho chúng ta quyền được nói về nó, tôi không biết điều gì sẽ cho. Sau cùng cả hai chúng ta đều quan tâm về nó?”

Jane nghe thấy cái âm điệu lên giọng của câu hỏi cuối câu và hiểu rằng Lynn muốn cô khẳng định lại tình cảm của cô với Cal. Thay vào đó cô giữ cho vẻ mặt mình hoàn toàn vô cảm. Cal đã đúng. Lynn and Jim đã đủ sâu khổ mà không cần phải thương tiếc cho cuộc hôn nhân thất bại của họ. Thay vào đó, hãy để

họ ăn mừng sự kết thúc của một kết nối thông gia thâm khốc. Có lẽ nó sẽ cho họ cái gì đó để cùng chia sẻ.

Tư thế của Lynn trở nên cứng rắn hơn, và hơi ấm của Jane như chảy hết khỏi người cô. Cô hồi tiếc nỗi đau cô tự mình gây ra, nhưng biết rằng đó là cách tốt nhất. Cha mẹ chồng cô chắc chắn sẽ phải đau lòng, nhưng ít ra cô cũng có thể khiến chúng kéo dài trong một thời gian thật ngắn.

“Về vài mặt nào đó Cal rất giống cha nó,” Lynn nói. “Họ đều âm ỉ quát tháo nhưng họ dễ bị tổn thương hơn mọi người hình dung.” Một mây âm đạm lướt ngang qua mặt Lynn.

Có lẽ chỉ một sự nhượng bộ đơn giản về phần cô cũng cách nào đó làm dịu đi tâm trí mẹ chồng cô đủ để kết thúc cuộc hội thoại này. “Cal là một người đặc biệt. Cháu biết điều đó ngay giây phút mình gặp anh ấy.”

Cô ngay lập tức nhận ra lỗi lầm của mình vì một tia hi vọng của người mẹ bùng lên trong mắt mẹ chồng cô, và cô có thể nhìn thấy Lynn đang nuôi dưỡng khả năng là cô dâu khinh khinh, lạnh giá mà đứa con trai lớn của bà mang về nhà không tẻ như cô ta từng thể hiện.

Tay Jane nắm chặt trong lòng cô. Cô ghét phải khiến người phụ nữ này đau lòng. Có cái gì đó mỏng manh ở Lynn, một nỗi buồn nằm thật yên bên dưới cái vỏ tinh vi đó. Dù Jane khiến bản thân mình trông tệ hại đến thế nào, cô không thể khiến người phụ nữ đó ôm hi vọng giả dối được. Khi kết thúc, nó sẽ trở nên độc ác hơn tất cả mọi thứ.

Cô ép môi mình méo ra thành một nụ cười mỏng dính. “Nếu bất cứ ai đã từng nghi ngờ anh ta đặc biệt, tất cả những gì họ phải làm là hỏi anh ta. Anh ta có cái tôi.”

Cầm Lynn hếch lên cùng lúc với những ngón tay bà siết chặt vào tay ghế. “Cô dường như không thích nó cho lắm.”

“Tất nhiên là cháu thích rồi, nhưng không ai hoàn hảo hết.” Jane cảm thấy như thể cô bị nghẹt thở. Cô chưa bao giờ cố tình độc ác trong cuộc đời mình, và thậm chí cô biết cô phải làm thế, nó khiến cô phát ốm lên được.

“Tôi không hiểu được tại sao cô cười nó.”

Jane phải ra khỏi đây trước khi cô vỡ vụn ra và cô lão đảo đứng dậy. “Anh ta giàu có, thông minh, anh ta không can thiệp vào công việc của cháu. Còn gì bác muốn biết nữa không?”

“Có.” Bà thả tay đang giữ chặt trên tay ghế ra và đứng dậy. “Cái quỷ gì khiến nó lấy cô vậy?”

Jane biết cô phải đóng nốt cái đinh cuối cùng lên quan tài hi vọng của Lynn. “Thật là dễ. Cháu thông minh, cháu không can thiệp vào công việc của anh ấy, và cháu rất tuyệt ở trên giường. Nghe này, Lynn, đừng khiến bản thân mình vướng vào đồng lộn xộn này. Cả cháu và Cal đều không đầu tư quá nhiều tình cảm vào cuộc hôn nhân này. Chúng cháu hi vọng nó tiến triển tốt, nhưng nếu nó không, cả hai sẽ đều sống sót. Giờ thì nếu bác không phiền, cháu phải quay về với cái máy tính của mình đây. Bảo với Annie nếu bà cần bất cứ thứ gì thì gọi cho Cal nhé.”

“Ta muốn nó sơn cho xong nhà ta đi.”

Đầu Jane vụt ngừng lên, và cô mất hết tinh thần khi thấy Annie đang đứng ở cửa dẫn tới phòng ngủ phía sau. Bà đã ở đó được bao lâu rồi, và bà nghe lỏm được bao nhiêu? Annie không thể dự đoán được. Bà chắc chắn đã không thông báo cho Lynn biết là Jane đang mang bầu, nhưng bà đã nói những gì? Bên dưới đôi mắt đầy nếp nhăn và những vết trang điểm màu xanh ấy, bà lão xem xét cô với vẻ chỉ có thể gọi là lòng trắc ẩn.

“Cháu sẽ nói với anh ấy.” Jane nói.

“Cháu sẽ làm thế.” Annie gật đầu cụt ngắn và đi vào trong bếp.

Jane vội vàng ra ô tô, nước mắt cay cay nơi mắt cô. Quý bắt Cal đi vì bắt cô đến Salvation! Quý bắt anh ta đi vì ép cô vào cuộc hôn nhân này và tin rằng thật dễ để giữ khoảng cách với bố mẹ anh!

Nhưng khi cô tra chìa vào ổ khoá, cô biết lỗi lầm không phải nằm ở phần Cal. Chỉ là của mình cô thôi. Cô là người phải chịu mọi trách nhiệm, và tất cả những điều sai trái cô đã làm đã lan rộng ra cho đến khi nó liên quan đến nhiều người hơn là cô có thể tưởng tượng được.

Cô quệt mắt bằng mu bàn tay và lái xe mù quáng trên con đường mòn, ý nghĩ về hiệu ứng cánh bướm xoáy tít trong tâm trí cô. Đó là khái niệm mà những nhà khoa học nghiên cứu những học thuyết hỗn độn hay nói về, quan điểm là chỉ một thứ đơn giản như một chú bướm đập cánh khuấy động không khí ở Singapore cũng có thể là nguyên nhân ảnh hưởng đến khí hậu ở Denver. Hiệu ứng cánh bướm cũng có thể là bài học đạo đức nho nhỏ, và cô nhớ là đã nói với những học sinh lớp ba của mình về điều đó, nói với chúng là những việc làm tốt, dù nhỏ bé đến cỡ nào, cũng có thể được nhân lên thành nhiều lần cho đến khi nó thay đổi cả thế giới, khiến nó tốt đẹp hơn.

Cô đã làm một việc tương tự, nhưng đảo ngược lại. Hành động ích kỷ của cô đã gây ra nỗi đau cho càng ngày càng nhiều người vô tội. Và nó như chưa đi đến hồi kết. Sự thiệt hại tiếp tục lan rộng ra, hiệu ứng cánh bướm tiếp tục được nhân lên. Cô đã làm tổn thương Cal. Cô đang làm tổn thương bố mẹ anh, và tệ nhất là, sự phán xét tệ hại của cô sẽ làm tổn thương con họ.

Cô quá buồn nản để làm việc, vì thế cô lái xe vào thị trấn và tới cửa hàng thuốc. Khi cô bước ra, cô

nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc.

“Hey, người đẹp. Em có câu nguyện cho tôi không?”

Cô quay ngoắt lại và thấy mình đang nhìn vào đôi mắt màu xanh lục đầy tự mãn. Vì một lý do chắc chắn cô không nghĩ ra, tâm trạng bằng phẳng của cô nâng lên vài mức. “Hello, Mr. Tucker. Tôi không mong được gặp cậu ở đây.”

“Sao em không gọi tôi là Kevin? Thậm chí còn tuyệt hơn, gọi tôi là anh yêu thì thế nào và nó sẽ thật sự chọc tức lão già đó.”

Cô mỉm cười. Cậu ta nhắc cô nhớ đến một câu thủ nhận bóng tài năng, trẻ trung: hấp dẫn, hăm hờ quá mức cần thiết, tràn đầy năng lượng không ngừng nghỉ và tự tin không giới hạn. “Giờ để tôi đoán nhé. Cậu xuất hiện ở Salvation để gây cho Cal càng lăm phiền nhiễu càng tốt hả.”

“Tôi? Giờ thì sao tôi lại làm việc gì như thế chứ? Tôi yêu lão già đó mà.”

“Nếu ai đó không sớm đặt cậu vào chỗ của mình, thế giới này không còn công lý nữa rồi.”

“Chỗ tôi là trên ghế dự bị, và tôi không thích nó một tí nào.”

“Tôi chắc là cậu không thích rồi.”

“Để tôi mời em ăn trưa nhé, Jane—Tôi có thể gọi em là Jane, đúng không? Sao em lại lái đồng sắt vụn đó đi vòng quanh? Tôi không biết người ta vẫn cho phép loại xe như thế lái trên đường đấy. Nó là của ai?”

Cô mở cửa chiếc Escort và đặt túi hàng của mình vào trong. “Nó là của tôi, và đừng nói về nó như thế, nếu không cậu sẽ làm tổn thương cảm xúc của nó đấy.”

“Cái ô tô đó không phải của em chứ. Bomber sẽ không bao giờ để em lái cái đồng sắt vụn như thế trong hàng tí năm nữa đâu. Thôi nào, đi ăn trưa tại Mountaineer nhé. Quán ăn ngon nhất trong thị trấn đấy.”

Cậu ta tóm lấy tay cô, và cô thấy mình bị kéo lướt qua góc phố hướng đến một ngôi nhà gỗ xinh xắn, gọn gàng với biển khắc xì xì trên công vòm cho biết đây là quán bar cô đã được nghe nói đến. Trong suốt quãng đường họ đi, cậu ta nói luôn miệng.

“Em có biết đây là một miền quê khô cằn không? Không có quán bar nào hết. The Mountaineer là cái mà họ gọi là câu lạc bộ giải khát. Tôi thậm chí còn phải mua thẻ hội viên mới được vào. Em có nghĩ như thế là vợ vẫn không? Tôi vẫn có thể uống trong cái miền quê này, nhưng em phải có thẻ hội viên mới làm được điều đó.”

Anh dẫn cô lên cầu thang, băng qua cái công vòm bằng gỗ, và tiến vào một lối đi nơi có một người phụ nữ trẻ mặc quần jeans đứng cạnh một căn phòng có bức giăng cũ chứa một số sách. “Hi there, em yêu. Chúng tôi cần một bàn đôi. Chỗ nào đó ấm cúng một chút.” Cậu ta chìa thẻ hội viên của mình ra.

Cô chủ quán cười với Kevin và dẫn họ băng qua một phòng ăn nhỏ kiểu spartan trông cứ như thể nó đã từng là phòng khách của một ngôi nhà, nhưng giờ được bày biện với nửa tá bàn gỗ vuông, tất cả chúng giờ đều còn trống. Hai bậc cầu thang dẫn đến một không gian ngoài trời với sàn gạch, quầy bar màu gỗ, và một lò sưởi bằng đá với nền lò chứa đầy những tờ tạp chí cũ. Nhạc đồng quê đang được chơi phía sân sau, nhưng âm thanh không to lắm, và một số người dân địa phương đang ngồi rải rác xung quanh chiếc bàn tròn hay ở quầy bar thưởng thức bữa trưa của mình. Cô chủ quán dẫn họ đến một chiếc bàn nhỏ đặt gần lò sưởi.

Jane chưa bao giờ là người hâm mộ mấy quán bar, nhưng cô phải công nhận quán bar này trông thật ấm cúng. Trên tường treo một vài biển quảng cáo về những sự kiện trong quá khứ, những mẫu truyện cắt trên báo giấy đã ngả màu vàng, và những sự kiện đáng ghi nhớ của bóng bầu dục bao gồm một áo thi đấu màu xanh vàng của đội Star với con số 18 rõ ràng. Bên cạnh chiếc áo thi đấu đó là một loạt những khung ảnh với bia tạp trí, tất cả chúng đều là hình của chồng cô.

Kevin liếc xéo chúng khi cậu ta kéo ghế ngồi cho cô. “Dù bữa ăn có ngon như thế nào, khung cảnh chắc chắn sẽ làm hỏng sự ngon miệng của em.”

“Nếu cậu không muốn một khung cảnh thế này, cậu không nên đến Salvation.”

Cậu ta khịt mũi khi ngồi xuống. “Cả thị trấn đã bị tẩy não rồi.”

“Trở thành lên đi, Kevin.”

“Tôi đáng lẽ phải biết em đứng về phía lão ta.”

Cô cười lớn trước vẻ mặt đầy tổn thương của cậu ta. “Tôi là vợ anh ấy! Cậu mong đợi gì chứ?”

“Thế thì sao? Em được cho là thiên tài hay cái gì đó mà, phải không? Em công thể công bằng một chút được à?”

Cô được cứu khỏi phải đáp trả bởi sự xuất hiện của người phụ vụ bàn, người nhìn Kevin với ánh mắt hau háu tham ăn, nhưng cậu ta chỉ chăm chăm vào tờ thực đơn và có vẻ chẳng hề chú ý gì cả. “Chúng tôi chọn 2 xuất bánh mì kẹp thịt, khoai tây chiên, và bia. Cho Red Dog đi.”

“Còn gì nữa không ạ.”

“Và 2 suất xà lách bắp cải.”

Jane không thể kim nén việc đảo mắt trước sự độc đoán của cậu ta. “Chuyển thành salad ngô cho tôi, không thịt xông khói, một lát phô mát, trang trí ngoài lề, và một cốc sữa đã tách kem.”

Kevin nhăn nhó. “Em chắc chứ?”

“Thức ăn dành cho nào.”

“Gì cũng được.”

Cô phục vụ rời đi. Trong khi họ đợi thức ăn được đưa đến, Jane lắng nghe một trường ca những lời bộc bạch mà chủ đề chính hình như toàn là Kevin Tucker. Cô chờ đợi thời cơ của mình cho đến khi thức ăn được đưa đến, sau đó cô đi thẳng vào công việc. “Chính xác ra thì cậu đang theo đuổi cái gì?”

“Em có ý gì vậy?”

“Tại sao cậu đến Salvation?”

“Nó là một nơi phong cảnh hữu tình.”

“Có rất nhiều nơi phong cảnh hữu tình.” Cô khoan vào cậu ta với đôi mắt sự phạm của mình. “Kevin, đặt đồng khoai tây đó xuống và nói cho tôi biết chính xác cậu đang làm cái gì ở đây.” Cô nhận ra mình cảm thấy đầy bảo vệ đối với Cal. Thật là lạ, đặc biệt nếu xem xét đến việc cô bực dọc đối với anh đến nhường nào.

“Không gì hết.” Cậu ta nhún vai và và thả một nắm khoai tây chiên lại vào cái rổ nhựa màu xanh của chúng. “Vui đùa tí chút thôi, tất cả chỉ có thế.”

“Cậu muốn gì từ anh ấy, hơn cả công việc?”

“Sao tôi lại muốn bất cứ thứ gì từ anh ta chứ?”

“Nếu không thì cậu đã không ở đây.” Cô khẽ đưa ngón tay dọc theo cốc sữa. “Sớm hay muộn rồi thì anh ấy cũng phải nghỉ hưu, và khi đó công việc sẽ là của cậu. Sao cậu không chỉ đợi thôi?”

“Bởi vì tôi nên có nó ngay bây giờ!”

“Hình như huấn luyện viên không đồng ý với điều đó.”

“Họ là những gã ngốc!”

“Cậu dường như cố gắng hết mình để chọc tức anh ấy. Sao lại thế? Chỉ vì hai người là đối thủ không nghĩa là hai người là kẻ thù.”

Về mặt cậu ta trở nên giận dữ, khiến cậu ta trông trẻ con hơn tuổi của mình. “Vì tôi ghét sự gan góc của anh ta.”

“Nếu tôi ghét ai đó nhiều như cậu hình như ghét Cal, tôi sẽ cố hết sức có thể để tránh xa anh ta ra.”

“Em không hiểu đâu.”

“Giải thích đi.”

“Tôi— Anh ta thật sự như một cái gai vậy, chỉ thế thôi.”

“Và?”

“Anh ta—Tôi không biết.” Cậu ta cúi mặt xuống. Chọc chọc vào rìa cái đĩa của cậu ta. “Anh ấy là một huấn luyện viên khá là tươm tất.”

“Ahh.”

“Có ý gì vậy?”

“Không có gì. Chỉ ahh thôi.”

“Em nói như thể nó được cho là có ý nào đó.”

“Thật à?”

“Em thật sự nghiêm túc nghĩ tôi muốn anh ta huấn luyện tôi, để anh ta trên mông tôi suốt thời gian hết vào mặt tôi rằng cánh tay tôi là vật vô giá trị vì tôi không có bộ não của một cầu thủ bóng bầu dục đi kèm với nó? Tin tôi đi, đó là điều cuối cùng tôi cần. Tôi là tiền vệ quá siêu rồi mà không cần sự giúp đỡ chết tiệt của anh ta.”

Nhưng sẽ là siêu hơn nếu có sự giúp đỡ của Cal, Jane nghĩ. Vậy ra đó là lý do Kevin ở đây. Cậu ta không chỉ thêm thường công việc của Cal, cậu ta còn muốn Cal huấn luyện mình. Nhưng trừ khi cô nhầm to, cậu ta không tìm ra cách nào để nhờ anh mà vẫn giương cao được niềm kiêu hãnh của mình. Cô giấu thông tin đó vào một chỗ.

Về phần mình, Kevin rõ ràng khát khao muốn thay đổi đề tài. “Tôi xin lỗi về đêm hôm đó trong khách sạn. Tôi nghĩ em là một cô nàng cô động khác. Tôi không biết hai người đang qua lại.”

“Không sao hết.”

“Hai người giữ mối quan hệ bí mật quá.”

Không phải lần đầu tiên, cô phân vân tự hỏi về Junior và các cầu thủ khác đã sắp xếp cho chuyến viếng thăm của cô vào đêm sinh nhật. Họ đã bịa ra chuyện gì. Và quan trọng hơn, liệu họ có giữ mồm giữ miệng?

Cô quyết định thăm dò một chút. “Có vài người biết chúng tôi đang gặp gỡ.”

“Mấy anh chàng trong đội hả?”

“Một vài.”

“Họ chẳng bao giờ nói cho tôi cả.”

Vậy là bạn Cal đã không nói.

“Em chắc chắn không giống tuýp người anh ta thích.”

“Có lẽ cậu không biết rõ về Cal như cậu nghĩ.”

“Có lẽ là tôi không muốn.” Cậu ta cắn ngập răng vào chiếc bánh mì kẹp thịt, cắn một miếng to đến độ bỏ qua tất tần tật mấy phép xã giao thông thường. Tuy nhiên sự nhiệt tình của cậu ta thật dễ lây, và cô chợt nhận ra mình đói ngấu.

Khi cô ăn, cậu ta mua vui cho cô bằng những câu chuyện tiểu lâm, chủ yếu là tục tĩu. Thực tế là cậu ta là trung tâm của những câu chuyện đáng lẽ phải khiến cô lảng tránh đi, nhưng không hề. Cô cảm thấy rằng cái cách tự coi mình là trung tâm của cậu ta chỉ đơn giản là kết quả của việc thiếu tự tin mà cậu ta đã xác định là phải che dấu khỏi cả thế giới. Mặc dù có cả đồng lý do cô không nên, cô không thể không thích Kevin Tucker được.

Cậu ta cạo nốt lon bia, cười toe toét với cô. “Em có hứng thú lừa dối Bomber không? Vì nếu em có, tôi nghĩ tôi và em có thể có một tương lai tốt đẹp đấy.”

“Cậu thật không thể tin được.”

Cậu ta cười, nhưng mắt vẫn đầy điềm tĩnh. “Tôi biết bề ngoài thì chúng ta chẳng có điểm chung nhiều lắm, và em thì lớn hơn tôi vài năm, nhưng tôi thích ở bên cạnh em. Em rất hiểu chuyện. Và em là một người biết lắng nghe.”

“Cảm ơn.” Cô không thể không mỉm cười lại. “Tôi cũng thích ở bên cậu nữa.”

“Nhưng em không hứng thú với một phi vụ đúng không? Tôi muốn nói là, hai người mới chỉ cưới nhau được có vài tuần.”

“Chuyện là thế đấy.” Cô biết cô không nên thích thú chuyện này, nhưng sự tự tin của cô đã bị gãy vụn một cách tệ hại tới quá, và Kevin Tucker thật là dễ thương. Tuy nhiên cô đã có đủ tội lỗi với lương tâm mình mà không cần thổi phồng cái tôi của cô trước cậu ta. “Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“25.”

“Tôi 34. Lớn hơn cậu 9 tuổi.”

“Tôi không tin. Cô gần như già bằng Bomber.”

“Sợ là thế đấy.”

“Tôi không quan tâm.” Mỗi cậu ta mỉm lại thành một đường hằn bướng bỉnh. “Bomber có thể quan tâm về mấy cái tuổi tác chết tiệt, nhưng nó chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả. Vấn đề duy nhất là...” Cậu ta trông phiền muộn một cách lơ đãng. “Dù tôi có ghét sự gan góc của Bomber như thế nào, tôi có một chính sách là không lượn lờ xung quanh với phụ nữ đã có chồng.”

“Tốt cho cậu.”

“Cô thích thế hả?”

“Nó khiến cậu nghe thật dễ thương.”

“Yeah, tôi đoán là thế.” Cậu ta trông hài lòng và với qua bàn để nắm lấy tay cô. “Hứa với tôi một việc nhé, Jane. Nếu cô và Bomber tan đàn xẻ nghé, hứa là cô sẽ gọi cho tôi.”

“Oh, Kevin, tôi thật sự không nghĩ...”

“Well, now, không phải thật âm cúng ư.”

Một giọng trầm, hiểu chiến kết liễu câu nói của cô một cách đột ngột. và đầu cô bật lên đúng lúc để nhìn thấy Calvin James Bonner đâm bổ về phía họ trông như thể cái lò luyện kim phụt khói mù mịt chuẩn bị nổ tung. Cô nửa như chờ đợi để thấy hai luồng khói phụt ra từ mũi anh, và cô cố gắng rút tay lại khỏi sự kiểm soát của Kevin, nhưng theo lẽ tự nhiên, cậu ta nắm cô lại thật chặt. Cô đáng lẽ phải biết cậu ta sẽ không bỏ lỡ cơ hội bằng vàng như thế này để chọc tức chồng cô.

“Hey, there, lão già. Tôi và quý cô đây đang tán gẫu một chút. Kéo một cái ghế lại đây và tham gia với chúng tôi nào.”

Cal lơ tịt cậu ta và tặng cho Jane một cái nhìn với sức công phá đủ để so với một vụ nổ đám mây nấm che kín phía tây nửa Bắc Carolina này. “Đi thôi.” (*Đám mây nấm là một đám mây có hình nấm ngưng kết bởi đám hơi nước hoặc các mảnh vỡ từ các vụ nổ hạt nhân.*)

“Tôi còn chưa kết thúc bữa ăn.” Cô khoa tay về phía đĩa salad mới chỉ ăn được một nửa của mình.

“Oh, vậy thì em đã kết thúc rồi.” Anh giạt đĩa salad ra khỏi cô và đổ toàn bộ những gì còn sót lại vào đĩa của Kevin.

Mắt cô mờ lớn. Cô đang nhầm hay là cô có thể nào đang chứng kiến một cơn tam bành đầy ghen tuông? Thần kinh cô nhảy lên vài nấc ngay khi cô cố gắng tìm cách xem xem cô nên xoay xở với chuyện này như thế nào. Cô nên gây một cảnh nào loạn ngoài công cộng hay ở chỗ nào đó riêng tư?

Kevin đã lấy mất quyền quyết định ra khỏi tầm kiểm soát của cô bằng cách bật đứng dậy như lò xo. “Đồ khốn!”

Nắm nắm được tung ra, và điều tiếp theo cô biết là Kevin đang nằm sóng xoài trên sàn nhà. Với một tiếng rít lên đầy báo động, cô nhảy lên và lao đến chỗ cậu ta. “Kevin, cậu không sao chứ?” Cô liếc về phía chồng mình. “Đồ ngốc!”

“Cậu ta là đồ éo lá. Tôi chỉ vừa mới động vào cậu ta.”

Kevin phun ra một tràng những câu tục tĩu rất cần xà phòng chà miệng, và cậu ta lồm cồm bò dậy, cô nhắc nhở mình rằng cô đang phải đối mặt với hai đứa trẻ to xác, cả hai đều nóng nảy, bộp chộp và đều có thể chất dữ dội. “Dừng lại ngay lập tức” cô la lên khi nhóm dậy. “Chuyện này sẽ không tiến xa thêm nữa.”

“Cậu muốn giải quyết bên ngoài?” Cal chế nhạo Kevin.

“Không! Tôi sẽ đá mông anh ngay tại đây.”

Kevin xô vào ngực Cal. Cal bị đẩy lùi về phía sau, nhưng không ngã.

Tay Jane ép chặt vào má. Họ đã bắt đầu một cuộc cãi nhau quây bar âm ỉ, và trừ khi cô nhầm lẫn, một trong các lý do họ đánh nhau là vì cô! Cô đẩy cái ý nghĩ đầy lôi cuốn ấy đi bằng cách nhắc nhở bản thân mình rằng cô ghê tởm bạo lực, và cô phải chấm dứt chuyện này.

“Sẽ không có cái mông nào bị đá ở đây hết!” Cô sử dụng cái giọng nghiêm nghị nhất của mình, cái giọng mà cô thường sử dụng với mấy cậu bé lớp ba hay mất trật tự. Nhưng mấy cậu bé này chẳng thêm đề ý. Thay vào đó, Cal quăng Kevin vào mấy cái ghế cạnh quây bar, sau đó Kevin đúi Cal vào tường. Một cái khung Sports Illustrated treo bức ảnh chồng cô đang bỏ mũ bảo hiểm ra rơi xuống loảng xoảng.

Jane biết cô không thể địch lại họ trên phương diện thể chất, vì thế cô cố thử một mưu mẹo khác. Chạy tới phía sau quây bar, cô giật lấy một trong những cái vòi phun đồ uống, chĩa nó vào hai gã đang uỳnh lộn, và bóp cò. Nó là nước hoặc soda, cô không thể nói chắc nó là loại nào được, nhưng nó mất quá nhiều lực khi chạm đến họ nên chẳng có tác dụng gì cả.

Cô quay ngoắt sang đám đông đang xem, những người đã nhóm dậy khỏi ghế để nhìn cho rõ hơn, và khấn này vài người đàn ông. “Làm gì đó đi, xin anh? Dừng họ lại!”

Họ lờ tịt cô đi.

Trong một khoảnh khắc cô xem xét đến việc mặc kệ cho họ đánh nhau đến lòi óc ra, nhưng họ quá mạnh mẽ, và cô không nỡ lòng nào để thế. Cô giật lấy một bình đựng đầy bia trên quây bar, lao tới phía trước, và tạt nó vào họ.

Họ thở hắt ra, phun phì phì và trở lại việc táng nhau ngay lập tức như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Thật là khó chịu khi bị nhắc nhở chính xác thì họ ươngạnh đến cỡ nào.

Kevin đâm sầm nầm đâm vào bụng Cal, sau đó Cal thoi một cú chắc nịch vào ngực Kevin. Không một doanh nhân hay người về hưu nào đang đứng xem biểu lộ bất cứ một phản ứng có ý định giúp đỡ nào, vì thế cô biết cô đành phải tự lực cánh sinh thôi, nhưng hành động duy nhất mà cô nghĩ ra lại chống lại bản chất của cô. Tuy nhiên cô không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn, thế nên cô ngồi xuống cái ghế cạnh quây bar, hít một hơi căng phổi, và bắt đầu hét với tông giọng cao nhất có thể.

Âm thanh quả thật là khó chịu, ngay cả đối với cô, nhưng cô vẫn tiếp tục. Mấy người xem ngay lập tức chuyển sự chú ý của họ từ trận đánh nhau sang cô nàng tóc vàng hoe điên rồ ngồi cạnh quây bar cất giọng than van như thể nữ thần báo thù. Cal bị phân tán đến nỗi anh chộp phép Kevin nện một cú vào bên thái dương. Sau đó Kevin đánh mất sự tập trung của mình nên kết thúc bằng việc hạ cánh trên sàn nhà.

Cô hít vào một hơi không khí nữa và tiếp tục hét.

“Em có thôi đi không!” Cal gầm lên, loạng choạng bước ra khỏi bức tường.

Cô bắt đầu cảm thấy choáng váng, nhưng cô ép bản thân mình để thoát ra một tràng rít nữa.

Kevin lồm cồm bò dậy từ sàn nhà, ngực cậu ta nâng lên hạ xuống. “Có chuyện gì với cô ấy vậy?”

“Cô ấy bị kích động.” Cal vuốt mấy vệt bia khỏi mắt bằng mu bàn tay, hít một hơi thật sâu, và lao về phía cô với một tia sáng bập bùng đầy mục đích trong mắt anh. “Tôi sẽ phải tát cô ấy.”

“Anh dám hả!” cô hét lên.

“Phải tát thôi.” Cái tia bập bùng trong mắt anh giờ đây ánh lên một tia hiềm ác đầy sắp đặt.

“Đụng vào tôi xem, tôi sẽ kêu lên đấy!”

“Dừng đụng vào cô ấy!” ba người trong đám đông kêu lên cùng một lúc.

Cô khoanh tay trước ngực là liếc về phía mấy người xem. “Mấy người đáng lẽ phải nên giúp, các người biết đấy, và thế thì việc hò hét này sẽ là không cần thiết.”

“Chỉ là một trận đánh nhau quây bar thôi,” Kevin cầu nhàu. “Không có lý do gì để làm to chuyện hết.”

Cal nắm lấy tay cô và kéo cô đứng dậy khỏi cái ghế. “Cô ấy chỉ để bị kích động thôi.”

“Tôi cũng cho là thế.” Kevin kéo áo lên để lau sạch bia khỏi mặt. Một vết cắt trên gò má cậu ta đang chảy máu, và một bên mắt thì bầm tím.

Một người đàn ông trung niên mặc một chiếc áo sơ mi trắng hồ cứng với một cái nơ con bướm màu đen xem xét cô một cách tò mò. “À này, cô ấy là ai thế?”

Cal giả vờ như không nghe thấy.

“Darlington,” cô nói, chìa tay ra để bắt. “Jane Darlington.”

“Cô ấy là vợ tôi,” Cal lầm bầm.

“Vợ cậu?” Người đàn ông trông hơi bối rối khi cậu ta bắt tay cô.

“Cùng là người đó,” cô trả lời.

“Đây là Harley Crisp. Cậu ấy điều hành một cửa hàng đồ gia dụng.” Jane chưa bao giờ nghe một lời giới thiệu nào miễn cưỡng hơn thế.

Harley thả tay Jane ra và quay sang Cal. “Sao khi cô ta cuối cùng cũng xuất hiện ở đây, cô ta lại đi với Tucker, không phải là cậu?”

Cal nghiêng chặt răng lại. “Họ là bạn cũ.”

Jane nhận ra mọi người trong quán bar giờ đây đều đang định mức cô, và không một ai trông đặc biệt thân thiện hết.

“Thật tốt vì cuối cùng cô cũng dành thời gian đến gặp mặt những người sống ở đây, Miz Bonner,” Harley nói.

Cô nghe vài lời cầu nhàu thù địch khác, bao gồm một lời đến từ cô nàng phục vụ quầy rượu hấp dẫn, và biết câu chuyện về cô vợ là nhà khoa học lạnh lùng của Cal, kể nghĩ cô ta quan trọng hơn tất cả mọi người đã được truyền đi.

Cal đánh lạc hướng sự chú ý của đám đông bằng cách chỉ đạo cô phục vụ quầy rượu tính chi phí thiệt hại vào hoá đơn ăn trưa của Kevin. Kevin trông đầy giận dữ, như một cậu nhóc bị đuổi cổ về phòng. “Anh vung cú đấm trước.”

Cal lờ tịt cậu ta đi. Thay vào đó anh tóm lấy Jane bằng bàn tay vẫn dính đầy bia và hướng về phía cửa trước.

“Thật vui được gặp tất cả mọi người,” cô quảng lời chào qua vai đến đám đông đầy thù địch. “Mặc dù tôi sẽ đánh giá cao hơn nếu có thêm sự giúp đỡ.”

“Em im đi được không?” anh gầm gừ.

Anh kéo cô băng qua cổng vòm, xuống mấy bậc cầu thang. Cô nhìn thấy chiếc Jeep đỗ ở bên lề đường, và nó nhắc cô nhớ đến cô có một trận chiến nữa cần phải đấu tranh. Cưới Cal Bonner đang trở thành một việc càng ngày càng phức tạp.

“Tôi có xe riêng.”

“Còn lâu em mới có.” Môi anh đang chảy máu và bắt đầu sưng lên ở một bên.

“Tôi có.”

“Em không.”

“Nó đỗ ở phía trước của hiệu thuốc ngay tại thời điểm chúng ta đang nói chuyện.” Cô mở túi sách, kéo ra một tờ giấy ăn, và chia nó cho anh.

Anh chẳng thèm chú ý. “Em mua ô tô?”

“Tôi nói với anh tôi sẽ mua mà.”

Anh phanh kết lại. Cô nhẹ nhàng đặt tờ giấy ăn lên môi anh, chỉ để anh thỉnh thoảng giật đầu lại. “Và tôi nói là em sẽ không.”

“Yes, well, tôi khá lớn và quá độc lập để chú ý đến lời anh.”

“Chỉ cho tôi.” Anh nhả ra từng từ như thể chúng là những viên đạn vậy.

Cô nhớ đến mấy lời bình luận không tốt đẹp gì của Kevin về chiếc Escort của cô và cảm thấy một chút bối rối. “Sao tôi không chỉ đơn giản là gặp anh ở nhà nhỉ?”

“Chỉ cho tôi!”

Đầy cam chịu, cô bước xuống toà nhà hướng đến trung tâm thị trấn, sau đó rẽ về phía hiệu thuốc. Anh bám theo cô trong yên lặng, và gót chân anh dường như phát ra những tia lửa điện khi chúng chạm vào gạch lát đường.

Thật không may, dáng vẻ bề ngoài của chiếc Escort không được cải thiện cho lắm. Khi cô dừng lại bên cạnh nó, anh trông đầy choáng váng. “Nói với tôi không phải nó đi.”

“Tất cả những gì tôi cần là một phương tiện giao thông cơ bản. Tôi có một chiếc Saturn cực kỳ hoàn hảo đang đợi tôi ở nhà.”

Anh nghe như thể anh đang bị bóp cổ vậy. “Có ai nhìn thấy em lái cái này chưa?”

“Vài người.”

“Ai?”

“Chỉ có Kevin thôi.”

“Cút thật!”

“Thật là, Cal, anh cần để ý đến ngôn ngữ của mình, không kể đến huyết áp của anh. Đàn ông ở tuổi anh...” Cô thấy là mình đã mắc lỗi và nhanh chóng thay đổi đề tài. “Nó là thứ cực kỳ phù hợp với nhu cầu của tôi.”

“Đưa tôi chìa khoá đây.”

“Tôi sẽ không!”

“Em có, Giáo sư. Tôi sẽ mua ô tô cho em. Bây giờ thì đưa cho tôi mấy cái chìa khoá chết tiệt đấy đây.”

“Tôi có ô tô rồi.”

“Ô tô thật sự cơ. Mercedes, BMW, bất cứ thứ gì em muốn.”

“Tôi không muốn Mercedes hay là BMW.”

“Đây là những gì em nghĩ thôi.”

“Đừng có bắt nạt tôi.”

“Tôi thậm chí còn chưa bắt đầu.”

Họ bắt đầu thu hút đám đông, điều mà chẳng có gì ngạc nhiên cả. Người dân ở Salvation, Bắc Carolina, nhìn thấy anh hùng địa phương của họ nhóp nhép bìa và máu thường xuyên đến mức nào cơ chứ?

“Đưa tôi chìa khoá,” anh rít lên.

“Cứ mơ đi.”

May mắn cho cô, đám đông khiến việc anh giật chúng khỏi cô như anh muốn là không thể. Cô lợi dụng điều đó để đẩy anh ra, mở cửa xe và nhảy vào ô tô.

Anh nhìn như cái nồi áp suất chuẩn bị nổ tung. “Tôi cảnh báo em, giáo sư. Đây là chuyến đi cuối cùng em cưỡi trên cái đồng sắt vụn này, vì thế tận hưởng từng phút của nó đi.”

Lần này, sự độc đoán của anh không khiến cô ngạc nhiên. Chắc chắn đồng kẹo dẻo chưa dạy cho anh một bài học, và đây là lúc để thực hiện một phương pháp khác mạnh tay hơn. Quý ngài Calvin Bonner cần phải tìm ra một lần và mãi mãi rằng anh ta không thể tiến hành một cuộc hôn nhân như chơi một trận bóng bầu dục được.

Cô nghiêng răng ken két. “Anh biết điều mình có thể làm với mấy lời cảnh báo, bom tấn. Anh quảng chúng ra và...”

“Chúng ta sẽ nói chuyện này khi về đến nhà.” Anh phang mạnh cho cô một cú bằng ánh mắt nuclear winter đó. “Giờ thì lái đi!” (*Nuclear winter là tình trạng khí hậu bị biến đổi sau chiến tranh hạt nhân, thời tiết sẽ lạnh buốt khắc nghiệt, mặt trời cũng sẽ bị che phủ trong vài tháng hoặc vài năm.*)

Sôi sùng sục, cô lái vòng ra khỏi bãi đậu xe. Chiếc ô tô cầu chúc cô may mắn bằng một tiếng nổ lớn khói bay mù mịt đằng sau ông xá. Cô nghiêng chặt quai hàm và hướng về nhà.

Cô sẽ có nó.

Chương 15

Jane sử dụng cái tô vít cô thường mang trong túi xách của mình để phá hỏng cánh cổng tự động. Giờ thì chúng sẽ ở trong tình trạng đóng kín và nó chỉ khiến cô mất có hai phút là làm được chuyện đó, cô đổ chiếc Escort trong lối đậu xe, dùng dùng phóng vào nhà, tóm lấy mấy sợi dây và dùng chúng cuộn lại thành hình số 8 thật chắc quanh hai cái nắm cửa trên cánh cửa trước. Cô cuộn thêm mấy cái nệm tự tạo từ dụng cụ nhà bếp và sử dụng chúng để gia cố cửa sau.

Cô đang kiểm tra mấy cái chốt trên cánh cửa kiểu Pháp để khoá phòng sinh hoạt chung lại thì hệ thống liên lạc bắt đầu réo ầm ĩ. Cô lờ tịt nó đi và hướng tới nhà để xe, nơi cô sử dụng một cái thang nhỏ dựng ở đó để ngắt hệ thống cửa mở tự động khỏi trần.

Những tiếng buzz giận dữ từ hệ thống liên lạc tấn công tai cô khi cô hiện ngang tiến lại vào nhà bếp. Cô giật mạnh tất cả rèm cửa ở tầng một đóng lại và ngắt điện thoại ra khỏi giắc cắm. Khi tất cả đã đâu vào đấy, cô tóm lấy cái tô vít của mình, tiến lại cái hệ thống liên lạc, và đâm vào cái nút.

“Cal?”

“Yeah, nghe này Jane, có gì hông với cánh cổng ấy.”

“Có cái bị hỏng, tất nhiên rồi, bom tấn, nhưng không phải ở cổng đâu.” Chi với một cái xoay cổ tay, cô ngắt sự kết nối và cái còi im bật. Sau đó, cô hiện ngang lên gác, thụi mạnh bật máy tính lên và bắt tay vào làm việc.

Không lâu sau đó cô nghe thấy tiếng cửa đập rầm rầm huyền não đi kèm với những tràng gõ thùm thùm. Khi nó trở nên ầm ĩ quá đổi làm phiền đến sự tập trung của cô, cô xé tờ giấy ăn làm đôi và nhét vào tai.

Im lặng thiêng liêng!

***

Escort! Cal đu người lên phần thấp hơn của mái nhà nhô ra phía trên phòng làm việc tầng một. Đầu tiên cô ta ngẫm phá huỷ Lucky Charms của anh, và giờ thì cô ta bêu xấu anh trước cả thị trấn bằng cách lái con Escort mười năm có lẽ ấy! Anh không thể giải thích tại sao cả hai tội lỗi này dường như tệ hại hơn cái thực tế là cô xoay xở để nhốt không cho anh vào chính nhà mình. Có lẽ bởi vì anh thích thú sự thách thức lên được vào, đây là chưa đề cập đến trận chiến đã được dự đoán trước họ sẽ tiến hành sau khi anh lọt được vào.

Anh bước nhẹ nhàng hết mức có thể khi băng qua mái ngói vì anh không muốn cái thứ chết tiệt này dột như tổ đĩa vào lần mưa tới. Khi anh liếc lên đám mây đen đang trôi ngang bầu trời đang tối dần, anh nhận ra rằng cơn mưa có lẽ cách cũng chẳng xa lắm đâu.

Anh tiến đến cuối mái nhà, nơi nó gặp một góc ban công chạy dài phía trước ngôi nhà, và trải qua một vài khoảnh khắc thất vọng vì chẳng có chỗ trông vĩ đại nào để khiến chuyện này trở nên thách thức hơn. Tuy nhiên mấy cái chấn song uốn hình hoa sắt quá ọp ẹp để có thể chịu được trọng lượng của anh khiến nó trở nên thú vị hơn một chút.

Sử dụng cái gờ cuối cùng của ban công như một chỗ để vịn tay, anh hạ thấp người về một phía, chân đứng dưa, cứ thế lũng lảng dọc theo cái gờ của ban công cho đến khi anh gặp cái cột ở một góc nhà. Một tiếng sấm nổ vang dội lại, và mưa bắt đầu quất vào anh, khiến áo anh dính chặt vào lưng. Anh vòng chân quanh cái cột làm điểm tựa, sau đó móc một tay vào cái hoa sắt lung lay, leo một cách vụng về lên cái bề mặt trơn tuột tuyệt ấy và hạ thấp người phía trên cái lan can của ban công.

Ổ khoá trên cánh cửa kiểu Pháp dẫn đến phòng ngủ của anh thật là tầm thường, và điều khiến anh khó chịu là Quý cô Não to chẳng làm cái gì để gia cố nó hết. Cô ta có lẽ nghĩ rằng anh đã quá già để có thể tiến xa như thế này. Cái thực tế môi anh đau, xương sườn nhức nhối, và việc cái vai tệ hại của anh ê ẩm như lửa đổ thêm dầu vào cơn giận dữ của anh, và khi anh tông cánh cửa mở tung, cơn nóng giận của anh lại bùng lên lần nữa. Cô ta ít nhất cũng phải tôn trọng anh đủ để chặn một cái ghế trước tay nắm cửa chứ!

Anh bước ngang qua căn phòng ngủ tối om, hướng ra ngoài hành lang, và tiến về phía ánh sáng trượt qua khe cửa phòng cô. Cô ngồi quay lưng về phía cửa, tất cả sự tập trung cao độ hướng cả vào những cột dữ liệu không thể hiểu nổi chạy ngang trên màn hình máy tính. Hai cái giấy ăn lỏng phồng nhét ở hai bên tai khiến cô trông giống một cô thợ hoạt hình. Anh nghĩ đến việc rón rén lên ra đằng sau cô, tặng cho cô một quả sợ nhớ đời bằng cách dặt hai mẩu giấy ăn ra. Đó là chính xác những gì cô ta xứng đáng được nhận, nhưng vì cô đang mang bầu, anh phải sửa đổi kế hoạch của mình. Không phải vì anh tin những lời cảnh báo thảm khốc của Annie về việc khiến đứa bé bị nhau thai quấn cổ, tuy nhiên không mạo hiểm vẫn tốt hơn.

Mùi bia lượn quanh anh như mùi khói thuốc ở quán bar khi anh trên đường xuống tầng một. Anh đang ướt, đau đớn và hoàn toàn giận dữ, và từng mẩu từng mẩu đó là lỗi của cô! Mạch máu anh đập dồn

đập là điều có thể thấy trước được khi anh tiến vào phòng giải trí. Ngửa cổ ra, anh gầm lên tên cô.

“Jane Darlington Bonner! Em xuống đây ngay lập tức!”

Đầu Jane bật lên. Tiếng gầm thét của anh đâm thủng cả cái nút tai tự tạo của cô. Vậy là anh ta đã xoay xở để tìm được đường vào rồi đấy. Khi cô dứt hai cái nút giấy ăn và quăng chúng vào thùng rác, cô tự hỏi anh ta làm thế bằng cách nào. Với vẻ cổ tồ ra hiện ngang điều luyện một cách đáng ngạc nhiên, không nghi ngờ gì nữa, vì anh chàng tiền vệ sáng giá sẽ chẳng mơ đến việc hạ thấp giá trị bản thân bằng bất cứ cách nào tầm thường như phá vỡ một cánh cửa sổ chẳng hạn. Mặc dù đang hờn giận, cô vẫn cảm thấy đôi chút tự hào rõ rệt nào đó.

Khi cô nhòm dậy khỏi bàn làm việc, tháo kính bỏ xuống, cô cố gắng tìm hiểu xem tại sao cô không hề ước muốn khoá cửa nhốt mình trong phòng. Cô chưa bao giờ thích đối đầu và chưa bao giờ giỏi chuyện đối đầu-có thể lấy ví dụ cuộc chạm chán buồn thảm của cô với Jerry Miles. Có lẽ cô chẳng có tí khát khao tránh trận chiến này vì nó sẽ xảy ra với Cal. Trong cả cuộc đời mình, cô đã luôn thật lịch thiệp, thật trang nghiêm, thật cẩn thận để tránh làm mất lòng ai. Nhưng Cal chẳng có chút kiên nhẫn nào với lịch thiệp, chẳng bị ấn tượng gì bởi trang nghiêm, và trở tráo ra với việc làm mất lòng. Cô không hề phải xem xét xem mình đang nói cái gì hay phải chú tâm đến cách cư xử của mình. Cô chỉ đơn giản là chính cô thôi. Khi cô băng ngang qua phòng, mạch cô đập rộn ràng, và não cô rung lên đầy báo động. Cô cảm thấy hoàn toàn sống động lạ thường.

Từ phòng giải trí bên dưới, Cal nhìn cô tiến xuống cầu thang. Đôi móng nhỏ gọn gằng đung đưa từ bên này sang bên kia gọn ghẽ trong quần, cái áo bằng vải sợi màu xanh làm nổi bật bộ ngực chẳng có kích cỡ ấn tượng tí nào đến nỗi anh chẳng thể hiểu nổi tại sao mình quá khao khát được đặt mắt vào nó. Mái tóc cô, được túm lên khỏi khuôn mặt với những cái cặp gim như những cô nữ sinh thuộc tầng lớp thượng lưu, đang đung đưa lên xuống, trông lạnh lợi như cái miệng của cô vậy.

Cô nhìn xuống anh, nhưng thay vì sợ sệt như cô đáng lẽ nên phải thế, anh có thể thề mình nhìn thấy một tia ranh mãnh ánh lên trong mắt cô. “Ai đó trông giận điên lên,” cô kéo dài giọng, trông cực kỳ gan dạ và hỗn xược.

“Em...” Anh chống cằm vào hông mình. “...sẽ phải trả giá vì chuyện này.”

“Anh sẽ làm gì tôi, anh chàng to lớn? Phát vào mông tôi ư?”

Chỉ như thế thôi, anh cứng lên. Mẹ kiếp! Làm thế nào mà cô ta tiếp tục gây ra phản ứng này với anh. Và sao một giáo sư đại học đáng kính lại có kiểu nói chuyện đồng đánh thế được chứ?

Một hình ảnh không mong đợi của cái mông trần ngọt ngào đó uốn cong bên dưới lòng bàn tay anh vụt bắn qua não anh. Anh nghiêng chặt hàm, mắt hẹp lại, và tặng cho cô một ánh nhìn kiểu kẻ khôn bản tính đến nỗi anh cũng phải xấu hổ với bản thân khi áp dụng nó cho một người phụ nữ mang bầu, đáng thương, vô phương tự vệ. “Có lẽ phát vào mông trần chính xác là những gì em đang cần đấy.”

“Thật hả?” Thay vì ngất xỉu vì sợ hãi như một phụ nữ nhạy cảm nên làm, cô đeo một cái vẻ tính toán lên khuôn mặt. “Có lẽ cũng vui đấy. Tôi sẽ nghĩ về việc đó.”

Chỉ như thế rồi cô ta quay gót, lướt trở lại phòng mình, bỏ lại anh đang đứng dưới chân cầu thang mà hít bụi. Làm thế nào mà cô ta xoay xở để có thể chơi trên cơ anh như thế? Và cô ta có ý gì, cô ta sẽ nghĩ về chuyện đó?

Anh nhớ đến con Escort nham nhở đang nằm chính tại chỗ đậu xe của chiếc Jeep cực khủng của anh và lao lên cầu thang đuổi theo cô. Anh còn chưa xong một nửa với trận chiến này đâu!

Jane nghe tiếng anh lao đến và cảm thấy xấu hổ với sự rộn ràng có thể đoán trước được những tiếng bước chân huỳnh huých đó tặng cho cô. Cho đến một vài tuần trước, cô không nhận ra những hành động che phủ phẩm giá của mình nặng nề trên vai cô đến mức nào. Nhưng áp dụng phẩm giá với Cal cũng như dùng tịt bít tất để như chó vậy.

Anh bay qua cánh cửa phòng ngủ của cô, xia một ngón tay đầu đó hướng vào trán cô. “Bắt đầu từ lúc này, hai chúng ta phải làm vài thứ cho ra đầu ra đuôi. Tôi là chủ cái nhà này, và tôi mong đợi sự tôn trọng. Tôi không muốn nghe dù chỉ một lời hỗn hào từ em. Em có hiểu những gì tôi đang nói không??”

Sự đối đầu về mặt kỹ thuật này không nghi ngờ gì hết, có hiệu quả cực kỳ tốt với đàn ông, nhưng cô cảm thấy một vài khoảnh khắc thương cảm cho mấy cô nhóc đáng thương anh đã chọn bầu bạn trong quá khứ. Anh chắc hẳn đã phải dọa dẫm mấy cô bé xinh xinh tròn trịa đó ghê lắm.

Nhưng vì một lý do nào đó cái bức tranh anh la hét vào mấy nữ hoàng xinh đẹp hai mươi tuổi vô phương tự vệ không bèn rẽ được trong tâm trí của cô, và nó không khiến cô mất nhiều thời gian để hiểu tại sao. Anh sẽ không bao giờ làm điều đó. Cal không thể nào buông lỏng cương hoàn toàn con thịnh nộ của anh với những người anh xem là yếu hơn mình. Nhận thức đó khiến cô cực kỳ tự hào.

“Mời anh lại chảy máu kia,” cô nói. “Vào phòng tắm đi, tôi sẽ băng nó.”

“Tôi sẽ không đi đâu hết cho đến khi chúng ta làm rõ chuyện này.”

“Thôi nào. Tôi đã luôn mơ mộng mình băng bó cho một chiến binh bị thương.”

Câu nói đó khiến anh khựng lại. Anh liếc xéo cô một cách cực kỳ nguy hiểm khiến đầu gối cô hơi nhũn ra.

Anh là một bao thuốc nỏ 190 pounds sẵn sàng nổ tung, vậy thì tại sao cô lại không sợ hãi?

Anh nhét ngón trỏ vào túi quần jeans. “Tôi sẽ để em và kín tôi lại với một điều kiện.”

“Là gì vậy?”

“Sau khi em xong, em phải ngồi thật yên, ý tôi là ngâm miệng lại, trong khi tôi xé xác em ra.”

“Okay.”

“Okay?” Tiếng gầm thét của anh gần như thổi bay màng nhĩ của cô. “Chuyện gì thế? Tiểu thư, em chắc phải không hiểu tôi đang có gì trong đầu rồi vì nếu em biết, em sẽ không đứng đó và nói với tôi là ‘okay’ đâu!”

Cô mỉm cười chỉ vì cô biết nó sẽ càng chọc tức anh hơn. “Tôi tin là đối thoại cởi mở rất quan trọng trong hôn nhân.”

“Chúng ta không nói về đối thoại cởi mở. Chúng ta nói về tôi sẽ xé xác em ra, từng mảnh từng mảnh một.” Anh ngừng lại, héch hàm lên. “Bằng tay không với móng trần.”

“Gì cũng được.” Cô vẩy tay hờ hờ khi tiến về phòng tắm.

Cô gần như cảm thấy thương tiếc cho anh. Anh là một người đàn ông thể chất dữ dội bị nguyên rửa với lương tâm đạo đức mạnh mẽ, điều khiến anh cực kỳ khó khăn để có một trận đối đầu thật sự thoả mãn với phụ nữ. Cô cuối cùng cũng hiểu tại sao anh yêu thích bóng bầu dục với những cú húc thô bạo và một quyển sách những luật lệ dày đặc nhiều đến thế. Với Cal, sự phối hợp của va chạm thân thể một cách dữ dội và phán xét mau lẹ là điều tốt nhất trong cả thế giới này.

Món quà này chần chẫn là rắc rối trong mối quan hệ với phụ nữ của anh.

Cô băng ngang căn phòng tắm kỳ cục tới hộp đựng thuốc và bắt đầu lục lọi những vật dụng trong đó. “Tôi hy vọng có cái gì đó thật sự gây xót.”

Khi anh chẳng bình luận gì hết, cô quay lại, sau đó nuốt chửng xuống khi thấy anh đang kéo áo qua đầu. Khi anh duỗi căng người ra, khung xương sườn của anh nhô lên, và rốn tạo thành hình ô van hẹp, Cô nhìn thấy những cụm lông óng ánh như tơ dưới cánh tay, vết sẹo trên vai anh. “Anh đang làm gì thế?”

Anh quăng cái áo sơ mi sang một bên và mở khuy quần jeans. “Em nghĩ tôi đang làm gì? Tôi đi tắm, hay em đã quên rằng mình vừa đổ cả một vại bia lên đầu tôi, sau đó khoá nhốt tôi ngoài ngôi nhà của chính mình giữa một trận mưa bão dữ dội sấm chớp đi đùng? Và cái công trước mà em ngâm phá hoại tốt nhất là trở lại phục vụ ngay sáng sớm ngày mai, nếu không có người sẽ phải trả giá đắt đây.” Anh kéo khoá xuống.

Cô quay đi, cố làm sự chuyển động có vẻ vô tình nhất có thể. May mắn thay, phòng tắm có đủ gương đến nỗi chỉ nghiêng đầu cô cũng có một tầm nhìn đầy đủ. Thật không may, nó chỉ là phần sau của anh thôi. Tuy nhiên nó vẫn rất tráng lệ. Bờ vai rộng thon thon xuống cái hông hẹp, mông chặt và phẳng. Có một vết đỏ dọc theo cột sống của anh từ trận đánh nhau với Kevin. Cô cau mày với một bộ sưu tập các vết sẹo cũ và mới và nghĩ về những năm tháng mà thân hình chiến binh của anh đã phải chịu đựng.

Anh mở tung cánh cửa ngăn tắm trong căn phòng tắm kỳ cục, trông như thể thuộc về Starship Enterprise, và bước vào. Thật không may, cái gương bị che mờ nửa phần dưới khiến cô không nhìn được gì nhiều. (*Starship Enterprise: con tàu vũ trụ trong Star Trek.*)

“Anh đang nói quá lên về trận mưa bão dữ dội sấm chớp đi đùng,” cô gọi với vào trên tiếng nước chảy. “Trời chỉ mới bắt đầu mưa thôi.”

“Trước khi tôi leo lên ban công.”

“Đấy là cách anh leo vào hả?” Đầy ấn tượng, cô quay về phía ngăn tắm.

“Chỉ vì em không có đủ tự tin vào tôi để gia cố mấy cái cửa tầng hai.”

Cô tự cười với bản thân trước sự tổn thương trong giọng nói của anh. “Tôi xin lỗi. Tôi không nghĩ đến điều đó.”

“Chắc chắn là không rồi.” Anh chìa đầu xuống dưới vòi nước. “Em muốn tham gia cùng tôi không?”

Cô khát khao muốn nói có, nhưng giọng anh mang một âm điệu quyến rũ đến mướt mà nhắc cô nhớ đến con rắn quấn quanh Cây Tri thức, vì thế cô giả vờ không nghe thấy. Trong khi anh tắm, cô lục lọi trong ngăn kéo bàn trang điểm cô gắng tìm được một loại thuốc mỡ kháng sinh nào đó.

Cô tìm thấy một tuýp Crest Tartar Control nằm tít ở dưới đáy và một hộp có nắp chất khử mùi. Cái lược đen của anh sạch một cách đáng chú ý và vẫn còn đủ răng. Trong ngăn kéo cũng chứa một cuộn vải sồi, một cái bấm móng tay bằng bạc sáng bóng, kem cạo râu, và một vài lưỡi dao cạo, đi kèm với Extra Strength Tylenol, và một tuýp loại lớn Ben Gay. Và bao cao su. Cả một hộp đầy. Thực tế là anh có thể sử dụng những cái bao cao su này với người khác không phải là cô khiến cô dẫn vật đến độ nhức nhối.

Đây sự tưởng tượng của cô sang một bên, cô quỳ xuống để nhìn bên dưới cái bồn rửa và tìm thấy thêm Ben Gay, ba hộp carton muối Epsom, và một tuýp thuốc mỡ kháng sinh. Nước đã được tắt đi, và một khoảnh khắc sau đó, cửa ngăn tắm click mở.

“Tucker đang sử dụng em,” anh nói. “Em biết thế, phải không?”

“Không đúng.” Cô quay lại đúng lúc để thấy anh quấn một cái khăn tắm dày quanh hông. Ngực anh vẫn

còn âm, những sợi lông sẫm màu quấn lại với nhau..

“Chắc chắn thế. Cậu ta đang sử dụng em để trả đũa lại tôi.”

Thực tế anh không tin Kevin có thể thấy cô quyến rũ như nhối đến độ nó ép cô phải trả miếng. “Điều đó có thể đúng, nhưng cũng có một chút phảng phất phản ứng hoá học giới tính giữa Kevin và tôi.”

Anh đang trong công đoạn kéo một cái khăm mặt từ giá để đồ để lau khô tóc, nhưng cánh tay anh chết cứng giữa chừng. “Em đang nói về cái gì vậy? Phản ứng hoá học giới tính gì?”

“Ngồi xuống để tôi có thể xem môi anh nào. Nó lại chảy máu rồi.”

Những giọt nước từ mái tóc ướt đầm của anh bay tứ tung khi anh vội vã bước về phía trước. “Tôi sẽ không ngồi! Tôi muốn biết em có ý gì.”

“Một phụ nữ có tuổi, một anh chàng trẻ trung rất rất quyến rũ. Nó đã xảy ra từ thời xa xưa rồi. Nhưng đừng có lo lắng. Cậu ta không lộn xộn quanh phụ nữ đã có chồng đâu.”

Mắt anh hẹp lại thành một vạch kẻ cực kỳ ác ý trước sự mô tả của cô về Kevin. “Nó có đáng lẽ phải thật an ủi không?”

“Chỉ nếu ý nghĩ về Kevin và tôi ở bên nhau không an ủi thôi.”

Anh giật lấy cái khăn và hùng hổ lau tóc. “Em biết cậu ta chỉ hứng thú với em vì em đang đeo nhẫn của tôi thôi. Nếu không phải vì thế, cậu ta sẽ chẳng thèm chú ý đến em, dù chỉ một tẹo.”

Anh vừa tìm thấy điểm yếu nhất của cô, và chỉ với thế, bao nhiêu vui nhộn biến hết ra khỏi trò chơi. Những lời đe dọa bạo lực vô nghĩa của anh chẳng làm phiền cô tẹo nào, nhưng thực tế anh tin rằng cô quá lập dị đến nỗi chẳng người đàn ông nào khác thấy bị quyến rũ đã châm vào chỗ nhạy cảm nhất của cô. “Không, tôi không biết điều đó.” Cô tiến về phía phòng ngủ của mình.

“Em đi đâu đây?” anh gọi với theo cô. “Tôi tưởng em đang định vá kín tôi lại mà?”

“Thuốc kháng sinh trên bàn trang điểm ấy. Tự đi mà làm lấy đi.”

Anh theo cô đến phòng ngủ của cô, chỉ dừng lại khi đã vào đến cửa. “Kevin—hắn ta có ý gì với em à?” Anh quăng cái khăn mặt xuống. “Làm thế quái nào mà hắn ta có ý gì với em được chứ? Em còn không biết hắn ta!”

“Cuộc thảo luận của chúng ta kết thúc rồi.”

“Tôi tưởng em tin vào đối thoại cởi mở?”

Cô chẳng nói một tiếng nào, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, ước muốn anh đi đi.

Anh tiến đến phía sau cô, cô nghe một sự thô lỗ đầy tò mò trong giọng anh. “Tôi làm tổn thương cảm xúc của em phải không?”

Cô chậm chạp gật đầu.

“Tôi không cố ý. Tôi chỉ— Tôi không muốn em bị tổn thương, chỉ thế thôi. Em không có nhiều kinh nghiệm với vận động viên. Họ có thể—tôi không biết—tàn nhẫn với phụ nữ, tôi cho là thế.”

“Tôi biết.” Cô quay lại phía anh đúng lúc nhìn thấy một vệt nước vòng vèo trượt xuống cái đầu ti phẳng màu nâu. “Tôi nghĩ tôi đã có đủ kịch tính hôm nay rồi. Anh tốt nhất nên đi thôi.”

Thay vào đó anh tới gần hơn, và khi anh nói, giọng anh dịu dàng một cách kỳ lạ. “Chúng ta thậm chí còn chưa đến công đoạn phát vào móng trần.”

“Có lẽ để khi khác.”

“Hay là chúng ta chỉ tiến hành luôn phần móng trần?”

“Tôi không nghĩ chúng ta trần bất cứ cái gì với nhau trong thời gian tới là một ý tưởng hay đâu.”

“Giờ thì sao em lại nói thế?”

“Vì nó sẽ khiến mọi chuyện trở nên quá phức tạp.”

“Tôi qua không phức tạp. Ít ra là không cho đến khi em làm bộ làm tịch.”

“Tôi!” Đầu cô bắn bật lên. “Tôi chưa bao giờ làm bộ làm tịch trong suốt cuộc đời mình!”

“Oh, yeah?” Sự nóng nảy mới bùng lên của cô chắc phải là điều anh đang chờ đợi vì một tia sáng le lói của trận chiến một lần nữa lại loé lên trong mắt anh. “Well, tôi tình cờ có mặt ở bãi chiếu bóng trong ô tô đó với em, và tin tôi đi, em có làm bộ làm tịch.”

“Khi nào?”

“Em biết rất rõ là khi nào mà.”

“Tôi không biết.”

“Cái chuyện vợ vẫn *khá dễ chịu* ấy.”

“Tôi không biết cái gì— Oh, cái đó á.” Cô xem xét anh gần hơn. “Những gì tôi nói làm phiền anh hả?”

“Hell, no, nó chẳng làm phiền tôi tí nào hết. Em nghĩ tôi không biết tôi tuyệt đến mức nào hả? Và nếu em không nhận ra điều đó, tôi đoán vấn đề nằm ở phần em, không phải phần tôi.”

Anh trông đầy giận dữ, và cô nhận ra cô đã làm tổn thương cảm xúc của anh tới quá. Nhận thức đó chạm nhẹ vào cô. Mặc kệ lòng tự tin có vẻ như là vô hạn của anh, anh cũng có sự bấp bênh như bất kỳ ai khác. “Nó còn hơn cả dễ chịu,” cô thú nhận.

“Đúng quá đi chứ.”

“Tôi muốn nói nó—nó thật...” Cô xem xét anh qua khoe mắt. “Tôi đang phải tìm kiếm từ nào?”

“Sao em không khởi đầu với cực kỳ khủng?”

Thần kinh cô tiến hành một cú nhảy bật lên tận một ngưỡng. “Cực kỳ khủng? Yes, đây là một sự khởi đầu tốt. Nó chắc chắn là khủng. Nó cũng...” Cô đợi.

“Say mê, và gợi cảm như quý ấy.”

“Nó cũng thế, nhưng...”

“Bực dọc.”

“Bực dọc?”

“Yeah.” Cái hàm vuông vức đó héch lên đầy hiếu chiến. “Tôi muốn thấy em trần truồng.”

“Anh muốn? Tại sao?”

“Vì tôi muốn.”

“Nó là những thứ kiểu đàn ông hả?”

Sự hung hăng của anh nhạt đi, và một bên khoe môi anh—cái bên không bị thương ấy—cong lên. “Em có thể nói thế.”

“Tin tôi đi khi tôi nói rằng anh chẳng bỏ lỡ gì nhiều đâu.”

“Tôi có thể phán xét tốt hơn là em đây.”

“Oh, tôi chắc chắn điều đó không đúng đâu. Anh biết mấy đôi chân dài bất tận anh nhìn thấy ở mấy cô người mẫu ấy? Mấy đôi chân dài đến nách?”

“Uh-huh.”

“Chân tôi không thế đâu.”

“Thực tế đã chứng minh rồi.”

“Chân tôi không ngắn, nhưng cũng không phải dài một cách ngoại lệ. Chỉ là trung bình thôi. Và cả ngực nữa—Anh có tự coi mình là loại đàn ông thích ngực không?”

“Chúng rất biết cách khiến tôi chú ý.”

“Của tôi thì không. Giờ thì hông tôi lại là cả một vấn đề nữa. Chúng đại bự.”

“Hông của em không đại bự.”

“Tôi nhìn như quả lê.”

“Em không nhìn như quả lê.”

“Cảm ơn vì bỏ phiếu cho sự tự tin của tôi, nhưng vì anh chưa nhìn thấy tôi trần truồng, anh không có đủ khả năng để phán xét được.”

“Chúng ta có thể quan tâm đến chuyện đó bây giờ.”

Anh đang trong trạng thái hấp dẫn nhất: đôi mắt xám lấp lánh, một cái lúm đồng tiền không được mong đợi trung bày ngay phía dưới gò má, vui nhộn, ấm áp, gợi cảm. Và cô đang trong tình trạng dễ bị tổn thương nhất. Một ánh sáng nhá lên đầy sáng suốt gần như hạ đo ván cô xuống ngay tại chân mình, cô nhận ra cô đã yêu anh. Yêu sâu đậm và mãi mãi. Cô yêu cái vẻ đàn ông, yêu sự thông minh, yêu cả sự rắc rối của anh. Cô yêu sự hài hước, và sự trung thành của anh đối với gia đình mình, cũng như yêu cái lối sống đạo đức cũ đã sai khiến anh trông nom tới con mình. Thậm chí cả đứa con mà anh không muốn.

Không có thời gian để nghĩ về chuyện này, không có nơi nào chạy trốn để cô suy ngẫm về sự tàn ác của những gì vừa mới xảy ra. Cô theo dõi anh nâng tay lên và lần theo cái đường cong cong của quai hàm cô với ngón tay cái của mình. “Tôi thích em, Rosebud. Tôi thích em rất nhiều.”

“Anh thích?”

Anh gật đầu.

Cô chú ý rằng anh nói anh thích cô, không phải anh yêu cô, và nuốt xuống cục nghẹn đang dâng lên trong cổ họng cô. “Anh chỉ nói thế để khiến em thoải mái thôi.”

Một cái nhản mặt đầy ngạc nhiên làm sâu khoé mắt anh. “Nó thật là cảm dỗ, nhưng điều này quá quan trọng để nói dối.”

“Em tưởng anh ghét em.”

“Tôi ghét. Nhưng thật khó để cứ hoàn toàn ghét em, ngay cả với những lý do chính đáng.”

Hi vọng nở bung ra bên trong cô. “Anh tha thứ cho em?”

Anh ngáp ngừng. “Không hẳn thế. Nó khá lớn để có thể tha thứ được.”

Một lần nữa, cô cảm thấy một cuộn sóng tội lỗi to lớn quét qua người. “Anh biết là em rất hối hận, đúng không?”

“Em hối hận?”

“Em—Em không hối hận về đứa bé, nhưng em hối hận về cái cách em sử dụng anh. Em không nghĩ anh như là một người thật sự, chỉ là một công cụ vô nhận đạo có thể cho em thứ mà em muốn thôi. Nếu có ai đó đối xử với em như thế, em sẽ không bao giờ tha thứ cho họ, và nếu cần bất cứ một sự an ủi nào, anh nên biết em sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình.”

“Có lẽ em có thể làm điều tôi đang làm, và chia cắt rõ ràng tội lỗi với kẻ gây ra tội lỗi.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, cố gắng nhìn qua chúng để đến được trái tim anh. “Anh thật sự không ghét em nữa?”

“Tôi đã nói rằng tôi thích em rồi.”

“Em không hiểu sao anh có thể.”

“Tôi đoán nó chỉ xảy ra thôi.”

“Khi nào?”

“Khi nào tôi quyết định là tôi thích em hả? Cái ngày ở nhà Annie khi em tìm ra là tôi thông minh.”

“Và anh tìm ra là em già.”

“Đừng có nhắc nhở tôi. Tôi vẫn chưa hồi phục sau chuyện đó đâu. Có lẽ chúng ta nên nói DMV đã mắc lỗi in nhầm trong giấy phép lái xe của em.”

Cô lơ đi tia hi vọng lấp lánh trong mắt anh. “Sao anh có thể quyết định anh thích em ngày hôm đó? Chúng ta đã cãi nhau âm ỉ.”

“Đánh tôi đi. Nó chỉ đơn giản là xảy ra thôi.”

Cô xem xét điều anh vừa để lộ ra. Không gì có thể xa hơn một lời tuyên ngôn về tình yêu, nhưng những lời của anh chắc chắn âm áp đầy cảm xúc. “Em sẽ cần phải nghĩ về chuyện đó.”

“Về chuyện gì?”

“Liệu em có hay không khoa thân.”

“Được rồi.”

Đó là một điều nữa cô thích ở anh. Dù có hay bắt nạt hay âm ào quát tháo, anh biết làm thế nào để nhận ra cái gì quan trọng, cái gì tầm thường, và anh dường như hiểu rằng anh không thể thúc dục cô về việc này.

“Có một việc nữa chúng ta cần giải quyết cho xong.”

Cô thăm dò anh đầy lo lắng, sau đó thờ dãi. “Em thích ô tô của mình. Nó là sự thể hiện cá tính.”

“Làm việc với những người bị loạn thần kinh nhân cách, không có nghĩa là em muốn có một người trong nhà. Giờ thì mọi việc sẽ thế này nhé—”

“Cal, đừng có tốn hơi tặng cho em một trong những bài thuyết giáo chuyên quyền của anh bởi vì em sẽ chỉ kết thúc bằng việc khoá cửa nhốt anh bên ngoài ngôi nhà của chính mình một lần nữa thôi. Khi em yêu cầu anh giúp em tìm một chiếc ô tô, anh từ chối, vì thế em tự mình tìm lấy. Chiếc ô tô sẽ ở lại. Và nó sẽ không làm tổn thương đến danh tiếng của anh đâu. Nghĩ về chuyện đó đi. Khi mọi người nhìn thấy em lái nó đi lòng vòng, họ sẽ cho nó là một bằng chứng nữa về việc em không xứng đáng làm vợ anh.”

“Em chỉ ra đúng vấn đề đấy. Tất cả mọi người biết tôi đều biết tôi sẽ chẳng giữ người phụ nữa nào lái đồng sắt vụn như thế ở quanh lâu đâu.”

“Em sẽ không bình luận gì về khả năng đánh giá giá trị của anh.” Anh có một khả năng đánh giá giá trị tuyệt vời. Chỉ là khâu vị của anh về phụ nữ cần phải kiểm tra kỹ lưỡng lại thôi.

Anh toe toét, nhưng cô từ chối để nó tác động lên mình. Cô sẽ không dễ dàng để bị khuất phục thế đâu. “Em muốn lời hứa danh dự của anh về việc anh sẽ không đụng vào ô tô của em. Không lái nó đi hay gọi xe kéo khi em không nhìn thấy. Ô tô là của em và nó sẽ ở lại. Và để cho chúng ta hiểu nhau rõ hơn, em đang nói với anh tại chính giây phút này rằng nếu anh đụng một ngón tay lên con Escort của em, anh sẽ không bao giờ thương thức một hộp Lucky Charms nào trong cái nhà này nữa đâu.”

“Lại huỷ diệt kẹo dẻo nữa hả?”

“Em không bao giờ lặp lại bản thân. Thử nghĩ đến thuốc chuột đi.”

“Em là cô nàng khát máu nhất mà tôi từng gặp đấy.”

“Nó là một cái chết chậm rãi, đầy đau đớn. Và em không thổi phồng đâu.”

Anh cười lớn và hướng lại về phía phòng tắm, nơi anh đóng cửa lại chỉ để lại thò đầu vào. “Tất cả những trò cãi vã này chỉ khuấy động cảm giác thèm ăn của tôi thôi. Chúng ta nâng cái gì đó để ăn ngay khi tôi mặc xong quần áo thì thế nào?”

“Được thôi.”

Trận mưa vẫn tiếp tục đổ bên ngoài, và họ nấu súp, salad, và sandwiches, với khoai tây chiên vị taco. Trong khi họ ăn, cô xoay xở để lừa phỉnh anh nhằm biết thêm một vài chi tiết nữa về công việc anh làm với thanh thiếu niên, và khám phá ra anh dành thời gian cho trẻ em có hoàn cảnh khó khăn đã hàng năm nay rồi. Anh giúp việc gây quỹ làm nơi vui chơi, vận động những hội viên tình nguyện mới cho trường trình gia sư sau giờ học, tổ chức những giải đấu nội bộ, và vận động hành lang cho cơ quan lập pháp Illinois về việc cải thiện chương trình y tế và giáo dục giới tính của họ.

Anh nhún vai trước lời bình luận của cô rằng không phải người nổi tiếng nào cũng sẵn lòng bỏ ra nhiều thời gian như thế mà không mong chờ một giải thưởng gì cho bản thân mình. *Chỉ để có việc để làm thôi*, anh cầu nhàu.

Cái đồng hồ ở hành lang gõ báo hiệu nửa đêm, và dần dần cuộc đối thoại của họ nhỏ đi. Một sự ngưng nghịu, chưa bao giờ xảy ra trước đây, bày ra giữa họ. Cô chơi đùa với cái vỏ bánh mì chưa được ăn đến. Anh ngo nguẩy không yên trên ghế ăn. Cô đã cực kỳ thoải mái trong suốt cả buổi tối, nhưng bây giờ cô

cảm thấy ngưng nghịu và đầy lung túng.

“Muộn rồi,” cuối cùng cô nói. “Em nghĩ em nên leo thẳng lên giường thôi.” Cô nhặt đĩa của mình lên khi đứng dậy.

Anh cũng nhòm dậy, và lấy nó ra khỏi tay cô. “Em nấu. Tôi dọn.”

Nhưng anh không hướng về phía chậu rửa. Thay vào đó anh đứng nguyên tại nơi anh đang đứng và nhìn cô với ánh mắt đói khát. Cô có thể nghe câu hỏi không lời của anh. *Tối nay, Rosebud? Em có sẵn sàng dẹp hết tất cả những giả vờ và làm điều cả hai chúng ta đều muốn?*

Nếu anh vươn ra chạm vào cô, cô sẽ lạc lối mất, nhưng anh không làm thế, và cô hiểu rằng lần này cô sẽ phải là người đi bước đầu tiên. Một bên lông mày anh nhướn lên với sự thách thức thâm lặng.

Một đôi cánh sợ hãi đập trong lồng ngực cô. Nhận thức mới mẻ rằng cô đã yêu anh khiến tất cả mọi việc trở nên thật khác. Cô muốn tình dục giữa họ phải có một ý nghĩa nào đó.

Trí não mạnh mẽ đã hướng dẫn cô qua suốt quãng đời của mình từ chối hoạt động, và sự bối rối bóp nghẹt cô. Cô cảm thấy như bị tê liệt và điều tốt nhất cô có thể xoay xở được là một nụ cười xã giao, lịch thiệp. “Buổi tối tuyệt lắm, Cal. Việc đầu tiên em sẽ làm sáng mai là sửa cánh công.”

Anh không nói một tiếng nào, anh chỉ đơn giản là nhìn cô.

Cô cố nghĩ ra một lời bình luận nào đó thật tự nhiên để xoa dịu đi tình trạng căng thẳng này, nhưng chẳng có gì xuất hiện trong đầu cả. Anh đứng đó, vẫn nhìn cô. Cô biết anh nhận biết được sự không thoải mái của cô, nhưng anh dường như không chia sẻ nó. Sao anh nên chia sẻ nó khi anh không chia sẻ cảm xúc với cô? Không như cô, anh không yêu.

Cô quay đi, bao bọc bởi cảm giác mát mát. Khi cô rời khỏi nhà bếp, lý trí cô nói với cô rằng cô đang làm điều đúng đắn, nhưng trái tim cô lại bảo cô là kẻ chết nhất.

***

Cal nhìn cô biến mất khỏi cánh cửa, và thất vọng tràn ngập anh. Cô đang chạy trốn, và anh không chắc là tại sao. Anh không hề ép buộc cô tối nay. Anh cho cô không gian, khiến cuộc hội thoại chắc chắn ở yên trong những chủ đề an toàn. Và vấn đề là anh đã thích thú nhiều đến mức anh gần như quên đi vấn đề tình dục. Gần như, nhưng không hoàn toàn. Anh muốn cô nhiều đến mức không thể đẩy nó ra khỏi tâm trí mình được. Cô cũng thích thú cuộc làm tình của họ tối qua—anh biết là cô thích—vậy thì tại sao cô lại từ chối cả hai bọn họ sự thoả mãn cơ bản nhất của cuộc sống?

Anh mang mấy cái đĩa từ bữa tối của họ đến chỗ bồn rửa và xả nước. Sự thất vọng của anh chuyển thành giận dữ. Sao anh lại để cô làm phiền anh nhiều đến thế này?

Ghê tởm bản thân mình, anh lao lên gác, nhưng bước vào căn phòng ngủ như nhà chứa này chỉ làm cho tâm trạng anh thêm âm ảm hơn mà thôi. Một tràng sấm đi đùng làm của sỗ rung lên lách cách, và anh nhận ra cơn bão đã trở nên dữ dội hơn. Tốt. Nó hợp với tâm trạng anh. Anh ngồi xuống một bên giường và kéo tuột một bên giày ra.

“Cal?”

Anh nhìn lên và thấy cửa phòng tắm bật mở ra, nhưng ngay lúc đó một tia chớp chói loà đánh thẳng vào tường, và ngôi nhà bị ngắt điện trở nên tối thui.

Vài giây tích tắc trôi đi, và sau đó anh nghe thấy một tiếng khúc khích khe khẽ.

Anh quăng nốt chiếc giày còn lại xuống. “Chúng ta vừa bị mất điện. Em có muốn nói với tôi chuyện gì buồn cười về điều đó không?”

“Nó không chính xác là buồn cười. Nó giống tình huống tin tốt/tin xấu hơn.”

“Trong trường hợp đó, đập tôi với tin tốt trước.”

“Chúng ta kiêu như cả hai thứ trộn vào làm một.”

“Đừng có loanh quanh.”

“Được rồi. Giờ thì đừng có nổi điên lên, nhưng...” Một tràng cười mềm mại trôi về hướng anh. “Cal... Em đang trần truồng.”

Chương 16

Một tháng sau.

Cal thò đầu vào phòng ngủ của cô qua cánh cửa phòng tắm nổi liền. Một tia lấp lánh chiếu sáng trong mắt anh. “Tôi đang định đi tắm. Em có muốn vào cùng không?”

Cô trượt cái nhìn lên khắp thân hình trần truồng tuyệt hảo của anh, những đường nét đẹp tuyệt được phác họa trong tia nắng buổi sáng, và cô phải chống chọi lại sự thúc dục liếm môi mình. “Có lẽ để lần khác.”

“Em không biết mình đang bỏ lỡ cái gì đâu.”

“Em nghĩ là em biết rồi.”

Về thêm muốn vô ý lộ ra trong giọng cô dường như khiến anh ngạc nhiên. “Rosebud nhỏ đáng thương. Em đã tự dòn mình vào chân tường rồi đúng không?” Với một nụ cười tự phụ, anh biến mất vào phòng tắm.

Cô lẻ lười ra với cánh cửa trống không, tì má vào khuỷu tay đang gập lại của mình, và nhớ về tối tháng tư một tháng trước đây khi cô đã có một quyết định bốc đồng là cởi hết quần áo và tiến đến với anh. Sự cô mất điện không lường trước được ngay khi cô bước vào phòng ngủ của anh đã đánh dấu sự khởi đầu của những đêm khát khao và đam mê cô sẽ chẳng bao giờ quên. Cô tự cười với bản thân mình. Một tháng đã trôi qua từ đêm đó, Cal đã làm tình rất tuyệt chỉ bằng cách cảm nhận thôi.

Bản thân cô cũng trở nên giỏi hơn trong chuyện đó, cô nghĩ với một lượng lớn chắc chắn tự hào. Có lẽ bản tính tự nhiên đầy sức sống và sự thiếu kiềm chế của anh đã khiến cô tự do khỏi sự kiềm chế của chính cô. Cô sẽ làm bất cứ điều gì... mọi thứ... ngoại trừ để anh nhìn thấy cô trần truồng.

Nó đã trở thành một trò chơi. Cô sẽ chỉ làm tình với anh khi màn đêm buông xuống, khi đèn điện đã tắt ngóm, và cô luôn luôn thức dậy lúc nào đó trước tảng sáng để có thể trở về phòng ngủ của cô hay luôn vào phòng của anh nếu họ ngủ quên trong giường cô. Anh đã có thể thay đổi luật lệ. Anh đã có thể chế ngự cô, hay khiến cô thờ không ra hơi vào lúc trời trưa với những nụ hôn khiến cô dịu dàng lại, nhưng anh không bao giờ làm thế. Anh có tính cạnh tranh rất mạnh, và anh không muốn dành chiến thắng bởi tiểu xảo, chỉ muốn thắng bởi sự đầu hàng hoàn toàn từ cô.

Việc kháng kháng đòi làm tình trong bóng tối của cô lúc bắt đầu chỉ là một dạng nhẹ nhàng của những trò đùa tình dục, nhưng khi một tuần trôi đi thành một tuần khác và cô nhận ra cô yêu anh sâu đậm đến thế nào, có cái gì đó đã thay đổi. Cô bắt đầu lo lắng về cách anh sẽ phản ứng khi anh cuối cùng cũng nhìn thấy cô. Cô giờ đây đã mang bầu bốn tháng, và mặc dù cô nở bung đầy khỏe mạnh, eo cô đã to đến cái ngưỡng cô không thể nào tới gần việc cài khuy quần được và những ngày mặc áo nhét trong quần của cô đã trôi vào dĩ vãng. Với bụng phồng lên, ngực thì không có gì ẩn tượng, cô sẽ không bao giờ có thể cạnh tranh được với những người đẹp trong quá khứ của anh.

Nhưng còn có nhiều việc khác hơn là những khuyết điểm cơ thể khiến cô ngập ngừng. Sẽ ra sao nếu thân bí chính là sự quyến rũ đã kéo anh vào giường cô mỗi tối? Bí ẩn và sự cảm dỗ của việc không biết? Một khi sự tò mò của anh được thỏa mãn, liệu anh có mất đi hứng thú không?

Cô muốn tin rằng nó sẽ chẳng là vấn đề gì, nhưng cô biết Cal yêu những thách thức như thế nào. Liệu anh sẽ thích thú với sự bầu bạn của cô nhiều như thế này khi cô cúi theo những ý muốn của anh? Cô dường như là người phụ nữ duy nhất trong cuộc sống của anh, ngoại trừ mẹ và bà ngoại, dám đứng lên chống lại anh.

Anh là một người đàn ông thông minh, đứng đắn với một trái tim nhân ái. Nhưng anh cũng rất độc đoán và đua tranh. Liệu sự mới lạ của cuộc nổi loạn của cô là điều duy nhất khiến anh mưu cầu sự bầu bạn của cô, cả trong và ngoài giường ngủ?

Cô phải đối mặt với thực tế là thời gian để cô chơi trò chơi này đã cạn rồi. Cô cần phải dừng lại, không thể cứ là một kẻ nhát gan mãi, cởi hết quần áo ra để anh có thể nhìn thấy cô, và đối mặt với sự thật. Nếu anh không muốn cô bởi vì người mà cô là, mà chỉ muốn bởi sự thách thức phải chinh phục được cô, vậy thì những thứ mà họ đã có với nhau là vô giá trị. Cô phải làm chuyện này sớm thôi, cô quyết định. Thật là điên rồ khi cứ giữ chuyện này tiếp diễn lâu hơn nữa.

Cô leo ra khỏi giường và tiến đến phòng tắm của cô. Sau khi uống xong vitamins buổi sáng và đánh răng, cô quay trở lại phòng mình, với một tay đặt trên cái bụng vẫn đang lớn dần, lang thang ra phía cửa sổ để cô có thể nhìn ra ngoài, ngắm buổi sáng tháng Năm. Cả triền núi như sống dậy với đầy hoa nở: cây sơn thù du, đỗ quyên, đi kèm với những cây nguyệt quế đã bắt đầu ra hoa. Mùa xuân đầu tiên ở Appalachian của cô thậm chí còn đẹp hơn những gì cô có thể tưởng tượng. Hoa violet, lan hài trải khắp cánh rừng nơi cô thường đi dạo, và đàn đậu tía nở hoa dọc một bên nhà cùng với một trận mưa hoa trắng của những cây

mâm xôi nở rộ. Cô chưa bao giờ trải qua một tháng Năm nào tràn ngập niềm vui, và đẹp đến ghen thờ như thế này.

Nhưng cô cũng chưa bao giờ yêu ai.

Cô hiểu rằng cô đã tự khiến bản thân mình yếu đuối đến nhường nào, nhưng khi cái nhìn cảnh giác Cal luôn mang theo trong mắt anh bấy lâu nay được thay thế bằng những tràng cười và sự dịu dàng, cô bắt đầu tin rằng anh có thể cũng yêu cô. Hai tháng trước cái ý nghĩ này thật là ngớ ngẩn, nhưng giờ thì nó không có vẻ gì là không thể.

Với những người chẳng có điểm gì chung, họ chưa bao giờ thiếu đề tài để thảo luận hay những việc để làm. Trong khi cô dành buổi sáng của mình bên máy tính, Cal làm việc và quan tâm đến những cam kết của anh với chính quyền địa phương, nhưng họ dành cả buổi chiều và rất nhiều buổi tối cùng nhau.

Cal đã sơn xong nhà cho Annie trong khi cô làm vườn. Họ đến thăm Asheville vài lần cùng với nhau, nơi họ ăn tối tại một số nhà hàng ngon nhất thành phố, và đi dạo đến Biltmore Estate với một nhóm khách du lịch bằng xe bus. Họ cũng tham gia đi bộ đường dài trên một vài con đường khá dễ đi ở Great Smoky Mountain National Park, và anh đưa cô đến thăm Connemara, nhà của Carl Sandberg, nơi cô bị bỏ bùa bởi cảnh đẹp và anh đã chụp ảnh cô đang chơi với lũ dê mà họ nuôi ở đó.

Bằng một thoả thuận không lời, họ không đến Salvation cùng với nhau. Khi Jane phải đi mua sắm, cô đi một mình. Thịnh thoả cô có đụng đầu với Kevin, và hai người bọn họ ăn trưa cùng nhau tại Petticoat Junction Cafe, nơi cô lờ tịt đi những cái nhìn thù địch của người dân địa phương. Thật may mắn, cô vẫn có thể che giấu tình trạng bầu bí của mình với những cái vẩy rộng thùng thình.

Cô và Cal vẫn tiếp tục cãi nhau khi anh trở nên hồng hách, nhưng nói chung chúng là những cuộc cãi vã rất tuyệt, và anh không bao giờ trung ra bất cứ một sự ghét bỏ lạnh lùng nào, đã là một phần rất nhiều của anh trong những tuần đầu đám cưới. Thay vào đó, anh găm gào to hết mức tim anh có thể chứa được, và cô từ chối phá huỷ sự thoả mãn của anh bằng cách không chiến đấu lại. Sự thật là cô thích những trận chiến của họ nhiều cũng như anh.

Cô nghe thấy tiếng nước tắt. Vì thật không khôn ngoan khi vạch trần bản thân để thêm vào sự cá mẫn, cô cho anh vài phút để lau khô và quần cái khăn tắm quanh người trước khi cô gõ nhẹ lên cánh cửa đã vô tư mở và luồn vào trong.

Anh đứng cạnh bồn rửa mặt với một cái khăn tắm màu đen quấn lỏng lẻo quanh hông đến nỗi cô ngạc nhiên sao nó không rơi xuống. Khi anh quét kem cạo râu lên khắp quai hàm, anh nhìn vào cái áo ngủ Snoopy màu đỏ cherry của cô.

“Khi nào thì em mới thể hiện một chút lòng nhân từ đây, Giáo sư, và dừng lại việc cá mẫn tôi với những bộ quần áo xuyên xoàng như thế?”

“Tôi mai em sẽ mặc Winnie-the-Pooh.”

“Vẫn ở trong tim tôi.”

Cô cười, hạ thấp cái nắp bồn cầu xuống và ngồi lên. Trong một lúc cô hài lòng với bản thân mình bằng cách ngắm anh cạo râu, nhưng sau đó cô trở lại với đề tài của cuộc cãi cọ tối qua.

“Cal, giải thích cho em thêm một lần nữa sao anh không dành một chút thời gian với Kevin?”

“Chúng ta lại quay trở lại nó hả?”

“Em vẫn không hiểu sao anh không huấn luyện cậu ấy. Cậu ấy thật sự tôn trọng anh.”

“Hắn ta ghét sự gan góc của anh.”

“Đó chỉ là bởi vì cậu ấy muốn trèo lên cả thế giới. Cậu ấy trẻ và tài năng, và anh đang đứng cản đường cậu ấy.”

Những cơ bắp của anh cứng lại. Anh không thích cái thực tế cô dành thời gian với Kevin một chút nào, nhưng vì cô đã nói rõ ràng rằng cô coi cậu ta như một người bạn, và vì Cal đã nói trắng ra với Kevin rằng anh sẽ bẻ gãy cả hai cánh tay của cậu ta nếu cậu ta dám làm quá cái việc là chạm vào cô, họ đã đi đến một thoả thuận ngừng bắn không thoả mái tí nào.

Anh ngẩng đầu lên và cạo phía dưới cằm. “Cậu ta không tài năng như cậu ta nghĩ đâu. Cậu ta có một cánh tay rất tuyệt, không phải nghi ngờ điều đó. Cậu ta nhanh và hùng hổ, nhưng cậu ta còn có nhiều điều phải học về việc đọc các chiến lược phòng thủ.”

“Vậy sao anh không dạy cậu ấy?”

“Như tôi đã nói, tôi không thấy sự logic nào trong việc huấn luyện kẻ cạnh tranh với mình, và tôi tình cờ là người cuối cùng trên trái đất này cậu ta xin lời khuyên.”

“Không đúng thế. Anh nghĩ tại sao cậu ta vẫn lượn lờ xung quanh Salvation này?”

“Vì cậu ta ngủ với Sally Terryman.”

Jane đã nhìn thấy cô nàng Sally tròn trịa trong thị trấn vài lần, và cô quyết định Cal đã chỉ ra đúng vấn đề, nhưng vì nó không phải vấn đề mà cô muốn đề cập đến, cô lờ tịt nó đi. “Cậu ta sẽ là cầu thủ suất xác hơn nếu anh làm việc với cậu ấy, và anh sẽ để lại một cái gì đó quan trọng phía sau khi anh nghỉ hưu.”

“Điều mà còn lâu lắm mới xảy ra.” Anh thỉnh thoảng cúi đầu xuống, sả hết kem cạo râu.

Cô biết mình đang đặt chân lên một vùng đất nguy hiểm và bước những bước thật thận trọng. “Anh ba mươi sáu rồi, Cal. Nó không thể còn rất lâu nữa đâu.”

“Thực tế sẽ chứng minh điều em cần biết.” Anh tóm lấy cái khăn, lau khô mặt. “Tôi đang trên đỉnh cao phong độ. Chẳng có lý do gì để tôi nghỉ hưu hết.”

“Có lẽ không phải ngay lập tức, nhưng chắc chắn trong tương lai ngay trước mắt thôi.”

“Tôi vẫn còn lại những năm huy hoàng.”

Cô nghĩ đến cái vai mà anh thường phải xoa bóp mỗi khi anh nghĩ không có ai đang nhìn, cái bề sục mà anh đã cho đặt vào trong phòng tắm, và biết rằng anh đang tự lừa dối bản thân mình.

“Anh sẽ định làm gì khi nghỉ hưu? Anh có vụ đầu tư mạo hiểm nào đang xếp hàng chờ đợi không? Anh định sẽ chuyển sang công việc huấn luyện?”

Những cơ bắp ở lưng anh cứng lại, dù chỉ hơi hơi thôi. “Sao em không dính chặt vào mấy cái hạt sơ cấp đó, Giáo sư, và để cho tương lai của tôi được yên?” Anh bước vào phòng ngủ của mình, giật phất cái khăn tắm ra khi anh tiến về phía tủ quần áo và kéo ra một cái quần đùi. “Em nhớ, đúng không, rằng tôi sẽ bay tới Texas chiều muộn ngày hôm nay.”

Anh thay đổi chủ đề. “Đại loại như một giải thi đấu golf, em nhớ là anh nói thế.”

“Lời mời của Bobby Tom Denton.”

“Anh ta là bạn của anh?” Cô nhòm dậy từ cái bồn cầu và dựa vào cái khung cửa dẫn vào phòng anh.

“Em yêu, đừng nói với tôi là em chưa bao giờ nghe về Bobby Tom Denton đấy nhé. Anh ta là cầu thủ wide-out nổi tiếng nhất đã từng chơi bóng bầu dục.”

“Wide-out?”

“Người nhận bóng ấy. Họ là người mà tiền vệ ném bóng cho. Tôi muốn nói với em là cái ngày anh ấy bị vỡ đầu gối và phải nghỉ hưu là ngày buồn nhất trong lịch sử bóng bầu dục chuyên nghiệp.”

“Anh ta bây giờ đang làm gì?”

Anh giật mở ra một cái quần khaki. “Hầu hết thời gian trung ra một cái mặt tiền thật tốt. Anh ấy sống ở Tularosa, Texas, với vợ Gracie và cô con gái mới sinh. Anh ấy hàng động như thể gia đình và cái quỹ từ thiện anh ấy đang điều hành là tất cả những gì anh ấy cần trong cuộc sống này.”

“Có lẽ chúng là thế thật.”

“Em không biết Bobby Tom. Từ hồi anh ta còn là một đứa trẻ, anh ấy sống để chơi bóng.”

“Nghe như anh ta đang làm một việc thật quan trọng.”

“Quỹ Denton á?” Anh tròng cái áo sơ mi polo màu nâu đậm qua đầu. “Nó làm được rất nhiều việc có ích, đừng có hiểu sai ý tôi. Chỉ giải gôn này thôi cũng đem lại vài trăm nghìn vì một mục đích tốt đẹp, nhưng tôi đoán cái cách tôi nhìn nó là, có rất nhiều người trên đất nước này điều hành một cái quỹ như thế, nhưng chỉ có một anh chàng duy nhất có thể bắt được một quả bóng như B.T.”

Theo ý kiến của Jane, điều hành một quỹ từ thiện dường như quan trọng hơn bắt một quả bóng rất rất nhiều, nhưng cô biết khi nào thì nên giữ mồm giữ miệng. “Nghỉ hưu có thể rất thú vị. Ví dụ là anh mà xem. Anh có cơ hội để bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới trong khi vẫn còn trẻ.”

“Tôi thích cái cách tôi đang sống.”

Trước khi cô có thể nói thêm gì được nữa, anh rút ngắn khoảng cách giữa họ, kéo cô vào vòng tay, nơi anh tiếp tục hôn cô đến khi cô không thở nổi nữa. Cô cảm thấy anh cứng lên trong quần, nhưng đang là ban ngày, và anh lùi lại với vẻ miễn cưỡng chắc chắn và nhìn xuống cô với đôi mắt nóng bỏng. “Em đã sẵn sàng hét lên ‘uncle’ chưa?”

Anh mắt cô trôi đến môi anh, và cô thờ dài. “Sắp rồi.”

“Em biết, phải không, là tôi sẽ không khiến nó dễ dàng với em đâu. Tôi sẽ không thỏa mãn với bất cứ thứ gì ít hơn lột trần em giữa thanh thiên bạch nhật.”

“Em biết.”

“Tôi có thể thậm chí còn bắt em đi bộ lòng vòng bên ngoài.”

Cô nhìn anh đây râu rí. “Em sẽ không ngạc nhiên.”

“Tất nhiên tôi sẽ không bắt em làm việc gì như thế mà hoàn toàn trần truồng đâu.”

“Anh thật có trái tim nhân hậu.”

“Tôi có thể sẽ để em đi một trong những đôi giày cao gót dễ thương mà em có.”

“Quả là anh chàng triệu năm mới có một.”

Anh bắt đầu hôn cô lần nữa. Sau đó anh úp tay lên ngực cô, và cả hai bọn họ đều thờ nặng nhọc đến nỗi cô thậm chí còn không muốn dừng lại. Ngay sáng hôm đó cô đã nói với bản thân mình rằng cô sẽ dừng cuộc chơi với anh, và bây giờ là lúc. Bằng một tay, cô với xuống gấu áo ngủ của mình.

Điện thoại đồ chuông. Cô kéo áo ngủ lên cao hơn, vẫn tiếp tục hôn Cal, nhưng sự dai dẳng của cái điện thoại đã làm hỏng tâm trạng.

Anh rên lớn một tiếng. “Sao máy trả lời tự động không làm việc?”

Cô thả cái áo ngủ ra. “Mấy người phụ nữ dọn nhà ở đây chiều qua. Họ chắc đã tình cờ tắt nó đi.”

“Tôi cá là cha gọi. Cha nói sẽ gọi cho tôi sáng nay.” Anh thả cô ra đầy miễn cưỡng, gục trán vào cô một chút, sau đó hôn lên chóp mũi cô.

Cô không thể tin được điều đó. Cô cuối cùng cũng gom góp được chút dũng cảm để cho phép anh nhìn thấy thân hình mập lùn của cô, và cái điện thoại ngu ngốc ấy lại đổ chuông. Cho anh sự riêng tư, cô hướng đến phòng tắm của mình, nơi mà cô tắm, rồi mặc quần áo. Sau đó cô xuống nhà bếp.

Cal đang nhét ví vào túi chiếc quần khaki của anh. “Là cha gọi điện đến. Cha và mẹ sẽ gặp ăn trưa ở Asheville hôm nay. Tôi hi vọng cha sẽ thuyết phục được mẹ đặt dấu chấm hết cho cái chuyện điên rồ này và chuyển lại về nhà. Tôi không thể tin được là mẹ lại bướng bỉnh đến như thế.”

“Có hai người dính dáng trong cuộc hôn nhân này.”

“Và một người trong số họ thì cứng đầu cứng cổ.”

Cô từ bỏ không cãi cọ với anh về chuyện này nữa. Anh tin chắc rằng mẹ anh là người có lỗi trong vụ li thân của cha mẹ mình vì bà là người chuyển ra ngoài, và Jane không thể nói gì để thuyết phục anh rằng có thể phải nghe một câu chuyện từ phía khác nữa.

“Em có biết mẹ nói gì với Ethan khi nó đề nghị mẹ một lời khuyên giữa mục sư và con chiên không? Mẹ bảo nó đi mà chú tâm vào việc của mình đi.”

Cô nhướn một bên lông mày với anh. “Ethan có thể không phải là một người tốt nhất để đưa ra lời khuyên.”

“Nó là mục sư của mẹ!”

Cô chỉ vừa kịp kháng cự lại việc đảo mắt mình. Thay vào đó, cô kiên nhẫn chỉ ra điều hoàn toàn rõ ràng. “Cả anh và Ethan đều có dính dáng cá nhân để đưa ra lời khuyên cho bất cứ ai trong số họ.”

“Yeah, tôi cũng đoán thế.” Khi anh nhặt chìa khoá xe từ kệ bếp lên, anh cau mày. “Tôi chỉ không hiểu sao một chuyện như thế lại có thể xảy ra.”

Cô nhìn lên khuôn mặt phiến muộn của Cal, và thấy mình ước rằng Lynn và Jim có thể giải quyết cho xong những bất đồng, không chỉ vì bản thân họ mà còn vì mấy cậu con trai nữa. Cal và Ethan đều yêu quý cha mẹ mình, và sự ghê lạnh này khiến bọn họ cũng bị tổn thương.

Một lần nữa cô lại tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với Lynn và Jim Bonner. Hàng năm trời họ đã xoay xở để sống với nhau rất hạnh phúc. Vậy thì sao bây giờ họ lại ly thân?

***

Jim Bonner sai những bước dài vào phòng ăn Blue Ridge ở Grove Park Inn, khách sạn và khu nghỉ dưỡng nổi tiếng nhất tại Asheville. Nó luôn là một trong những nơi chôn yêu thích của Lynn, và ông đã hẹn bà đến đây ăn trưa. Có lẽ không khí dễ chịu của nó sẽ làm mềm đi trái tim của bà vợ bướng bỉnh của ông.

Grove Park Inn đã được xây dựng khoảng những năm 1900 để phục vụ như một nơi xa hoa để tránh mùa hè nóng bức của những kẻ giàu có. Được xây dựng trên sườn của Sunset Mountain bằng những khối đá hoa cương xù xì, công trình xây dựng đồ sộ này xấu xí hay nguy nga còn phải phụ thuộc vào quan điểm của bạn.

Phòng ăn Blue Ridge, như phần còn lại của khách sạn, được bày biện theo phong cách quyến rũ mộc mạc của Hội Arts and Crafts. Ông bước xuống một vài bậc thang dẫn đến một khu phòng ăn thấp hơn, và Lynn đang ngồi tại một chiếc bàn nhỏ được đặt cạnh một khung cửa sổ cao, có thể nhìn xuống toàn bộ ngọn núi. Ông uống cạn hình ảnh của bà.

Kể từ khi ông từ chối đến thăm bà ở Heartache Mountain, ông cũng không gọi điện hay gặp mặt bà mỗi khi ông biết bà có mặt trong thị trấn. Ông đã viện cớ ghé qua nhà thờ tối thứ tư khi bà có cuộc họp với ủy ban tôn giáo và cứ dán chặt mắt mình vào ô tô của bà trong bãi đậu xe của cửa hàng tạp phẩm Ingles.

Về phần mình, bà dường như cố gắng hết mức có thể để tránh mặt ông. Bà luôn chọn thời điểm khi bà biết bà sẽ không đụng đầu phải ông khi ghé qua nhà, hoặc là khi ông đang ở văn phòng hay đang có ca trực. Ông đã nhẹ cả người khi bà đồng ý gặp ông hôm nay.

Niềm thoả mãn của ông khi nhìn thấy bà nhạt đi chuyển thành cơn giận dữ. Một tháng qua bà dường như chẳng thay đổi gì nhiều, trong khi ông cảm thấy bầm tím và già nua. Bà mặc một cái áo jacket sợi dệt lông tay màu kem và xanh oải hương, kiểu mà ông vẫn luôn thích, đi kèm với khuyên tai bạc, áo lụa và váy. Khi ông kéo cái ghế gỗ nặng nề đối diện với bà, ông cố gắng thuyết phục bản thân mình rằng ông đã trông thấy những dấu vết mắt ngủ dưới quầng mắt bà, nhưng chúng cũng có thể là sự đổ bóng của ánh sáng chiếu xuyên qua cửa.

Bà tặng cho ông một cái gật đầu thân mật vẫn thường dành cho người lạ. Chuyện gì đã tình cờ thay đổi cô gái trẻ miền núi, người đã từng cười rúc rích một cách không kiềm nén và trang trí bàn ăn của ông với hoa bồ công anh?

Người bồi bàn xuất hiện, và Jim gọi hai cốc rượu vang loại yêu thích của họ, chỉ để Lynn yêu cầu đổi lại thành Diet Pepsi. Sau khi người phụ vụ rời đi, ông nhìn bà một cách tọc mạch.

“Tôi tăng 5 pounds,” bà giải thích.

“Bà đang trong thời kỳ thay đổi học môn. Bà được mong đợi phải lên vài cân mà.”

“Không phải mấy viên thuốc là nguyên nhân đây đâu. Là cách nấu nướng của Annie đấy. Bất cứ cái gì cũng phải nhồi bơ vào trong, thế thì mẹ mới nghĩ là nó có thể ăn được.”

“Vớ với tôi, nghe như thể cách tốt nhất để giảm 5 pounds đấy là quay về nhà.”

Bà ngừng lại một chút trước khi nói. “HeartacheMountain luôn là nhà tôi.”

Ông cảm thấy như thể một luồng hơi lạnh thổi qua gáy mình. “Tôi đang nói về nhà thật của bà cơ. Nhà của chúng ta.”

Thay vì đáp trả, bà nhặt quyển thực đơn lên và bắt đầu nghiên cứu nó. Người phục vụ mang đồ uống đến và ghi món họ gọi. Trong khi đợi thức ăn được mang lên, Lynn nói về thời tiết và buổi hoà nhạc bà đã tham dự tuần trước. Bà nhắc nhớ ông kiểm tra hệ thống điều hoà không khí, nói về một vài công trình xây dựng đường xá nào đó. Nó làm ông nhức nhối đến tận bên trong. Người phụ nữ xinh đẹp này, người đã từng chỉ nói những điều trong trái tim mình, giờ không còn như thế nữa.

Bà dường như cương quyết tránh bất cứ cái gì dính líu đến cá nhân, nhưng ông biết bà sẽ không thể tránh nói về mấy đứa con trai của họ. “Tôi qua Gabe gọi về từ Mexico. Hình như không đứa con trai nào thấy thích hợp để nói với nó bà đã chuyển ra ngoài.”

Lo âu khiến lông mày bà cau lại. “Ông không nói với nó điều gì chứ, phải không? Nó đã có quá nhiều việc phải xoay sở rồi. Tôi không muốn nó phải lo lắng thêm.”

“Không, tôi không nói gì hết.”

Sự nhẹ nhõm của bà thật rõ ràng. “Tôi rất lo lắng về nó. Tôi ước nó về nhà.”

“Có lẽ một ngày nào đó.”

“Tôi cũng lo cho Cal nữa. Ông có nhận thấy không?”

“Nó trông vẫn ổn với tôi.”

“Còn hơn cả ổn nữa. Tôi gặp nó trong thị trấn hôm qua, và tôi chưa bao giờ thấy nó hạnh phúc hơn. Tôi không hiểu nổi, Jim. Nó luôn luôn giỏi phán đoán nhân cách, và à đàn bà đó sẽ phá nát tim nó. Sao nó không nhìn thấy cô ta là loại người gì?”

Khuôn mặt Jim trở nên dữ tợn trước ý nghĩ về cô con dâu mới của ông. Ông đã nhìn thấy cô ta trên phố vài ngày trước, và cô ta bước ngay ngang qua ông, cứ như thể ông không hề tồn tại ấy. Cô ta từ chối xuất hiện tại nhà thờ, khước từ những lời mời giao thiệp từ một vài phụ nữ dễ thương nhất trong thị trấn, và thậm chí còn không thèm đến bữa tiệc tối trao giấy chứng nhận cho Cal mà Jaycees đã tổ chức. Người duy nhất mà cô ta dành thời gian giao du những ngày này hình như là Kevin Tucker. Không một điều gì là báo trước một tương lai tốt lành cho con trai ông cả.

“Tôi không hiểu gì hết,” Lynn tiếp tục. “Sao nó có thể hạnh phúc như thế khi nó cưới một... một...”

“À khốn lạnh lùng tàn nhẫn.”

“Tôi ghét cô ta. Cô ta sẽ làm nó tổn thương khủng khiếp mất thôi, và nó không xứng đáng bị như thế.” Lông mày của bà cau lại, giọng bà lạc hẳn đi, chứng tỏ bà đang buồn khổ sâu thẳm đến nhường nào. “Sau ngừng đây năm chúng ta đợi nó ổn định và cưới một ai đó dễ thương, ai đó yêu nó, nhưng nhìn xem nó đã chọn ai—một cô à chẳng quan tâm đến ai khác trừ bản thân mình.” Bà nhìn ông với đôi mắt phiến muộn. “Tôi ước chúng ta có thể làm được điều gì đó.”

“Chúng ta thậm chí còn không thể giải quyết được các rắc rối của mình, Lynn. Sao chúng ta có thể mong đợi giải quyết cho Cal được?”

“Không giống nhau. Nó—Nó dễ bị tổn thương.”

“Còn chúng ta thì không?”

Lần đầu tiên, bà nghe có vẻ phòng thủ. “Tôi không nói thế.”

Đắng cay bóp nghẹt ngực ông và dâng lên như mật trong cuống họng. “Tôi muốn nói về cái trò mèo đuổi chuột chúng ta đang chơi. Tôi cảnh báo bà, Lynn; Tôi sẽ không trình diễn nó lâu hơn nữa đâu.”

Ông nhận ra ngay lập tức rằng mình đã mắc sai lầm. Lynn không thích bị dồn vào chân tường, và bà luôn đối đầu với hiệu chiến bằng sự bướng bỉnh lặng im của mình. Giờ thì bà đang san bằng tỉ số với ông. “Annie bảo tôi nói với ông rằng mẹ không thích ông gọi điện đến nhà.”

“Well, thế thì tệ thật.”

“Mẹ thật sự tức giận với ông.”

“Annie đã tức giận với tôi từ hồi tôi lên tám.”

“Không đúng thế. Sức khoẻ của mẹ khiến bà gàn dở.”

“Nếu mẹ dừng việc nhét bơ vào tất cả mọi thứ, mẹ có lẽ sẽ bắt đầu thấy khoẻ hơn.” Ông dựa lưng vào ghế. “Bà biết sao mẹ lại không muốn chúng ta nói chuyện với nhau không. Là vì bà sẽ phải ở tịt trên HeartacheMountain suốt ngày để chăm sóc mẹ. Mẹ sẽ không từ bỏ chuyện đó dễ dàng đâu.”

“Đó là những gì ông nghĩ hả?”

“Bà có thể cá vào nó đấy.”

“Ông nhầm rồi. Mẹ chỉ đang cố bảo vệ tôi thôi.”

“Khỏi tôi hả? Yeah, thật là đúng đấy.” Giọng ông mềm đi. “Mẹ kiếp, Lynn, tôi là một người chồng tốt với bà. Tôi không đáng phải chịu đựng chuyện này.”

Bà nhìn xuống đĩa của mình, rồi nhìn lên ông, mắt bà tràn ngập nỗi đau. “Nó luôn luôn là về ông, phải không, Jim? Ngay từ buổi ban đầu mọi thứ đã phải luôn quay vòng quanh ông. Ông xứng đáng với cái gì. Ông cảm thấy ra sao. Ông đang ở trong tâm trạng thế nào. Tôi xây cuộc sống của mình ở quanh chỉ để cố làm ông hài lòng, và nó vẫn không đủ.”

“Thật là nực cười. Bà thôi bay mọi thứ khỏi sự cân đối của nó. Nghe này, quên hết những gì tôi nói tối hôm đó đi. Tôi không có ý đó. Tôi chỉ-tôi không biết nữa-có một vài cơn khủng hoảng tuổi trung niên hay cái gì đó đại loại thế. Tôi thích cái cách bà là. Bà là người vợ tốt nhất mà một người đàn ông có thể có. Hãy quên hết mọi chuyện đã xảy ra và quay trở lại cái cách mà mọi việc vốn như thế.”

“Tôi không thể vì ông không thể làm thế.”

“Bà không hiểu mình đang nói gì đâu.”

“Một vài nơi nào đó sâu thẳm trong ông đã thắt nút lại những oán giận hình thành từ ngày chúng ta cưới và chưa bao giờ mất đi. Nếu ông muốn tôi quay lại, nó chỉ là vì thói quen thôi. Tôi không nghĩ ông thích tôi nhiều, Jim. Có lẽ ông chưa bao giờ thích.”

“Thật là lố bịch. Bà đang bị kích hoá tất cả mọi chuyện lên đấy. Chỉ cần nói cho tôi biết bà muốn gì, tôi sẽ đưa nó cho bà.”

“Ngay lúc này tôi muốn làm bản thân mình hài lòng.”

“Tốt! Cứ làm bản thân bà hài lòng đi. Tôi sẽ không cản đường bà đâu, và bà cũng không phải bỏ nhà đi để làm thế đâu.”

“Có, tôi có phải.”

“Bà đang định đổ lỗi cho tôi về mọi thứ, phải không? Cứ tiếp tục đi! Vậy thì bà cứ đi mà giải thích cho mấy thằng con trai của bà tôi là một kẻ xấu xa tệ hại đến mức nào. Và trong khi bà giải thích, nhắc luôn bọn chúng rằng bà mới là người bước ra khỏi cuộc hôn nhân 37 năm này, không phải là tôi.”

Bà gỡ hoà với ông. “Ông biết tôi nghĩ gì không? Tôi nghĩ ông bước ra khỏi cuộc hôn nhân này cái ngày chúng ta nói lời thề đó.”

“Tôi biết bà lại đổ ụp quá khứ lên đầu tôi. Giờ thì bà lại sắp sửa đổ lỗi cho tôi về tội lỗi của một cậu nhóc 18 tuổi.”

“Đó không phải là những gì tôi đang làm. Tôi chỉ chán ngất với việc sống với cái phần vẫn mãi 18 tuổi trong ông thôi, cái phần mà vẫn chưa chấp nhận được thực tế là ông đã hạ gục Amber Lynn Glide và phải nhận lấy hậu quả. Cậu nhóc, kẻ nghĩ mình xứng đáng có được những thứ tốt đẹp hơn chưa bao giờ mất đi.” Giọng bà trở nên lạc đi và yếu ớt. “Tôi mệt mỏi với việc sống trong tội lỗi rồi, Jim. Tôi mệt mỏi với việc luôn luôn cảm thấy tôi phải chứng tỏ bản thân mình.”

“Vậy thì dừng làm việc đó nữa! Tôi không bắt bà phải sống theo cách đó. Bà tự làm thế với bản thân mình đấy chứ.”

“Và giờ thì tôi đã nhận ra làm thế nào để quay ngược nó lại rồi.”

“Tôi không thể tin bà lại ích kỷ đến thế. Bà muốn ly dị chứ gì, Lynn? Đó là tất cả những gì mấy chuyện này dẫn tới hả? Bởi vì nếu bà muốn ly dị, bà chỉ cần nói với tôi bây giờ thôi. Tôi sẽ không sống trong cái nhà ngục như thế này mãi đâu. Chỉ cần nói với tôi bây giờ thôi.”

Ông đợi để trông thấy cơn sốc của bà. Điều mà ông vừa đề nghị thật không thể nào nghĩ tới được. Nhưng khi không có cơn sốc nào, ông bắt đầu sợ hãi. Sao bà không nói với ông đừng có nghĩ đến chuyện điên rồ như thế, rằng tình trạng của họ vẫn chưa đến nỗi tệ đủ để thậm chí nghĩ đến việc ly dị, nhưng một lần nữa, ông lại tính toán nhầm.

“Có lẽ đó là điều tốt nhất.”

Ông hoàn toàn chết lặng đi.

Bà lại đeo cái vẻ mặt xa xăm đó lên, gần như là mơ mộng. “Ông biết tôi ước gì không? Tôi ước chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu. Tôi ước chúng ta có thể gặp nhau lần nữa, không quá khứ, chỉ như hai người lạ làm quen. Sau đó nếu chúng ta không thích những gì mình tìm thấy, chúng ta có thể bước đi. Nếu chúng ta thích những gì mình thấy...” Giọng bà lạc đi vì cảm xúc. “Sân chơi sẽ ngang nhau. Sẽ có sự cân bằng quyền lực.”

“Quyền lực?” Sợ hãi khuấy tung lên trong ông. “Tôi không biết bà đang nói về cái gì.”

Bà nhìn ông, cái nhìn thương hại xuyên thẳng qua người ông. “Ông thật sự không biết, phải không? Ba mươi bảy năm trời ông có hết quyền lực trong mối quan hệ của chúng ta, và tôi chẳng có gì hết. Suốt ba mươi bảy năm ròng tôi là công dân hạng hai trong cuộc hôn nhân của chúng ta. Nhưng tôi không thể sống như thế này được nữa.”

Bà nói với một sự kiên nhẫn đáng ngạc nhiên, như một người lớn đang giải thích cho một đứa trẻ và điều đó châm thêm vào cơn giận dữ của ông

“Tốt thôi!” Ông đánh mất khả năng suy nghĩ rõ ràng, và hành động xuôi theo cơn cảm xúc dâng trào.

“Bà có thể ly dị. Và tôi hi vọng bà chết ghen vì nó.”

Ông ném xuống một cuộn tiền mà không bận tâm phải đếm, bắn thẳng dậy khỏi ghế, lao ra khỏi phòng ăn mà không thèm nhìn lại phía sau. Khi ông sầm sập vào hành lang, ông nhận ra mình đang toát mồ hôi hột. Bà đã đảo tung cuộc đời ông từ ngày đầu tiên ông gặp bà.

Bà muốn nói về quyền lực! Ngay từ khi bà mười lăm tuổi, bà đã có cái quyền lực vặn xoắn cuộc đời ông lại. Nếu ông không gặp bà, mọi thứ đã có thể khác. Ông có thể sẽ không quay trở lại Salvation và trở thành bác sĩ gia đình. Ông sẽ đi sâu vào nghiên cứu, hoặc có lẽ sẽ gánh vác một trong những tổ chức quốc tế đông đảo và đi khắp thế giới để chữa trị những căn bệnh lây nhiễm như ông vẫn luôn mơ về. Một triệu những khả năng có thể đã mở ra cho ông nếu ông không bị ép phải cưới bà, nhưng vì bà, ông đã không thể khám phá bất kỳ cơ hội nào trong số chúng. Ông có vợ và những đứa con cần phải nuôi, vì thế, ông quay lại thị trấn quê hương với đôi dép giữa hai chân, đảm nhiệm phòng khám của cha mình.

Sự phẫn uất sôi lên sùng sục trong ông. Ông có cả một cuộc đời không thể thay đổi được khi ông còn quá trẻ để hiểu chuyện gì đang xảy ra. Bà đã làm điều đó với ông, cùng một người phụ nữ đã ngồi trong căn phòng ăn đó và nói với ông bà không có tí quyền lực nào. Bà đã đội toẹt đi cuộc đời ông mãi mãi, và giờ thì bà đổ lỗi cho ông.

Ông bất ngờ khựng lại như thể tất cả máu đã dồn hết ra khỏi đầu. Lạy chúa. Bà nói đúng.

Ông sụp xuống một trong những cái ghế sofa được đặt dọc theo tường, đầu vùi vào trong tay. Giây trôi đi thành phút khi tất cả những chướng ngại vật tinh thần ông đã dựng nên chống lại sự thật bị dỡ bỏ.

Bà đã đúng khi nói ông luôn luôn oán giận bà, nhưng sự cay đắng của ông đã trở thành một người bạn đồng hành lâu và đầy quen thuộc đến nỗi ông đã không nhận ra. Bà đã đúng. Sau ngừng đấy năm, ông vẫn đổ lỗi cho bà.

Bao nhiêu cách ông đã trừng phạt bà qua ngừng ấy năm ủa về đập thẳng vào mặt ông: bới móc, làm bẽ mặt, sự bướng bỉnh đến mù quáng của ông và từ chối nhận biết những nhu cầu của bà. Tất cả những cách trừng phạt nho nhỏ ấy ông đã giáng lên người phụ nữ gần gũi nhất với tâm hồn ông.

Ông quệt tay qua mắt và lắc đầu. Bà đã đúng về mọi thứ.

Chương 17

Tay Jane run rẩy khi cô xoa kem dưỡng thể mùi hạnh đào lên khắp cơ thể ba mươi tư tuổi của mình, bao gồm cả cái bụng tròn. Ánh nắng chiếu xuyên qua khung cửa sổ, và trong phòng bên cạnh, va li của Cal nằm mở tung trên giường, sẵn sàng cho chuyến bay đến Austin chiều muộn ngày hôm nay. Cô đã quyết định sáng nay rồi, và giờ thì cô muốn thực hiện nó trước khi cô mất hết dũng khí.

Cô chải tóc cho đến khi nó sáng mượt lên, sau đó nhìn thân hình trần truồng trong tấm gương treo trên tường đằng sau bể sục. Cô cố gắng tương tự với Cal nó sẽ trông như thế nào, nhưng tất cả những gì cô có thể nghĩ là nó trông không như thế nào. Nó chắc chắn không trông giống thân hình thuộc về cô nàng trên bìa tạp chí hai mươi tuổi.

Với một tiếng kêu lên đầy ghê tởm, cô hiện ngang trở lại phòng mình, tóm lấy cái áo choàng mặc trong nhà đẹp nhất, một cái áo bằng lụa màu mơ chín với những đường viền lá nguyệt quế màu xanh đậm ở gấu và tay áo, và thọc tay vào nó. Cô là một nhà vật lý học, lạy chúa nhân từ! Một người phụ nữ có sự nghiệp thành công! Từ khi nào cô quyết định đo lường giá trị bản thân bằng kích cỡ hông mình?

Và từ khi nào cô tôn trọng đàn ông, người nhìn cô chỉ vì thân thể của cô thôi? Nếu kích cỡ của cô không đáp ứng được những tiêu chuẩn của Cal, vậy thì giờ đã qua thời điểm kể từ khi cô nên tìm ra nó lâu rồi. Họ không thể kéo dài mối quan hệ nếu điều duy nhất khiến anh hứng thú với cô là sự bí ẩn cô trông thế nào khi trần truồng.

Cô muốn một mối quan hệ thật sự hơn tất cả mọi cái khác. Thật là đau đớn khi sợ rằng tình yêu chỉ đến từ một phía. Cô cần phải ngừng trì hoãn và tìm ra liệu có bất cứ cái gì tồn tại giữa họ, hay cô chỉ đơn giản là một vạch đích nữa cho Cal Bonner ghi điểm.

Cô nghe thấy tiếng vo vo khe khẽ khi cửa ga ra trượt mở ra, và tim cô như nhảy lên đến tận cổ. Anh đã về nhà. Sự e sợ bắn xuyên qua người cô. Cô đáng lẽ nên chọn một lúc nào đó thuận tiện hơn, cái ngày mà anh không phải chuẩn bị sẵn sàng để bay nửa vòng đất nước đến tham dự một giải gôn. Cô đáng lẽ nên đợi cho đến khi cô bình tĩnh hơn, chắc chắn hơn về bản thân mình. Cô đáng lẽ nên—

Sự nhút nhát khiến cô phẫn nộ với chính mình, và cô phải chống chọi với sự thôi thúc gần như là không thể chống chọi nổi, để tóm lấy mọi loại vải vóc quần áo trong tủ của cô và lên chúng vào người cho đến khi cô có kích cỡ của một con gấu bắc cực. Hôm nay cô sẽ bắt đầu quá trình khám phá liệu cô có tặng đi trái tim mình một cách hảo huyền không.

Hít một hơi thật sâu, cô gia cố cái đai lưng của chiếc áo choàng thành một nút thắt nơ và rón rén chân trần bước ra ngoài hành lang.

“Jane?”

“Em ở trên này.” Khi cô ngừng lại tại đầu cầu thang, những tiếng huỳnh huých trong trái tim khiến đầu cô nhẹ bẫng.

Anh xuất hiện trong phòng giải trí phía dưới. “Đoán xem tôi đem ai...” Anh tắt lịm khi nhìn lên, và thấy cô đang đứng phía trên anh vào lúc một giờ chiều không mặc gì ngoài một chiếc áo choàng lụa mềm mại.

Anh mỉm cười và nhét mấy ngón tay vào túi quần jeans. “Em chắc chắn biết cách chào đón một anh chàng về nhà đấy.”

Cô sẽ không thể thốt nên lời dù cô có muốn đi chẳng nữa. Tim đập thình thịch, cô đưa tay đến cái đai áo choàng trong khi tim cô thì thầm những lời cầu nguyện lặng lẽ. *Làm ơn để anh ấy muốn con vì bản thân con, chứ không phải vì con là một thách thức. Làm ơn để anh ấy yêu con, dù chỉ một chút thôi.* Những ngón tay vụng về của cô kéo mạnh cái đai, tia nhìn của cô khoá chặt vào anh khi chiếc áo mỏng manh tách ra. Với một cái hất vai, cô để nó trượt xuống khỏi cơ thể mình và nằm thành một đồng dưới chân.

Ánh sáng ấm áp chảy khắp cơ thể cô, tiết lộ mọi thứ: khuôn ngực nhỏ, cái bụng tròn, hông đại bự, và một đôi chân rất rất bình thường.

Cal trông sững sốt. Cô đặt nhẹ một tay trên tay vịn cầu thang, và di chuyển chậm rãi xuống từng bậc một, không mặc gì trên người ngoại trừ một lớp kem dưỡng thể mỏng như voan có mùi quả hạnh.

Môi Cal há ra. Mắt anh đờ đẫn.

Chân cô chạm đến bậc thang cuối cùng, và cô mỉm cười.

Anh liếm môi như thể chúng trở nên cực kỳ khô cứng, và nói bằng cái giọng khe khẽ cầu nài. “Quay mặt đi, Eth.”

“Còn lâu trong cuộc đời này.”

Đầu Jane bật nảy lên. Với một tiếng thờ hất ra mắt hết cả tinh thần, cô nhìn thấy Reverend Ethan Bonner đứng dưới cái cổng tò vò ngay sau Cal.

Cậu ta nghiên cứu cô với vẻ thích thú không có chút gì là giả vờ hết. “Em hi vọng em không xuất hiện

vào thời điểm xấu.”

Với một tiếng rên như bị bóp cổ, cô quay ngoắt đi, phóng vèo lại lên cầu thang, hoàn toàn nhận thức được khung cảnh phía sau cô trình diễn cho họ. Cô cướp lấy cái áo choàng, túm chặt nó vào phần phía trước của mình, bay vào phòng ngủ của cô, nơi cô đóng sầm cánh cửa lại và đổ sụp vào nó, cảm thấy bị sỉ nhục hơn bất cứ khi nào trong cuộc đời.

Dường như chỉ có vài giây trôi qua trước khi cô nghe thấy một tiếng gõ nhẹ. “Em yêu?” Giọng Cal chứa sự ướm thử của một người biết anh ta chỉ có vài phút để tháo dỡ một quả bom.

“Tôi không có ở đây. Đi đi.” Mất hết cả tinh thần, mắt cô cay cay đầy nước mắt. Cô đã nghĩ về chuyện này thật là lâu, đặt quá nhiều sự quan trọng lên nó, và giờ thì nó kết thúc trong một thảm họa.

Cánh cửa đập bụp vào người cô. “Bước lùi lại, em yêu, và để tôi vào.”

Cô di chuyển ra chỗ khác, quá chán nản để có thể tranh cãi. Với cái áo choàng lụa vẫn ôm chặt phía trước, cô áp cái lưng trần của mình vào bức tường gần đây.

Anh thận trọng bước vào, như một người lính đang mong chờ một bãi đất gài đầy mìn trước mặt. “Em ổn cả chứ, em yêu?”

“Đừng có gọi tôi như thế! Tôi chưa bao giờ bẽ bàng như vậy.”

“Đừng thế, em yêu. Em khiến một ngày của Eth thật đáng thương. Hell, em có lẽ biến cả một năm của nó thành đáng thương, không kể đến của tôi.”

“Em trai anh thấy em khoả thân! Em đứng đó, trên cầu thang, trần truồng như ngày em được sinh ra, biến bản thân mình hoàn toàn thành một con cóc.”

“Giờ thì đây là chỗ em sai đấy. Chẳng có gì ngốc nghếch về cái cảnh em trần truồng hết. Sao em không để tôi treo cái áo choàng đó lên cho em trước khi nó bị phá huỷ nhỉ.”

Cô túm lấy nó thậm chí còn chặt hơn. “Câu ta nhìn vào em suốt cả lúc đó, và anh thì không nói lấy một từ. Sao anh không cảnh báo em là anh không ở một mình?”

“Em đại loại là khiến tôi bị bắt gờ, em yêu. Tôi còn không nghĩ ra đầu ra đũa nữa. Và Eth không thể không nhìn được. Đã hàng năm nay rồi nó mới nhìn thấy một phụ nữ xinh đẹp khoả thân bằng xương bằng thịt. Tôi sẽ lo lắng nếu nó không nhìn đấy.”

“Câu ấy là mục sư!”

“Đó là một sự kiện thiêng liêng. Em chắc em không muốn tôi treo cái áo choàng đấy lên chứ?”

“Anh đang biến chuyện này thành trò cười.”

“Chắc chắn là không rồi. Chỉ một tên khốn không biết nhạy cảm là gì mới nghĩ một chuyện gây thương tổn như thế này là vui cười thôi. Nói cho em điều này nhé. Tôi sẽ đi xuống nhà ngay giây phút này và giết nó trước khi nó đi khỏi.”

Cô từ chối bật cười. Thay vào đó cô quyết định hờn dỗi. Đó là một điều cô luôn muốn làm, nhưng cho đến tận giây phút này, cô chưa bao giờ có cơ hội để tìm ra hờn dỗi sẽ ra sao. Giờ thì nó dường như đến một cách tự nhiên. “Em vừa mới nhận được một con sóc của cuộc đời mình, và anh thì cư xử như thể nó là một trò đùa đại bự ấy.”

“Tôi là đồ con lợn.” Anh kéo cô ra vài inches khỏi bức tường, và vuốt tay anh dọc theo sống lưng trần của cô. “Nếu tôi là em, tôi sẽ bảo tôi biến đi vì tôi không xứng đáng thờ chung bầu không khí với em.”

“Điều đó đúng đấy.”

“Em yêu, tôi bắt đầu lo lắng về cái áo choàng đẹp để đó đấy. Bị kéo co giữa hai chúng ta, nó sẽ hỏng mất. Em không nghĩ là mình nên để tôi có nó hả?”

Cô áp má vào ngực anh, thường thức sự ấm áp khi tay anh vuốt dọc lưng cô, nhưng cô vẫn chưa xong với sự hờn dỗi đâu. “Em sẽ không bao giờ có thể nhìn vào mắt cậu ấy nữa. Cậu ấy đã nghĩ em là kẻ vô đạo. Chuyện này sẽ chứng minh điều ấy.”

“Đúng, nhưng Ethan đã có một cuộc sống khá lâu bị quyến rũ bởi những người phụ nữ với tội lỗi ở trong máu của họ rồi. Nó kiểu như là một vết rạn bi thảm của nó ấy.”

“Cậu ấy không thể không thấy thực tế là em có bầu.”

“Nó sẽ ngậm miệng lại nếu anh yêu cầu.”

Cô thờ dài, từ bỏ việc hờn dỗi. “Em sẽ phải tiếp tục với chuyện này đúng không?”

Anh khum tay trên má cô và nhẹ nhàng vuốt ngón tay cái dọc theo đường quai hàm của cô. “Tôi khá chắc chắn là em đã vượt qua cái điểm có thể quay lại khi em bước tới cái bậc cầu thang trên cùng đó.”

“Em cũng cho là thế.”

“Nhưng nếu em không ngại, vì em đã chờ chuyện này lâu thế rồi, chỉ cần đợi thêm vài giây nữa thôi để tôi có thể mở hết mây cái rèm cửa này và cho ánh sáng tràn vào đây nhiều hơn.”

Cô thờ dài khi anh tiến về phía cửa sổ. “Anh sẽ không khiến chuyện này trở nên dễ dàng, đúng không?”

“Không.” Anh kéo cái dây thừng, để cho ánh nắng rực rỡ của buổi trưa hè tràn ngập vào trong phòng.

“Thế còn về Ethan?”

“Em trai tôi không phải là kẻ ngốc. Giờ thì nó đã về lâu rồi.”

“Anh cởi quần áo ra trước.”

“Không đời nào. Em đã thấy tôi khoả thân cả chục lần rồi. Giờ đến lượt tôi.”

“Nếu anh nghĩ em sẽ cởi quần áo trong khi anh nằm đó, vẫn đây đủ áo quần...”

“Đó chính xác là điều tôi nghĩ đấy.” Anh băng qua cô tới giường ngủ, dựa một cái gối vào thành giường. Sau đó anh đá bỏ giày ra, duỗi dài người, gập cong cánh tay ra sau đầu như một người đang thưởng thức một bộ phim hay.

Cô bị giằng xé giữa ngạc nhiên và giận dữ. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em đổi ý?”

“Cả hai chúng ta đều biết em quá kiêu hãnh để giật lùi lại bây giờ. Nói cho tôi nếu em muốn tôi nhắm mắt lại.”

“Cứ như là anh sẽ nhắm ấy.” Sao cô lại khiến mọi chuyện to tát ra thế này? Với một phụ nữ thông minh sáng chói, cô hoàn toàn ngu ngốc. Quý bắt anh ta đi. Sao anh ta không giật phăng cái áo choàng đó ra khỏi tay cô và chấm dứt tất cả chuyện này? Nhưng không. Thế thì quá dễ dàng. Thay vào đó, anh ta nằm đây với những đốm lấp lánh đầy thách thức bập bùng trong đôi mắt xám đó, và cô biết anh ta đang thử nhuệ khí của cô. Con giận bùng lên trong cô. Đây là bài kiểm tra của anh ta, không phải của cô. Anh ta mới là kẻ phải chứng minh điều gì đó, và đây là lúc để cho anh ta cơ hội.

Cô nhắm mắt lại và thả rơi cái áo choàng.

Im lặng chết chóc.

Cả tá suy nghĩ chạy vụt qua đầu cô, tất cả chúng đều khủng khiếp: anh ghét thân hình của cô, anh ngất xỉu vì kích cỡ hông cô, cái bụng bầu của cô khiến anh cự tuyệt.

Ý nghĩ cuối cùng châm ngòi nổ cho cơn giận dữ của cô. Anh ta là đồ con giun! Thấp kém hơn cả giun nữa! Loại đàn ông nào lại đi cự tuyệt cái thân hình của người phụ nữ đang mang nặng đứa con của anh ta chứ? Anh ta là sinh vật thấp kém nhất quả đất này.

Mắt cô mở bừng ra. “Tôi biết mà! Tôi biết anh sẽ ghét thân hình của tôi!” Cô chống sầm cánh tay lên hông, sầm sập lao đến giường, và liếc xuống anh. “Well, thông báo cho anh hay, thưa ngài, tất cả mấy cô mèo con khiêu gợi dễ thương trong quá khứ của anh có thể có một thân hình hoàn hảo, nhưng họ không biết đến một hạt cơ bản hay proton, và nếu anh nghĩ rằng tôi sẽ đứng đây và để cho anh phán xét tôi bởi kích cỡ vòng hông, và vì bụng tôi không phẳng, thế thì anh đang có một hành vi nhận thức không văn minh tí nào đâu đấy.” Cô xia một ngón tay vào anh. “Đây là cái cách một phụ nữ trưởng thành trông như thế nào, bom tấn! Thân hình này được tạo ra bởi Chúa trời với những chức năng cụ thể, không phải để nhìn chăm chăm bởi một vài kẻ cơ bắp không cân bằng học môn, những kẻ chỉ bị khuấy động bởi những cô nàng vẫn còn sở hữu búp bê Barbie!”

“Mẹ kiếp. Giờ thì tôi phải bịt miệng em lại.” Chỉ với một hành động nhanh gọn, anh kéo cô xuống giường, lăn mình lên trên cô, và bao phủ môi cô bằng môi anh.

Nụ hôn của anh thật sâu và dữ dội. Nó bắt đầu ở miệng cô, sau đó lang thang xuống đến ngực cô, bụng cô, phần sau của đầu gối, với vài điểm dừng rộn ràng ở giữa. Con giận dữ của cô nhạt đi, và ham muốn thế chỗ.

Cô không chắc khi nào thì anh cởi quần áo của anh ra vì cô nhanh chóng lạc mắt mình trong những cảm giác khát khao với một thân hình mạnh mẽ, rắn rỏi bên dưới tay và môi cô. Với một người đàn ông chuyên hành động, anh luôn là một người tinh thông thả, và hôm nay cũng không phải là một ngoại lệ. Khi ánh nắng rực rỡ tràn lên khắp thân thể họ, anh đã thoả mãn sự tò mò của mình bằng cách khám phá từng inch của cô, xoay cô theo cách này hay cách khác, cắt ngang ánh sáng, hướng về phía ánh sáng, cho đến khi cô cầu xin anh.

“Làm ơn... Em không nhận thêm được nữa.”

Anh rúc vào ngực cô với môi anh và hơi thở khàn khàn của anh rơi nóng hổi trên làn da ẩm ướt của cô. “Em sẽ phải nhận nhiều nữa trước khi chúng ta kết thúc.”

Cô trừng phạt anh bởi sự trêu đùa đó với sự tra tấn của chính bản thân mình, sử dụng miệng cô trên anh theo cái cách cô biết là anh thích, nhưng cái cách tiếp nhận ẩm ướt, sâu thẳm này cũng châm lửa vào ham muốn của chính cô, vì thế, khi anh cuối cùng cũng đạt đến giới hạn, cô cũng đạt đến của mình. Anh bao phủ cô với thân hình của anh và tiến vào. Cô ngay lập tức đạt đỉnh.

“Giờ thì xem anh đã làm gì,” cô phàn nàn khi quay trở lại trái đất.

Mắt anh màu xám, sâu thẳm như cơn bão bùng đầy sấm sét mùa xuân, giọng anh huyền ảo với sự đe dọa tuyệt vời khi anh đẩy bản thân mình vào sâu thẳm trong cô. “Em yêu đáng thương. Tôi đoán tôi sẽ phải bắt đầu tất cả lại từ đầu với em.”

“Em không hứng thú nữa,” cô nói dối.

“Vậy thì nhắm mắt lại và nghĩ về cái gì đó khác đi cho đến khi tôi xong.”

Cô cười phá lên và anh hôn cô, và không tốn thêm một giây nào nữa, họ lạc mắt trong nhau. Cô chưa bao giờ cảm thấy tự do đến thế. Khi cởi bỏ quần áo, cô cũng cởi bỏ luôn sự phòng thủ cuối cùng.

“Em yêu anh,” cô thì thầm, khi anh vào trong cô. “Em yêu anh rất nhiều.”

Anh hôn môi cô, cứ như thể anh đang nhấm nháp từng từ của cô. “Sweet... My sweet. So beautiful...”

Cơ thể của họ tìm thấy nhịp điệu cổ xưa như chính thời gian vậy, họ leo lên cùng nhau, vượt qua mọi chướng ngại vật ngăn cách họ. Khi anh yêu cô với cơ thể của anh, cô biết với một sự chắc chắn mãnh liệt rằng anh cũng yêu cô với cả trái tim. Sẽ không thể có cách nào khác, và sự nhận biết đó khiến cô phóng thẳng lên đỉnh. Cùng với nhau, họ chạm tới sự sáng tạo.

Họ dành vài giờ tiếp theo trong muôn vàn tình trạng không mặc quần áo. Anh cho phép cô đi một đôi xăng đan màu xanh phấn, nhưng không gì khác nữa. Cô cho phép anh quấn cái khăn tắm màu đen, nhưng thay vì thế anh quấn nó quanh cô.

Họ ăn bữa trưa trên giường, nơi họ chơi một trò chơi tình dục với những lát cam mỏng nước. Sau đó, khi họ tắm cùng nhau, cô quỳ phía trước anh với vòi hoa sen đang phun phía trên họ, và yêu anh đến khi cả hai bọn họ đều không thể kiểm soát nổi nữa.

Họ đều không thể thoả mãn. Cô cảm thấy như thể mình được tạo nên chỉ để thoả mãn người đàn ông này, và ngược lại, nhận lấy sự thoả mãn từ anh. Cô chưa bao giờ được yêu nhiều đến thế, chưa bao giờ thấy chắc chắn về quyền lực của mình như một phụ nữ như thế. Cô cảm thấy rạng ngời và mạnh mẽ, mềm mại và đáng hiên, hoàn toàn được lấp đầy, và mặc dù anh chưa nói những lời đầy, cô biết với mọi góc ngách trong trái tim mình rằng anh yêu cô. Vì những cảm xúc mãnh liệt đầy không thể đến chỉ từ phía cô.

Anh hoãn việc dời đi cho đến khi anh chỉ có vừa đủ thời gian để đến sân bay. Khi chiếc Jeep phóng vút xuống đường lái xe, cô mỉm cười và ôm bản thân mình.

Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.

***

Ban nhạc đồng quê vùng Telarosa, Texas, đang chơi một điệu hành khúc sôi nổi, nhưng Cal đã từ chối lời mời một cuộc khiêu vũ từ một cô nàng hoạt náo viên đội Dallas Cowboy và hạ gục mấy bà tai mắt trong xã hội miền Austin. Anh là một người khiêu vũ khá giỏi, nhưng tối nay anh không có tâm trạng, không phải chỉ bởi vì anh đã chơi một vòng đấu gay cấn của giải ngày hôm đó. Sự tuyệt vọng bao bọc lấy anh, dày đặc và tối tăm như vùng núi lúc nửa đêm vậy.

Một phần nguyên nhân sự tuyệt vọng của anh đang rón rén ngay bên cạnh anh, trông hơn hờ hơn rất nhiều so với một anh chàng đã phải từ bỏ bóng bầu dục nên phải thể hiện. Một bé gái tóc vàng, kẻ có đầy đủ các dấu hiệu là một sát thủ đối với nam giới trong tương lai, đang rúc vào cánh tay anh ta, chiếm lấy đúng khoảng không gian quả bóng bầu dục đã từng chiếm. Cal có thể nói chắc chắn rằng thời gian duy nhất mà Wendy Susan Denton không gắn như keo trên cánh tay bố cô nhóc là khi Bobby Tom đang đung đưa với câu lạc bộ đánh gôn, hay để mẹ cô nhóc cho cô bé ăn.

“Gracie có cho cậu xem phần coi nói chúng tôi thêm vào trong ngôi nhà không?” Bobby Tom Denton nói. “Với đứa bé và mọi thứ, chúng tôi quyết định mình cần thêm phòng. Thêm vào đó, từ khi Gracie trúng cử chức thị trưởng Telarosa, cô ấy cần có phòng làm việc ở nhà.”

“Gracie có cho tôi xem rồi, B.T.” Cal liếc quanh mình, tìm kiếm một lối thoát, nhưng không thấy gì hết. Hình như với anh, dành được vài phút với vợ của B.T, Gracie Snow Denton, là một vài khoảnh khắc dễ chịu của tuần này. Lúc này, Bobby Tom đang tiếp chuyện một phóng viên và bé Wendy đi vòng vòng, vì thế Cal không bị ép phải nhìn cái bó tã lót dễ thương liên tục ngọ nguậy đầy và thấy tương lai của mình.

Đây ngạc nhiên, Cal thích mẹ của Wendy rất nhiều, mặc dù Thị trưởng Gracie không phải là tuýp phụ nữ mọi người ngờ rằng một huyền thoại như Bobby Tom sẽ cưới. Anh ta luôn lượn lờ xung quanh với mấy cô nàng lựu đạn hoành tráng, trong khi Gracie khá dễ thương theo kiểu BB. Mặc dù cô ấy rất xinh. Thăng thấn và cực kỳ quan tâm đến người khác. Kiểu người như Giáo sư, mặc dù cô ấy không có thói quen như Giáo sư, bất chợt ngừng bật giữa câu chuyện để suy ngẫm về một vài học thuyết mà chỉ mình cô và khoảng một tá người khác trên cái hành tinh này có thể hiểu nổi. *(BB, viết tắt của ball buster, chỉ những người phụ nữ năng nổ, quyết đoán, có thể là bạo ngược nữa.)*

“Gracie và tôi đã tự mình tìm được niềm vui bằng cách thiết kế phần coi nói thêm vào của ngôi nhà.” Bobby Tom toe toét và đội lại cái mũ Stetson của mình lên đầu. Cal quyết định Bobby Tom có thể tặng cho Ethan vài bài học khi trở thành một ngôi sao màn bạc đẹp trai, mặc dù B.T. có nhiều nét cá tính trên khuôn mặt hơn là ngài giáo sĩ. Tuy nhiên, anh ta vẫn là gã khôn đẹp trai chết tiệt.

“Và cô ấy có nói với cậu về mấy viên gạch lát đường tôi mua từ thị trấn ở West Texas? Gracie tìm ra là họ nặn chúng lên để giải nhựa đường, thế là tôi đi tới đó và thoả thuận với họ về chúng. Không gì có thậm mĩ bằng dùng gạch để trang trí. Chắc chắn là cậu đã ngó qua phía sau nhà và xem xem chúng tôi đã làm gì với nó.”

Bobby Tom tiếp tục về gạch kiểu cổ và cái sàn được lát ván rộng mênh mông cứ như thể đó là điều quan trọng nhất trên thế giới, trong khi cô bé cuộn tròn đầy hạnh phúc trong vòng tay của anh ta, mút nắm tay, nhìn cha mình đầy tha thiết bằng đôi mắt goo-goo. Cal cảm thấy như thể mình đang ngạt thở đến chết ấy.

Chỉ mới hai giờ trước, Cal đã nghe lỏm được cuộc nói chuyện giữa anh chàng wide receiver vĩ đại với

Phoebe Calebow, bà chủ của đội Star, về nuôi con bằng sữa mẹ. Hình như là B.T không chắc chắn Gracie đang làm việc đó đúng hay sai. Anh ta không nghĩ rằng cô ấy nghiêm túc đủ về chuyện này. Bobby Tom, người chưa bao giờ coi bất cứ cái gì ngoại trừ bóng bầu dục là nghiêm túc, giờ thì hành động như thể nuôi con bằng sữa mẹ là chủ đề quan trọng nhất trên thế giới này!

Thậm chí là lúc này, ký ức đó khiến Cal bắt đầu toát mồ hôi hột. Trong suốt thời gian qua, Cal đã nghĩ Bobby Tom chỉ đang cố ra vẻ thể thao, giả vờ rằng mọi thứ trong cuộc sống của anh ta đều tuyệt vời, nhưng giờ thì anh biết Bobby Tom tin chắc như thế. Anh ta dường như không nhận ra mọi thứ đều sai hết cả. Thực tế là cầu thủ wide-out vĩ đại nhất trong lịch sử bóng bầu dục chuyên nghiệp đã trở thành người đàn ông lấy trung tâm cuộc sống của mình quanh vợ con và cái sân lát rộng mênh mông thật là khủng khiếp. Không bao giờ, dù trong một triệu năm nữa Cal nghĩ rằng huyền thoại Bobby Tom Denton có thể quên mất mình là ai, nhưng đó là điều chính xác đã xảy ra.

Anh nhẹ cả người khi Gracie tiến đến và kéo Bobby Tom đi. Chỉ ngay trước khi họ bước đi, Cal nhìn thấy cái vẻ hoàn toàn mãn nguyện toả ra trên mặt khi anh ta cúi xuống nhìn vợ mình, và nó như một cú đá mạnh, tống thẳng vào bụng anh.

Anh dóc cạo lon bia và tự nói với bản thân mình rằng anh chưa bao giờ, dù chỉ một lần, nhìn Giáo sư với vẻ mặt như thế, nhưng sự thật là anh không chắc lắm. Gần đây Giáo sư đã làm lộn nhào mọi thứ bên trong anh, và ai biết cái vẻ ngây ngốc nào anh đã đeo lên mặt khi anh ở gần cô.

Nếu cô chỉ đơn giản là đừng nói với anh cô yêu anh, anh có lẽ sẽ không cảm thấy sợ hãi đến như vậy. Sao cô cứ phải nói mấy từ đó mới được chứ? Lúc đầu khi cô nói chúng, anh cảm thấy rất tuyệt. Có một cái gì đó thoả mãn về việc dành được sự chấp nhận của một phụ nữ thông minh, vui nhộn, ngọt ngào như Giáo sư. Nhưng giây phút đó đã biến mất khi anh tới Telarosa và đâm thẳng đầu vào cuộc sống sau bóng bầu dục của Bobby Tom Denton.

Bobby Tom có lẽ sẽ hạnh phúc với mấy thứ tào lao cố định lâu dài thế này, nhưng Cal biết anh sẽ không bao giờ như thế được. Sẽ chẳng có gì đợi anh ở phía bên kia của chơi bóng, không một quỹ từ thiện nào để điều hành, không một công việc lương thiện nào anh quan tâm tới, không một việc gì khiến anh có thể ngẩng cao đầu như một người đàn ông nên thế. Và điều đó, anh thú nhận với bản thân mình, thật là nan giải.

Làm thế nào một người đàn ông có thể là đàn ông nếu thiếu một công việc lương thiện chứ? Bobby Tom có Quỹ Denton, nhưng Cal không có tài năng khiến tiền đẻ ra tiền như B.T. Thay vào đó, anh thích việc để chúng nằm yên trong vài tài khoản, chỗ này một cái, chỗ kia một cái và chọn cái nào hay ho. Cal chẳng có một cuộc sống có ích nào đang đợi anh phía bên kia của đường ghi điểm. Và tất cả những phía khác của đường ghi điểm mở ra cho anh chính xác là không có gì.

Nó cũng chẳng mở ra cho Jane thứ gì, và chiều hôm qua khi anh chào tạm biệt cô, anh biết cô không còn nghĩ đến những chu kỳ ngắn như anh. Cô đang nghĩ về sân gỗ lát ván rộng, những cái khăn tắm với chữ viết lồng nhau, và nơi mà họ sẽ ổn định khi về già. Nhưng anh thậm chí còn chưa tới gần với việc sáng sủa cho việc đó, và anh không muốn cô nói với anh cô yêu anh! Điều tiếp theo cô sẽ yêu cầu anh xem xét mấy cái mẫu màu sơn tường và chọn thảm trải sàn. Giờ thì khi cô đã nói những lời đó, cô sẽ mong đợi anh thể hiện vài hành động về chuyện này, và anh thì chưa sẵn sàng. Vẫn chưa. Vẫn chưa khi công việc có ích duy nhất anh biết làm là ném mấy quả bóng. Không phải bây giờ khi anh phải đối mặt với mùa giải khắc nghiệt nhất trong cuộc đời mình.

Trong khi Cal đang chơi gôn ở Texas, Jane làm một chuyến đi bộ leo núi thật lâu và mơ mộng về tương lai. Cô xem xét đến những nơi mà họ có thể ở và cái cách mà cô có thể sắp xếp lại lịch làm việc của mình để có thể thỉnh thoảng đồng hành trong những chuyến đi với anh. Vào chiều chủ nhật, cô xé hết mấy cái giấy dán tường hình hoa hồng kim loại xấu xí ra khỏi bức tường chỗ góc ăn sáng và nấu một nồi súp gà tự làm.

Khi cô thức dậy vào sáng thứ hai và nghe thấy tiếng nước chảy, cô nhận ra Cal đã về nhà lúc nào đó sau khi cô đã ngủ quên tới qua và khá thất vọng khi anh không chuẩn vào giường với cô. Vài tuần trước đây, cô đã hình thành nên thói quen chuyện trò với anh trong khi anh cạo râu, nhưng cánh cửa phòng tắm vẫn đóng chặt một cách cương quyết, và nó vẫn thế cho đến khi cô xuống nhà bếp ăn sáng thì cô cuối cùng mới được gặp anh.

“Chào mừng anh về nhà.” Cô nhẹ nhàng nói, và đợi cái giây phút khi anh kéo cô vào vòng tay mình. Nhưng thay vào đó, anh lâm bậm cái gì đó không thể hiểu được.

“Giải gôn của anh như thế nào?” cô hỏi.

“Vớ vẩn.”

Điều đó giải thích anh đang trong tâm trạng không tốt.

Anh mang bát ngũ cốc của mình ra bồn rửa và xả nước. Khi anh quay lại, anh anh chìa một ngón tay về phía bức tường trông chỗ ngồi ăn sáng nơi cô đã lột sạch mấy tấm giấy dán tường. “Tôi không thích về và tìm thấy nhà tôi bị xé vụn ra.”

“Anh không thích mấy bông hoa hồng kinh dị ấy.”

“Nó không phải là vấn đề tôi thích chúng hay không. Em đáng lẽ nên nói với tôi trước khi em bắt đầu trang trí lại nhà tôi.”

Người tình dịu dàng cô đã dành cả cuối tuần để mơ mộng về biển mát, và một nỗi lo lắng trườn qua người cô. Cô đã bắt đầu nghĩ nơi kinh khủng này như nhà mình, nhưng chắc chắn anh không nghĩ theo cách đó. Cô hít một hơi thật sâu và đè nén sự tôn thương của mình lại khi cô chống chọi để nói một cách hợp lý. “Em không nghĩ là anh bận tâm.”

“Well, tôi có.”

“Được rồi. Chúng ta có thể chọn vài tờ giấy dán tường mới. Và em sẽ rất vui được đánh chúng lên cho anh.”

Một vẻ khiếp sợ đến khốn khổ lướt qua mặt anh. “Tôi không chọn giấy dán tường, giáo sư! Không bao giờ! Và em cũng không, thế nên kệ nó đi.” Anh giật lấy chìa khoá xe trên kệ bếp.

“Anh muốn cứ để tường như thế à?”

“Em có thể cá là vậy.”

Cô cân nhắc xem liệu có nên bảo anh biển xuống địa ngục đi hay buông lỏng cho anh một chút. Mặc dù bị tôn thương, cô quyết định về sau. Cô luôn có thể bảo anh biển xuống địa ngục sau này. “Em nấu một ít súp gà tự làm. Anh sẽ về lúc ăn tối chứ?”

“Tôi không biết. Em sẽ gặp tôi khi em gặp tôi. Đừng có cố trói buộc tôi, Giáo sư. Tôi sẽ không chịu đâu.” Với câu đó, anh biển mất vào trong ga ra. Cô ngồi xuống một trong những cái ghế trong nhà bếp và nói với bản thân mình đừng có quá bi kịch hoá chuyện vừa xảy ra. Anh chỉ bị lệch múi giờ vì một chuyến đi dài thoi, buồn bã về màn trình diễn gôn dở tệ trong giải đấu trước mặt các bạn anh, và điều đó khiến anh cáu kỉnh. Không có lý do gì để tin sự rút lui của anh liên quan đến chuyện xảy ra giữa bọn họ vào cái ngày anh đi. Mặc dù màn trình diễn cáu kỉnh sáng nay, Cal vẫn là người đàn ông mực thước. Anh sẽ không quay khỏi cô chỉ vì cô đã cởi hết quần áo giữa thanh thiên bạch nhật và nói với anh rằng cô yêu anh.

Cô ép bản thân mình ăn một miếng bánh mì nướng trong khi ký ức của tất cả những lý do cô đã miễn cưỡng không cho anh thấy cô trần truồng quay lại ám cô. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nỗi sợ hãi của cô lại chứng minh rằng nó đúng? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô không còn là một thách thức với anh nữa, và anh không còn hứng thú muốn cô có mặt trong cuộc sống của anh? Hai ngày trước, cô đã cực kỳ chắc chắn về việc anh yêu cô, nhưng giờ thì cô không biết nữa. Mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Cô nhận ra cô đang ừ ừ và nhòm dậu, nhưng thay vì làm việc, cô thấy mình đang lang thang khắp nhà. Điện thoại đồ chuông, hai hồi nhắn chứng tỏ rằng cuộc gọi đến là từ đường giây công việc của Cal, cuộc gọi mà cô không bao giờ trả lời.

Khi cô đi ngang qua phòng làm việc của anh, máy trả lời tự động kích hoạt, và cô nghe cái giọng cô đã nhớ quá rõ ràng. “Cal, Brian đây. Nghe này, tôi phải nói chuyện với anh ngay lập tức. Trong khi tôi đang đi nghỉ, tôi đã tìm ra cách chúng ta sẽ làm chuyện đó như thế nào rồi. Không gì giống một bãi cát trắng để mở khoá một bộ não. Tôi chỉ xin lỗi rằng nó mất nhiều thời gian thôi. Dù sao thì tôi đã gặp một vài người cuối tuần vừa rồi để đảm bảo nó sẽ xảy ra, và dường như chúng ta là người chiến thắng. Nhưng nếu chúng ta theo đuổi nó, chúng ta nên hành động bây giờ.” Anh ta dừng lại một chút, giọng thấp xuống. “Tôi không muốn dùng fax của anh vì một vài lý do chắc chắn, vì thế tôi gửi cho anh một thư chuyên phát nhanh vào thứ bảy giải thích tất cả mọi thứ. Anh sẽ nhận được nó vào sáng hôm nay. Gọi cho tôi ngay khi anh đọc nó.” Anh ta tặc lưỡi. “Chúc mừng ngày kỷ niệm.”

Cô nhớ luật sư của Cal, Brian Delgado, quá rõ nữa là đằng khác: đôi mắt tham lam, thái độ kiêu căng, cách cư xử kinh khinh. Có cái gì đó về cuộc gọi làm phiền cô, chắc chắn là cái về hệ hạ đẳng chú ý trong giọng nói của anh ta. Quả là một gã khó chịu.

Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay và thấy bây giờ là 9 giờ. Cô đã lãng phí quá nhiều thời gian sáng nay vào chuyện ừ ừ rồi, và cô sẽ không thêm cuộc gọi của Brian Delgado vào danh sách những việc cần lo lắng của cô đâu. Quay trở lại nhà bếp, cô rút một tách cà phê và đem nó lên phòng ngủ của mình, nơi cô bật máy tính và đăng nhập.

Ngày tháng khá sáng, và tóc gáy cô dựng đứng lên. Trong một khoảnh khắc cô không hiểu tại sao, nhưng sau đó cô cuối cùng cũng tiếp thu được cô đang nhìn thấy điều gì, và nó trở nên có ý nghĩa với cô. Mừng 5 tháng năm. Hôm nay là ngày cô và Cal đã cưới nhau được hai tháng. Chúc mừng ngày kỷ niệm.

Cô ép mấy ngón tay vào môi. Liệu có trùng khớp ngẫu nhiên không? Cô nhớ đến về hạ hê của Delgado. Tôi không muốn gửi fax cho anh vì những lý do rõ rệt... lý do rõ rệt gì? Sự thật là cô có thể đọc bản báo cáo bí ẩn đó trước khi Cal thấy nó? Cô nhẩy ra khỏi ghế và đi xuống phòng làm việc, nơi cô ngồi sau bàn làm việc, bật lại tin nhắn và suy nghĩ.

Mười giờ kém một chút, nhân viên chuyển phát của FedEx tới. Cô ký vào giấy giao nhận và đem nó vào phòng làm việc của Cal. Không một giây chân trù, cô xé nó mở ra.

Bản báo cáo dài khoảng vài trang, và chứa đựng một số bản in thể hiện rằng Delgado có thể đã tự tay

chuẩn bị nó. Không nghi ngờ gì nữa. Tim đau nhói, cô đọc mọi chi tiết chết tiệt trong lời đề nghị Delgado và cố gắng hấp thụ cái thực tế là tất cả những lần Cal làm tình với cô, anh cũng đang theo một kế hoạch trả thù.

Một giờ trôi đi trước khi cô có thể lê bản thân mình lên gác và gói ghém đồ đạc. Cô gọi Kevin và yêu cầu cậu ta ghé qua. Khi cậu ta nhìn thấy cái va li đã được đóng gói xong của cô, cậu ta ngay lập tức bắt đầu phản đối, nhưng cô từ chối lắng nghe. Chỉ sau khi cô đe dọa cô sẽ mang máy tính của cô xuống tầng một mình, cậu ta cuối cùng mới làm theo những gì cô muốn và mang nó vào trong ô tô của cô. Sau đó cô bắt cậu ta rời đi, bình tĩnh lại để đợi Cal về nhà. Cô Jane cũ sẽ lảng lạng chuồn đi, nhưng cô Jane mới này cần phải đối mặt với anh ta lần cuối.

Chương 18

Jane vẫn chưa rời đi!

Cal nhìn thấy cô qua cánh cửa trượt trong phòng sinh hoạt chung khi cô đứng ở sân sau nhìn lên Heartache Mountain. Những cơ bắp, anh thậm chí còn không nhận ra là đã căng cứng, bắt đầu giãn ra. Cô vẫn còn ở đây.

Anh đang làm việc tại Y khi Kevin ào vào phòng tập với cái tin vợ anh đã gói ghém máy tính của cô và đã sẵn sàng quay trở lại Chicago. Kevin đã mất vài giờ để lần ra dấu anh, và khi Cal sầm sập lướt như bay về nhà, vẫn mặc chiếc áo phông đầm mồ hôi và quần soóc thể thao màu xám, anh đã khiếp sợ việc cô có thể đã bỏ đi.

Anh vẫn không hiểu tại sao cô muốn làm một cái gì đó quyết liệt như thế. Cứ cho là sáng nay anh đã cáu kỉnh và thô lỗ đi. Anh đã hối hận ngay lúc đó, và anh đã quyết định về nhà đúng giờ để ăn món súp gà nhà tự nấu của cô. Nhưng Jane không phải là người chạy trốn khỏi những cuộc cãi vã. Anh có thể dễ dàng hình dung ra cảnh cô nện thẳng cái chảo rán bằng gang vào đầu anh, nhưng anh không thể tưởng tượng ra việc cô chỉ đơn giản là gói đồ và bỏ đi.

Giờ thì cô đứng phía dưới anh, khuy cài đến tận cổ, sẵn sàng ứng phó với những trường hợp khẩn cấp, và một sự thật thình lình bật ra với anh rằng người duy nhất mà anh biết ăn mặc tranhg nghiêm như cô là em trai anh. Cô đã chọn một trong những cái váy chiết eo cao, thích hợp cho việc du lịch, màu kem với một hàng nút màu nâu đại bự chạy dọc hết phần thân trước. Nó có độ rộng vừa vặn với cô đến nỗi không ai có thể nói cô đang mang bầu, nhưng cô bằng cách nào đó vẫn có thể xoay xở để trông gọn gàng và nghiêm trang. Cái váy dài che phủ hầu hết đôi chân cô, nhưng vẫn để lộ mắt cá chân nhỏ xinh, thanh mảnh hay đôi bàn chân nhỏ được giấu kín trong đôi xăng đan bằng da đơn giản.

Một cái băng đô màu đỏ mỗi giữ tóc cô gọn gàng không xoã vào mặt. Anh ngắm ánh mặt trời chơi đùa trong những lọn màu vàng đỏ và nghĩ cô xinh đẹp đến nhường nào. Cô đẹp một cách cổ điển, vợ anh, và khi anh ngắm cô, anh cảm thấy một mớ cảm xúc lẫn lộn: dịu dàng và ham muốn, bối rối và oán giận, giận dữ và khát khao. Sao cô phải đi và trút tất cả cái đồng tính khí thất thường lên anh vào lúc này? Một tâm tính tệ hại là đã còn hơn cả đù cho bất cứ gia đình nào rồi, và cái tâm tính tệ hại đó thuộc về anh.

Nhưng tâm tính của anh không phải là vấn đề thật sự. Một vài giờ trong phòng ngủ và anh có thể làm cô quên hết tất cả những châm chích anh đã gây ra sáng nay, mặc kệ cái ý tưởng ngu xuẩn cô có về việc quay trở lại Chicago. Không, vấn đề thực sự nằm ở sâu hơn. Sao cô phải nói cô yêu anh? Cô không hiểu là một khi ba từ đó được thốt ra, không gì sẽ như cũ sao?

Nếu cô chỉ đơn giản là bước vào cuộc đời anh sớm hơn mười năm, trước khi anh phải xoay xở với việc trở nên già đi và cái thực tế là anh không nhìn thấy bất cứ điều gì ngoài một khoảng trống rộng đời anh sau khi anh ngừng chơi bóng. Thật là dễ dàng cho Giáo sư khi nghĩ đến việc ổn định. Cô có một công việc đáng giá để giữ cho cô bận bịu suốt cả phần còn lại cuộc đời. Anh thì không, và giờ thì anh không thể gạt đi cái cảm giác rằng cuộc đời anh sẽ phóng ngả nghiêng theo cái hướng anh chưa sẵn sàng để đón nhận, cái hướng mà có lẽ thích hợp với Bobby Tom Denton, nhưng chắc chắn như quý là không thích hợp với anh.

Khi anh chạm tới cái tay nắm trên cánh cửa trượt bằng kính, anh chợt cảm thấy chắc chắn về duy nhất một điều. Jane đã khiến bản thân mình lâm vào một tâm trạng cầu nhàu khủng khiếp, và nơi tốt nhất để đỡ ngọt cô ra khỏi tâm trạng đó là trên giường. Nhưng trước khi anh có thể có cô ở đó, anh có một vài quyết định nghiêm túc cần phải làm.

“Hey, Giáo sư.”

Jane quay về phía giọng của Cal, lấy tay che cho khỏi chói mắt. Anh trông nhăn nhúm, đầm mồ hôi và huy hoàng khi bước về phía cô. Có cái gì đó mắc lại nơi cổ họng cô, cái gì đó to lớn, đau đớn khiến cô cảm thấy như thể mình đang bị nghẹn vậy.

Anh đứng dựa vào lan can và tặng cho cô một nụ cười đối kháng. “Tôi vừa mới tập thể dục, và vẫn chưa tắm, thế nên, nếu em không ở trong tâm trạng cực kỳ muốn chuyện đó, em tốt nhất nên chạy lên gác và xả đầy một bồn nước cho tôi.”

Cô nhét tay vào túi chiếc váy và chậm rãi leo lên mấy bậc thang gỗ. Sao anh ta có thể hành động như thế khi anh đã làm một việc không thể tha thứ được?

“Brian Delgado gọi sáng nay.” Cô bước lên cái sà n gỗ.

“Uh-huh. Em thấy thế nào về việc vào tắm với tôi để em có thể cọ lưng cho tôi?”

“Delgado gửi cho anh một bản báo cáo. Tôi đã đọc nó rồi.”

Điều đó cuối cùng cũng kéo được sự chú ý của anh, mặc dù anh trông không thực sự báo động. “Từ khi nào em có hứng thú với việc đọc mấy bản hợp đồng của tôi?”

“Bản báo cáo là về tôi.”

Nụ cười nham nhở của anh biến mất. “Nó đâu rồi?”

“Trên bàn của anh.” Cô nhìn thẳng vào anh đầy kiên quyết, và cổ nuốt cái bong bóng đau đớn khiến giọng cô nghẹn lại. “Anh cần phải quyết định về tôi ngay lập tức bởi vì anh chỉ có hai ngày trước khi ban giám đốc Preeze họp. Thật may mắn, luật sư của anh đã làm hết những công việc cần thiết rồi. Hẳn ta đã gặp Jerry Miles, và hai người bọn họ đã phác thảo xong hầu hết những chi tiết hèn hạ. Tất cả những gì anh cần làm là ký một tấm séc với khá nhiều số không đấy.”

“Tôi không biết em đang nói cái gì.”

“Đừng có nói dối tôi!” Cô siết tay lại thành nắm đấm. “Anh đã bảo Delgado huỷ hoại tôi!”

“Tôi sẽ gọi hẳn ta ngay bây giờ và làm rõ chuyện này. Đây là một sự hiểu lầm.” Anh quay về phía cánh cửa trượt, nhưng cô di chuyển về phía trước trước khi anh có thể mở được nó.

“Hiểu lầm?” Cô không thể giấu nổi sự chua chát của mình. “Anh ra lệnh cho luật sư của mình huỷ hoại tôi, và anh gọi đó là hiểu lầm?”

“Tôi chưa bao giờ bảo hẳn ta như thế. Cho tôi chỉ một giờ thôi, và tôi sẽ giải thích mọi thứ.”

“Giải thích bây giờ đi.”

Anh dường như nhận ra cô xứng đáng với cái gì hơn thế, và anh chuyển từ cánh cửa tới lan can. “Nói cho tôi trong bản báo cáo đó có gì.”

“Delgado thoả thuận với Jerry Miles, giám đốc của Preeze, rằng anh sẽ tặng cho phòng thí nghiệm một khoản lớn với một điều kiện họ phải sa thải tôi.” Cô hít một hơi thở sâu, run rẩy. “Jerry đang đợi tin của anh để sa thải tôi, sau đó hẳn ta dự định sẽ công bố sự hào phóng của anh trước ban giám đốc khi họ họp vào thứ tư.”

Cal khẽ chửi thề dưới hơi thở của mình. “Đợi đến khi tôi tóm được gã khốn đó. Đây không phải lần đầu tiên Delgado cầm đèn chạy trước ô tô như thế.”

“Anh đang nói rằng toàn bộ chuyện này là ý của hẳn ta?”

“Mẹ kiếp đúng thế.”

Cảm xúc nghẹn lại trong cổ họng cô. “Đừng làm thế, Cal. Đừng bày trò với tôi.”

Về xúc phạm loé lên trong mắt anh. “Em biết tôi không làm điều gì như thế!”

“Vậy ra anh không ra lệnh cho hẳn ta điều tra tôi? Anh không nói với hẳn ta tìm xem điểm yếu của tôi ở chỗ nào và dùng nó chống lại tôi?”

Anh xoa cằm bằng lưng khớp ngón tay, trông có cái vẻ như muốn bệnh mà cô chưa bao giờ nhìn thấy ở anh. “Lúc đó lâu lắm rồi. Nó phức tạp lắm.”

“Tôi rất thông minh. Giải thích đi.”

Anh lang thang lại cánh cửa trượt, và tìm cô trùng xuống khi cô chú ý rằng anh không thể nhìn thẳng vào mắt cô. “Em có nhớ mọi thứ giữa chúng ta như thế nào khi tất cả chuyện này mới bắt đầu. Tôi chưa bao giờ là người để cho bất cứ ai qua mặt mình, và tôi muốn em bị trừng phạt.” Anh nhét ngón tay cái vào cặp quần soóc, sau đó lại giật chúng ra. “Tôi có bảo Brian tôi muốn gỡ hoà, và tôi ra lệnh cho hẳn ta điều tra em để tôi có thể ghi điểm lại.”

“Và anh điều tra ra được những gì?”

“Rằng em không có một bí mật đen tối nào hết.” Anh cuối cùng cũng nhìn vào cô. “Rằng em thông minh sáng chói và mực thước. Và công việc là thứ quan trọng nhất đối với em.”

“Anh không cần cả một đội thám tử để tìm ra điều đó.”

“Lúc đấy tôi không biết.”

“Thế nên anh quyết định giật lấy công việc ra khỏi tôi.” Cô nói khẽ.

“Không!” Anh siết chặt tay nắm cửa. “Sau vài tuần đầu, tôi nguội đi và bỏ lửng mọi thứ. Tôi mặc kệ nó!”

“Tôi không tin anh. Không một luật sư nào không có sự uỷ quyền mà lại hành động như thế.”

“Hẳn ta có sự uỷ quyền của tôi. Không phải trong chuyện này, nhưng...” Anh đẩy cánh cửa mở ra và bước vào trong nhà. “Tôi chỉ không loanh quanh để bảo hẳn ta lùi lại, tất cả chỉ thế thôi!”

“Sao lại thế?” cô hỏi khi theo sát anh.

“Chúng tôi không nói về chuyện đó.” Anh dừng lại cạnh lò sưởi. “Có hàng tá chuyện khác tiếp diễn. Một hợp đồng quảng cáo của tôi rồi tinh lên. Tất cả mọi thứ là một đồng lộn xộn, và nó cần một chút thời gian để giàn xếp lại. Sau đó hẳn ta đi nghỉ, và tôi tránh né một vài cú điện thoại của hẳn ta.”

“Tại sao?”

“Tôi không ở trong tâm trạng muốn dàn xếp với mấy bản hợp đồng.”

“Tôi không phải là hợp đồng.”

“Không. Nhưng tôi chỉ không nghĩ chuyện xảy ra giữa chúng ta là việc chó chết của hẳn ta!” Anh trông nản lòng. “Tôi chưa bao giờ nghĩ hẳn ta lại hành động chống lại em mà không thông qua tôi trước.”

“Nhưng nghe như anh đã cho hẳn ta cái quyền đó rồi đấy.”

“Phải, nhưng—” Anh mở bàn tay ra trong một cử chỉ yếu đuối một cách kỳ lạ. “Jane, tôi xin lỗi. Tôi không nghĩ, dù chỉ một phút, rằng hấn ta làm bất cứ việc gì mà không nói với tôi trước.”

Cô đáng lẽ nên cảm thấy tốt hơn. Sau cùng, anh cũng không hành động theo kịch bản chống lại cô trong cả tháng qua, nhưng cô vẫn cảm thấy thật kinh khủng. “Chuyện này sẽ không xảy ra nếu anh nhắc điện thoại lên và bảo hấn ta gọi những con chó của hấn lại. Sao anh không làm điều đó, Cal? Anh đang sợ rằng mình sẽ bị mất đi cái vẻ đại trượng phu bằng cái lùi lại hả?”

“Nó chỉ không quan trọng, thế thôi. Mọi việc đã ổn thoả giữa hai chúng ta, và trả thù là điều cuối cùng trong tâm trí tôi.”

“Thật tệ là anh không để gã chuyên hút máu người của mình biết điều đó.”

Anh luôn tay qua mái tóc đã rối bời của mình. “Nghe này, chưa có một thiệt hại nào hết. Tôi không có ý định tặng cho Preeze một cắc, và nếu có bất cứ ai ở đó cố sa thải em, tôi sẽ tát vào chúng với trát hầu toà nhanh đến nỗi chúng không biết cái gì đã giáng vào mình.”

“Đây là chuyện của tôi, không phải của anh.”

“Chỉ cần cho tôi vài giờ thôi. Tôi sẽ làm cho ra đầu ra đũa, tôi hứa đấy.”

“Và sau đó thế nào?” cô lặng lẽ hỏi.

“Sau đó em sẽ không phải lo lắng về bất cứ chuyện gì thế này nữa.”

“Đó không phải là những gì tôi muốn nói. Sau khi anh làm cho ra đầu ra đũa, chuyện gì sẽ xảy ra giữa hai chúng ta?”

“Không gì xảy ra hết. Mọi thứ vẫn như cái cách của chúng.” Anh tiến về phía phòng làm việc. “Tôi sẽ đi gọi điện, sau đó tôi sẽ dỡ đồ ra khỏi xe em và chúng ta có thể ra ngoài ăn. Tôi không thể tin em thậm chí còn nghĩ đến việc bỏ đi.”

Cô theo anh vào phòng làm việc, sau đó dừng lại ở ngưỡng cửa. Cô chà sát cánh tay mình, nhưng cơn ớn lạnh cô cảm thấy đến từ bên trong, không phải bên ngoài. “Em không nghĩ chúng ta sẽ có thể quay lại cái cách mọi việc vốn thế.”

“Chắc chắn chúng ta có thể.” Anh tiến tới bàn làm việc. “Thề có Chúa, tôi sẽ sa thải Delgado.”

“Đừng đổ lỗi cho anh ta vì việc mà anh đã bắt đầu,” cô nói khẽ.

Anh quay ngoắt lại phía cô, cả cơ thể anh cứng lại. “Em dám nói thế! Em mới là kẻ bắt đầu chuyện này, và đừng có quên điều đó!”

“Làm sao em quên được khi anh quăng nó vào mặt em mỗi khi có cơ hội?”

Anh nhìn chùng chùng vào cô, cô nhìn trừng trừng lại anh. Sau đó cô quay mặt đi. Cái chuyện quy trách nhiệm thuộc về ai này sẽ chẳng đi tới đâu cả.

Cô nhét tay vào túi, và nhắc nhở bản thân rằng nỗi sợ hãi tệ hại nhất của cô là vô căn cứ. Anh đã không lên kế hoạch chống lại cô cùng với lúc họ làm tình. Nhưng cái nút thắt khủng khiếp trong dạ dày cô vẫn không chịu biến đi. Chuyện vừa xảy ra chỉ đơn giản là một biểu hiện của tất cả những vấn đề đã ngấm ngầm ở giữa họ, những vấn đề cô đã lờ đi hoặc che đậy, coi như nó không tồn tại.

Cô nhớ cô đã hi vọng đến nhường nào chỉ vài ngày trước đây rằng anh yêu cô. Cô nhớ tất cả những lâu đài mơ mộng cô xây nên trong đầu. Thật là mỉa mai khi một người thực tế, được đào tạo với những phương pháp đầy khoa học có thể thật mau lẹ bỏ rơi logic bởi những ý nghĩ viển vông.

Cô rút tay ra khỏi túi và bắt chéo chúng phía trước cô. “Em cần được biết chúng ta sẽ hướng tới đâu, Cal, và anh cảm nhận về em thế nào.”

“Em có ý gì?”

Sự không thoải mái trong giọng anh bộc lộ anh biết chính xác cô có ý gì. “Anh cảm nhận về em thế nào?”

“Em biết tôi cảm nhận thế nào mà.”

“Thật ra, em không biết.”

“Vậy thì, em chắc phải là kẻ không chú ý rồi.”

Anh sẽ khiến chuyện này trở nên khó khăn hơn là nó đã vốn khó, nhưng cô sẽ không lùi bước. Thời gian để mơ mộng đã qua rồi. Cô cần được biết chính xác thì mình đang đứng ở đâu. “Lời bình luận thẳng thắn duy nhất mà em có thể nhớ anh thốt ra là anh thích em.”

“Tất nhiên, tôi thích em. Em biết thế mà.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh đầy kiên quyết và ép bản thân mình thốt nên những từ muốn dẫu đi thật sâu trong cổ họng cô. “Em đã nói em yêu anh.”

Ánh nhìn của anh rơi xuống, và cô nhận ra anh không thể nhìn thẳng vào mắt cô. “Tôi— Tôi đoán tôi rất hạnh diện.”

Cô cảm móng tay vào sâu trong lòng bàn tay mình. “Em không nghĩ thế. Em nghĩ sự thẳng thắn của em doạ anh sợ đến chết. Và em cũng nghĩ anh không đáp lại tình yêu của em.”

“Dù sao thì, mấy chuyện khi như thế có nghĩa là gì?” Anh oai vệ tiến đến bàn làm việc. “Chúng ta ở bên nhau hoà thuận hơn bất cứ ai trong chúng ta có thể hình dung ra, và chúng ta sắp có em bé. Sao chúng ta cứ

phải dán nhãn lên nó làm gì? Tôi quan tâm đến em, và trong tâm trí tôi thể tính là nhiều lắm rồi.” Anh roi huých xuống ghế của mình như thể cuộc thảo luận này đã đến hồi kết thúc.

Cô không thể để nó lại như thế. Có lẽ cô đã thông minh lên được một chút trong vài tháng qua, hay có lẽ chỉ đơn giản là vì búống bình, nhưng đã đến lúc anh thêm cái gì đó vào mối quan hệ của họ ngoài tình dục và một vài tràng cười. “Em sợ rằng quan tâm không đủ cho em khi nghĩ về tương lai của chúng ta.”

Anh vẫy tay về phía cô một cách nôn nóng. “Tương lai có thể tự chăm lo cho nó. Không ai trong chúng ta muốn bị đóng gông vào nó ngay lúc này.”

“Lần cuối cùng chúng ta nói về nó, ý tưởng là chúng ta sẽ ly dị ngay khi đứa bé được sinh ra. Anh vẫn muốn thế chứ?”

“Nó vẫn ở thì tương lai. Làm sao em biết chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Nhưng nó vẫn là kế hoạch của anh?”

“Nó là kế hoạch gốc.”

“Và giờ thì?”

“Tôi không biết. Làm sao ai trong chúng ta biết được? Được ngày nào hay ngày đó.”

“Em không muốn tính thời gian bằng ngày nữa.”

“Well, nó là cách phải thế, kể từ bây giờ.”

Anh sẽ không cam kết, và cô không thể chấp nhận cái gì ít hơn thế. Nước mắt dâng lên, nhưng cô từ chối để chúng rơi xuống. Cô phải nhảy ra khỏi đây ngay bây giờ, khi mà cô vẫn có thể duy trì được phẩm cách của mình, và cô có ý định kiên quyết làm điều đó.

“Em sợ là em không xoay xở như thế này được nữa, Cal. Em không muốn yêu anh—Em biết anh không yêu cầu em điều đó—nhưng nó đã xảy ra rồi. Em dường như đã phải định sẵn là làm rối lên những chỗ anh quan tâm.” Cô liếm đôi môi khô cứng của mình. “Em sẽ quay về Chicago.”

Anh bật dậy khỏi bàn làm việc. “Còn lâu em mới thế!”

“Em sẽ liên lạc với anh sau khi con sinh ra, nhưng đến khi đó, em sẽ rất cảm kích nếu anh liên lạc với em qua luật sư. Em hứa em sẽ không gây khó khăn cho anh về việc đến thăm.”

“Em đang chạy trốn.” Anh liếc xuống cô, sẵn sàng công kích. “Em không có gan gót để ở lại và xúc tiến việc này, thế nên em bỏ chạy.”

Cô chống chọi để nói thật bình tĩnh. “Có cái gì ở đây để xúc tiến? Anh vẫn muốn ly dị.”

“Tôi không còn vội vàng nữa.”

“Nhưng anh vẫn lên kế hoạch cho việc đó.”

“Thế thì sao? Chúng ta là bạn bè, và không có lý do gì khiến mọi việc trở nên khó chịu như thế này.”

Đau đớn cuộn lên trong ngực cô khi anh xác nhận điều cô đã biết. Anh không nhìn cuộc hôn nhân của họ như một sự ổn định lâu dài. Anh chỉ đơn giản là muốn nó tạm thời. Cô quay đi khỏi anh và bước vào phòng giải trí.

Anh ở bên cạnh cô ngay tức khắc. Mạch máu phập phồng trên thái dương anh, và vẻ mặt anh đầy quả quyết. Cô không ngạc nhiên. Đàn ông như Cal không chấp nhận tốt lắm việc bị đưa ra tối hậu thư.

“Nếu em nghĩ tôi sẽ đuổi theo em, em sai rồi! Một khi em bước ra khỏi cánh cửa đó, cuộc hôn nhân của chúng ta chắc chắn sẽ kết thúc. Em sẽ bước ra khỏi cuộc đời tôi, em nghe thấy rồi đấy?”

Cô gạt đầu búống bình và chớp mắt dấu đi những hạt nước.

“Tôi nói thật đấy, Jane!”

Không một từ, cô quay đi và bước ra khỏi nhà anh.

Cal không đứng quanh để nhìn cô lái xe đi. Thay vào đó, anh đá cánh cửa đóng lại và hiên ngang đi vào bếp, nơi anh giật lấy một chai scotch từ tủ đựng thức ăn. Trong một khoảnh khắc anh không thể quyết định liệu anh nên uống hay đập mạnh nó vào tường cho vỡ vụn ra từng mảnh. Anh thà bị đọa đày nơi địa ngục trước khi anh để cô ta đẩy anh vào một cái gì đó mà anh chưa sẵn sàng.

Anh giật tung cái nắp và đưa cả chai lên miệng. Rượu scotch cháy bỏng trên suốt quãng đường trôi xuống. Nếu đây là cách cô ta muốn, thế thì được thôi. Anh quệt lưng bàn tay ngang miệng. Đây chính là lúc cuộc sống của anh trở lại bình thường.

Nhưng thay vì cảm thấy tốt hơn, anh muốn ngửa đầu ra và hú lên. Anh nuốt thêm một ngụm nữa và áp ủ những lời lẽ bất bình về cô.

Anh đã đề nghị cô ta nhiều hơn anh đã từng đề nghị bất cứ người phụ nữ nào—anh đề nghị cô ta tình bạn chết chảm của anh—và cô ta làm gì? Cô ta quăng nó lại ngay vào mặt anh chỉ bởi vì anh không muốn quý một đầu gối xuống và tình nguyện một cuộc sống chung thân chọn mây tờ giấy dán tường chết tiệt đó.

Tay anh ghi chặt quanh cái chai, Anh sẽ không đầu hàng đâu. Có khối phụ nữ ngoài kia, những người trẻ hơn, đẹp hơn, những người không thấy cần thiết phải khơi lên một trận cãi vã với anh chỉ vì mấy thứ nhỏ nhặt, những người làm những gì anh bảo, và sau đó để cho anh yên. Đó là những gì anh cần. Ai đó trẻ trung, xinh đẹp và để cho anh yên.

Anh uống thêm một tợp nữa rồi bước vào phòng làm việc nơi anh sắp đặt việc uống cho đến say mềm

ra.

***

Jane biết cô không thể rời đi cho đến khi cô tạm biệt Annie. Cô cũng không thể đầu hàng sự sâu khổ của mình ngay lúc này, vì thể cô chớp mắt và hít một hơi không khí thật lớn đến rùng mình khi lái xe lên đỉnh Heartache Mountain. Ô tô của Lynn không thấy đâu, và cô thấy biết ơn khi có thể tạm biệt Annie mà không có một nhân chứng thù địch.

Ngôi nhà trông rất khác so với lần đầu tiên cô nhìn thấy nó. Cal đã sơn nó màu trắng. Anh cũng đã sửa mấy cánh cửa chớp cong veo và bậc cửa bị trũng xuống. Khi cô bước vào và gọi to tên Annie, cô đẩy đi ký ức về những tràng cười đùa họ đã chia sẻ trong khi làm việc.

Khi cô vào đến bếp, cô thấy Annie qua khung cửa chớp. Bà đang ngồi bên ngoài, trong ánh nắng mặt trời, tách đậu vào một cái bát gốm đang đặt trong lòng. Khi Jane nhìn những chuyển động nhịp nhàng của những ngón tay xương xẩu của Annie, cô muốm lấy cái bát ra khỏi bà và tự mình tách đậu. Tách đậu là một nhiệm vụ không dính dáng gì đến công nghệ. Nó trình diễn chính xác theo cái cách bây giờ cũng như hàng trăm năm về trước. Bất ngờ, đối với cô, dường như tách những quả đậu đó sẽ mang một cái gì đó vững chắc đến với cuộc sống của cô, và kết nối với tất cả những phụ nữ đã đi trước cô, tất cả những người phụ nữ đã trải qua hàng nghìn năm lịch sử, những người đã tách đậu và sống sót qua những cơn đau tim gây nên bởi những người đàn ông không đáp lại tình yêu của họ.

Cô cắn chặt môi, sau đó bước ra phía ngoài. Annie quay đầu lại. “Đến lúc cháu quyết định ghé qua rồi hả.”

Cô ngồi xuống chiếc ghế gỗ hình ống cạnh Annie và nhìn cái bát yên vị trong lòng bà trên mấy mẫu báo để đựng vỏ đậu. Trong khoảnh khắc đó, những gì trong cái bát dường như thật quý giá và hoàn toàn cần thiết tới sự an vui của cô. “Cháu có thể làm không?”

“Ta không thích bị lãng phí.”

“Được rồi.” Tay cô run rẩy khi cô cầm lấy cái bát. Với sự tập trung hết mức, cô cúi đầu, loli một quả đậu ra và cẩn thận tách một đầu. Hình như cô không lãng phí quá nhiều vì Annie không chỉ chích gì hết. Cô để cái cuống rơi vào lòng mình và tập trung vào việc ngắt quả đậu thành những khúc dài vừa miệng ăn.

“Chỗ đậu này từ cửa hàng. Đậu trong vườn của ta sẽ ngon hơn nhiều.”

“Cháu ước mình sẽ ở đây lâu đủ để thấy chúng lớn lên.” Giọng cô nghe gần như là bình thường. Hơi lạc đi một chút, có lẽ thế. Nghe lại một chút. Nhưng gần như là bình thường.

“Chúng sẽ sẵn sàng rất lâu trước khi Cal phải quay lại trại huấn luyện và hai đứa các cháu trở lại Chicago.”

Jane không nói gì. Thay vào đó, cô nhặt một quả đậu khác, đẩy ngón tay cái vào cuống nó, và bẻ nó ra.

Trong một vài phút tiếp theo, cô chỉ chú tâm vào mấy quả đậu, trong khi Annie theo dõi chú sơn ca chuyên lách chách từ cảnh này sang cảnh khác trên cây mộc lan. Nhưng thay vì mang đến cho cô sự bình yên, sự im lặng của Annie và sự âm áp của mặt trời trên da cô, cùng với sự bình yên của công việc phụ nữ lặp lại đều đặn này, khiến sự phòng vệ của cô trở nên quá phức tạp để giữ nguyên trong một chỗ, và chúng từ từ vỡ vụn ra.

Một hạt nước mắt trượt qua mi mắt dưới của cô, chảy thành một vệt dài trên má, và rơi lộp độp xuống vạt trên của cái váy bằng vải cotton của cô. Một hạt nữa rơi, rồi lại một hạt nữa. Một tiếng nắc khe khẽ trượt ra. Cô tiếp tục bẻ đậu và ngừng chiến đấu với nỗi sâu khổ của mình.

Annie theo dõi chú sơn ca bay đi, sau đó theo dõi chú sóc nhỏ chuyên cảnh trên cùng cây mộc lan đó. Một hạt nước mắt của Jane nhỏ trúng đồng đậu.

Annie bắt đầu ngậm nga khe khẽ nhẹ như hơi thở. Jane bẻ đến quả đậu cuối cùng, sau đó tìm kiếm điên cuồng dưới cái bát xem cô có bị bỏ sót quả nào không.

Annie thò vào trong cái túi chiếc tạp dề cũ của bà, rút ra một cái khăn giấy màu hồng, và chia nó ra. Jane xì mũi và bắt đầu nói. “Cháu—cháu sẽ nhớ bà rất nhiều, nhiều lắm, Annie, nhưng cháu không chịu đựng được nữa. Cháu phải đi thôi. A-anh ấy không yêu cháu.”

Annie mím môi không tán thành. “Calvin, nó không biết nó cảm thấy thế nào đâu.”

“Anh ấy trưởng thành đủ để phải tìm ra nó bây giờ rồi.” Cô xì mũi một cách giận dữ.

“Chưa bao giờ thấy gã đàn ông nào ghét việc già đi nhiều như thế. Thường thì phụ nữ mới là người chiến đấu chống lại năm tháng.”

“Cháu không thể rời đi mà không chào tạm biệt.” Cô phải đi rồi, và cô gần như làm đổ chỗ đậu khi cô đứng dậy.

“Đặt chúng xuống ngay trước khi cháu đổ chúng vương vãi ra khắp mặt đất.”

Jane làm như cô được bảo. Annie vật lộn để đứng lên khỏi ghế. “Cháu là một cô gái tốt, Janie Bonner. Nó sẽ thông suốt sớm thôi.”

“Cháu không nghĩ thế.”

“Đôi khi người vợ cần kiên nhẫn một chút.”

“Cháu sợ là cháu là người mới toanh.” Những hàng nước mắt lại lăn xuống má cô. “Bên cạnh đó, cháu không phải là một người vợ thật sự.”

“Giờ thì nó thật vợ vẫn.”

Cô không biết nói gì để tiếp tục tranh cãi, vì thế cô vòng tay quanh người phụ nữ nhỏ bé, mỏng manh đó. “Cảm ơn vì tất cả, Annie, nhưng cháu phải đi rồi.” Sau cái ôm nhẹ nhàng đó, cô lùi lại và quay về phía ngôi nhà.

Đó là khi cô nhìn thấy Lynn Bonner đang đứng trên bậc cửa sau.

Chương 19

“Cô sẽ bỏ con trai tôi?”

Lynn trông đầy giận dữ và bối rối khi bà nhìn chăm chăm vào Jane. Bà tiến xuống khoảng sân phía dưới và tìm Jane trùng xuống. Sao cô ở lại lâu đến thế? Sao cô không chỉ đơn giản là chào tạm biệt Annie và rời đi? Cô nhanh chóng quay đi và quệt tay qua gò má ẩm ướt.

Annie bước vào giữa mối bất hoà. “Ta đã bẻ đậu cho bữa tối, Amber Lynn, và ta sẽ nấu nó với thịt bò muối dù con có thích hay không.”

Lynn lờ tịt bà đi và bước tới chỗ Jane. “Nói cho ta biết sao cô lại bỏ Cal.”

Khi Jane quay lại để đối mặt với bà, cô cố trượt lại về con người lạnh lùng Lynn mong đợi. “Hãy biết ơn,” cô xoay xở. “Cháu là một cô vợ kinh khủng.”

Nhưng những giả dối này đe dọa mở khóa cho một con hồng thủy nước mắt mới. Cô là người vợ tốt nhất mà anh từng có, mẹ kiếp! Người vợ tốt nhất mà cô biết nên làm thế nào! Cô quay đi.

“Thật không?” Lynn nghe như cực kỳ phiền muộn.

Jane phải ra khỏi đây trước khi cô hoàn toàn vỡ vụn ra. “Cháu phải đi cho kịp chuyến bay. Tốt nhất bác nên nói chuyện với Cal. Anh ấy có thể giải thích rõ ràng hơn.”

Cô bắt đầu tiến về phía hông nhà, nhưng cô vừa mới kịp bước được hai bước trước khi tiếng kêu đầy kinh ngạc của Lynn khiến cô khựng lại.

“Lạy chúa tôi, cô có bầu!”

Cô quay ngoắt lại và thấy Lynn nhìn chăm chăm vào bụng cô. Tự động, ánh nhìn của cô rơi xuống, và chỉ khi đó cô mới chú ý đến bàn tay đầy bảo vệ cô vô thức đặt lên bụng. Cử chỉ đó đã ép cái váy vào cơ thể cô và để lộ cái bụng tròn mới nhu nhú lên. Cô buông vội nó ra, nhưng đã quá trễ.

Lynn trông hoang mang. “Nó có phải của Cal không?”

“Amber Lynn Glide!” Annie quát lên. “Cách cư xử của con đâu rồi hả?”

Lynn dường như run rẩy hơn cả bị cáo. “Nhưng làm thế nào con biết được là của nó hay không khi mà con chẳng hiểu gì hết về cuộc hôn nhân này? Con không biết chúng nhìn thấy cái gì ở nhau, hay chúng ở với nhau ra sao. Con còn không biết sao cô ta lại khóc nữa.” Giọng bà như quả trách. “Có cái gì đây rất không ổn ở đây.”

Sợ chỉ cuối cùng của những xúc cảm đang xung đột với nhau của Jane đã dứt rời, và khi cô nhìn thấy những nét sầu khổ khắc trên khuôn mặt Lynn, cô biết cô phải nói cho bà sự thật. Mong muốn được bảo vệ cha mẹ của Cal thật đáng quý nhưng giờ nó đã trở nên thật tàn phá. Nếu cô có học được thêm điều gì từ bốn tháng vừa rồi, thì điều cô học được là sự dối trá chỉ dẫn đến tổn thương mà thôi.

“Nó là con của Cal,” cô lặng lẽ nói. “Cháu xin lỗi bác phải biết tin thế này.”

Sự tổn thương của Lynn thật rõ ràng. “Nhưng nó chưa bao giờ—Nó chẳng nói gì cả. Sao nó không nói gì với ta?”

“Vì anh ấy đang cố bảo vệ cháu.”

“Khỏi cái gì?”

“Khỏi bác và bác sĩ Bonner. Cal không muốn ai trong hai bác tìm ra cháu đã làm gì với anh ấy.”

“Nói cho ta!” Về mặt của bà trở nên giữ tợn như con sư tử mẹ mà con của nó đang bị đe dọa, không cần bận tâm đến việc đứa con của nó đang là vua của rừng già. “Nói cho ta mọi thứ!”

Annie nhặt cái bát gốm lên. “Ta sẽ vào trong và nấu món đậu theo cách mà ta thích. Janie Bonner, cháu sẽ ở đây cho đến khi cháu giải quyết xong với Amber Lynn, nghe rõ chưa?” Bà lê bước lại phía cổng sau.

Chân Jane không thể nào chống đỡ nổi cho cô lâu hơn được nữa, và cô đổ sụp lại vào cái ghế hình ống. Lynn kéo cái ghế kia, và ngồi đối diện với Jane. Quai hàm bà siết lại, dáng vẻ đối đầu. Jane thấy mình nhớ đến cô gái trẻ thích đánh nhau, người nướng bánh lúc 2 giờ sáng để có thể muối chồng con. Bộ váy áo vải lanh màu vàng đất tiền và đồ trang sức màu hổ phách to tướng không dấu được thực tế là người phụ nữ này biết cách tự mình chiến đấu.

Tay Jane siết chặt vào nhau trong lòng. “Cal không muốn gây thêm đau khổ cho bác và cha anh ấy. Hai bác đã trải qua quá nhiều nỗi đau năm ngoái rồi. Anh ấy—” Tia nhìn của cô rơi xuống. “Sự thật trần trụi là cháu tuyệt vọng muốn có con và cháu đã bẫy anh ấy làm cháu có bầu.”

“Cô làm gì?”

Jane ép đầu mình ngấm lên. “Nó thật là sai trái. Táng tận lương tâm. Cháu không có ý định cho anh ấy biết.”

“Nhưng nó biết.”

Cô gật đầu.

Môi Lynn mím lại thành một đường mỏng căng ra. “Ai quyết định làm đám cưới?”

“Anh ấy. Anh ấy đe dọa kiện cháu ra toà và yêu cầu bắt giam nếu cháu không chịu làm theo những gì anh ấy muốn. Bây giờ khi cháu hiểu anh ấy rõ hơn, cháu nghi ngờ anh ấy sẽ tiến hành lời đe dọa ấy, nhưng khi ấy thì cháu tin.”

Hít một hơi thật sâu, cô kể lại buổi sáng cô mở cửa cho Jodie Pulanski, sau đó kể cho Lynn nghe kế hoạch của những chàng trai về sinh nhật của anh. Cô giải thích về sự khát khao có một đứa con của chính cô cũng như sự lo lắng về việc tìm một người cha cho đứa bé. Cô nói mà không thêm thắt, từ chối biện hộ cho hành động của mình theo bất cứ cách nào.

Khi cô miêu tả phản ứng của mình khi nhìn thấy Cal trên ti vi và quyết định sau đó về việc lợi dụng anh, Lynn ép mấy ngón tay vào môi bà, và thở hắt ra đầy ghê sợ trộn lẫn với một tiếng cười nghèn nghẹn chứa đựng sự kích động. “Cô nói là cô chọn Cal bởi vì cô nghĩ nó ngu ngốc?”

Cô nghĩ về việc cố gắng giải thích cho Lynn về cách anh sử dụng ain't và trông ngờ nghệch trong cái cơ thể huy hoàng ấy như thế nào nhưng lại thôi. Có những thứ một bà mẹ quá say mê con cái sẽ không bao giờ hiểu. “Rõ ràng là cháu đã xét đoán nhầm anh ấy, mặc dù cháu không biết thế cho đến vài tuần sau khi chúng cháu cưới nhau.”

“Mọi người đều biết Cal thông minh như một chính trị gia. Sao cô có thể tin vào điều khác như thế được chứ?”

“Cháu đoán một vài người trong chúng ta không thông minh như chúng ta vẫn tự cho mình là thế.” Cô tiếp tục với câu chuyện của mình, kết thúc với cảnh giới truyền thông vạch trần cuộc hôn nhân của họ và quyết định cùng anh đến Salvation của cô.

Khuôn mặt Lynn loé lên giận dữ, nhưng với sự ngạc nhiên của Jane, sự giận dữ ấy không hướng vào cô. “Cal đáng lẽ nên nói cho ta biết sự thật từ đầu.”

“Anh ấy không muốn bất cứ ai trong gia đình biết. Anh ấy nói không ai trong gia đình nói dối giới hết, và câu chuyện sẽ bị rò rỉ ra ngoài nếu anh ấy nói với mọi người.”

“Nó thậm chí còn không tính cả Ethan vào trong chuyện bí mật này hả?”

Jane lắc đầu. “Thứ sáu tuần trước Ethan thấy cháu... Well, cậu ấy biết cháu có bầu, nhưng Cal thì cậu ấy sẽ giữ bí mật cho đến khi anh ấy tự mình nói với bác.”

Mắt Lynn hẹp lại. “Lại còn thế nữa. Chuyện này không giải thích thái độ thù địch của cô với chúng ta.”

Bàn tay đang siết chặt lại trong lòng của Jane trông đầy gò bó, và một lần nữa cô ép buộc bản thân mình đón nhận cái nhìn chăm chăm của Lynn. “Cháu đã nói với bác rằng cháu đồng ý ly dị ngay khi đứa bé ra đời. Gần đây bác đã mất người con dâu mà bác yêu thương, và dường như thật độc ác khi để bác gắn bó thêm với một người nữa. Không khi bác sẽ không có cô ấy là con dâu,” cô nóng nảy nói. “Cháu biết cháu không phải mẫu người bác có trong tâm trí để dành cho Cal. Tuy nhiên, cháu không có quyền xâm nhập vào gia đình bác khi cháu không có ý định ở lại.”

“Thế nên cô quyết định xử sự tệ hết mức có thể.”

“N—nó dường như là điều tốt nhất có thể làm.”

“Ta hiểu.” Về mặt của bà giãn ra một chút, và Jane nhận ra cô một lần nữa lại phải đối đầu với người phụ nữ bình tĩnh lần đầu tiên cô gặp. Bà xem xét Jane qua đôi mắt xanh kiên định. “Cô cảm nhận về Cal thế nào?”

Jane ngáp ngừng, sau đó khẽ đi vòng qua sự thật. “Có tội. Chuyện cháu đã làm với anh ấy cực kỳ sai trái.”

“Mọi người nói ta bắt Jim làm ta có bầu, nhưng sự thật không phải thế.”

“Bác mới 15, Lynn. Cháu 34 rồi. Cháu biết chính xác mình đang làm cái gì.”

“Và cô dàn xếp với sự sai trái đó bằng cách bỏ đi khỏi nó.”

Sau khi cô tiết lộ hết mọi việc, cô mong đợi mẹ chồng cô phải lấy làm vui mừng vì loại bỏ được cô. “Anh ấy không... Anh ấy chưa sẵn sàng cho một cuộc hôn nhân lâu dài, vì thế sẽ chẳng có khác biệt gì nhiều khi cháu ra đi. Có việc xảy ra, và cháu phải quay lại với công việc của mình. Đây là cách tốt nhất.”

“Nếu nó tốt như thế, sao cô lại khóc đến sưng cả mắt thế này?”

Cô cảm thấy mũi mình run run và biết cô một lần nữa lại không thể kiểm soát nổi cảm xúc. “Đừng ép cháu, Lynn. Làm ơn.”

“Con yêu nó rồi, phải không?”

Cô lão đảo đứng lên. “Con phải đi rồi. Con hứa bác có thể liên lạc với đứa bé nhiều chừng nào bác muốn. Con sẽ không bao giờ cố tách bác ra khỏi cháu mình.”

“Con nói thật chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

“Con sẽ không cố tách đứa bé ra khỏi chúng ta chứ?”

“Không.”

“Được rồi, ta sẽ bắt con giữ lời hứa đó.” Bà đứng dậy. “Bắt đầu từ bây giờ.”

“Con không hiểu.”

“Ta muốn liên lạc với cháu ta bắt đầu từ bây giờ.” Giọng bà khe khẽ nhẹ nhàng gây nên một sự nhầm lẫn về vết hằn bương bình nơi khoé miệng. “Ta không muốn con rời.”

“Con phải đi.”

“Vậy ra con đã muốn nuốt lời rồi?”

Sự bối rối của cô tăng lên. “Đứa bé vẫn chưa sinh mà? Bác muốn gì ở con?”

“Ta muốn biết con là ai. Từ ngày chúng ta gặp mặt, con đã tung ra nhiều hoá mù đến nỗi ta không biết đường nào mà lần nữa.”

“Bác đã biết con bẫy con trai bác theo cái cách thiếu trung thực, nham hiểm nhất có thể tưởng tượng được. Như thế còn chưa đủ sao?”

“Nó nên đủ, nhưng bằng cách nào đó nó lại không. Ta không biết Cal cảm nhận ra sao về con ngoại trừ nó đã hạnh phúc hơn lâu lắm ta có thể nhớ được. Và ta cũng luôn tự hỏi sao Annie lại chấp nhận con nhiều đến thế. Mẹ ta khó tính, nhưng bà không ngốc. Vậy thì bà thấy điều gì mà ta không thấy?”

Jane chà xát cánh tay cô. “Điều bác muốn là không thể được. Con sẽ không quay lại với Cal đâu.”

“Vậy thì con có thể ở đây với Annie và ta.”

“Ở đây?”

“Ở đây không đủ tốt với con sao?”

“Không phải thế.” Cô bắt đầu nói gì đó về công việc của mình, nhưng cô không thể tập trung năng lượng được. Đã có quá nhiều kịch tính xảy ra trong ngày hôm nay rồi, và cô thì kiệt sức. Ý nghĩ lái xe đến Asheville và leo lên máy bay thật quá sức chịu đựng.

Một chú sơn ca khác lại đậu trên cây mộc lan, và cô nhận ra điều cô thật sự muốn là ở lại trên Heartache Mountain. Chỉ một thời gian ngắn thôi. Lynn sẽ là bà của đứa bé, và bà đã biết sự thật. Liệu có khủng khiếp không nếu cô ở đây chỉ đủ lâu để chứng tỏ cho bà thấy cô không phải là kẻ xấu, chỉ đơn giản là một người yếu đuối thôi?

Chân cô run rẩy. Cô khao khát có một tách trà và một chiếc bánh quy. Cô muốn ngắm chú sơn ca trên cây mộc lan và để Annie chỉ đạo cô vòng vòng. Cô cần được ngồi trong ánh mặt trời và bẻ đậu.

Mắt Lynn chứa đựng cả lòng tự trọng và sự nài nỉ lặng im, và Jane thấy mình đáp trả nó. “Được rồi, con sẽ ở lại. Nhưng chỉ vài ngày thôi, và bác phải hứa với con, bác sẽ không cho Cal đến đây. Con không muốn gặp anh ấy nữa. Con không thể.”

“Đủ công bằng rồi.”

“Hứa với con đi, Lynn.”

“Ta hứa.”

Lynn giúp cô đem va li vào trong nhà và chỉ cho cô một phòng nhỏ còn trống ở sau nhà bao gồm một chiếc giường sắt nhỏ và một máy khâu Singer cũ màu đen. Tường được bao phủ bởi giấy dán tường màu vàng đã bạc màu in hình những bông hoa hoa ngô. Lynn để cô lại một mình để đỡ đỡ, nhưng Jane mệt đến nỗi cô đã ngủ quên mất, vẫn để nguyên quần áo, và không thức dậy cho đến khi Lynn gọi cô ra ăn tối.

Bữa ăn hoá ra lại yên bình một cách ngạc nhiên, mặc dù Annie có phản nản về việc Lynn chẳng trộn tí bơ nào vào món khoai tây nghiền. Ngay khi họ kết thúc việc dọn rửa, điện thoại trên tường nhà bếp cất tiếng inh ỏi. Lynn nghe máy và Jane không phải mất nhiều thời gian để tìm ra ai là người gọi đến.

“Chuyên đi chơi gôn của con thế nào?” Lynn vặn xoắn dây điện thoại với những ngón tay bà. “Thế thì tệ quá.” Bà liếc Jane, trán nhăn lại. “Yes, con nghe đúng rồi đây. Nó ở đây. Yes... Nói chuyện với nó hả?”

Jane lắc đầu và nhìn bà đầy cầu khẩn. Annie đứng dậy từ chiếc bàn, nơi bà đang giám sát việc lau dọn, và với một tiếng cầu nhàu không tán thành, lên đường tiến vào phòng khách.

“Mẹ không nghĩ Jane muốn nói chuyện ngay lúc này... Không, mẹ không thể lôi nó đến nghe điện thoại được... Mẹ rất tiếc, Cal, nhưng mẹ thật sự không biết kế hoạch của nó là gì, ngoại trừ nó không muốn gặp con.” Bà cau mày. “Anh để ý giọng điệu của mình với mẹ đây, chàng trai trẻ, và anh phải tự chuyển lời nhắn của mình thôi!”

Có một khoảng ngưng rất lâu, nhưng dù Cal có nói gì hình như cũng không khiến bà hài lòng vì về mặt bà trở nên dữ tợn hơn. “Mọi chuyện đều ổn và rất tuyệt, nhưng con và mẹ có nhiều chuyện để nói đây, bao gồm cả thực tế là con có một cô vợ mang bầu bốn tháng, và con quên mất không nhắc nhở gì đến nó!”

Thời gian tích tắc trôi đi. Cái cau mày của Lynn dần dần dịu đi và về bối rối thay thế. “Mẹ hiểu... Ra là thế hả?”

Jane bắt đầu cảm thấy như kẻ nghe trộm, vì thế cô tham gia cùng với Annie trong phòng sinh hoạt chung, nơi bà lão đã ngủ gà ngủ gật trong chiếc ghế bành trong khi một trong những tin tức buổi tối đang được chiếu trên ti vi. Cô chỉ vừa mới ngồi xuống cái xích đu thì Lynn bước vào từ nhà bếp.

Bà dừng lại trên ngưỡng cửa và bắt chéo tay trước ngực. “Cal kể cho mẹ nghe một câu chuyện hoàn toàn khác với câu chuyện con kể, Jane.”

“Oh?”

“Nó không nhắc nhở gì đến việc con bầy nó.”

“Anh ấy nói gì?”

“Rằng hai đứa các con có một phi vụ ngắn, và con có bầu.”

Jane mỉm cười, cảm thấy tốt hơn một chút lần đầu tiên trong ngày. “Anh ấy thật tốt.” Cô nhìn sang Lynn. “Mẹ biết anh ấy đang nói dối, phải không?”

Lynn nhún vai một cách vô thường vô phạt. “Mẹ đoán, ngay lúc này mẹ sẽ bảo lưu quyền phán xét về mọi thứ.”

Đầu Annie ngẩng lên từ chiếc ghế bành, và bà cau mày. “Trừ khi đứa nào trong các con có cái gì quan trọng hơn Mr. Stone Phillips để nói, ta đề nghị hai đứa im bật đi.”

Họ im bật.

Tối muộn hôm đó sau khi Jane đã đi ngủ, Lynn ngồi trong chiếc ghế bành, cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ của mình trong khi mẹ bà xem kênh VH-1 với âm thanh bị ngắt, không nghi ngờ gì là hi vọng một trong những video của Harry Connick, Jr. sẽ được trình chiếu. Bà nhớ Jim rất nhiều: âm thanh ông gây ra khi ông va đập vào các thứ khi đi lại trong nhà, cái giọng rì rầm để chịu khi ông làm bình tĩnh các bậc cha mẹ lo lắng điên cuồng trên điện thoại lúc nửa đêm.

Bà nhớ cả cái cảm giác cứng rắn của cơ thể to lớn, âm áp cuộn tròn quanh bà lúc buổi đêm, thậm chí là cả cái cách ông luôn để báo bị gấp sai chiều. Bà nhớ được sống trong ngôi nhà của chính mình, được làm chủ cái bếp của chính bà, nhưng bà cũng cảm thấy một sự bình yên đến kỳ lạ mà bà chưa từng cảm thấy đã nhiều năm nay rồi.

Jim đã đúng. Ông đã mất đi cô gái mà ông đã cưới nhiều năm trước, nhưng bà khôn ngoan hơn để không nghĩ ông muốn cô gái đó quay lại. Ông muốn chính bản thân mình quay lại, là cậu nhóc vẫn còn học trung học, khi tất cả những cơ hội của cuộc sống vẫn còn trải dài trước mặt ông.

Với bản thân mình, bà biết bà đã thay đổi rất nhiều để có thể trở lại là cô gái hạnh phúc, tự do linh hoạt ấy một lần nữa. Nhưng không có thay đổi nào bà có thể làm nguôi ngoai và điều khiển được Quý bà, Vợ của bác sĩ Bonner, kẻ đã được đào tạo thật tốt bởi mẹ chồng bà để đè nén tất cả những cảm xúc vượt qua giới hạn thông thường.

Vậy thì bà là ai? Người phụ nữ yêu thương gia đình, điều đó là chắc chắn. Bà tìm thấy niềm vui trong nghệ thuật và cần những ngọn núi bao quanh mình chắc chắn như bà cần không khí để thở. Bà cũng là người phụ nữ không còn chấp nhận những gì tốt hạng hai từ người đàn ông bà đã yêu từ khi mới có 15.

Nhưng Jim rất bướng bỉnh và kiêu hãnh. Bằng cách không đầu hàng vô điều kiện khi ông đề cập đến ly dị, bà đã vẫy một lá cờ đỏ trước mặt ông. Ông chưa bao giờ đe dọa xuống, và nếu bà không chuyên lại về nhà và nối lại cuộc hôn nhân của họ, ông sẽ tiến hành ly dị. Đó là cách ông vẫn thế, bướng bỉnh đến tội lỗi, như con trai của ông. Cả hai bọn họ sẽ gây vụn ra trước khi chịu cúi xuống.

Vấn đề của bà với Jim kéo dài đến ba thập kỷ, nhưng thế còn của Cal? Bà có thể đọc được giữa những lời Jane kể với bà rõ ràng đủ để hiểu rằng Jane muốn một cuộc sống cam kết lâu dài, nhưng Cal không cho cô điều đó.

Chuyện gì đã khiến con trai bà chống lại hôn nhân và cam kết hung tợn như thế? Nó đã được nuôi dạy trong một gia đình tràn đầy tình yêu thương. Sao nó lại kháng cự lại việc có một gia đình khác của chính mình chứ?

Ngay cả từ khi còn là một đứa trẻ rất nhỏ, tranh đua đã là tất cả đối với nó. Bà có thể nhớ đã dạy nó chơi nhảy lò cò từ khi nó còn nhỏ đến nỗi chỉ vừa mới đi vững được, chứ chưa nói gì đến nhảy lò cò chơi bằng một chân. Chính bản thân bà cũng mới chỉ nhìn hơn đứa trẻ một chút, và nó đã là bạn chơi của bà nhiều như là con trai bà vậy. Bà đã vẽ những vết phấn trên cái lối đi cũ bên ngoài căn hộ nơi họ sống, và bà không thể quên được cái cảnh tượng cánh môi cắn chặt giữa hai hàm răng của nó, tất cả sự tập trung của đứa bé đi lăm chằm chằm hướng vào việc đánh bại bà. Giờ thì bà cho rằng mỗi ràng buộc lâu dài với một người vợ và gia đình trở thành một biểu tượng nữa của thực tế rằng phần quan trọng nhất trong cuộc sống của nó sắp đi đến hồi kết thúc, và nó không có gì để lấp đầy cái khoảng đó cả.

Cal, không nghi ngờ gì hết, sẽ gọi cho cha nó ngay sau khi nói chuyện xong với bà và thông báo cho ông về đứa bé. Bà cưới Jim đủ lâu để biết ông vui sướng nhường nào về cái ý tưởng có một thành viên mới trong gia đình của họ, và như bà, ông quan tâm về hạn phúc của Cal. Tuy nhiên không như bà, ông sẽ chẳng quan tâm gì về cảm xúc của cô gái trẻ đang ngủ trong phòng ngủ phụ.

Lynn liếc về phía mẹ bà. “Cal chắc phải quan tâm đến Jane, nếu không nó sẽ không nói dối con theo cái cách đây đâu.”

“Calvin yêu cô ấy. Nó chỉ chưa biết điều đó thôi.”

“Mẹ cũng chưa biết mà. Về mặt thực tế là chưa biết.” Mặc dù chính bà hỏi, cái thái độ biết tuốt của mẹ khiến bà tức điên lên. Hay có lẽ bởi vì bà vẫn chưa sẵn sàng bỏ qua sự tổn thương rằng Annie hiểu Jane rõ hơn bà.

“Con có thể tin cái gì con muốn.” Annie ngo ngoáy. “Ta biết một vài thứ.”

“Ví dụ như?”

“Cô ấy không nhượng bộ với bất cứ điều gì ngăn cản của nó là một. Nó thích điều đó về cô ấy. Cô ấy cũng là một kẻ hay gây gỗ nữa, và cô ấy không ngại phải đuổi theo nó. Janie Bonner quả thật rất tốt.”

“Nếu cô ấy là một kẻ hay gây gỗ như thế, sao cô ấy lại bỏ nó?”

“Ta đoán là cảm xúc của cô ấy lấn át quá nhiều. Cô ấy yêu thương mãnh liệt với thằng con trai đó của con đấy. Con nên thấy cái cách hai đứa chúng nó nhìn nhau khi chúng nghĩ không ai nhìn. Kiểu như khiến trông mắt con bốc lửa ấy.”

Bà nhớ về hạnh phúc gần đây của Cal, cùng với những giọt nước trên mắt cô con dâu bà, và nghĩ rất có khả năng mẹ bà đúng.

Annie xem xét bà với đôi mắt sắc sảo. “Đứa bé đó của chúng chắc sẽ phải là một gã tí hon tinh ranh lắm.”

“Hình như là không tránh được.”

“Nếu con hỏi ta, thật không tốt với một đứa trẻ đặc biệt như thế phải lớn lên có một mình. Nhìn xem việc là con một đã gây chấn thương cho Janie Bonner thành một kẻ trong tình trạng gay go khẩn cấp thế nào.”

“Mẹ chỉ ra đúng vấn đề rồi đấy.”

“Nó nói với mẹ, nó cảm thấy như kẻ lập dị khi lớn lên.”

“Con có thể hiểu nó cảm thấy thế nào.”

“Một đứa trẻ như thế cần có anh chị em.”

“Nhưng cha mẹ phải sống chung dưới một mái nhà thì chuyện đó mới có thể xảy ra được.”

“Con chắc chắn đúng về điểm đó.” Annie dựa vào cái xích đu của bà và thở dài. “Đường như con và ta chẳng có nhiều lựa chọn, Amber Lynn. Trông có vẻ như chúng ta sẽ lại phải bắt cho bản thân mình một gã nhà Bonner khác rồi.”

Lynn mỉm cười với bản thân mình khi bà bước ra ô công tô vờ sau khi mẹ bà đã đi ngủ. Annie thích thú tin rằng hai bọn họ đã theo đuổi một mục đích duy nhất là đặt bẫy Jim. Mọi chuyện không phải thế, nhưng Lynn đã từ bỏ việc nói với mẹ bà điều đó. Annie tin vào những việc bà muốn tin.

Đã gần nửa đêm và trời lạnh đủ để bà kéo khóa cái áo khoác len Wolverine cũ từ những ngày Cal còn chơi bóng hồi đại học. Bà ngược lên ngắm những vì sao và nghĩ bà có thể nhìn chúng từ trên đỉnh Heartache Mountain rõ hơn rất nhiều so với từ ngôi nhà của họ trong thị trấn.

Âm thanh ô tô đang tới gần phá vỡ sự tập trung của bà. Tất cả đàn ông trong gia đình bà đều là cú đêm, thế nên chỉ có thể là Cal hoặc Ethan. Bà hi vọng đó là con trai cả của bà đến để đón vợ nó. Sau đó bà nhớ lời hứa của bà với Jane là giữ nó tránh xa ra và cau mày.

Nhưng hoá ra chiếc ô tô đang tới gần trên đỉnh con đường mòn không phải của Cal hay Ethan, mà là của chồng bà. Bà không thể tin nổi điều đó. Không một lần kể từ buổi tối bà bỏ đi Jim lái xe lên đây gặp bà.

Bà nhớ đến sự đặng cay của cuộc gặp gỡ của họ vào hôm thứ sáu và tự hỏi liệu ông có đưa cái tấm danh thiếp của gã luật sư ly dị của ông trước mặt bà không. Bà không biết mọi người tiến hành ly dị ra sao, ngoại trừ phải gặp mặt luật sư. Đó là cách một cuộc ly dị sẽ diễn ra? Một người hẹn một cuộc gặp với luật sư, và trước khi họ biết, cuộc hôn nhân của họ đã chấm dứt rồi?

Jim ra khỏi ô tô và rải những bước dài duyên dáng về phía bà, những bước dài khiến tim bà đập mạnh từ rất lâu bà có thể nhớ. Bà đáng lẽ phải mong đợi ông. Cal đã nói chuyện với ông rồi, và viễn cảnh về một đứa cháu nữa sẽ cho ông một cái cố khác để nạt nộ bà. Bà dựa người cho vững chắc thêm vào một trong những cái cột mới được sơn lại chống cái mái nhỏ tí phía trên cổng vòm và ước ông không nhận ra bà yếu đuối đến nhường nào.

Ông dừng lại bên dưới bậc cửa dưới cùng và nhìn ngược lên bà. Trong một lúc thật lâu ông không nói gì hết—ông chỉ đơn giản là chăm chú nhìn bà—nhưng khi cuối cùng ông cũng cất tiếng, có một sự trang trọng lạ lùng trong giọng nói của ông. “Tôi hi vọng tôi không dọa bà sợ khi xuất hiện ở đây muộn đến thế này.”

“Không sao. Như ông thấy đấy, tôi vẫn còn thức.”

Tia nhìn của ông rơi xuống và trong một khoảnh khắc bà có một cảm giác lạ lùng rằng ông muốn bỏ chạy, nhưng không thể thế được. Jim chưa bao giờ chạy trốn khỏi bất cứ điều gì.

Ông nhìn lên bà, mắt ông lấp lánh tia nhìn buồn binh mà bà biết quá rõ. “Tôi là Jim Bonner.”

Bà nhìn ông chăm chăm.

“Tôi là bác sĩ trong thị trấn.”

Ông đã mất trí rồi? “Jim, chuyện gì thế?”

Ông ngo nguậy như thể ông đang lo lắng vậy, nhưng lần duy nhất bà từng thấy sự tự tin của ông run rẩy là khi Jamie và Cherry mất.

Ông đan hai tay vào nhau và ngay sau đó thả chúng xuống hai bên người. “Well, thành thật mà nói, tôi

có một cuộc hôn nhân kéo dài ba-mươi-bảy-năm đang bị trục trặc. Tôi khá là tuyệt vọng về nó, và thay vì nhún chim mình trong mây chai rượu, tôi nghĩ có thể sẽ tốt hơn nếu tôi tìm thấy một sự bầu bạn nho nhỏ của nữ giới.” Ông hít một hơi thật sâu. “Tôi nghe trong thị trấn rằng có một quý cô dễ thương sống ở trên này với bà mẹ miệng lưỡi sắc sảo bạo ngược, và tôi nghĩ có thể tôi sẽ ghé qua, xem xem liệu quý cô đó có muốn thỉnh thoảng ra ngoài ăn tối với tôi không. Hay có lẽ xem một bộ phim.” Một ánh ngạc nhiên bập bùng nơi khoe miệng ông. “Đấy là nếu bà không e ngại gì việc hẹn hò với đàn ông có vợ.”

“Ông đang mời tôi đi chơi?”

“Vâng, ma’ám. Tôi khá là lạc hậu về chuyện này, thế nên tôi hi vọng bà không phiền gì với nó.”

Bà ép những ngón tay vào miệng, và tim bà phồng lên. Trong bữa trưa hôm thứ sáu bà đã bảo ông bà ước họ có thể gặp nhau như hai người xa lạ để họ có thể bắt đầu tất cả lại từ đầu, xem xem liệu họ có thích nhau, nhưng ông đầy cáu giận khi ấy, và bà nghĩ ông thậm chí đã chẳng nghe thấy lời bà. Sau tất cả những ấy năm, bà chưa bao giờ tưởng tượng ông có thể làm bà ngạc nhiên, nhưng ông vừa mới làm đấy thôi.

Bà chống chọi lại sự thôi thúc ném mình vào tay ông và bảo ông tất cả mọi chuyện đã được tha thứ rồi. Bà sẽ không hạ mình rề mạt đến nỗi chỉ với một chút cố gắng nhỏ nhoi về phần ông, như bà đánh giá nó, có thể tẩy xoá mấy chục năm không đủ tốt. Bà tự hỏi ông sẵn lòng đẩy chuyện này đi xa đến nhường nào.

“Chúng ta có thể không hợp nhau,” bà trả lời, thử độ sâu của nước.

“Có thể không. Tôi đoán chúng ta sẽ không thể quyết định trừ khi chúng ta thử.”

“Tôi không biết. Mẹ tôi có thể không thích thế.”

“Giờ thì để mẹ bà cho tôi. Tôi thật sự rất tốt trong việc dàn xếp với mấy quý bà cao tuổi, kể cả một bà điên rồ và xấu tính nữa.”

Bà gần như cười phá lên. Hình dung ra một Jim Bonner bướng bỉnh, cứng đầu làm gì đó lãng mạn như thế này. Bà cảm thấy bị mê hoặc và cảm động, nhưng không hoàn toàn trọn vẹn. Có một cái gì đó buồn bã trong bà, và chỉ mất một giây để nhận ra nó là cái gì. Bà đã dành phần lớn cuộc đời mình cảm thấy như một kẻ ăn mày cầu xin sự chú ý của Jim—luôn luôn dễ thương, luôn luôn là người phải nhượng bộ và xoa dịu. Ông chưa bao giờ phải làm việc gì hết sức vì bà bởi vì bà chưa bao giờ yêu cầu bất cứ điều gì. Bà chưa bao giờ đặt dù chỉ là một cục đá lên đường của ông, và giờ thì bà đã sẵn sàng chạy lại với ông chỉ bởi vì ông cố gắng có một chút nhỏ nhoi để làm vừa lòng bà.

Bà vẫn có thể nhớ cái cảm giác của đôi bàn tay bắt kham của cậu nhóc thiếu niên của ông trên cơ thể bà. Một vài lần đầu tiên khi họ quan hệ, bà đã không thích chút nào, nhưng dường như nó chưa bao giờ xảy đến với bà là phải nói không, thậm chí bà còn thích hơn cái việc ngồi trong rạp hàng sau cửa hàng thuốc, cùng nhấm nháp Coke và ngồi lê đôi mách về bạn cùng lớp của họ. Bất thành linh điều đó khiến bà giận dữ. Ông đã làm bà đau khi ông lấy đi sự trong trắng của bà. Không phải cố tình, nhưng dù sao thì vẫn cứ đau.

“Tôi sẽ nghĩ về chuyện đó,” bà lặng lẽ nói. Sau đó bà siết cái áo khoác len chặt hơn vào người và bước vào trong.

Một giây sau, một viên sỏi nhỏ đập vào ngói nhà khi ông lao đi, điên lên với cả thế giới như một cậu nhóc mười tám tuổi đầy giận dữ.

Chương 20

Trong hai tuần, Cal tránh thật xa Heartache Mountain. Trong suốt tuần đầu tiên, anh say rượu ba lần và quai cho Kevin, kẻ từ chối yêu cầu của anh biến ra khỏi Dodge, một cú. Trong suốt tuần thứ hai, anh đã định đuổi theo cô cả nửa chục lần, nhưng niềm kiêu hãnh của anh không cho phép. Anh chẳng phải là kẻ đã bỏ đi! Anh cũng chẳng phải là kẻ đã làm mọi việc rồi tinh rồi mù lên với những yêu cầu vô lý.

Anh cũng phải đối mặt với thực tế rằng anh hoàn toàn không chắc chắn liệu có người phụ nữ bướng bỉnh nào sẽ cho anh vào nhà không. Hình như những người đàn ông duy nhất được chào đón ở đó là Ethan, người không cần phải tính đến vì cậu ta là Ethan, và Kevin Tucker, kẻ chắc như quỷ là phải tính rồi. Cal sôi lên sùng sục khi anh nghĩ Tucker có thể lái xe lên Heartache Mountain bất cứ khi nào cậu ta thích, được cho ăn và rồi rít nặng xì xung quanh, lại nói đến Tucker, kẻ bằng cách này hay cách khác hình như đã chuyển vào ở nhà của chính Cal!

Đêm đầu tiên Cal say xin ở Mountaineer, Tucker đã thò mắt chìa khoá của anh, cứ như thể Cal không đủ thông minh để chưa thể tìm ra rằng anh không ở trong tình trạng có thể lái xe ấy. Nó cũng cùng một đêm Cal quai cho hắn ta một quả, nhưng anh chẳng để tâm để ý vào nhiều, và bị trượt. Điều tiếp theo anh biết là anh đổ sụm xuống ghế hành khách của chiếc Mitsubishi Spyder bảy-mười-nghìn-đô của Tucker trong khi Kevin lái xe đưa anh về nhà, và anh không thể rũ bỏ thẳng nhóc từ khi đó.

Anh khá chắc chắn rằng anh chẳng bảo Kevin cậu ta có thể ở lại. Vấn đề là anh rõ ràng nhớ là đã ra lệnh cho cậu ta biến khỏi nhà anh. Nhưng Kevin đã dính nhằng nhằng xung quanh như con chó giữ nhà chết tiệt, mặc dù cậu ta có một ngôi nhà thuê tốt một cách hoàn hảo, đây là chưa kể đến Sally Terryman. Điều tiếp theo Cal biết là hai người bọn họ xem những đoạn phim về bóng bầu dục và anh chỉ cho Kevin làm cách nào anh luôn tuân theo lựa chọn đầu tiên thay vì kiên nhẫn, cách đọc chiến lược phòng thủ, và tìm người để chuyển bóng.

Ít nhất xem phim với Kevin giữ cho tâm trí anh khỏi cái thực tế là anh nhớ Giáo sư nhiều đến nỗi rằng anh nhức nhối, nhưng điều đó không có nghĩa rằng anh đến gần hơn việc tìm ra mình phải làm gì với vấn đề này một tí nào. Anh chưa sẵn sàng để kết hôn bây giờ và mãi mãi, không khi anh cần tất cả năng lượng của mình để tập trung vào chơi bóng, và không khi anh không có một công việc để đời nào khác đang đợi chờ anh. Nhưng anh cũng không sẵn sàng cho việc sắp mất Jane. Sao cô không mặc kệ mọi việc như nó vốn thể thay vì yêu cầu này nọ?

Bò bằng tay và đầu gối lên Heartache Mountain để anh có thể cầu xin cô quay lại là chuyện còn không thể nghĩ đến. Anh sẽ không bò vì bất cứ ai. Điều anh cần là một lý do để lên trên đó, nhưng anh không thể nghĩ nổi một lý do nhỏ tẹo nào mà anh muốn thú nhận to lên hết.

Anh vẫn không hiểu sao cô lại ở quanh đây thay vì bay về Chicago, nhưng anh rất vui vì chuyện đó, vì nó sẽ cho cô thời gian để trở nên thông suốt hơn. Cô đã nói cô yêu anh, và cô sẽ không nói những từ đó nếu cô không thật lòng cảm thấy như vậy. Có lẽ hôm nay sẽ là ngày cô trở nên phụ nữ đủ để thú nhận lỗi lầm của cô và quay trở lại với anh.

Chuông cửa kính coong, nhưng anh đang không ở trong tâm trạng muốn bầu bạn, và anh lờ tịt nó đi. Anh đã ngủ không ngon, ăn không nhiều hơn thỉnh thoảng một cái bologna sandwich. Thậm chí cả Lucky Charms cũng mất đi sức quyến rũ của nó—chúng chứa quá nhiều những ký ức đau lòng—vì thế anh chỉ uống cà phê cầm hơi vào bữa sáng. Anh xoa xoa tay vào cái cảm lờ mờ chớm và cố nhớ xem đã bao lâu rồi kể từ khi anh cạo râu, nhưng anh không thấy thích cạo râu. Anh không thích làm bất cứ cái gì ngoại trừ xem phim game và quát tháo Kevin.

Cái chuông cửa lại kêu, và anh cau mày. Không thể là Tucker vì bằng cách nào đó tên khốn đó đã có chìa khoá nhà của chính anh. Có lẽ nó là...

Tim anh nảy lên một cái đáng ngờ trong lồng ngực, và anh va bụm khuỷu tay vào khung cửa khi lao ra khỏi phòng giải trí. Nhưng khi anh giật cửa mở ra, anh thấy cha mình đứng ở bên kia thay vì Giáo sư.

Jim sầm sập bước vào, vung vẩy một tờ báo khổ nhỏ thường được bán ở chợ được gấp mở ra đúng một bài báo. “Con đã thấy cái này chưa? Maggie Lowell nhét nó vào cha, ngay sau khi cha đưa cho cô ta một gói Pap. Lạy Chúa, nếu cha là con, cha sẽ kiện cô vợ của con đến khánh kiệt, không còn lấy nổi một xu, và nếu con không làm điều đó, cha sẽ làm! Cha không quan tâm con nói gì về cô ta. Cha đã nắm được tẩy của ả đàn bà đó ngay từ lúc đầu rồi, và con thì quá mù quáng để nhìn thấy sự thật.” Bài diễn văn đã kích của ông đột ngột khựng lại khi ông nhận thấy vẻ đáng vẻ của Cal. “Con làm cái quỷ gì với bản thân mình thế này? Con trông khủng khiếp quá.” (*Pap: là một loại thức ăn sền sệt như bột đặc hay cháo đặc.*)

Cal giật lấy tờ báo từ tay cha anh. Thứ đầu tiên anh nhìn thấy là bức ảnh của anh và Giáo sư, chắc đã bị chụp nhanh tại O’Hare buổi sáng họ rời đi North Carolina. Anh nhìn trông dữ tợn, cô thì sững sờ. Nhưng

không phải bức ảnh là thứ khiến dạ dày anh rơi xuống tận chân. Mà chính là dòng tiêu đề phía dưới.

Tôi đã bẫy chàng tiên vệ sáng giá nhất (và ngu ngốc nhất) NFL vào vòng hôn nhân, viết bởi Tiến sĩ Jane Darlington Bonner.

“Cút thật.”

“Con sẽ có nhiều thứ để nói hơn thế khi con đọc cái mẩu vớ vẩn này!” Jim la lối. “Cha không quan tâm liệu cô ta có mang bầu hay không—cô à đàn bà đó là một kẻ nói dối bẩm sinh rồi! Cô ta nói ngay trong này là cô ta đóng vai gái gọi và giả vờ là quà sinh nhật của con để cô ta có thể mang bầu. Làm sao mà con có thể lộn xộn với cô ta được chứ?”

“Mọi việc như con nói với cha, Dad. Chúng con ăn chơi lu bù, và cô ấy có bầu. Đây chỉ là một trong những thứ đó.”

“Well, hình như sự thật vẫn chưa đủ kích động hay sao mà cô ta còn phải bỏ đi và sáng tạo ra câu chuyện kỳ dị này. Và con biết gì không? Những kẻ đọc cái thứ giẻ rách này sẽ tin nó là sự thật. Họ sẽ thật sự tin đấy là cách mọi chuyện xảy ra.”

Cal vò nát tờ báo trong nắm tay siết lại. Anh muốn có một cái cớ thật hay để đi gặp vợ mình, và giờ thì anh có nó rồi đấy.

Thật là hạnh phúc thiêng liêng, cuộc sống không có đàn ông, hay ít ra đấy là điều họ tự nói với bản thân mình. Jane và Lynn lười biếng như mèo nằm sưởi nắng và không buồn chải tóc cho đến tận trưa. Vào buổi tối, họ chiêu đãi Annie món thịt và khoai tây của bà, sau đó làm vậy bản cả ngôi nhà bằng cách chét pho mát lên những quả lê chín mọng và gọi nó là bữa tối của mình. Họ cũng không trả lời điện thoại, không mặc áo lót, và Lynn ghim một tấm poster của một anh chàng trẻ trung đầy cơ bắp trong Speedo trên tường nhà bếp. Khi Rod Stewart được phát sóng trên radio, họ nhảy với nhau. Jane quên luôn tính hay kiểm nén của mình, và đôi chân cô lướt đi như đôi cánh bồ câu trên tấm thảm.

Với Jane, ngôi nhà cũ ọp ẹp này là mọi thứ một tổ ấm nên như thế nào. Cô tách đậu và chất đầy những căn phòng với hoa dại. Cô cắm chúng vào những cái cốc không chân in hình lễ hội, những cái bình sứ khum khum, và cái cốc Bagels 2 Go, cái loại người đi làm vẫn thường dùng, mà Lynn đã tìm thấy trên cái giá trên cùng. Cô không hiểu một cách rõ ràng sao cô và Lynn lại gắn bó với nhau đến như vậy, có lẽ bởi vì chồng họ thật giống nhau, và họ không cần dùng nhiều lời lẽ để giải thích nỗi đau của mình cho người kia hiểu.

Họ cho phép Kevin bước vào ngôi nhà toàn phụ nữ vì cậu ta giúp họ giải khuây. Cậu ta làm họ cười phá lên và cảm thấy được khát khao, thậm chí ngay cả với nước lê còn nhỏ giọt xuống cằm và lá cỏ còn vương đầy trên tóc. Họ cũng cho phép Ethan vào nữa, vì họ không nở lòng nào tống cổ cậu ta đi, nhưng họ thấy vui mừng khi cậu ta rời đi kể từ khi cậu ấy không thể dấu được nỗi lo âu của mình.

Lynn từ bỏ những cuộc họp câu lạc bộ phụ nữ của bà và những bộ đồ đầy cao sang. Bà quên đi chuyện nhuộm tóc hay sửa móng tay, thứ đã mọc lờm chờm ngoài lớp biểu bì. Máy tính của Jane vẫn nằm nguyên trong thùng chiếc Escort của cô. Thay vì cố gắng mở khoá Học thuyết Mọi thứ, cô dành phần lớn thời gian của mình nằm trong cái ghế dài cũ, làm bằng cây liễu gai kê ở một góc của chiếc công vòm phía trước, nơi cô chẳng làm gì ngoại trừ để con mình lớn lên.

Họ hạnh phúc một cách thiêng liêng. Nhưng khi mặt trời lặn và cuộc nói chuyện của họ bắt đầu nhạt dần. Một trong số họ sẽ thờ dài trong khi người kia nhìn chăm chăm vào bóng tối nhá nhem.

Buổi đêm cũng đến, sự cô đơn phủ đầy lên căn nhà ọp ẹp cũ kỹ trên HeartacheMountain. Họ thấy bản thân mình khao khát tiếng của những bước chân nặng hơn, những giọng nói trầm hơn. Trong suốt cả ngày, họ nhớ rằng họ đã bị phân bội bởi những người đàn ông mà họ yêu nhiều đến thế nào, nhưng vào ban đêm ngôi nhà toàn phụ nữ của họ dường như không còn hạnh phúc đến thiêng liêng như thế nữa. Họ hình thành nên thói quen đi ngủ sớm để khiến buổi đêm ngắn hơn và dậy từ khi còn tờ mờ sáng.

Ngày của họ trở nên một khuôn mẫu, và không có gì đặc biệt thay đổi so với buổi sáng Jane đến ở HeartacheMountain hai tuần trước đây so với những buổi sáng khác. Cô chiêu đãi Annie bữa sáng, làm một vài việc vặt, và đi dạo. Ngay sau khi cô quay lại, giọng ca mượt mà đặc biệt của Mariah Carey được phát trên kênh VH-1, và cô khiến Lynn ngừng là mấy cái rèm cửa bà đã giặt để họ có thể nhảy. Sau đó cô thư giãn dưới công tò vò. Khi bát đĩa của bữa trưa đã được dọn rửa, cô đã sẵn sàng làm việc trong vườn.

Những cơ bắp trên cánh tay cô đau nhức khi cô cày khoanh đất thành luống ở vườn, sử dụng một cái cuốc để nhổ bật rễ của những cây cỏ dại đe dọa những cây đậu quý báu của cô. Trời âm ập, và sẽ thông minh hơn nếu làm vườn vào buổi sáng, nhưng lịch làm việc đã như bèn rễ vào cô. Suốt buổi sáng cô đã bận rộn nằm dài trên ghế để nuôi dưỡng con mình lớn lên.

Cô đứng thẳng lên cho đỡ mọi lưng một chút, và chống lòng bàn tay lên cán cuốc. Con gió nhẹ thổi chiếc váy vải trúc bậu kiểu cũ xuềnh xoàng mà cô đang mặc quần quýt vào đầu gối cô. Nó đã mất hết li và xơ xác từ rất nhiều lần giặt rũ. Annie nói nó đã từng một thời là cái váy yêu thích của bà.

Có lẽ cô sẽ nhờ Ethan hoặc Kevin đỡ máy tính cho cô nếu họ đến thăm ngày hôm nay. Hoặc có lẽ là cô không. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô bắt đầu làm việc và Rod Stewart được phát sóng trên radio? Cô có thể

bỏ lỡ cơ hội để nhảy. Hay nếu trong khi cô lạc lối trong những phương trình của mình, một vài hạt cỏ mọc lên gần mấy cây đậu của cô và đe dọa mọc chen hết lên chúng thì sao?

Không. Công việc không phải là một ý kiến hay, mặc dù Jerry Miles hầu như chắc chắn đã lên kế hoạch lên lút để kết thúc sự nghiệp của cô. Công việc dứt khoát không phải là một ý kiến hay khi cô có đậu để trồng, và một đứa con để nuôi lớn. Mặc dù Học thuyết mọi thứ vẫn vẫy tay chào mời cô, cô chỉ muốn non oẹ với bộ máy quan liêu. Thay vào đó cô liếc lên bầu trời vùng núi, và giả vờ nó đánh dấu đường ranh giới của cuộc đời cô.

Đó là hình ảnh Cal tìm thấy cô. Trong vườn, với lòng bàn tay cuộn lại phía trên cán cuốc, và khuôn mặt hướng lên bầu trời.

Hơi thở của anh nghẹn lại trong cổ họng trước cảnh tượng cô đứng đó, ánh mặt trời chày trên bộ quần áo mặc ở nhà xuề xoàng, bạc màu. Cái chụp tóc kiểu Pháp của cô không còn được sử dụng nên những lọn tóc vàng cong cong như hình trăng khuyết trước trán. Cô nhìn như thể là một phần của bầu trời và mặt đất, một mối nối không thể tách rời.

Mồ hôi và cơn gió nhẹ đã dán dính bộ quần áo vào cơ thể cô, trung bày, rõ ràng như cô đang khoả thân, hình dáng của khuôn ngực và cái bụng tròn căng nơi con anh đang lớn lên. Cô đã mở tung hai cái khuy trên cùng của cái cổ áo tròn, và hai cánh cô áo rơi tách ra tạo thành hình chữ V trên khuôn ngực ẩm ướt mồ hôi và bụi.

Cô râm nắng như một quả mọng: cánh tay và chân, khuôn mặt dính đầy đất bản, làn da ẩm ướt ở cánh cổ chữ V chỉ thảng xuống khuôn ngực. Cô trông như một người phụ nữ vùng núi, một trong những người khoẻ mạnh, gợi cảm, người đã sống sót trên vùng đất không thể tha thứ được này trong tình trạng phiếm muộn.

Với khuôn mặt hướng lên bầu trời, cô quệt lưng cánh tay ngang trán, để lại một vệt đất bản vắt ngang ở đó. Miệng anh khô khốc khi lớp vải bị kéo căng chặt trên cái gò ngực nhỏ cao và bị kéo lại đúng ngay chỗ dưới cái bụng tròn. Với anh cô chưa bao giờ đẹp như cô đẹp trong cái khoảnh khắc ấy, đứng đó, không một lớp phấn trang điểm, trong vườn nhà bà anh, và giống đến từng năm của ba mươi tư tuổi.

Tờ báo sột xoạt ngay trên đùi anh và giọng Annie sang sảng từ phía sau anh. “Cháu biến khỏi đất của ta, Calvin. Không ai mời cháu đến đây!”

Mắt Jane mở bừng ra, và cô đánh rơi cái cuốc.

Anh quay lại đúng lúc để nhìn thấy cha anh tấn công vào từ phía hông của ngôi nhà. “Đặt cái khẩu súng ngắn đó xuống, mụ sâm câm già điên rồ kia!”

Mẹ anh xuất hiện từ cái cổng vòm phía sau và dừng ngay lại sau Annie. “Well, giờ thì, không phải chúng ta vừa có một bức ảnh Gia đình của năm trên Psychology Today sao?”

Mẹ anh. Mặc dù anh có nói chuyện với bà trên điện thoại, bà đã nhấn chìm những lời mời ăn tối của anh, và anh đã không nhìn thấy bà hàng tuần rồi. Chuyện gì xảy ra với bà thế này? Bà chưa bao giờ mịa mai châm biếm, nhưng giọng bà ướt đầm nó. Bị sốc, anh nhận ra những đôi thay khác nữa.

Thay vì một trong những bộ áo quần đất tiền, trịnh trọng, bà mặc một cái quần jeans màu đen cắt nham nhờ lên đến tận ngang đùi, đi kèm với một cái áo hai dây màu xanh lá, mà hình như anh nhớ lần cuối cùng nhìn thấy nó là trên người vợ anh, mặc dù lần đó không có một vết bản mờ mờ nào trên nó. Như Jane, bà không trang điểm. Tóc bà dài hơn bất cứ khi nào anh đã từng nhìn thấy, và không gọn gàng với những sợi tóc bạc hiện ra ở những chỗ mà anh không biết là chúng có ở đó.

Anh cảm thấy một nỗi sợ hãi nhá lên. Bà trông giống bà mẹ trái đất, không phải mẹ anh.

Jane, trong lúc đó, đã thả cái cuốc xuống, sầm sập băng qua sân hướng đến bậc tam cấp. Đôi chân trần nhét trong đôi Keds trắng dính đầy đất với những vết nứt li ti ở bên và không có chỗ cài dây giày. Khi anh nhìn, cô im lặng nhận lấy chỗ của mình dưới cái cổng tò vò với những người phụ nữ khác.

Annie tiếp tục duy trì đứng giữa với khẩu súng ngắn vẫn chĩa vào bụng anh, mẹ anh đứng một bên của bà, Jane đứng ở bên kia. Mặc kệ cái thực tế không một ai trông số bọn họ cực kỳ cao lớn, anh cảm thấy như thể mình đang nhìn chăm chăm vào bộ ba nữ chiến binh Amazons.

Annie đã kê lông mày dựng đứng lên sáng hôm đó, khiến cho bà có một cái nhìn hiềm ác không thể chối cãi được. “Cháu muốn cô gái này quay lại, Calvin, cháu sẽ phải sắp xếp cho mình một thời gian tìm hiểu nghiêm túc đây.”

“Nó không muốn cô ta quay lại,” Jim quát. “Xem cô ta đã làm gì.” Ông giật lấy tờ báo từ tay Cal và dúi nó về phía mấy phụ nữ.

Jane bước xuống bậc thang trên cùng, nhận lấy nó từ ông, và cúi đầu nghiên cứu trang báo.

Cal chưa bao giờ thấy cha anh nghe chưa cay như thế. “Ta hi vọng cô tự hào về bản thân mình,” ông gầm gừ với Jane. “Cô lên kế hoạch huỷ hoại cuộc đời nó, và cô đã làm việc đó tốt một cách chết tiệt.”

Jane đã nắm được nguyên nhân chính của bài báo, cái nhìn của cô bay lên để gặp Cal. Anh cảm thấy một sự va chạm mạnh trong lồng ngực mình và phải quay mặt đi nơi khác. “Jane không làm gì với câu chuyện trên trang báo hết, Dad.”

“Tên cô ta lù lù trên cái tiêu đề chết tiệt đấy còn gì! Khi nào thì con thôi bảo vệ cô ta?”

“Jane cả gan làm nhiều thứ lắm, bao gồm cả cứng đầu và không biết điều”—anh bắn cho cô một ánh nhìn gay gắt—“nhưng cô ấy không làm thế này đâu.”

Anh thấy rằng cô không hề ngạc nhiên bởi cái cách mà anh bảo vệ cô, và điều đó làm anh hài lòng. Ít ra cô tin tưởng anh một chút. Anh nhìn cô ghì chặt tờ báo vào ngực cô cứ như thể có thể dẫu nó khỏi cả thế giới, và anh quyết định rằng Jodie Pulanski sẽ phải trả giá cho nỗi đau cô ta gây nên cho cô.

Cha anh tiếp tục nhìn như sấm sét, và anh nhận ra anh sẽ phải cho ông ít nhất là một phần sự thật. Anh chưa bao giờ nói cho ông những gì Jane đã làm—đấy là việc của anh, không liên quan gì đến ai hết—nhưng anh có thể ít nhất giải thích cách cư xử của cô với gia đình anh.

Anh bước một bước đẩy bảo vệ về phía trước khi cha anh tiến đến gần cô. “Cô có đang đi khám đều đặn trước khi sinh không, hay là cô quá bận với cái công việc chết tiệt của mình đến nỗi không có thời gian đi bác sĩ?”

Cô nhìn thẳng vào mắt ông già. “Cháu đã gặp bác sĩ Vogler.”

Cha anh ghen tị gật đầu. “Cô ta giỏi đấy. Cô phải chắc chắn làm theo những gì cô ấy bảo cô.”

Tay Annie bắt đầu run rẩy, và Cal có thể thấy khẩu súng ngắn đã trở nên quá nặng đối với bà. Anh bắt lấy tia nhìn của mẹ mình. Bà vươn tới và lấy nó đi. “Nếu có ai bắn một trong số bọn họ, Annie, con sẽ làm.”

Thật tuyệt! Mẹ anh cũng điên luôn rồi.

“Nếu mọi người không phiền,” anh nói giọng sít lại, “con muốn nói chuyện riêng với vợ mình.”

“Điều đó phụ thuộc vào cô ấy.” Mẹ anh nhìn Jane, người đang lắc đầu. Điều đó thật sự khiến anh khùng lên.

“Có ai ở nhà không?”

Bộ ba phụ nữ quay lại một thân người, và tất cả bọn họ bắt đầu mỉm cười như mặt trời toả nắng khi gã tiền vệ dự bị của anh thư thả đi ra từ một góc của ngôi nhà như thể gã ta sở hữu nơi này vậy.

Ngay khi anh nghĩ mọi việc không thể tệ hơn...

Kevin chiếm một chỗ trong đám phụ nữ dưới cái công vòm, hai người đàn ông nhà Bonner đứng phía dưới, và khẩu súng ngắn. Hắn ta nhướn một bên lông mày với Cal, gật đầu chào Jim, sau đó chuyển lên phía trên cái công vòm tham gia cùng mấy phụ nữ.

“Mấy quý cô xinh đẹp bảo cháu cháu có thể ghé qua với một ít gà rán, thế nên cháu làm đúng theo lời chỉ dẫn.” Hắn ta dựa vào cái cột Cal đã sơn chỉ mới một tháng trước đây. “Cậu nhóc tí hon hôm nay thế nào rồi?” Với một sự thân thuộc biểu lộ hắn ta đã làm việc đó trước đây rồi, hắn ta với ra và vỗ vỗ vào bụng Jane.

Cal khiến cậu ta bay khỏi cái công vòm và nằm thẳng cẳng chỉ trong có vài giây.

Tiếng nổ của khẩu súng ngắn gần như thổi bay màng nhĩ anh. Một nhúm bụi bay vào mặt anh và cánh tay trần của anh nhói lên. Giữa tiếng ồn và cái thực tế đám bụi đã tạm thời làm mù anh, anh không có thời gian để hạ nắm đấm xuống và Kevin xoay sở để lăn ra từ bên dưới anh.

“Mẹ kiếp, Bomber, anh đã gây thiệt hại cho tôi mùa xuân này hơn cái đồng va chạm của cả mùa giải trước rồi đấy.”

Cal dụi hết chỗ bụi ra khỏi mắt và lồm cồm bò dậy. “Giữ tay cậu khỏi cô ấy.”

Kevin trông đầy giận dữ và quay lại phía Jane. “Nếu anh ta cũng cư xử thế này với cô, không cần băn khoăn sao cô lại bỏ anh ta.”

Cal nghiêng răng ken két. “Jane, tôi muốn nói chuyện với em. Ngay bây giờ!”

Mẹ anh—người mẹ ngọt ngào, luôn hiểu điều hay lẽ phải của anh—bước tới trước cô cứ như thể Jane mới là con bà thay vì anh. Và ông già của anh thì chẳng giúp đỡ tí nào hết. Cha đứng đấy nhìn mẹ như thể ông chẳng hiểu gì cả.

“Con định làm gì với Jane, Cal?”

“Đó là chuyện giữa hai đứa bọn con.”

“Không hẳn như thế. Giờ thì Jane có gia đình để chăm lo cho nó rồi.”

“Mẹ quá đúng về việc cô ấy có! Con là gia đình của cô ấy.”

“Con không muốn nó, thế nên giờ thì Annie và mẹ là gia đình của nó. Điều đó có nghĩa là chúng ta là những người sẽ trông coi cho sự an vui của nó.”

Anh thấy mặt Jane dính chặt vào khuôn mặt mẹ anh, và anh hiểu được vẻ choáng váng, hạnh phúc của cô. Anh nhớ đến gã khốn lạnh lùng đã nuôi dạy cô, và mặc kệ mọi thứ—súng ngắn, sự bỏ rơi của mẹ anh, thậm chí cả Kevin Tucker—anh không thể không vui mừng rằng cô cuối cùng cũng tìm được cho bản thân mình một bậc phụ huynh mẫu mực. Chỉ có điều nếu cô không tìm thấy bậc phụ huynh mẫu mực của anh.

Nhưng sự âm áp của anh nguội dần khi mẹ anh tặng cho anh cùng một ánh nhìn tôi-có-ý-đó-đấy, hai mươi năm trước đây khi cân nhắc việc có cho anh lái ô tô hay không.

“Con có định tôn trọng lời thề hôm đám cưới mà con đã thề với Jane, hay con vẫn định bỏ phăng nó

ngay sau khi đứa trẻ được sinh ra?”

“Đừng có khiến mọi việc nghe như thể con đã huỷ hợp đồng với cô ấy!” Anh xia ngón cái vào Tucker. “Và chúng ta có thể thảo luận việc này một cách riêng tư, không có Bozo đây lắng nghe không?”

“Cậu ta sẽ ở lại,” Annie chen ngang. “Ta thích cậu ấy. Và cậu ta quan tâm đến cháu, Calvin. Phải không, Kevin?”

“Cháu chắc chắn quan tâm rồi, Mrs. Glide. Cháu quan tâm nhiều là đằng khác.” Tucker bắn cho anh một nụ cười mỉa mai hiệu Jack Nicholson, sau đó quay sang Lynn. “Bên cạnh đó, nếu anh ta không muốn Jane, cháu muốn.” (*Jack Nicholson, là một nam diễn viên nổi tiếng của Mỹ, rất nổi tiếng với việc vào vai những nhân vật bị thần kinh hoặc gặp vấn đề về tâm lý.*)

Jane cả gan dám cười.

Nhưng mẹ anh luôn chú tâm vào một mục tiêu duy nhất khi bà cần phải thể. “Con không thể có được cả hai, Cal. Hoặc Jane là vợ con, hặc cô ấy không. Mọi chuyện thế nào đây?”

Anh đã bị đẩy đến phía cuối sợi dây thừng rồi, và cơn giận dữ của anh nhăm nhắng. “Được rồi! Không li dị. Chúng con sẽ tiếp tục cuộc hôn nhân này!” Anh liếc vào ba người phụ nữ. “Đấy! Mọi người hài lòng chưa? Giờ thì con muốn nói chuyện với vợ mình!”

Mẹ anh lưỡng lự. Annie lắc đầu và tặc lưỡi. Jane tặng cho anh một tia nhìn khinh miệt và lướt trở vào nhà, cầm luôn tờ báo theo với cô.

Cánh cửa mắt cáo đóng sầm lại, Kevin tuột ra một tiếng huýt sáo thấp. “Mẹ kiếp, Bomber, có lẽ thay vì xem tất cả cái đồng phim về bóng bầu dục đấy, anh nên đọc một vài quyển sách về tâm lý phụ nữ đi.”

Anh biết anh đã thổi bay mọi thứ, nhưng anh cũng biết mình đã bị đẩy đi quá giới hạn lý trí. Họ công khai làm bẽ bàng anh, khiến anh trông như một gã hề trước mặt vợ anh. Với một cái liếc đầy giận dữ tới tất cả bọn họ, anh quay ngoắt trên gót chân và oai vệ bước đi.

***

Lynn muốn kêu lên khi bà nhìn nó biến mất. Trái tim bà đi theo nó, đứa con trai cả búng binh, người cũng là bạn chơi của bà. Nó giận dữ với bà, và bà chỉ có thể hi vọng mình đang làm đúng, và một ngày nào đó nó sẽ hiểu.

Bà mong đợi Jim sẽ lao đi, đuổi theo Cal. Thay vào đó, ông bước nốt phần còn lại của quãng đường đến cái công vòm, nhưng ông quay sang Annie thay vì bà. Biết được cảm giác của ông về mẹ, bà đợi ông trưng bày sự hiểu biết thường lệ của mình, chỉ để lại bị ngạc nhiên một lần nữa.

“Mrs. Glide, cháu muốn xin phép được đưa con gái bác đi dạo.”

Bà nín thở. Đây là lần đầu tiên Jim đến nhà kể từ cái đêm hai tuần trước đây khi bà từ chối ông. Trong những ngày tiếp theo, bà biết mình đã làm điều đúng đắn, nhưng vào buổi đêm, khi sự phòng thủ của bà giảm xuống, bà ước mọi việc đã khác đi. Chưa bao giờ bà mong chờ ông nuốt niềm kiêu hãnh của mình xuống đủ để lập lại vai diễn như một kẻ si tình lịch sự.

Tuy nhiên, Annie không có vẻ gì là thấy bất cứ điều gì lạ lùng về chuyện đó. “Cậu ở trong tầm nhìn của ngôi nhà đấy,” mẹ cảnh cáo ông.

Cơ bắp giật lên nơi quai hàm ông, nhưng ông tặng bà một cái gật đầu cứng nhắc.

“Thế thì được rồi.” Những khớp tay xương sấu của mẹ bà chống vào hông. “Giờ thì con đi đi, Amber Lynn; Jim đã hỏi mời con một cách tử tế và đúng đắn. Và con phải lịch sự đấy, không lác cắc như cách con xử sự với ta gần đây đâu.”

“Yes, ma’am.” Lynn bước xuống mấy bậc tam cấp, muốn cười phá lên mặc dù bà cảm thấy cay cay nơi khoe mắt.

Tay Jim cuộn chặt lấy tay bà. Ông nhìn xuống bà, và cái đốm vàng ám áp bập bùng trong đôi mắt màu nâu lục nhạt của ông bất ngờ khiến bà nhớ đến cái cách ông đã dụ dỗ ra sao trong suốt ba kỳ sinh nở của bà. Khi bà trong tình trạng béo nhất, ông đã hôn lên bụng bà và nói bà là người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới này. Khi tay bà nằm cuộn tròn như con chim nhò trong bàn tay to lớn của ông, bà nghĩ bà đã nhanh chóng quên đi những điều tốt đẹp và nhớ đến những điều tệ hại ra sao.

Ông dẫn bà tới con đường mòn nhỏ xuyên qua khu rừng. Mặc kệ lời của mẹ bà, họ nhanh chóng biến ra khỏi tầm nhìn của ngôi nhà.

“Thật đẹp trời,” ông nói. “Khá ấm vào tháng Năm.”

“Vâng.”

“Ồ đây thật yên tĩnh.”

Điều khiến bà kinh ngạc là ông vẫn sẵn sàng nói năng với bà như thể họ mới vừa gặp gỡ. Bà vội vã ào đến tham gia vào với ông trong cái chủ đề không gây tổn thương cho bất cứ ai trong bọn họ. “Yên tĩnh, nhưng tôi thích thế.”

“Bà có cảm thấy cô đơn không?”

“Có rất nhiều việc để làm.”

“Việc gì?”

Ông quay lại để nhìn thẳng vào bà, và bà như thỉnh linh bị tấn công bởi sự mãnh liệt trên vẻ mặt ông. Ông muốn được biết bà đã trải qua một ngày như thế nào! Ông muốn nghe bà nói! Với niềm vui thích, bà kể cho ông.

“Tất cả chúng tôi đều dậy sớm. Tôi thích đi dạo trong rừng ngay khi mặt trời vừa lên, và khi tôi quay lại, con dâu tôi—” Bà áp úng, sau đó liếc ông qua khoé mắt. “Tên nó là Jane.”

Ông cau mày, nhưng không nói gì hết. Họ đi sâu vào trong rừng nơi những cây đỗ quyên và cây nguyệt quế núi trải dài mỗi bên của con đường mòn, cùng với những bụi violet, hoa huệ tây, và một thảm hoa galax màu rượu vang đỏ. Một đôi cây sơn thù du reo vui với những bông hoa đốm trắng đã thoát khỏi loại nấm đã huỷ diệt rất nhiều loài cây trên vùng núi Carolina. Lynn hít vào một hơi mùi hương ẩm ướt, thơm ngát của đất mới. (*galax là một loại cây thân mềm, mọc thành bụi, hoa mọc thành chuỗi màu trắng, lá hình trái tim, chuyển màu đỏ tím hoặc nâu hạt dẻ vào mùa thu.*)

“Jane đã bày biện bữa sáng sẵn sàng khi tôi kết thúc cuộc đi dạo,” bà tiếp tục. “Mẹ tôi muốn trứng và thịt hun khói, nhưng Jane nấu một đồng bánh kẹp hay cháo yến mạch với hoa quả tươi, thế nên Annie nói chung hay khơi nên một cuộc chiến với nó khi tôi vào đến bếp. Nhưng Jane cũng rất mưu mẹo và nó luôn biết cách cư xử với Annie hơn bất cứ ai trong gia đình tôi. Khi bữa sáng kết thúc, tôi nghe nhạc và dọn dẹp nhà bếp.”

“Loại nhạc nào?”

Ông biết chính xác là loại nào. Trong suốt bao nhiêu năm qua, ông đã chuyển radio trong ô tô của họ từ kênh nhạc cổ điển của bà sang kênh nhạc country and western của ông hàng trăm lần. “Tôi yêu Mozart và Vivaldi, Chopin, Rachmaninoff. Con dâu tôi thích classic rock. Đôi khi chúng tôi cũng khiêu vũ nữa.”

“Bà và... Jane?”

“Nó giờ đang đam mê Rod Stewart.” Lynn cười. “Nếu anh ta được phát sóng trên radio, nó sẽ khiến tôi dừng tất cả những gì tôi đang làm lại và khiêu vũ với nó. Nó cũng thích một vài nhóm nhạc mới nữa. Đôi lúc nó phải khiêu vũ. Tôi không nghĩ nó khiêu vũ nhiều khi trưởng thành.”

“Nhưng cô ta— Tôi nghe nói cô ấy là nhà khoa học,” ông nói một cách cẩn trọng.

“Nó là nhà khoa học. Nhưng gần đây nó nói nó chỉ muốn nuôi lớn con mình thôi.”

Thời gian tích tắc trôi đi khi ông chấp nhận điều đó. “Nghe như cô ấy là người không giống mọi người.”

“Nó rất tuyệt.” Và sau đó háp tấp, “Ông có muốn quay lại ăn tối hôm nay để có thể hiểu nó rõ hơn không?”

“Bà đang mời tôi ư?” Khuôn mặt ông biểu lộ cả ngạc nhiên và hài lòng.

“Vâng. Vâng, tôi nghĩ là tôi đang mời.”

“Vây thì được rồi. Tôi rất muốn đến.”

Họ đi bộ một chút mà không nói gì hết. Con đường nòn khá hẹp, và bà rẽ ra khỏi nó, dẫn ông đến một nhánh sông nhỏ. Họ đã đến đây cả chục lần khi họ còn là những đứa trẻ và ngồi vai kề vai trên một khúc gỗ được xẻ xuống đã mục nát từ lâu. Đôi khi họ đơn giản chỉ ngắm dòng nước chảy qua những tảng đá phủ đầy rêu, nhưng hầu hết là họ làm tình. Cal đã được tạo nên cách đây không xa lắm.

Ông háng giọng và hạ thấp người xuống một thân cây dẻ ngựa vàng đã bị đổ dọc theo bờ sông trong một cơn bão nào đó không ai nhớ được. “Bà khá là cứng rắn với con trai tôi lúc ở đó.”

“Tôi biết.” Bà ngồi xuống cạnh ông, nhưng không hẳn là đụng vào. “Tôi phải bảo vệ cháu mình.”

“Tôi hiểu.”

Nhưng bà có thể nói ông chẳng hiểu gì hết. Chỉ vài tuần trước đây, sự không chắc chắn đó có lẽ đã khiến ông quát bà, nhưng giờ thì ông dường như trầm ngâm hơn là giận dữ. Ông đã bắt đầu tin tưởng bà rồi ư?

“Bà có nhớ rằng tôi đã bảo bà cuộc hôn nhân của tôi đang tan vỡ?”

Bà cảm thấy mình căng ra. “Tôi nhớ.”

“Là lỗi của tôi. Tôi chỉ muốn bà biết điều đó nếu bà đang nghĩ về chuyện... gặp gỡ tôi.”

“Tất cả là lỗi của ông?”

“Chín mươi chín phần trăm. Tôi đổ lỗi cho bà ấy về những thiếu sót của chính tôi và thậm chí còn không nhận ra điều đó.” Ông chống khuỷu tay lên đầu gối và nhìn chăm chăm vào dòng nước đang chảy. “Bao nhiêu năm qua tôi để bản thân mình tin tin rằng tôi sẽ trở thành một bác sĩ dịch tễ học nổi tiếng thế giới nếu tôi không bị ép phải kết hôn khi còn quá trẻ, nhưng cho đến khi bà ấy bỏ tôi, tôi mới nhận ra tôi đang tự lừa dối bản thân mình.” Ông đan tay vào nhau, đôi bàn tay mạnh mẽ, biết cách hàn gắn đã phục vụ như một cánh cổng vào cho cả sinh và tử trong vùng thôn quê này. “Tôi sẽ không bao giờ hạnh phúc nếu phải xa vùng núi này. Tôi thích được là bác sĩ vùng nông thôn.”

Bà cảm động bởi những xúc cảm sâu thẳm bà nghe thấy trong giọng ông và mặc dù cuối cùng ông cũng tìm lại được cái phần trong bản thân mình ông đã đánh mất. “Thế còn một phần trăm của bà ấy?”

“Gì cơ?” Ông quay đầu.

“Ông nói ông phải nhận 99 phần trăm trách nhiệm. Thế còn một phần trăm của bà ấy?”

“Thậm chí đó cũng không hẳn là lỗi của bà ấy.” Bà không biết liệu có phải là kỹ xảo ánh sáng hay là sự phản chiếu của dòng nước, nhưng mắt ông dường như ngập đầy chắc chắn. “Bà ấy không lớn lên trong một hoàn cảnh thuận lợi, và bà ấy chưa bao giờ có nhiều những giáo dục thông thường. Bà ấy nói tôi luôn khinh thường bà ấy vì điều đó, và có thể bà ấy đúng—bà ấy đúng hầu hết về mọi thứ—nhưng giờ thì tôi nghĩ bà ấy có lẽ đã khiến tôi dễ dàng khinh thường bà ấy bởi vì, mặc dù bà ấy đã được giáo dục kỹ lưỡng hơn một người có thể làm được trong hai kiếp người, bà ấy chưa bao giờ nghĩ cho bản thân mình nhiều.”

Miệng bà há hốc ra, nhưng sau đó bà ngậm chặt lại. Sao bà có thể bác bỏ lại một sự thật hiển nhiên như thế?

Trong một khoảnh khắc bà để bản thân mình lặng nhìn lại bà đã tiến được bao xa trong cuộc sống của mình. Bà nhìn thấy tất cả những công việc nặng nhọc và kỷ luật tự giác hết sức cần thiết cho bà để trở thành người phụ nữ bà muốn trở thành. Như thể đứng từ xa, bà xem xét con người bà đã trở thành và nhận thấy và thích điều bà nhìn thấy. Sao bà cần thời gian lâu đến vậy để chấp nhận bản thân mình? Jim đã đúng. Sao bà có thể mong đợi ông tôn trọng bà khi chính bà còn không tôn trọng bản thân mình? Trong tâm trí bà điều đó cần phải nhận nhiều hơn một phần trăm trách nhiệm, và bà nói với Jim điều đó.

Ông nhún vai. “Tôi đoán tôi không quan tâm nhiều lắm đến con số là bao nhiêu.” Ông nắm lấy bàn tay bà vẫn để trên đùi, và trượt ngón tay cái của ông dọc theo cái đường gỗ ghê của một trong những móng tay của bà, sau đó tiến lên trên đường gờ chiếc nhẫn cưới của bà. Ông không nhìn bà, và giọng ông chứa một sự mềm mại, gỗ ghê đầy cảm xúc. “Vợ tôi còn hơn cả một phần của tôi, bà ấy như hơi thở chảy qua cơ thể tôi. Tôi yêu bà ấy rất nhiều.”

Sự bày tỏ đơn giản, ngập đầy cảm xúc của ông khiến bà run rẩy, và lời lẽ của bà như nghẹn lại trong cổ họng. “Bà ấy thật may mắn.”

Ông ngẩng đầu lên và nhìn bà chăm chăm. Bà nhận ra giọt nước đọng lại nơi khoé mắt ông là nước mắt. Trong suốt ba mươi bảy năm, bà chưa một lần mình thấy chồng mình khóc, thậm chí không cả trong cái ngày họ chôn Cherry và Jamie.

“Jim...” Bà trượt vào trong vòng tay ông và nhận ra cái chỗ quen thuộc Chúa đã tạo ra cho bà bên ngoài xương thịt của Jim. Cảm xúc bà không mong chờ khiến bà như nghẹn lại, khiến đầu óc bà quay cuồng, vì thế những lời tiếp theo bà nói không hẳn là những gì bà định nói. “Ông nên biết tôi không ngủ với đàn ông trong buổi hẹn hò đầu tiên.”

“Thế ư?” Giọng ông khàn đặc lại.

“Là bởi vì tôi đã bắt đầu quan hệ khi tôi còn quá trẻ.” Bà dứt ra khỏi ông, nhìn xuống lòng mình. “Tôi không muốn, nhưng tôi yêu ông ấy quá nhiều đến nỗi tôi không biết làm thế nào để nói không.”

Bà liếc lên để thấy xem ông đón nhận lời bày tỏ của bà thế nào. Bà không muốn quăng thêm tội lỗi vào mắt ông, bà chỉ đơn giản cần ông hiểu nó đã như thế nào.

Nụ cười của ông chứa một thoáng buồn bã, và ông chạm vào khoé môi bà với ngón cái của mình. “Nó không khiến bà chông lại tinh dục trong cuộc sống chứ?”

“Oh, không. Tôi rất hạnh phúc với một người tình tuyệt vời. Có lẽ hơi vụng về khi ông ấy mới bắt đầu, nhưng không mất nhiều thời gian để ông ấy làm đúng mọi thứ.” Bà mỉm cười.

“Tôi rất mừng khi nghe thấy điều đó.” Ngón tay cái của ông lần theo dấu môi dưới của bà. “Ngay lúc này bà nên biết là tôi không có nhiều kinh nghiệm tình dục. Tôi chỉ ở bên có mỗi một phụ nữ thôi.”

“Thế thật tuyệt.”

Ông vén những lọn tóc xoã vào khuôn mặt bà sang một bên với những ngón tay ông. “Đã có ai nói với bà rằng bà đẹp tuyệt chưa? Lộn xộn hơn vợ tôi rất nhiều nhưng vẫn có thể khiến giao thông ngừng lại.”

Bà cười vang. “Tôi không thể ngừng giao thông lại, ngay cả nếu như tôi có một cái đèn đỏ ngăn ngay giữa trán.”

“Điều đó thể hiện bà biết điều gì.” Ông nắm lấy tay và kéo bà đứng dậy. Khi đầu ông nghiêng xuống, bà nhận ra ông sắp hôn bà.

Cái đụng chạm của môi ông nhẹ nhàng và quen thuộc. Ông giữ cho cơ thể mình cách xa bà nên chỉ môi họ chạm vào nhau, cùng với bàn tay họ, đã đan vào nhau thả xuống bên cạnh. Nụ hôn của họ nhanh chóng mất đi sự dịu dàng và trở nên thôi thúc với đam mê. Đã thật lâu đôi với họ, và thật nhiều điều họ cần phải biểu lộ mà không cần lời nói. Nhưng bà yêu sự tán tỉnh của ông và muốn nó nhiều hơn nữa.

Ông rút lại khi hiểu ra và nhìn bà với đôi mắt đờ đẫn. “Tôi—Tôi phải quay lại phòng làm việc. Tôi đã bị muộn cuộc hẹn buổi chiều rồi. Và khi chúng ta làm tình, tôi không muốn vội vã.”

Bà cảm thấy hơi thở nặng học và run rẩy đầy mong đợi. Bà rúc tay vào bàn tay ông khi họ trở lại con đường mòn.

“Khi ông ghé qua ăn tối, có lẽ chúng ta có thể nói chuyện một chút và ông có thể kể cho tôi về công việc của ông.”

Một nụ cười hoàn toàn hài lòng thấp sáng khuôn mặt ông. “Tôi thích thế.”

Bà nhận ra bà không thể nhớ lần cuối cùng bà hỏi ông bất cứ điều gì ngoài một câu lướt qua, “Ngày của ông thế nào?” Việc lắng nghe lẫn nhau phải tiến hành cả ở từ hai phía.

Nụ cười của ông nhạt đi, và trán ông hằn lại. “Tôi không mong đợi được mang theo cả con trai mình khi tới ăn tối phải không?”

Bà ngáp ngừng một chút trước khi lắc đầu. “Tôi xin lỗi. Mẹ tôi sẽ không cho phép đâu.”

“Không phải bà đã hơi lớn tuổi để nghe lời mẹ rồi sao?”

“Đôi khi mẹ tôi có linh cảm về việc mọi thứ nên diễn biến ra sao. Ngay lúc này, mẹ có linh cảm về việc ai được phép đến chơi, ai thì không.”

“Và con trai tôi không được hoan nghênh?”

Bà nhìn ông đầy bất hạnh. “Tôi e là thế. Tôi hi vọng... sẽ sớm thôi. Nó thật sự phụ thuộc vào con trai ông, không phải Annie.”

Quai hàm ông cứng lại thành một đường bướng bỉnh quen thuộc. “Thật khó mà tin được bà để cho một bà già nửa điên nửa khùng quyết định một việc gì quan trọng đến như thế.”

Bà kéo ông dừng lại và đặt một nụ hôn lên góc cái quai hàm bướng bỉnh ấy. “Có lẽ mẹ không điên khùng như ông nghĩ đâu. Sau cùng, mẹ chính là người bảo tôi nên đi dạo với ông mà.”

“Nếu không thì bà không đi hả?”

“Tôi không biết. Ngay lúc này tôi có khá nhiều thứ phải đánh cược trong cuộc đời mình, và tôi không muốn phạm sai lầm. Đôi lúc những bà mẹ biết điều gì là tốt cho con gái của họ.” Bà nhìn ông một cách ngang hàng. “Và con trai của họ nữa.”

Ông lắc đầu, và vai ông sụp xuống về cam chịu. “Được rồi. Tôi đoán tôi biết khi nào thì mình vung tay quá trán.”

Bà mỉm cười và phải dẫn bản thân lại khỏi việc hôn ông lần nữa. “Chúng tôi ăn tối sớm. Lúc sáu giờ.”

“Tôi sẽ ở đó.”

Chương 21

Lynn khoe Jane với Jim tối hôm đó như thể cô là bé con yêu dấu của bà được mang ra trước người lạ để phô diễn bày mấy trò khôn khéo mới học được. Bà ngân nga những lời ca ngợi Jane cho đến khi ông bắt đầu trông mê mẩn, sau đó xua hai người bọn họ vào phòng khách để họ có thể tự và víu bất cứ cái gì khác biệt còn tồn tại giữa hai bọn họ.

Khi Jane ngồi vào chiếc ghế của Annie, sự giống nhau giữa cha và con khiến cô nhúc nhối, và cô muốn chuyển tới ngồi cạnh ông trên chiếc ghế bành và cuộn người lại trong vòng tay cứng cáp như của Cal. Thay vào đó, cô hít một hơi thật sâu và kể cho ông nghe cô đã gặp Cal như thế nào và cô đã làm những gì.

“Con không viết bài báo đó,” cô nói, khi cô kết thúc câu truyện của mình “nhưng gần như nó đúng đến từng từ.”

Cô mong đợi sự chỉ trích của ông.

“Cha đoán Ethan sẽ có vài lời để nói về trách nhiệm của chúa trời thần thánh khi tác hợp con và Cal lại với nhau,” ông nói.

Ông khiến cô ngạc nhiên. “Con không biết.”

“Con yêu Cal, phải không?”

“Với tất cả trái tim con.” Tia nhìn của cô rơi xuống. “Nhưng điều đó không có nghĩa con sẽ là sự lựa chọn thứ hai trong cuộc đời anh ấy.”

“Cha rất tiếc nó khiến con phải trải qua một thời gian khó khăn như thế. Cha nghĩ nó không thể dừng lại được. Đàn ông trong gia đình ta đều khá cứng đầu.” Ông trông không thoải mái. “Cha đoán cha đang tự thú nhận tội lỗi của chính mình.”

“Oh?”

“Cha đã gọi Sherry Vogler chiều nay.”

“Cha gọi bác sĩ của con?”

“Cha không thể yên lòng về tình trạng thai nghén của con được cho đến khi cha chắc chắn mọi việc đều ổn thỏa. Cô ấy nói sức khỏe con rất tốt, nhưng cha không thể không bỏ để cô ta nói cho cha biết liệu mình sẽ có cháu trai hay cháu gái. Cô ấy nói con quyết định đợi, và cha cũng phải đợi nữa.” Ông trông có vẻ lúng túng. “Cha biết cha đã vượt quá giới hạn khi nói chuyện với cô ta sau lưng con, nhưng cha không muốn có bất cứ chuyện gì xảy ra với con. Con có giận cha không?”

Cô nghĩ đến Cherry và Jamie và sau đó là đến cha đẻ của cô, người dường như chẳng bao giờ quan tâm một chút nào hết. Điều tiếp theo cô biết là cô đang mỉm cười. “Con không giận đâu. Cảm ơn cha.”

Ông lắc đầu. “Con là một quý cô dễ thương, Janie Bonner. Sau cùng thì mẹ dơi già đã đúng về con.”

“Ta nghe thấy đấy!” mẹ dơi già gọi với ra từ phòng bên cạnh.

Tối hôm đó khi Jane nằm tỉnh như sáo trên cái giường sắt hẹp, cô mỉm cười trước ký ức về sự phẫn nộ của Annie. Nhưng nụ cười của cô nhạt đi khi cô nghĩ về tất cả những gì cô sẽ mất khi cô rời nơi đây: Jim và Lynn và Annie, vùng núi dường như đã trở thành hơn một phần của cô qua mỗi ngày, và Cal. Ngoại trừ việc sao cô có thể mất đi một thứ mà cô chưa bao giờ có chứ?

Cô muốn nhắm mắt lại và khóc đến mù cả mắt, nhưng thay vào đó cô đắm vào cái gối và giả vờ đó là Cal. Con giận của cô nhạt đi, và cô nằm thẳng căng, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Cô đang làm gì ở đây thế này? Trong tiềm thức, cô vẫn đợi anh thay đổi tâm trí và nhận ra anh yêu cô? Hôm nay đã mờ mắt cô rằng chuyện đó sẽ chẳng xảy ra.

Cô nhớ đến cái giây phút bẽ bàng khi anh hét lên anh sẽ tiếp tục cuộc hôn nhân này. Lời đề nghị của anh đã cứa vào tâm can cô. Những từ cô khao khát được nghe đã được thốt ra trong cơn giận dữ của anh, và không có lấy nổi một ounce ý nghĩa thật sự nào đằng sau chúng.

Cô ép buộc bản thân mình phải đối mặt với sự thật. Anh có thể sẽ lượn lờ xung quanh, nhưng đó và vì nghĩ vụ chứ không phải vì tình yêu, bởi anh không cảm nhận về cô theo cùng một cách mà cô cảm nhận về anh. Cô phải chấp nhận điều đó và bắt đầu lại cuộc sống của cô một lần nữa. Đã đến lúc cô rời Heartache Mountain rồi.

Gió quét mạnh phía bên ngoài, và căn phòng trở nên lạnh cóng. Mặc dù nằm dưới chăn thật ấm, nhưng sự lạnh lẽo như thấm vào xương cô. Cô cuộn tròn vào sâu trong chăn đệm và chấp nhận thực tế là cô phải rời đi. Cô luôn biết ơn vì đã dành hai tuần này cho bản thân mình, nhưng giờ là lúc cô không được trốn tránh nữa và phải lấy lại cuộc sống của cô.

Đầy sầu khổ, cô cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ, chỉ để lại bị dựng dậy bởi tiếng sấm đi đùng và một bàn tay lạnh ngắt, ướt đẫm chặn ngang miệng cô. Cô hít vào một hơi chuẩn bị thét lên, nhưng bàn tay siết lại chặt hơn, và một giọng trầm trầm, quen thuộc thì thầm bên tai cô. “Shhh... Là tôi đây.”

Mắt cô vụt mở lớn. Một dáng người tối tăm cúi xuống cô. Gió, mưa thổi qua khung cửa sổ cạnh giường, và quạt cái rèm cửa dính sát vào tường. Anh thả lỏng bàn tay khỏi miệng cô và vói ra đóng cửa sổ lại đúng lúc một tràng sấm chớp làm rung chuyển cả ngôi nhà.

Vẫn còn run rẩy vì cơn sợ hãi anh gây ra, cô lồm cồm ngồi dậy. “Biến ra!”

“Hạ giọng em xuống trước khi Medea xuất hiện với nàng hầu gái của mẹ ta.”

“Anh dám nói một điều gì xấu về ai trong số họ xem.”

“Họ ăn thịt chính con đẻ của mình trong bữa tối.”

Thật là quá tàn nhẫn. Sao anh không đơn giản là để cho cô yên? “Anh đang làm gì ở đây?”

Anh chống tay vào hông và cau mày xuống cô. “Tôi đến để bắt cóc em, nhưng ngoài kia lạnh và ướt quá, thế nên tôi sẽ phải làm thế vào lúc khác.”

Anh hạ người xuống trên cái ghế đặt ở chỗ chiếc máy khâu gần giường của cô. Những dòng nước nhỏ giọt từ mái tóc và chiếc áo parka nylon của anh. Một tia sét khác thấp sáng căn phòng, cô thấy anh vẫn không cạo râu và trông hốc hác y như chiều nay.

“Anh định bắt cóc em?”

“Em không nghiêm túc nghĩ rằng tôi sẽ để em ở đây lâu hơn với mấy phụ nữ điên khùng đó chứ, phải không?”

“Tôi làm gì không phải việc của anh.”

Anh lờ tịt câu đó đi. “Tôi phải nói chuyện với em mà không có mấy mẹ ma cà rồng đó chen vào. Vì một điều là, em phải tránh xa thị trấn trong mấy ngày tới. Vài gã phóng viên đã xuất hiện khát khao được kiểm tra tính xác thực của bài báo đó.”

Vậy ra đây là lý do tại sao anh xuất hiện tối nay. Không phải dâng tặng cô lời tuyên bố về một tình yêu bất tử, mà là để cảnh báo về giới truyền thông. Cô chống chọi để nuốt sự thất vọng của mình xuống.

“Họ là một lũ chuyên hút máu người,” anh gầm gừ.

Cô ngồi cao hơn trên gối và nhìn thẳng vào mắt anh. “Đừng làm gì với Jodie.”

“Cơ hội hiếm có đấy.”

“Em nói thật đấy.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô, tia chớp loé lên làm bật lên một tia bướng bỉnh lấp lánh trong mắt cô. “Em biết chắc như quỷ là cô ta bán câu chuyện đó cho báo trí.”

“Thiệt hại thì cũng đã rồi, cô ta sẽ không thể làm gì thêm được nữa, thế nên vấn đề là gì?” Cô kéo cái chăn lên tận cằm. “Nó sẽ như dí chết một con kiến. Cô ta thật đáng thương và em muốn anh để cho cô ta yên.”

“Nó trái với bản tính của tôi khi để ai đó đánh tôi một cú mà không đánh lại.”

Cô cứng người. “Em biết.”

“Được rồi.” Anh thờ dài. “Tôi sẽ để cô ta yên. Tôi đoán chúng ta sẽ không phải lo lắng gì nhiều về chuyện này nữa. Kevin đã tổ chức một cuộc họp báo tối nay, và cậu ta nói cậu ta sẽ tổ chức một cuộc nữa vào sáng mai cho đợt phóng viên mới xuất hiện. Tin hay không thì tùy, nhưng cậu ta xoa dịu mọi việc khá tốt.”

“Kevin?”

“Chàng hiệp sĩ trong bộ giáp sáng choang của em đấy.” Cô không bỏ lỡ một chút ca cẩm trong giọng anh. “Tôi bước vào Mountaineer để làm một lon bia và tìm thấy cậu ta đang giữ chân một đám phóng viên. Cậu ta nói câu chuyện là đúng.”

“Cái gì?”

“Nhưng chỉ ở vài điểm thôi. Cậu ta nói hai chúng ta đã hẹn hò được hàng tháng trời rồi trước cái đêm định mệnh đó. Theo lời cậu ta, chuyện quà sinh nhật là một ngạc nhiên em sắp đặt. Mấy trò nhảm nhí tuổi trung niên, tôi tin là cậu ta gọi nó như thế. Tôi phải nói là, thẳng thót đó quả là giàu tính thuyết phục. Khi hẳn ta kết thúc, thậm chí đến cả tôi cũng tin đó là cách mọi chuyện xảy ra.”

“Em đã bảo anh cậu ấy dễ thương mà.”

“Oh, yeah? Well, anh chàng dễ thương của em cũng nói trắng ra rằng là lý do duy nhất khiến em và tôi bắt đầu hẹn hò là vì hẳn ta đá em, và em quá buồn nản về chuyện đó đến nỗi hẳn ta chuyển em qua cho tôi như một phần thưởng khích lệ.”

“Tên khốn đó.”

“Cảm nghĩ của tôi chính xác là thế.”

Mặc kệ lời lẽ của anh, anh nghe chẳng giận dữ với Kevin tí nào. Anh nhòm dậy và đẩy ghế sang một bên. Cô cứng người lại khi anh ngồi xuống thành giường.

“Về nhà thôi, em yêu. Em biết tôi hỏi hạn thế nào về những gì đã xảy ra, đúng không?” Anh khép bàn tay lại trên cánh tay cô, nơi nó đang nằm dưới lớp chăn. “Tôi đáng lẽ phải gọi Brian ngay khi tình cảm của tôi với em thay đổi, nhưng tôi đoán tôi vẫn chưa sẵn sàng đối mặt với những gì đang diễn ra. Chúng ta có thể xúc tiến nó. Chúng ta chỉ cần ở một mình một chút thôi.”

Anh đang làm tan nát trái tim cô. “Không có gì để xúc tiến hết.”

“Thực tế là chúng ta đã cưới nhau, và chúng ta sắp có con nữa. Biết điều một chút, Jane. Chúng ta chỉ cần một chút thời gian thôi.”

Cô tôi cứng bản thân lại trước sự cảm dỗ bên trong xui khiến cô đồng ý. Cô từ chối trở thành người phụ nữ ý chí nhu nhược, là nạn nhân của cảm xúc của chính cô ta. “Nhà của tôi ở Chicago.”

“Đừng nói thế.” Một lần nữa, cơn giận sắc lém lại quay lại trong giọng nói của anh. “Em có một mái nhà tuyệt hảo ngay phía bên kia ngọn núi.”

“Cái nơi đó là của anh, không phải của tôi.”

“Không phải thế.”

Một tiếng gõ cửa nhẹ vang lên, khiến cả hai bọn họ đều giật mình. Cal bật dậy từ thành giường.

“Jane?” Lynn gọi vọng vào. “Jane, mẹ nghe thấy tiếng gì đó. Con ổn chứ?”

“Con không sao.”

“Mẹ nghe có tiếng nói chuyện. Con có ai trong đó hả?”

“Vâng.”

“Sao em phải nói với mẹ thế hả?” Cal rít lên.

“Con có muốn hẳn ở đó không?” Lynn hỏi.

Jane chiến đấu với cơn thủy triều sầu khổ đang dâng lên trong ngực cô. “Không.”

Thời gian ngừng lại thật lâu. “Vậy thì được rồi. Đến phòng mẹ đi. Con có thể ngủ với mẹ.”

Jane đẩy cái chăn ra.

Cal tóm lấy cánh tay cô. “Đừng làm thế, Jane. Chúng ta cần nói chuyện.”

“Đã quá muộn để nói chuyện rồi. Em sẽ quay trở về Chicago ngày mai.”

“Em không thể làm thế! Tôi đã nghĩ rất nhiều rồi, và tôi có chuyện muốn nói với em.”

“Đi mà nói với ai quan tâm ấy.” Cô giật khỏi tay anh và lao ra khỏi phòng.

Jane đang chạy trốn, và Cal sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Không trong một nghìn năm nữa. Anh yêu cô!

Anh đã biết từ cha mình rằng mấy phụ nữ này dậy rất sớm, vì thế anh đến Heartache Mountain từ khi còn tờ mờ sáng. Anh đã không ngủ chút nào kể từ khi anh trèo lại ra ngoài mưa gió từ cửa sổ phòng ngủ của Jane đêm qua. Giờ khi đã quá muộn, anh mới thấy lỗi lầm trong chiến thuật của mình.

Đáng lẽ anh phải nói với cô anh yêu cô ngay cái giây phút anh vào phòng, trong khi anh vẫn còn chẹn tay ngang miệng cô. Thay vào đó, anh lại luyên thuyên về bất cóc và phóng viên, nói những chuyện trên giời dưới bể thay vì đi thẳng vào vấn đề, vào thẳng cái phần duy nhất anh cần phải nói, cái phần có ý nghĩa hơn tất cả. Có lẽ anh thấy xấu hổ vì anh phải mất quá nhiều thời gian mới hiểu chuyện gì đã xảy ra với anh trong một thời gian dài.

Sự thật về cảm xúc của anh đã giáng cho anh một cú như sét đánh. Chiều hôm qua anh đã bị kẹt cứng bởi sự thật này khi anh lái xe như ma đuổi xuống núi ngay sau khi anh tự làm bẽ bàng bản thân mình bằng cách hét lên rằng anh sẽ tiếp tục cuộc hôn nhân này. Về mặt cô—cái nhìn tuyệt đối là khinh miệt đó—đã phá hủy anh. Sự đánh giá tốt của cô có ý nghĩa với anh hơn bất cứ một phóng viên nào. Cô là tất cả của anh.

Giờ thì anh hiểu yêu cô không phải là cảm xúc gì mới mẻ, chỉ có sự chấp nhận của anh là mới thôi. Nhìn lại, anh nhận ra rằng anh có lẽ đã yêu cô khi anh ghim cô xuống sân sau nhà Annie cái ngày anh tìm ra cô bao nhiêu tuổi.

Hơn bất cứ thứ gì trong cuộc đời anh, anh biết anh sẽ không để cuộc hôn nhân này tan vỡ. Cái ý tưởng kết thúc sự nghiệp khiến anh chết khiếp, nhưng nó không đáng sợ bằng một nửa việc đánh mất cô. Điều đó có nghĩa là anh phải khiến cô lắng nghe anh, nhưng trước tiên, anh phải chắc chắn cô ở yên ở đây đã.

Cửa trước nhà Annie được khoá bởi cái chốt cửa mới nhưng đã không dùng được nữa anh vừa thay chưa được hai tuần trước đây. Anh nhận ra rằng chẳng có cơ may quý quái nào họ sẽ mở nó cho anh, thế nên anh đá nó mở tung ra và đi thẳng vào bếp.

Jane đứng cạnh bồn rửa trong cái áo ngủ Goofy, tóc cô rối tung cả lên và miệng thì mở thành hình chữ O đầy kinh ngạc. Khi cô nhận thấy dáng điệu của anh, mắt cô mở lớn đầy báo động.

Anh tóm được hình ảnh của chính mình lướt qua gương khi băng ngang qua phòng khách, và anh không hề ngạc nhiên bởi phản ứng của cô. Với râu ria lởm chồm, mắt đỏ ngầu, thái độ hung hăng, anh trông giống gã xấu xa nhất bên này vùng Pecos. Điều mà với anh thì cũng ổn thôi. Để cho tất cả bọn họ biết ngay từ buổi ban đầu là anh nghiêm túc đây.

Annie ngồi tại bàn với áo sơ mi cũ bằng vải flannel khoác ngoài bộ áo ngủ satin hồng. Bà vẫn chưa trang điểm, và trông như tám mươi đến từng năm một. Khi anh hiên ngang băng qua sân nhà bếp, bà bắt đầu lấp bắp và loạng choạng đứng dậy. Anh bước băng qua bà và giật lấy khẩu súng ngắn từ chỗ nằm của nó ở trong góc.

“Coi như mình bị tước vũ khí đi, các quý cô. Và không ai rời khỏi đây mà không có sự cho phép của

tôi.”

Dem khẩu súng ngắn theo mình, anh oai vệ bước qua cửa trước của ngôi nhà ra đến công vòm, nơi anh dựa cái vũ khí cỡ lỗ sĩ đầy vào ngôi nhà, và ngả ngớn ngồi xuống cái xích đu bằng gỗ cũ được đặt gần cửa trước. Anh dựng cái thùng lạnh Igloo đỏ và trắng ngay dưới gót chân. Nó có chứa một lốc sáu lon bia, một gói bologna, một vài cái Milky Ways đông lạnh, và một ổ bánh mì Wonder, thế nên họ có thể quên đi chuyện bỏ anh chết đói. Anh ngả người ra sau và nhắm mắt lại. Không ai được đe dọa gia đình của anh hết. Ngay cả khi đó chính là gia đình anh.

Ethan xuất hiện vào khoảng 11 giờ. Cal đã không nghe thấy nhiều âm thanh từ bên trong: một vài mẩu trò chuyện thì thầm, tiếng nước chảy, tiếng ho của Annie. Ít nhất thì bà cũng không thể hút thuốc trong mấy ngày này. Không đời nào mẹ anh và Jane lại để cho bà làm thế.

Ethan dừng lại trên bậc cửa cuối. Cal chú ý với sự kinh tởm rằng nó lại là cái áo phông đó lần nữa.

“Anh đang làm gì ở đây vậy, Cal? Và sao chiếc Jeep của anh lại khoá lối rẽ ra đường như thế?” Cậu ta bước lên chỗ công vòm. “Em tưởng họ không cho anh vào nhà.”

“Họ không. Đưa chìa khoá xe em đây nếu em có ý định vào trong.”

“Chìa khoá xe của em?” Cậu ta nhìn trừng trừng khẩu súng ngắn dựa vào ngôi nhà.

“Jane nghĩ cô ấy sẽ rời đi hôm nay, nhưng vì cô ấy không thể lái cái xe cà tàng đó ra khỏi đây với xe anh nằm chắn đường như thế, cô ta sẽ cố thuyết phục em lái xe trở cô ấy đi. Anh chỉ muốn chắc chắn là em không bị dụ dỗ thôi.”

“Em sẽ không làm thế với anh đâu. Em hi vọng anh biết mình trông như ảnh dán trên lệnh truy nã ấy.”

“Em có thể không muốn đưa cho cô ta chìa khoá xe em, nhưng Giáo sư thông minh gần bằng Chúa đây. Cô ta sẽ tìm ra cách gì đó.”

“Anh không nghĩ mình hơi bị hoang tưởng à?”

“Anh biết cô ta. Em thì không. Đưa chúng đây.”

Đây miễn cưỡng, Ethan rút chìa khoá ra và quăng chúng cho Cal. “Anh đã bao giờ nghĩ về việc gửi cho cô ấy nửa tá hoa hồng chưa? Nó có hiệu quả với hầu hết đàn ông đấy.”

Cal khịt mũi đầy ghê tởm, nhồm dầy từ cái xích đu, bước tới để mở cánh cửa bị vỡ. Anh thò đầu vào trong đủ lâu để gọi với vào, “Hey, Giáo sư. Đức cha đến thăm em này. Cùng cái gã nhìn thấy em trần truồng như chim giẻ cùi ấy.”

Lùi lại, anh giữ cửa mở cho Ethan bước vào, sau đó trở lại chỗ ngồi của anh trong cái xích đu. Khi anh moi một chiếc Milky Way đông lạnh ra khỏi thùng lạnh, anh quyết định sự thiếu các nguyên tắc đạo đức của anh sẽ phù hợp với bộ não cô bất cứ ngày nào.

Kevin xuất hiện một giờ sau đó. Cal biết anh nên cảm ơn cậu ta về cuộc họp báo, nhưng thói quen cũ thật khó mà từ bỏ. Thay vào đó anh cau có với cậu ta.

“Chuyện quý gì đang xảy ra thế này, Bomber? Sao lại có hai cái ô tô nằm chềnh ềnh thế kia?”

Anh đã ngày càng chán chuyện phải giải thích hành vi của mình rồi. “Cậu sẽ không được vào trong trừ khi đưa chìa khoá xe đây.”

Không như Ethan, thằng nhóc chẳng tranh cãi với anh tiếng nào. Cậu ta nhún vai, tung chúng qua, và thò đầu vào cửa trước. “Dừng bắn, các quý cô. Là anh chàng dễ thương đây.”

Với một cái khịt mũi, Cal khoanh tay trước ngực, hạ cằm xuống và nhắm mắt lại. Sớm hay muộn cô cũng phải ra ngoài và nói chuyện với anh. Tất cả những gì anh phải làm là đợi.

Lúc một giờ, ông già của anh đến. Khi thật, mọi người cứ tiếp tục đến, nhưng chẳng ai chịu đi hết.

Jim hát đầu về phía con đường. “Trông như bãi đậu xe ấy.”

Cal chìa tay ra. “Đưa cho con chìa khoá xe của cha nếu muốn vào trong.”

“Cal, chuyện này phải dừng lại.”

“Con đang làm hết sức có thể.”

“Con không thể đơn giản nói với nó là con yêu nó thôi hả?”

“Cô ấy không cho con cơ hội.”

“Cha hi vọng con biết mình đang làm cái gì.” Jim quăng chìa khoá của ông và đi vào trong.

Cal cũng hi vọng thế, và anh sẽ không thú nhận anh không dám chắc đâu, Đặc biệt là không với ông già của anh.

Cảm xúc của Cal dành cho Jane giờ thì đã quá rõ ràng đối với anh rồi, anh không thể tin được mình đã từng bối rối. Ý nghĩ sống mà không có cô khiến anh cảm thấy trống rỗng, sự trống rỗng không có gì có thể lấp đầy được, ngay cả bóng bầu dục cùng không. Nếu anh có thể quên đi cái cách anh quẳng tình yêu của cô lại vào cô cái ngày cô bỏ anh. Nó là món quà quý giá nhất mà anh đã từng được nhận, và anh quẳng nó đi như một bịch rác bốc mùi đã một tuần rồi. Giờ thì cô đang làm điều tương tự với anh.

Bỏ qua việc tán tỉnh ngắn ngủi trong bóng tối để có thể mang bầu, cô chính trực hơn bất cứ ai mà anh biết, và anh phải tin tưởng vào điều đó, một khi cô đã yêu ai rồi, tình yêu đó sẽ kéo dài mãi mãi. Nhưng khi anh nhìn thẳng vào sự thật, anh biết anh xứng đáng với những gì đang xảy đến với mình vì anh đã không

biết quý trọng những giá trị tốt đẹp mà Chúa đã ban tặng cho anh. Anh cũng biết anh sẽ ngồi ngoài này suốt phần còn lại của cuộc đời nếu điều đó đem cô quay lại.

Buổi chiều lê thê trôi đi. Những tiếng om xòm của nhạc rock vang đến từ sân sau là dấu hiệu của bữa tiệc bột phát đã đến hồi tàn cuộc, nhưng Jane vẫn không xuất hiện để nói chuyện với anh. Anh ngửi thấy mùi than củi và nghe Ethan hét vọng đến, “Gin!” Có lúc Kevin đã chạy qua hông nhà để bắt cái đĩa Frisbee ai đó đã quăng đi. Mọi người dường như đều có thời gian vui vẻ ngoại trừ anh. Anh là kẻ xa lạ ngay trong chính gia đình mình, và họ đang nhảy múa trên mộ anh.

Anh thẳng người dậy khi nhìn thấy hai dáng người đang tiến vào cánh rừng phía đông ngôi nhà. Trong một khoảnh khắc, anh nghĩ Jane đã thuyết phục được ai đó giúp cô lên đi, nhưng ngay khi anh phóng ra khỏi chiếc ghế như tia chớp, anh nhận ra đó là cha mẹ mình.

Họ dừng lại gần cây tần bì trắng già cỗi mà anh đã trèo khi còn là một cậu nhóc. Cha anh ép mẹ vào thân cây. Mẹ quần cánh tay bà quanh cổ ông, và điều tiếp theo anh biết, họ trông như một cặp đôi vẫn còn thanh niên vậy.

Sự ghê lạnh của cha mẹ anh cuối cùng cũng kết thúc, và anh mỉm cười lần đầu tiên trong những ngày này. Nhưng nụ cười của anh nhạt đi khi anh nhìn thấy địa điểm mà tay cha anh đang đặt vào và nhận ra ông đã sẵn sàng để làm gì mẹ anh!

Với một cái rùng mình ghê sợ, anh quay cái xích đu lại. Có một vài thứ anh không muốn chứng kiến, và việc này nằm ngay trên đầu danh sách.

Trong một vài giờ tiếp theo anh ngủ gà ngủ gật giữa những chuyến viếng thăm ngắn ngủi của Kevin và Ethan, không ai trong số họ dường như có bất cứ ý tưởng nào về việc nên nói về cái gì. Ethan với đề tài chính trị, trong khi Kevin thật dễ đoán trước chọn bóng bầu dục. Cha anh mất tích một cách đáng chú ý, nhưng anh không để bản thân mình chăm chú vào việc ông già anh và mẹ có thể đang làm gì. Anh chẳng nghe thấy gì từ Jane.

Gần chạng vạng thì mẹ anh xuất hiện. Bà nhìn lộn xộn khủng khiếp, và có một vết đỏ trên cổ bà trông đáng nghi như là beard burn. Một vài mẩu là khô vương trên tóc bà, ngay đằng sau tai, tạo nên bằng chứng xác thực hơn bà và ông già anh đã làm gì đó hơn là ngắt hoa dại trong rừng. (*beard burn: là vết đỏ để lại trên da sau khi một người có râu cọ sát vào vùng da nhạy cảm.*)

Bà nhìn chằm chằm xuống anh, trán nhăn lại đầy lo lắng. “Con có đói không? Mẹ mang cho con cái gì để ăn nhé?”

“Dùng có ban cho con tí ân huệ nào hết.” Anh biết anh nghe đầy hờn dỗi, nhưng anh cảm thấy như thể mẹ đã phản bội anh vậy.

“Mẹ muốn mời con vào trong, nhưng Annie sẽ không cho phép.”

“Ý mẹ là Jane sẽ không cho phép.”

“Con đã làm tổn thương nó, Cal. Con mong nó sẽ hành động thế nào?”

“Con mong đợi cô ấy ra đây để bọn con có thể nói chuyện.”

“Ý con muốn nói là, để con có thể quát thét vào nó chứ gì?”

Quát thét là điều cuối cùng trong tâm trí anh lúc này, và anh bắt đầu định nói với mẹ thế, chỉ để lại tìm thấy bản thân bị bỏ lại một mình dưới cái cổng vòm trước nhà. Là một người dự định bảo vệ cha mẹ mình khỏi cuộc sống cá nhân của chính mình, anh đã gây nên một đồng lộn xộn khủng khiếp.

Màn đêm buông xuống khắp ngọn núi, và thất bại vụn xoắn trong dạ dày anh. Anh ngã về phía trước và gục đầu vào trong lòng bàn tay. Cô sẽ không ra ngoài. Sao anh lại làm mọi chuyện rồi tỉnh rồi mù tịt hại đến thế này?

Cánh cửa mắt cáo kéo kẹt trên bản lề của nó, và anh ngừng lên để thấy cô. Giày anh rơi xuống sàn, và anh ngồi thẳng người trên ghế.

Cô đã mặc nguyên bộ đồ cô mặc hôm bỏ anh đi: cái váy cotton màu bơ với một hàng khuy to màu nâu chạy dọc thân áo trước. Tối nay không có cái chụp tóc nào trên mái tóc của cô. Chúng chảy xoã lộn xộn quanh khuôn mặt xinh đẹp, trông cô như thể họ vừa mới làm tình xong.

Cô trượt tay vào túi. “Sao anh lại làm thế?”

Anh muốn cuốn cô khỏi cái cổng vòm này, vào trong rừng nơi anh sẽ yêu cô cho đến khi cô chính là người với beard burn và lá khô dính trên tóc. “Em sẽ không rời đi, Jane. Không, mà không cho chúng ta một cơ hội để xúc tiến việc này.”

“Chúng ta đã có rất nhiều cơ hội, và chúng ta đã thổi bay tất cả chúng.”

“Ý em là anh đã thổi bay. Anh hứa với em anh sẽ không thổi bay cái tiếp theo đâu.”

Anh nhóm dậy từ xích đu và tiến tới trước mặt cô. Cô lùi lại một bước theo bản năng, dựa vào lan can. Anh ép buộc bản thân mình không được đến gần hơn nữa. Anh không phải là người không thích bị dồn vào chân tường.

“Anh yêu em, Jane.”

Nếu anh mong đợi lời tuyên bố của anh sẽ nhắc bóng cô lên, anh đã tính toán sai lầm một cách tệ hại.

Thay vì biểu hiện sự vui mừng, đôi mắt to tròn buồn bã của cô dường như nuốt chửng cả khuôn mặt.

“Anh không yêu em, Cal. Anh không thấy sao? Chuyện này lại hoá thành một trò chơi đối với anh. Tồi qua, anh cuối cùng cũng nhận ra mình sẽ thua, nhưng anh là nhà vô địch, thua cuộc không thể chấp nhận được. Nhà vô địch làm tất cả mọi việc để chiến thắng, kể cả nói những điều họ không thực sự có ý đó.”

Anh nhìn cô chăm chăm, lặng đi vì kinh ngạc. Cô không tin anh! Sao cô có thể nghĩ chuyện này và vì chiến thắng? “Em sai rồi. Không phải thế. Anh thật lòng những gì anh nói.”

“Có lẽ ngay trong giây phút này anh thấy thế, nhưng anh có nhớ chuyện xảy ra sau khi anh thấy em khoá thân không. Trò chơi kết thúc, Cal, và anh mất hết hứng thú. Chuyện này cũng thế thôi. Nếu em đồng ý quay lại, anh sẽ lại hết hứng thú.”

“Anh không hết hứng thú sau khi thấy em trần truồng! Em lấy cái ý tưởng điên rồ ấy ở đâu ra vậy?” Anh nhận ra anh đang hét lên, và cơn cuồng nộ khiến anh muốn hét thậm chí còn to hơn. Sao anh dường như không thể giao tiếp như người bình thường được.

Anh nuốt mạnh xuống và lờ tịt đi những giọt mồ hôi to như hạt đậu đang túa ra như tắm trên trán anh. “Anh yêu em, Jane, và một khi anh đã quyết định một việc gì đó, nó sẽ kéo dài mãi. Chúng ta giống nhau ở điểm đó. Gọi mấy con chó giữ nhà của em lại đi.”

“Họ không phải chó giữ nhà của em, họ là của anh!” Vẻ kích động xuất hiện trên khuôn mặt cô. “Em cố khiến họ rời đi, nhưng họ không chịu. Họ nghĩ rằng anh cần họ. Anh! Ethan kể cho em nghe những câu chuyện đa cảm về thời thơ ấu của anh, và Kevin đã miêu tả mỗi cú touchdown mà anh ghi điểm hay thậm chí nghĩ là sẽ ghi điểm. Cứ như là em quan tâm ấy! Cha anh thu hẹp lại với những thành tựu hồi còn đi học của anh, cái thứ là điều cuối cùng mà em muốn nghe!”

“Anh cá là mẹ không ngâm nga khen ngợi đâu.”

“Lúc đầu mẹ tập trung vào những nguyên nhân mà anh đang phải chịu đựng. Sau đó mẹ bắt đầu giải thích mẹ thường chơi nhảy lò cò với anh thế nào, nhưng mẹ bắt đầu khóc và phải ra ngoài, thế nên em cũng không chắc mẹ định nói với em điều gì.”

“Còn Annie? Bà nói gì?”

“Rằng anh là đứa con của quý, và em tốt nhất là tránh xa anh ra.”

“Bà không nói thế.”

“Gần như thế.”

“Jane, Anh yêu em. Anh không muốn em đi.”

Khuôn mặt cô vặn xoắn lại bởi nỗi đau. “Ngay lúc này anh yêu thích sự thách thức của em, nhưng nó không đủ để xây nên một cuộc sống.” Cô ôm lấy mình, chà xát cánh tay. “Mấy tuần vừa qua đã xua tan đám mây mù trong em. Em không biết mình đã nghĩ gì khi tin rằng chúng ta có thể kéo dài mối quan hệ này. Không thể lúc nào cũng khơi nên một cuộc chiến và hạ gục những tranh cãi. Anh được nuôi sống bởi những thứ đó, nhưng em cần một ai đó sẽ ở mãi bên em ngay cả khi thách thức đã đi rồi.”

“Với tất cả bộ não của mình, em chẳng hiểu cái gì hết.” Lạy chúa, anh lại hò hét lần nữa. Anh hít một hơi thật sâu và hạ giọng xuống. “Em không thể mạo hiểm một lần rằng anh có ý chính xác như điều anh nói sao?”

“Nó quá quan trọng để mạo hiểm.”

“Nghe anh này, Jane. Chuyện này không phải bởi vì tranh cãi hay thách thức. Anh yêu em và anh muốn tiếp tục cuộc hôn nhân của chúng ta cho đến cuối đời.”

Cô lắc đầu.

Đau đớn xuyên thẳng qua anh. Anh đang dốc hết ruột gan ra và cô còn chẳng thêm tin điều gì trong số chúng. Anh không thể nghĩ ra được điều gì để thuyết phục cô.

Cô khề khàng nói. “Em sẽ rời đi vào ngày mai, ngay cả em có phải nhờ đến cảnh sát để đưa em ra ngoài. Tạm biệt, Cal.” Cô quay đi và bước vào trong.

Anh đưa tay day day mắt khi tuyệt vọng tràn qua người anh. Đầu gối run lẩy bẩy và nhức nhối, như thể anh vừa nhận một cú húc khiến cả sự nghiệp kết thúc vậy. Ngoại trừ việc anh sẽ không bỏ cuộc đâu. Không bao giờ..

Với cái ý tưởng tuyên bố công khai làm phiền sự riêng tư của anh, anh không nghĩ được điều gì khác để làm ngoại trừ phơi bày trường hợp của anh ra cho mọi người đều thấy. Nghiến chặt quai hàm lại, anh theo cô vào bên trong.

Chương 22

Annie đang dính mắt vào kênh VH-1, nơi video của Whitney Houston đang bập bùng không âm thanh. Cha mẹ anh ngồi trên ghế sofa, tay trong tay, nhìn vào mắt nhau như thể đang trong quảng cáo lễ kỷ niệm cưới ở DeBeers. Ethan và Kevin đã kéo mấy cái ghế trong nhà bếp lại cái bàn gateleg được đặt trong góc và đang chơi bài. Tất cả bọn họ nhìn lên Cal khi anh bước vào. Jân đã biến mất. (*bàn gateleg: là một kiểu bàn có phần mặt bàn được chia làm hai cánh, có thể gấp gọn lại khi không sử dụng đến.*)

Anh cảm thấy ngốc nghếch, nhưng anh biết phản ứng đó đến từ sự tự kiêu, loại cảm xúc anh không có đủ điều kiện để giữ ngay trong lúc này, khi anh cần một đội gắn kết đứng đằng sau anh. Anh chống trọi để tự trấn tĩnh lại mình. “Jane không nghĩ là con nghiêm túc về việc yêu cô ấy.”

Ethan và Kevin nhìn anh qua những lá bài của họ. Trán mẹ anh nhăn lại. “Con có biết nó thích khiêu vũ không? Không phải mấy điệu nhảy country and western, mà là rock and roll.”

Anh không thấy chính xác thì điều đó giúp gì anh ở tại thời điểm này, nhưng anh vẫn cứ thu nhận nó.

“Ta phát ốm với cuộc nổi dậy này rồi!” Annie giật lấy cái điều khiển từ trên tay ghế của bà. “Jim Bonner, anh đi tìm Janie ngay lập tức và bắt nó ra đây. Đến lúc mọi việc quanh đây được giải quyết rồi, để ta còn có một chút yên tĩnh và thanh bình.”

“Yes, ma’am.” Với một nụ cười lấp lánh, Jim nhòm dậy khỏi ghế sofa và hướng thẳng đến phòng ngủ phụ.

Jane nhìn lên từ chiếc va li cô đang sắp đồ và thấy Jim đứng trên ngưỡng cửa. “Chuyện gì vậy ạ?”

“Con phải ra ngoài phòng khách và đối diện với Cal.”

“Con đã đối diện với anh ấy rồi, và con không muốn làm thế lần nữa.”

“Con phải làm. Annie nói thế.”

“Không.”

Một bọng lông mày ông dựng lên. “Con nói gì?”

“Con nói không?” Thật không may, nó buột ra nghe như một câu hỏi thay vì một lời tuyên bố, nhưng dứt khoát có cái gì đó đáng sợ về người đàn ông này và việc nhướn lông mày lên của ông.

“Ngay lúc này, ta là người thân nhất con có với tư cách là cha, và ta bảo con tự mình ra ngay ngoài đó!”

Khinh ngạc, cô nhìn ông chĩa ngón tay về phía phòng khách. Cô không thể không so sánh sự độc đoán trong mắt ông với cái cách cha đẻ của cô luôn nhìn cô, cứ như thể có một sự lờ mờ ghê tởm.

“Không tranh luận nữa. Đi!”

Cô nghĩ về việc hỏi liệu ông có cảm tức cô nếu cô không nghe lời, nhưng quyết định đó không phải là một ý hay. “Jim, chuyện này sẽ chẳng có ích gì đâu.”

Ông bước tới, kéo cô vào vòng tay ông, siết chặt cô đầy đảm bảo. “Nó cần phải được giải thích. Nó xứng đáng được thế.”

Cô tựa má vào trước ngực ông. “Anh ấy đã giải thích ở cổng vòm vài phút trước rồi.”

“Hình như nó vẫn chưa xong.” Ông dịu dàng đẩy cô ra và tặng cô một cú huých về phía cánh cửa. “Giờ thì ra đi. Cha ở ngay sau con thôi.”

Cal ở trong phòng khách trông còn nguy hiểm hơn lúc anh ở ngoài cổng vòm, nơi ánh sáng chỉ mờ mờ. Cô chú ý đến ánh mắt hẹp lại như đang trong một cuộc đấu súng và cái vẻ mặt như thuốc về một gã ăn trộm gia súc của anh. Cô muốn tin rằng ba người đàn ông khác hiện diện trong phòng sẽ lao tới cứu cô nếu anh có bất cứ một biểu hiện hoàn toàn vô lý nào, nhưng cô cho rằng họ cũng ở phe của anh.

Cal lờ tịt cô khi cô bước tới đứng cạnh cái ti vi, vị trí xa nhất trong căn phòng tính từ chỗ anh đang chiếm đóng cạnh cửa bếp. Cứ như là cô đang vô hình, anh nói với những người khác đang ở trong phòng.

“Thực tế ở đây là... Con yêu Jane, và cô ấy yêu con. Con muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này, và cô ấy cũng muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này. Tất cả mọi người đang cản đường đây.” Anh rơi vào im lặng.

Giây nọ nối tiếp giây kia tích tắc trôi đi.

“Chỉ thế thôi à?” Ethan cuối cùng cũng hỏi.

Cal gật đầu.

Kevin quay đầu về phía cô. “Hey, Jane, anh ta nói chúng tôi đang cản đường. Nếu chúng tôi không ở đây, cô có đi với anh ta không?”

“Không.”

“Rất tiếc, Bomber. Anh sẽ phải nghĩ ra cái gì khác thôi.”

Cal nhìn Kevin trừng trừng. “Cậu sẽ biến khỏi đây chứ? Chuyện này chẳng dính dáng gì đến cậu hết. Tôi có ý đó đây, Tucker. Tôi muốn cậu biến khỏi đây. Ngay bây giờ!”

Jane nhận thấy rằng Kevin đã thách thức Cal quá xa, và cậu ta đã đạt đến giới hạn của anh. Nhưng khi

cậu ta bắt đầu nhòe dầy, những lời của Annie ép cậu ta ngồi lại trên ghế. “Cậu ấy là một phần của chuyện này, và cậu ta sẽ ở lại!”

Cal quay về phía bà. “Cậu ta không phải người trong gia đình!”

“Cậu ta là tương lai, Calvin, cùng cái tương lai mà cháu không muốn nhìn vào ấy.”

Những lời của bà như khiến anh nổi xung lên. Anh thọc vào túi, kéo ra một chùm chìa khoá, và quẳng chúng vào Kevin, người từ từ nhòe dầy khỏi ghế khi cậu ta bắt được chúng.

“Xin lỗi, Mrs. Glide, nhưng cháu vừa nhớ ra một cuộc hẹn quan trọng.”

Jane lao về phía cậu ta, cuối cùng cũng tìm thấy một lối thoát ra khỏi cái mớ hỗn độn này. “Tôi sẽ đi với cậu.”

Mọi người trong phòng đều như cứng người lại.

“Đó,” Kevin nói, “... là một ý kiến thật sự tồi đấy.”

“Ngồi xuống, Jane.” Jim nói bằng cái giọng cha mẹ cứng rắn của ông. “Dù sao thì cũng đã quá muộn để lên máy bay tối nay rồi, thế nên tốt nhất con nên nghe những gì Cal nói. Kevin, cảm ơn vì sự quan tâm của cháu.”

Kevin gật đầu, bắn cho Jane một nụ cười cảm thông, tặng cho Cal một ánh nhìn lo âu, và rời đi.

Cô chìm chìm vào cái ghế cạnh ghế của Annie. Cal nhét tay vào túi và hắng giọng, vẫn nói với gia đình anh thay vì nói với cô. “Cô ấy nghĩ con muốn cô ấy chỉ bởi vì cô ấy khó mà với tới được, và một khi thách thức đã qua đi, con sẽ không còn hứng thú nữa. Con nói với cô ấy điều đó không đúng, nhưng cô ấy không tin.”

“Con rất thích thách thức,” Lynn chỉ ra.

“Tin con đi, sống với một người cố gắng giải mã Học thuyết Mọi thứ còn hơn cả thách thức ấy. Mọi người nghĩ gì về việc nhìn thấy những ký hiệu toán học trên trang nhất tờ báo của mình là việc đầu tiên vào mỗi buổi sáng, hay ở cuối danh sách mua hàng tạp phẩm khi tất cả những gì mọi người muốn nó làm là nhắc nhở mình mua bia? Hay thấy nó viết đây trên nắp hộp ngũ cốc trước khi mọi người mở nắp mắt của mình ra?”

“Em chưa bao giờ viết lên hộp ngũ cốc của anh!” Jane phóng ra khỏi ghế như tia chớp.

“Em chắc như quý là có viết! Vất ngang ngay qua nắp hộp Lucky Charms của anh.”

“Anh đang dựng chuyện. Anh ta đang dựng chuyện! Em thú nhận thỉnh thoảng em có viết nguệch ngoạc một tí, nhưng—” Cô dừng ngay tắp lự khi nhớ lại một buổi sáng vài tuần trước đây khi hộp ngũ cốc là thứ duy nhất có thể viết lên. Ngồi lại vào ghế của mình, cô nói một cách bướng bỉnh. “Những chuyện kiểu đó chỉ là chọc giận thôi, không phải là thách thức.”

“Bổ sung thêm thông tin cho em, Giáo sư, đôi khi anh có thể đang nói chuyện với em, và không một cảnh báo, em đi mất.” Anh chống tay vào hông và oai vệ tiến lại chỗ cô. “Về mặt vật lý thì em đứng ngay đây trước mặt anh, nhưng đầu óc em thì bay đến vùng siêu không gian nào đó rồi.”

Cô hắt cằm lên. “Chọc giận, không phải thách thức.”

“Con sẽ giết cô ấy.” Nghiến răng ken két, anh sụm xuống cái ghế bành cạnh chỗ cha mẹ anh và liếc về phía em trai anh. “Em thấy anh phải chống lại cái gì chưa?”

“Xét về mặt khác thì,” Ethan nói, “chị ấy trông thật tuyệt khi khoả thân.”

“Ethan!” Cảm thấy xấu hổ, cô quay sang to Lynn. “Nó không phải như thế đâu. Nó là một tai nạn.”

Mắt Lynn mở lớn. “Một tai nạn kỳ quặc.”

“Mấy đứa lạc đề rồi đấy,” Annie nói. “Về cá nhân, ta tin Calvin. Nếu nó nói nó yêu cháu, Janie Bonner, nó nói thật đấy.”

“Mẹ cũng tin nó,” Lynn nói.

“Cha nữa,” Jim lên tiếng.

Ethan vẫn im lặng.

Jane nhìn cậu ta như thể cậu ấy là ánh sáng cuộc đời cô.

Cậu ta nhìn cô với một ánh nhìn đầy xin lỗi. “Em rất tiếc, Jane, nhưng chẳng có gì phải thắc mắc về chuyện này nữa.”

Cô đã để bản thân mình thích thú tưởng tượng họ là gia đình cô, chăm non đến sự an vui của cô, nhưng giờ khi tất cả các quân bài đã được hạ xuống, một giọt máu đào hơn ao nước lã (blood called out only to blood.) Họ không phải là người thức dậy mỗi sáng bán khoán tự hỏi liệu hôm nay sẽ là ngày chồng cô hét hứng thú với cô.

“Mọi người đều đang phí hơi tốn sức đấy.” Cal ngả về phía trước, chống khuỷu tay vào đầu gối, và nói thẳng tuột bằng giọng cứng rắn. “Vấn đề cốt lõi là, cô ấy là nhà khoa học, và nhà khoa học đòi hỏi bằng chứng. Đó là điều em muốn, phải không, Jane? Em muốn anh chứng minh tình cảm của mình dành cho em, như cách em chứng minh mấy cái phương trình em nguệch ngoạc khắp nhà chứ gì.”

“Tình yêu không diễn biến theo cách đó,” Lynn chỉ ra.

“Cô ấy sẽ không chấp nhận điều đó đâu mẹ. Jane cần cái gì đó có thể cân đo đong đếm được để nhét

vào mấy cái phương trình của cô ấy. Và mọi người biết sao lại thế không? Bởi vì trước đây chưa có ai từng thật sự yêu thương cô ấy, và cô ấy không tin bây giờ chuyện đó lại có thể xảy ra.”

Cô sụm sâu xuống ghế như thể anh vừa đập cho cô một cú. Những lời lẽ đó cứ vang réo trong tai cô, làm khô héo những cảm xúc bên trong cô.

Cal bật dậy. “Em muốn bằng chứng anh cảm thấy thế nào chứ gì? Okay, anh sẽ đưa nó cho em.” Chỉ bằng ba bước nhanh anh đã hiện ra đây đe dọa phía trên cô. Không một lời cảnh báo, anh cuốn cô vào vòng tay anh và bế cô hướng ra cửa.

“Dừng lại, Cal! Đặt em xuống.”

Lynn nhảy bật lên. “Cal, đây không phải là ý hay đâu.”

“Con đã làm theo cách của mọi người,” anh bắn lại. “Giờ thì con làm theo cách của con.” Anh đá cánh cửa bật tung và bế cô ra ngoài.

“Anh không thể dàn xếp chuyện này bằng tình dục được,” Jane rít lên. Cô tập hợp sự giận dữ lại xung quanh mình như một lá chắn để bảo vệ trái tim tan vỡ của cô. Sao anh không hiểu anh không thể dùng sức mạnh cơ bắp để giải quyết một chuyện phức tạp như thế này được? Anh đang xé vụn cô ra từng mảnh, và anh thậm chí có vẻ như còn không nhận biết được điều đó.

“Ai nói gì về tình dục nào? Hay đó là khao khát thâm kín của em?”

Cô lắp bắp vì bị si nhục trắng trợn khi anh bế cô xuống công vòm phía trước và bắt đầu bước về phía con đường. Mặc dù cô chẳng có chút nào là gắn với nhò bé, anh hành động như cô chẳng nặng tẹo nào. Hơi thở của anh vẫn bình thường, cánh tay anh vẫn vững trãi, ngay cả khi anh bế cô đi xuống con đường dẫn đến ba chiếc ô tô đang nằm chềnh ềnh chắn lối.

Anh hạ cô xuống đất ngay trước chiếc Jeep của anh, lôi ra một vốc chìa khoá từ trong túi, và quăng vài bộ lên mui xe. Sau đó anh lái cô hướng đến chiếc Blazer của cha anh, chiếc chắn đường của hai cái ô tô khác. “Vào đi.”

“Cal, chuyện này chỉ hoãn lại việc không thể tránh được thôi.”

Anh đẩy cô vào trong và đóng cửa lại.

Cô quay đầu về phía cửa sổ. Nếu cô không cẩn thận, anh sẽ hạ gục cô, và cô sẽ đồng ý ở lại với anh. Chuyện đó sẽ là một thảm họa. Tốt hơn là chịu đựng nỗi đau bây giờ hơn là lại phải trải qua nó một lần nữa khi anh nhận ra anh đã mắc sai lầm.

Giáo sư cần cái gì đó có thể cân đo đong đếm được để nhét vào mấy cái phương trình của cô ấy. Và mọi người biết sao lại thế không? Bởi vì trước đây chưa có ai từng thật sự yêu thương cô ấy, và cô ấy không tin bây giờ chuyện đó lại có thể xảy ra.

Cô bác bỏ những lời lẽ của Cal. Đây là vấn đề của anh, không phải của cô. Cô không thiếu lòng tự trọng đến nỗi quăng bỏ tình yêu được đưa ra với một lời đề nghị thật lòng. Có lẽ sự thật đúng là chưa có một ai đã từng thật sự yêu thương cô, nhưng cũng không có nghĩa là cô không sẵn sàng nắm lấy một khi tình yêu thật sự đến.

Có đúng thế không?

Cal rẽ ra con đường chính, làm gián đoạn ý nghĩ đau đớn của cô. “Anh đánh giá rất cao cái thực tế em không vạch áo cho người xem lưng trước gia đình anh.”

“Em không thể tượng tượng được, thậm chí vẫn còn một mẩu đồ lót bốc đồng nào họ chưa nhìn thấy.”

“Được rồi mà, Jane. Anh sẽ không quát bay đầu em nếu em lại khơi đề tài đó lên. Anh biết trước đây anh đã làm thế, nhưng từ giờ sẽ không thế nữa đâu. Chẳng cần sáng suốt cũng biết là em thấy anh hiện giờ khá là không mục đích, và anh rất biết ơn là em không giáng cho anh một cú với thực tế đó trước mặt gia đình anh.”

“Không mục đích?”

“Chỉ vì anh không biết mình sẽ làm gì khi không còn chơi bóng nữa không có nghĩa là anh vô giá trị với em. Anh biết em có thể nghĩ thế, nhưng mọi việc sẽ thay đổi ngay khi anh tìm ra được cái gì đó. Anh chỉ cần một chút thời gian nữa để sắp xếp lại một lượt những lựa chọn, thế thôi.”

Cô nhìn anh chăm chăm, chết lặng đi vì kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên anh bộc lộ ra rằng anh sẽ không chơi bóng mãi mãi. Nhưng chuyện đó thì có ảnh hưởng gì tới tình cảm của cô dành cho anh? Không một khoảnh khắc nào cô coi việc anh chưa có kế hoạch cho tương lai như một tảng đá chắn đường hết.

“Em chưa bao giờ nói em tin anh vô giá trị.”

“Em không cần phải nói điều đó. Anh biết em đang nghĩ gì. Những người có ích làm việc.”

“Anh có làm việc.”

Nó như cứ như thể cô chưa nói gì. “Em là nhà vật lý học. Đây là một công việc có ích. Cha anh là bác sĩ. Ethan là mục sư. Mấy anh chàng dưới Mountaineer là giáo viên, thợ cơ khí, thợ điều khiển máy. Họ phục vụ quán bar hay xây nhà. Họ làm việc. Nhưng anh là gì?”

“Anh là cầu thủ bóng bầu dục.”

“Và sau đó là gì?”

Cô như nín thở, vẫn không thể tin được anh sẵn lòng thú nhận sự nghiệp của anh đang đến hồi kết thúc. “Chỉ có anh mới biết câu trả lời cho câu hỏi đó thôi.”

“Nhưng, em thấy đấy, anh không biết câu trả lời. Anh không có một ý tưởng mình sẽ làm gì trong suốt phần đời còn lại. Chúa biết, anh có đủ tiền để chèn chèn đủ trong ba kiếp, nhưng anh chưa bao giờ coi tiền như biểu tượng giá trị của con người.”

Cô cuối cùng cũng hiểu. Từ lâu rồi, Cal từ chối nhận biết tuổi của mình cũng như thực tế anh sớm sẽ buộc phải nghỉ hưu không phải vì cái tính ngoan cố ăn sâu bén rễ, mà là vì sự thất vọng không tìm được một công việc khiến anh yêu thích.

Cô không biết sao cô lại ngạc nhiên đến thế. Đây cũng cùng là người đàn ông khăng khăng đòi cưới người phụ nữ anh ghét bỏ để con anh trở nên hợp pháp. Bên dưới tất cả cái vẻ nam tính khệnh khạng ấy, Cal tin chắc vào những giá trị cũ. Những giá trị cho rằng người đàn ông không có một công việc lương thiện thì không đáng để kính trọng.

“Cal, anh có thể làm rất nhiều việc. Ví dụ như huấn luyện viên.”

“Anh sẽ là một huấn luyện viên dở tệ. Em có lẽ không chú ý, nhưng anh không có nhiều kiên nhẫn với những kẻ ngu ngốc. Nếu anh nói cho ai đó cái gì một lần mà anh ta không nắm được, anh không có đủ kiên nhẫn để nói cho anh ta lần thứ hai. Đấy không phải là cách để xây dựng nên một đội bóng mạnh.”

“Thế còn về Kevin? Cậu ta nói cậu ta học được ở anh về bóng bầu dục nhiều hơn bất cứ ai khác.”

“Đấy là bởi vì cậu ta nắm được ngay trong lần đầu tiên.”

“Anh trông rất tuyệt trên ti vi. Sao anh không nghĩ đến phát thanh truyền hình?”

“Anh không có nhiệt huyết với việc đó. Trong một thời gian ngắn thì được thôi, nhưng không thể là công việc cả đời được. Nó không dành cho anh.”

“Anh có bằng về sinh học rồi. Anh có thể sử dụng nó.”

“Bằng của anh được cấp 15 năm rồi. Anh không nhớ nổi một tẹo nào hết. Anh chỉ đăng ký học vì thích khoa học và được ở ngoài trời thôi.”

“Anh có khá nhiều kinh nghiệm kinh doanh. Có lẽ anh nên thành lập một công ty.”

“Kinh doanh khiến anh chán ngán. Đã luôn như thế. Và sẽ luôn như thế.” Anh liếc sang cô, nhưng hầu như không nhìn vào mắt cô. “Anh nghĩ có lẽ anh có thể phát triển sự nghiệp gôn của mình. Trong vài năm nữa, anh có thể ngang hàng với đẳng cấp chuyên nghiệp.”

“Em nghĩ anh chỉ là tay gôn hạng xoàng thôi.”

“Không chính xác là hạng xoàng,” anh nói một cách phòng thủ. “Khá hơn thế một chút.” Anh thở dài. “Đừng bận tâm. Ý tưởng ngu ngốc.”

“Anh sẽ nghĩ ra cái gì đó thôi.”

“Quá đúng là anh sẽ nghĩ ra, thế nên nếu đó là thứ đang khiến em do dự, đẩy nó ra khỏi tâm trí em ngay đi. Anh không có ý định dành cả cuộc đời mình lười biếng loanh quanh và sống dựa vào tiền của anh. Anh sẽ không làm ô danh em như thế đâu.”

Anh có ý là anh sẽ không làm ô danh bản thân mình. Cô tự hỏi đã bao lâu rồi điều này vụn xoắn bên trong anh? “Viễn cảnh nghề nghiệp tương lai của anh không phải là thứ ngăn cách giữa hai chúng ta, Cal. Anh vẫn không hiểu. Em không thể chịu đựng được việc tình yêu của em lại bị quăng trả vào mặt mình như thế một lần nữa. Nó thật quá đau đớn.”

Anh nao núng. “Em sẽ không bao giờ biết anh hối hận nhường nào về chuyện đó đâu. Anh chỉ là phản ứng tự vệ thôi. Một số người cần nhiều thời gian để trưởng thành hơn những người khác, và anh đoán anh là một trong số đó.” Anh vờ đến, bao phủ lấy tay cô bằng tay anh. “Em là điều quan trọng nhất trên thế giới này với anh. Anh biết em không tin điều đó, nhưng anh sẽ chứng minh cho em thấy.”

Thả tay cô ra, anh rẽ chiếc Blazer vào bãi đậu xe phía trước cửa hàng đồ gia dụng, sau đó chửi thề dưới hơi thở. “Nó đóng cửa vào buổi tối. Anh thậm chí còn không nghĩ đến điều đó.”

“Anh đưa em đến cửa hàng đồ gia dụng để chứng minh anh yêu em?”

“Anh hứa anh sẽ đưa em đi nhảy sớm thôi. Rock and roll, không phải country and western.” Anh ra khỏi xe, vòng qua để mở cửa cho cô, và kéo cô ra đứng cạnh anh. “Đi nào.”

Hoàn toàn bí ẩn, cô để anh dẫn cô vào một con đường hẹp giữa hiệu thuốc và cửa hàng đồ gia dụng. Khi họ tiến đến cửa sau, anh kiểm tra tay nắm cửa, nhưng cánh cửa đã bị khoá. Điều tiếp theo cô biết là anh đá nó bật tung ra.

Hệ thống báo động rít lên inh ỏi.

“Cal! Anh điên rồi à?”

“Có vẻ thế.” Tóm lấy tay cô, anh kéo cô vào bên trong. Anh đang định làm gì đây?

Anh như còng cổ tay cô lại với những ngón tay anh và kéo cô băng qua cái ghế hình ống và những chùm đèn cố định tiến đến kệ đựng đồ sơn nhà. Chuông báo động tiếp tục những tràng rền rĩ chung hừng của nó. “Cảnh sát đang đến đây!” cô kêu lên.

“Đừng có lo về cảnh sát; Odell Hatcher và anh là bạn mấy chục năm nay rồi. Em chỉ nên lo lắng về việc

liệu chúng ta có hay không thể tìm thấy giấy dán tường phù hợp với gian bếp của chúng ta thôi.”

“Giấy dán tường? Anh đưa em đến đây để chọn giấy dán tường?”

Anh nhìn cô cứ như thể cô là kẻ trí óc ngu độn. “Có cách nào khác anh được cho là nên hành động để chứng minh tình cảm của mình dành cho em đây?”

“Nhưng...”

“Đây rồi.” Anh giữ cô lại, nhưng không hề thô bạo, trước một cái quầy hàng thẳng với quầy thu ngân trong gian bán giấy dán tường, sau đó quay sang xem xét những cái kệ được chất khoảng một tá những quyển sổ mẫu giấy dán tường. “Mẹ kiếp, anh không biết nó lại trở nên phức tạp thế này.” Anh bắt đầu đọc những cái nhãn dính trên từng chiếc kệ. “Phòng tắm. Phòng ăn. Nhựa vinyls. Flocks. Flock là cái gì gì thế? Họ không có cái gì đó với—anh không biết—ngựa hay cái gì đó đại loại thế? Em có thấy quyển category nào về ngựa không?”

“Ngựa á?”

Lần đầu tiên, bóng của nụ cười căng lên trên khoé môi anh, như thể anh bắt đầu nhận ra chuyện này kỳ cục đến nhường nào. “Em có thể đến đây giúp đỡ một chút được không thay vì chỉ đứng đó, nhắc lại lời anh.”

Tiếng còi rên rĩ của cảnh sát hoà âm với tiếng chuông báo động, và rít lên ngay trước cửa hàng. “Ồ yên đây,” anh ra lệnh. “Anh sẽ chăm sóc chuyện này. Ý nghĩ thứ hai là có lẽ em tốt nhất nên núp xuống đằng sau quầy thu ngân phòng trường hợp Odell nổ quả súng của cậu ta.”

“Súng! Em thề, Calvin Bonner... khi chuyện này kết thúc, em sẽ—”

Lời đe dọa của cô chết ngay trên môi khi anh kéo cô ra khỏi quầy hàng và đẩy cô quỳ xuống trên thảm ngay sau quầy thu ngân.

“Odell, là tớ đây!” anh gọi vọng ra. “Cal Bonner.”

“Biến khỏi đây đi, Call!” một giọng thô lỗ đáp trả. “Chúng tớ có một vụ trộm diễn ra trong đó. Đừng nói với tớ chúng bắt cậu làm con tin nhé!”

“Không có vụ trộm nào hết. Tớ đá tung cánh cửa vì muốn chọn vải tờ giấy dán tường. Vợ tớ cũng ở đây nữa, thế nên nếu cậu có bất cứ ý nghĩ nào về việc nổ quả súng cậu đang cầm trong tay thì quên nó đi. Nói với Harley tớ sẽ giải quyết với cậu ta ngày mai. Và giúp tớ tắt cái chuông báo động chết tiệt đấy đi.”

Cal phải mất đến mười lăm phút trời, cùng với sự có mặt của Harley Crisp, người chủ cửa hàng đồ gia dụng, trước khi chuông báo động được tắt và mọi thứ đầu lại vào đấy.

Trong khi Cal giải quyết việc đột nhập và mua bán, Jane nhòm dậy từ phía sau quầy thu ngân, ngồi trên một chiếc ghế tròn để cô có thể suy nghĩ xem, trong tâm trí Cal, làm thế nào việc chọn giấy dán tường lại liên quan đến việc cấu thành bằng chứng tình yêu của anh. Cô vẫn không thể nhìn thấy đường dây kết nối, dù là nhỏ nhất. Anh đã tức giận vì cô xé toạc đồng giấy dán tường, nhưng việc thay thế chúng thì liên quan gì đến tình yêu? Tuy nhiên chắc chắn có mối liên hệ nào đó trong tâm trí anh, và nếu cô ép anh phải giải thích sự logic của nó, anh sẽ tặng cho cô cái nhìn hoài nghi biểu hiện cho câu hỏi về kết quả của tất cả các cuộc kiểm tra IQ mà cô đã tham gia.

Đây bối rối như nó vốn thế, cô hiểu có một điều. Theo cách nghĩ của Cal, cuộc viễn chinh mua sắm lúc đêm khuya này chứng minh tình yêu của anh, và chuyện là thế. Một cảm giác âm áp phản bội len lén chảy qua cô.

Harley Crisp cuối cùng cũng đóng cánh cửa đằng sau anh ta lại, đem theo một sấp tiền mặt có kích cỡ đáng kể của Cal. Họ được bỏ lại một mình trong cửa hàng.

Cal nhìn xuống cô với một vẻ mặt bất tỉnh linh không chắc chắn. “Em không nghĩ tất cả chuyện này thật ngốc nghếch chứ, phải không? Em có hiểu về giấy dán tường không?”

Cô chẳng có lấy nổi một đầu mối nào, nhưng không gì có thể khiến cô thú nhận nó, không khi anh nhìn vào cô với cả trái tim hiện lên qua ánh mắt và một tình yêu mãi mãi dịu dàng trong giọng nói.

“Điều anh thật sự muốn làm cho em, em yêu, là thắng một trận bóng,” anh khàn khàn nói. “Dan Calebow đã một lần làm thế cho Phoebe, và anh muốn làm thế cho em, ngoại trừ việc mùa giải vẫn chưa bắt đầu, và thắng một trận bóng chẳng nặng nổi một ký lô nào với em. Bên cạnh đó, so sánh với chuyện này, nó quá dễ dàng đến nỗi không thể chứng minh được gì hết. Anh muốn làm cái gì đó thật khó khăn. Thật sự khó khăn.” Anh đợi, một vẻ mặt mong chờ hiện lên trên khuôn mặt anh.

“Chọn giấy dán tường?” cô ngập ngừng thăm dò.

Mắt anh sáng bừng lên, cứ như thể cô vừa trao cho anh chìa khoá giải mã vũ trụ. “Em có hiểu.” Rên lên một tiếng, anh kéo cô xuống khỏi cái ghế tròn vào trong vòng tay anh. “Anh đã sợ đến chết em không hiểu. Anh hứa anh sẽ tìm ra một việc gì đó có ích sớm nhất có thể.”

“Oh, Cal...” Lời lẽ của cô lạc đi trong một tiếng thổn thức hạnh phúc. Cô không có một tạo ý tưởng rằng anh sắp xếp tất cả những chuyện này ra sao trong tâm trí anh. Cô chẳng hiểu gì về chuyện đột nhập vào cửa hàng đồ gia dụng hay chọn giấy dán tường, nhưng cô biết chúng là thật. Những cảm xúc của Cal dành cho cô không phải là vì cô là một thách thức đối với anh. Anh đang trao cho cô trái tim chiến binh

của anh, và cô sẽ không để những vết thương cũ từ thời thơ ấu ngăn cô khỏi việc nhận lấy nó.

Họ nhìn đắm đuối vào trong mắt nhau và nhìn thấy con đường nhỏ dẫn đến tâm hồn của chính mình.

“Giờ thì là hôn nhân thật sự rồi, em yêu,” anh thì thầm. “Một lần và mãi mãi.”

Và sau đó, ngay tại trong cửa hàng đồ gia dụng, anh kéo cô xuống thăm, ngay sau quầy thu ngân và bắt đầu làm tình với cô. Theo lẽ tự nhiên, anh không muốn cô mặc thậm chí là một mẫu quần áo, và cô muốn điều tương tự ở anh.

Khi họ đều trần truồng, anh khiến cô ngạc nhiên bởi việc với đến túi quần jeans của anh. Cô chống một khuỷu tay nhôm lên và nhìn anh kéo ra từ túi một cái nơ bướm màu hồng nhàu nát, hai cánh nơ của nó trông như gần tuột mất, nhưng không phải là không thể nhận ra được.

“Anh vẫn giữ nó,” cô nói.

Anh cúi xuống, rúc vào ngực cô. “Lúc đầu anh có ý ép em nuốt chửng nó, sau đó anh sẽ trói em bằng nó trong khi anh để lũ chuột gặm nhấm em.”

“Ummm.” Cô nằm xuống, tự mình gặm nhấm vài chỗ. “Anh định làm gì với nó bây giờ?”

Anh lăm bằm cái gì đó nghe như, “Em sẽ nghĩ nó ngu ngốc.”

“Không đâu.”

Anh lùi lại và nhìn xuống cô. “Hứa với anh em sẽ không cười.”

Cô gật đầu trang trọng.

“Em là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất mà anh từng nhận được.”

“Cảm ơn.”

“Anh muốn tặng lại em cái gì đó, nhưng anh phải cảnh báo em nó không tốt bằng nửa món quà của anh đâu. Mặc dù thế, em vẫn phải giữ nó.”

“Được rồi.”

Anh quần cái nơ bướm hồng quanh cổ và cười toe toét. “Chúc mừng sinh nhật, Rosebud.”

Chương 23(chương cuối)

“Anh thề, Jane, đây là điều điên rồ nhất anh đã từng để em thuyết phục anh làm. Anh không biết sao anh lại nghe nữa.”

Cal phải nghe rồi, bởi vì anh đã phải chịu mọi thử thách gay go suốt cả tháng qua, cố gắng làm hài lòng cô khi cô trở nên to hơn một ngôi nhà và cáu kỉnh như gấu mẹ. *(Ở đây tác giả dùng jump through hoops vừa có nghĩa là chịu đựng thử thách cam go, vừa có nghĩa là nhảy qua những cái vòng, tương tự cảnh Cal nhảy qua mấy cái vòng để làm hài lòng Jane 🤪)*. Thậm chí ngay lúc này, cô muốn đánh mạnh vào đầu anh một cú, chỉ là theo nguyên tắc thông thường thôi. Nhưng cô yêu anh quá nhiều. Thế nên thay vào đó cô bằng lòng với việc rúc vào cánh tay to lớn của anh.

Họ ngồi trong khoang sau của chiếc limousine màu đen hướng thẳng lên Heartache Mountain. Hàng cây xếp hàng dọc hai bên đường đã ngã sang màu của tháng Mười: vàng, cam và đỏ. Đây là mùa thu đầu tiên trên núi của cô, và cô nhức nhối muốn được nhìn thấy nó, cũng như nói lại tình thân với những người bạn cô đã quen trước khi họ phải rời Salvation. Cal và gia đình anh đã lôi kéo cô đến mọi buổi lễ quan trọng, và không lâu sau sự thù địch của người dân trong thị trấn đối với cô đã biến mất.

Khi chiếc limo tới gần Salvation, sự đoán trước của cô tăng lên. Cal đã thuê chiếc xe này vì chán thương gân kheo khiến anh phải ngồi ngoài lề sân bóng trong vài tuần tới cũng khiến anh không thể lái xe được, và anh không để cô ngồi sau tay lái cho đến sau khi đứa bé được sinh. Lưng cô gân như giết chết cô với những cái ghé máy bay khủng khiếp, và cô cảm thấy quá mập mập để tập trung vào con đường núi. Cô đã có những cơn co thắt Braxton-Hicks từ vài tuần trước đây, những cơn co thắt giả để dẫn tới những cơn co thắt thật, nhưng chúng trở nên tệ hơn bình thường vào chiều nay. *(Co thắt Braxton-Hicks, còn gọi là co thắt tử cung giả, thường bắt đầu vào khoảng giữa thai kỳ. Khi các cơn co thắt này gân nhau và kéo dài hơn, nghĩa là sản phụ bắt đầu chuyển dạ.)*

Anh hôn đỉnh đầu cô. Cô thở dài và rúc vào gần hơn. Nếu cô cần bất cứ cái gì nhiều hơn để khiến cho cô tin vào tình yêu của Cal, mấy tuần qua đã chứng minh nó rồi. Khi tình trạng bầu bí của cô càng đến gần những tuần cuối, cô càng trở nên đòi hỏi, tâm trạng tồi tệ, nói chung là cực kỳ ác ý. Đáp lại, anh trừu mến một cách vô tận và hài hước một cách kinh tởm. Một vài lần cô cố chằm vào tính nóng giận của anh chỉ vì thấy thách thức phải làm thế, nhưng thay vì đuổi theo mỗi câu, anh cười với cô.

Thật dễ dàng cho anh hạnh phúc, cô nghĩ một cách cầu khẩn. Anh chẳng là người phải mang đi mang lại một nghìn pound của một vận động viên Olympic tương lai và người được giải thưởng Nobel. Anh cũng chẳng phải nhét mình vào cái lều quá cỡ với cổ áo ngu ngốc kiểu Peter Pan này; lưng đau nhức; những cơn co thắt kéo dài; và đôi bàn chân cô không được nhìn thấy đã hàng tuần rồi! Mặt khác, anh phải ngồi ngoài trong vài trận đấu tới, thế nên anh không chính xác là ở trên đỉnh thế giới. Tuy nhiên, chân thương của anh không phải là lý do họ bay về nhà ở Salvation vào giữa mùa giải thế này.

Cô với xuống để xoa đùi anh. Nó không phải kheo chân anh, nhưng đó là nơi gần nhất cô có thể an ủi được. Mắt cô ngập đầy những giọt nước đã sẵn sàng tuôn khi cô nhớ lại sự đau đớn anh đã phải chịu hôm Chủ nhật khi gã ngu độn nát đã húc vào anh khi họ đang trong hiệp đấu thứ tư và chỉ còn cách vạch đích 2 yard. Cal đã chơi một trận đấu huy hoàng cho đến lúc đó, và nếu Jane có thể với tay đến cái tên Neanderthal (Người tối cổ) đó sau trận đấu, cô sẽ xé xác hắn ra.

Kevin đã giả vờ bày tỏ tiếc thương khi Cal được khiêng ra khỏi sân bóng, nhưng Jane không phải kẻ ngốc. Kevin tận dụng mỗi một khoảnh khắc trên sân cậu ta có được, và cô biết cậu ta sẽ làm tốt hết sức có thể trong khi Cal phải ngồi ngoài. Nếu cô không khó chịu với cậu ta nhiều đến thế, cô sẽ phải tự hào bởi sự tiến bộ của cậu ta mùa giải này. Thậm chí cả Cal cũng tự hào về cậu ta, mặc dù anh sẽ không bao giờ thú nhận nó đâu.

Đôi khi cô nghĩ Kevin dành nhiều thời gian ở nhà họ hơn là nhà của cậu ta. Họ đã bán nhà cô ở Glen Ellyn và ổn định tại căn hộ của Cal cho đến khi họ quyết định sẽ sống lâu dài ở đây. Vì một vài lý do, Cal khăng khăng đòi tham gia vào từ việc chọn màu sơn và mua thêm đồ đạc đến thay gối. Anh và Kevin đã cùng nhau lắp cũi cho đứa bé, sơn màu vàng tươi lên cửa chớp trong căn phòng ngủ thứ hai đầy nắng sắp trở thành phòng dành cho trẻ.

Thậm chí cả Kevin cũng không biết rằng Cal sẽ thông báo việc nghỉ hưu của anh vào cuối mùa giải. Cal không hoàn toàn vui vẻ về chuyện đó, vì anh vẫn không biết sẽ làm gì với bản thân mình, nhưng anh đã mệt mỏi với việc chống lại các chấn thương rồi. Anh cũng nói anh học được rằng có nhiều điều trong cuộc sống này quan trọng hơn bóng bầu dục.

“Phụ nữ đáng lẽ không nên đi máy bay khi họ đã mang bầu chín tháng rồi,” anh cầu nài. “Anh tự hỏi

sao họ không bắt giữ anh vì đã mang em lên cái máy bay đó.”

“Họ không dám đâu. Người nổi tiếng các anh luôn lách qua được mọi thứ.” Cô tặng cho anh một cái bĩu môi khiến cô cảm thấy mình giống một cô nàng bimbo một cách tuyệt vời. “Hôm qua em nhận ra mình không thể chịu nổi cái ý nghĩ sinh con chúng mình ở Chicago. Em muốn về gần nhà.”

Anh mút đôi môi đang bĩu ra đó, nhăm nháp nó giữa môi anh trước khi tiếp tục những lời phàn nàn. “Em nên quyết định chuyện đó một tháng trước, và anh sẽ gửi em về đây trong khi vẫn còn an toàn khi đi chuyên.”

“Thế thì chúng ta phải tách ra, không ai trong chúng ta chịu được điều đó.”

Đó là sự thật. Họ cần nhau theo nhiều cách hơn là họ có thể tưởng tượng. Không chỉ bởi họ tìm thấy đam mê ở nhau, mà còn tìm thấy sự mãn nguyện, cũng như sinh lực đã cháy tràn qua công việc của họ. Cal thắng tiến trên con đường phá vỡ mọi kỷ lục trước đây của anh, và công việc của cô chưa bao giờ tiến triển tốt hơn.

Ngau sau khi họ quay trở lại Chicago, cô đã giành giải Coates' Prize Vật lý vì công trình nghiên cứu về tính đối ngẫu. Mặc dù cô không biết, tin đồn về việc cô nhận được giải thưởng đã được lưu truyền hàng tuần trước đó, khiến sự trả thù khát máu của Jerry Miles đối với cô trông thật ngu ngốc. Vào tháng Tám, ông ta đã bị sa thải và được thay thế bằng một trong những nhà vật lý học đáng kính nhất toàn quốc, người đã thuyết phục Jane nhận một vị trí cố định tại Preeze. Ông ta thậm chí còn tiên xa đến độ hỏi lộ cô bằng cách cử vài nhà vật lý học trẻ trung, hăm hở làm trợ lý cho cô.

Tuy nhiên, lúc này Cal không bận tâm gì đến sự nghiệp đang nở hoa của vợ anh, mà là sức khoẻ thể chất của cô, và cô cố làm dịu đi những lo lắng của anh. “Logic một chút đi, Cal. Em đã nói chuyện với bác sĩ Vogler sáng nay. Cô ấy biết tình hình sức khoẻ của em mà, và cô ấy hoàn toàn có khả năng đỡ đẻ đứa bé này.”

“Anh vẫn nói em đáng lẽ nên quyết định về chuyện này từ lâu rồi mới phải.”

Sự khao khát được sinh con họ ở đây đã trở nên mạnh mẽ khi tình trạng bầu bí của cô tăng lên, nhưng cô thậm chí còn không thể nghĩ về việc bỏ Cal lại phía sau tại Chicago. Chấn thương của anh cuối tuần trước đã cho cô cơ hội cô cần.

Đứa bé lại đập, và cột sống của cô có cảm giác như thể nó bị siết chặt lại bằng nắm đấm của gã khổng lồ. Anh sẽ bắn lên như đạn nếu anh nhận ra cô đang đau cỡ nào, và cô chỉ kịp cắn chặt lại một tiếng thở hắt ra.

Dần dần cô nhận ra là Cal đã đúng, leo lên cái máy bay đó là một việc làm thật ngu ngốc. Tuy nhiên sinh nở lần đầu tiên sẽ mất rất nhiều thời gian, và Jim và Lynn chắc chắn đang đợi cô. Bố chồng cô sẽ nói với cô nếu ông nghĩ cô nên gọi Vogler.

Thật may mắn, Cal đang bị phân tán và không chú ý xem có gì không ổn không. “Cái gì phía trong cổ tay em thế?” Anh nâng tay cô lên.

Cô chỉ vừa kịp thở ra. “Uh... chẳng có gì hết.” Cô cố giật tay ra, nhưng anh nắm lại nhanh hơn. “Chỉ là một vài vết bút máy thôi. Em chắc đã vô tình quệt bút phải tay mình.”

“Giờ thì thật sự lạ lùng đấy. Nó trông giống một phương trình hơn là một vết nguệch bút vô tình.”

“Chúng ta đang hạ cánh,” cô cứng người lại, “và em không thể lấy sổ ghi chép của em được.” Cô nín thở khi đứa bé lại xoay một cú ba vòng tiếp đất đạt 9.7 điểm. Lần này lưng cô nhúc nhối đi kèm với một cơn co thắt dữ dội dường như kéo dài mãi mãi, nhưng có thể nó vẫn chỉ là một cơn co thắt giả thôi. Cô nuốt xuống một tiếng rên, cái tiếng sẽ thật sự khiến anh nổi xung lên, và khiến bản thân bị phân tán khỏi nỗi đau bằng cách khơi mào một cuộc chiến.

“Anh không còn cãi nhau với em nữa.”

“Không đúng, em yêu. Chúng ta vẫn đang cãi nhau kể từ lúc em bảo anh chúng ta phải tiếp tục chuyển đi này.”

“Chúng ta tranh luận, không phải cãi nhau. Anh còn không hét lên với em lấy một lần. Anh không còn hét lên với em nữa.”

“Anh xin lỗi, nhưng anh dường như không thể tức điên lên được với em.”

“Sao lại không? Đến em còn không chịu nổi bản thân mình nữa là!”

“Điên rồi, đúng không. Anh không thể giải thích được.”

Cô nhìn anh chăm chăm. “Anh lại đang thế nữa.”

“Cái gì?”

“Cái đó chọc tức em.”

“Cười á?”

“Phải. Cái đó đó.”

“Xin lỗi.” Tay anh đặt lên cái bụng to như cái trống của cô. “Anh quá hạnh phúc, anh dường như không thể không cười được.”

“Cố hơn đi!”

Cô nén lại nụ cười của chính mình. Ai có thể nghĩ một chiến binh như Cal Bonner sẽ kiên nhẫn với những thứ vô nghĩa thế này chứ? Nhưng anh dường như không để ý. Có lẽ anh hiểu cảm giác tuyệt vời như thế nào khi hoàn toàn vô lý mà vẫn nhìn thấy một tình yêu không đong đếm được toả sáng đáp trả. Sao cô có thể đã từng nghi ngờ tình cảm của anh dành cho cô? Khi Cal Bonner nhận ra anh đã yêu, anh kẹt cứng lại với nó.

Cal đã đem cô ra khỏi nỗi sợ hãi có một đứa con thông minh sáng láng bằng cách khiến cô hiểu rằng hầu hết nỗi sầu khổ thời thơ ấu của cô không phải bởi tại trí thông minh, mà là bởi việc được nuôi dạy bởi một người cha xa cách, không xúc cảm. Đó là điều con cô không bao giờ phải lo lắng.

Anh cúi về phía trước và nhòm qua cửa sổ. “Mẹ kiếp!”

“Sao thế?”

“Em không thấy à? Trời đang mưa!” Giọng anh trở nên kích động. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta lên trên núi và em quyết định lâm bồn, nhưng đường thì sạt lở khiến chúng ta không thể quay xuống? Khi đó chúng ta sẽ làm gì?”

“Chuyện đó chỉ xảy ra trên phim thôi.”

“Anh đúng là điên nên mới để em lôi anh vào chuyện này.”

“Chúng ta phải về. Em đã bảo anh rồi mà. Em muốn sinh con ở đây. Và em nằm mơ Annie đang hấp hối trên giường.”

“Em gọi cho bà ngay khi em thức dậy sáng hôm nay rồi còn gì. Em biết bà vẫn khỏe mà.”

“Bà nghe giọng mệt mỏi.”

“Bà rất có thể đã thức trong trong cả đêm để lên kế hoạch một tội ác mới chống lại cha chúng ta.”

Cô mỉm cười. Giờ thì anh luôn làm thế. Anh quy cả cha mẹ mình vào cứ như thể họ cũng thuộc luôn cả về cô. Không chỉ có anh tặng cho cô tình yêu của mình, mà cả cha mẹ anh nữa.

Cảm xúc cô không thể kiểm soát nổi phồng lên trong cô. Nụ cười của cô nhạt đi, và cô bắt đầu khóc. “Anh là người chồng tuyệt vời nhất trên thế giới, em không xứng với anh.”

Cô nghĩ cô nghe thấy một tiếng thở dài về chịu đựng, nhưng có cũng có thể đó là tiếng rít của phanh xe trên nền đất ướt.

“Liệu em có cảm thấy dễ chịu hơn không nếu anh nói với em rằng anh đã ghi lại tất cả những thứ phi lý em làm trong tháng này, và anh hứa anh sẽ khiến em trả giá ngay sau khi em trở lại bình thường?”

Cô gật đầu.

Anh cười lớn và hôn cô lần nữa khi chiếc limousine bắt đầu leo lên Heartache Mountain. “Anh yêu em, Janie Bonner. Anh thật sự yêu. Cái đêm em đột nhập vào nhà anh với cái nơ bướm hồng quần quanh cổ là đêm may mắn nhất trong cuộc đời của anh.”

“Của em nữa,” cô khịt khịt.

Tất cả đèn đều được bật trong nhà của Annie, chiếc Blazer đỏ của Jim đang đỗ ở phía trước. Cô đã gặp bố mẹ chồng mình hai tuần trước khi họ bay xuống Chicago để xem Cal chơi bóng và cư xử như một đôi mới cưới suốt cả thời gian. Đêm đó, Cal đã quẳng một cái gối chụp lên đầu và thông báo rằng họ sẽ mua một cái giường mới cho phòng ngủ dành cho khách. Cái giường nào mà không kêu cọt két ấy!

Cô khao khát được thấy Jim và Lynn, đến nỗi cô không đợi người tài xế mở cửa xe cho cô.

“Đợi đã, Jane! Trời đang mưa và—”

Cô đã đi lạch bạch về phía cái cổng vòm. Ngay cả khi Cal khập khiễng trên cái chân bị băng, anh vẫn tóm được khuỷu tay cô trước khi cô bước đến bậc tam cấp và giữ yên cô. Cánh cửa bật mở, và Lynn bay ra.

“Cal, con đang nghĩ cái gì thế? Sao con có thể để nó làm thế này chứ?”

Jane oà khóc. “Con muốn sinh con ở đây!”

Lynn trao đổi một cái nhìn với Cal qua đỉnh đầu cô.

“Họ càng thông minh,” anh lầm bầm, “thì mấy cái thay đổi hóc-môn giáng cho họ mấy cú càng mạnh.”

Jim xuất hiện phía sau Lynn và ôm Jane khi ông kéo cô vào bên trong. Một cơn co thắt nữa nện vào cô. Cô rên lên một tiếng và sụm xuống ông.

Ông tóm lấy vai cô và đẩy cô ra xa đủ để ông có thể nhìn xuống cô. “Con đang có những cơn co thắt?”

“Chỉ vài cơn đau lưng, tất cả chỉ thế thôi. Một vài cơn co thắt Braxton-Hicks.”

Annie khúc khích từ chiếc xích đu cạnh ti vi. Jane luych huych tiến đến, có ý định ôm bà, nhưng nhận thấy cô không thể nào cúi xuống sâu đến như vậy. Thay vào đó, Annie siết chặt tay cô. “Đã đến lúc cháu quay lại để gặp ta rồi.”

“Con có những cơn đau lưng này bao lâu rồi?” Jim hỏi từ phía sau cô.

“Khoảng vài phút một lần, con cho là thế.” Cô thở hắt ra và chống tay phía sau lưng. “Chó chết!”

Cal khập khiễng băng qua tấm thảm. “Cha định nói với con cô ấy chuẩn bị sinh bây giờ há?”

“Cha sẽ không ngạc nhiên đâu.” Jim lái cô ra khỏi Annie và đặt cô ngồi trên ghế sofa, nơi ông đặt tay lên bụng cô và nhìn chăm chăm vào đồng hồ.

Mắt Cal mở lớn. “Bệnh viện địa phương cách đây hơn 10 dặm! Mười dặm với đường xá như thế này sẽ mất ít nhất 20 phút! Sao em không nói gì, em yêu? Sao em không nói với anh em có những cơn co thắt?”

“Vì anh sẽ đẩy em thẳng tới bệnh viện và họ sẽ lại gửi em về nhà. Dù sao hầu hết mấy cơn đau lưng này là do ghế máy bay. Owww!”

Jim kiểm tra đồng hồ. Vẻ mặt của Cal thật điên cuồng. “Dad, chúng ta phải đưa cô ấy xuống núi trước khi đường bị sạt lở vì mưa lũ!”

“Mới chỉ lác đác mưa thôi, Cal,” mẹ anh chỉ ra, “và con đường đó chưa bị sạt lở trong mười năm nay rồi. Bên cạnh đó, sinh con so sẽ lâu lắm.”

Anh chẳng chú ý đến, thay vào đó nhanh như tên bắn lao về phía cửa. “Chiếc limo đi mất rồi! Chúng ta sẽ đưa cô ấy đi bằng chiếc Blazer. Cha lái, Dad. Con sẽ ngồi ghế sau với cô ấy.”

“Không! Em muốn sinh con ở đây!” Jane rên rĩ.

Cal bắn cho cô một tia nhìn khủng khiếp. “Ồ đây!”

Cô hít vào một hơi và gật đầu.

“Đợi một chút.” Giọng anh thấp xuống đầy nguy hiểm, tặng cho cô một chút rung mình xuyên thủng qua cả nỗi đau đớn. “Khi em nói em muốn sinh con ở đây, anh nghĩ em muốn nói vùng này nói chung, và bệnh viện địa phương nói riêng chứ!”

“Không! Em muốn nói là ở đây! Nhà của Annie.” Cô chẳng có ý gì về chuyện sinh con ở đâu cho đến giây phút này, nhưng giờ thì cô biết cô chẳng thể tìm đâu ra một cái ổ đẻ sinh con hoàn hảo hơn.

Mắt Cal phản chiếu một sự kết hợp kỳ dị của điên cuồng và sợ hãi khi anh xoay sang cha mình. “Chúa ơi! Cô ấy đang trên đường trở thành nhà vật lý học nổi tiếng nhất toàn quốc, và cô ấy ngọc như cái cột đèn ấy! Em sẽ không sinh con ở đây! Em sẽ sinh nó trong bệnh viện địa phương!”

“Okay.” Cô mỉm cười với anh qua làn nước mắt. “Anh đang quát thét lên với em.”

Anh rên lớn một tiếng.

Jim vỗ vỗ vào tay cô. “Chỉ để phòng xa thôi, sao con không cho cha kiểm tra con trước, con yêu? Thế có được không? Con không ngại vào phòng ngủ để cha có thể xem con mờ được bao nhiêu rồi?”

“Cal có thể vào cùng không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Và Lynn? Con muốn Lynn ở đó.”

“Lynn nữa.”

“Và Annie.”

Jim thở dài. “Đi nào, mọi người.”

Cal quần cánh tay vòng quanh cô và dẫn cô về phía phòng cũ của Lynn. Nhưng ngay khi họ vừa bước qua ngưỡng cửa thì một cơn co thắt dội vào cô mạnh đến nỗi cô thờ hất ra và vịn chặt lấy khung cửa. Con đau này như kéo dài vô tận, và chỉ khi nó qua đi cô mới chú ý có một việc khác cũng xảy đến.

“Cal?”

“Gì vậy, em yêu?”

“Nhìn xuống đi. Chân em ướt hả?”

“Chân em? Em...” Anh thốt ra một âm thanh kỳ quặc nghe như bị nghẹn. “Em bị vỡ nước ối rồi. Dad! Jane bị vỡ nước ối rồi!”

Jim đã đi vào nhà tắm để rửa tay, nhưng Cal hét to đến nỗi ông không gặp chút khó khăn nào để nghe thấy anh. “Được rồi, Cal. Cha đến ngay đây. Cha chắc chắn là còn khối thời gian để đưa nó tới bệnh viện.”

“Nếu cha chắc như quý thể, sao còn phải kiểm tra cô ấy trước?”

“Chỉ để phòng xa thôi. Những cơn co thắt khá là gần nhau.”

Cơ bắp của Cal trở nên cứng ngắc lại. Anh lái cô về phía chiếc giường đôi, trong khi Lynn mang tới một chồng khăn, và Annie kéo ra cái chăn trần bông với những họa tiết tròn lông vào nhau. Jane không chịu ngồi xuống cho đến khi Lynn phủ kín chiếc giường, thế nên Cal với xuống dưới váy cô và kéo xuống cái quần tất màu nâu ướt sũng anh đã giúp cô mặc vào lúc sáng nay. Khi anh kéo được chúng xuống, cùng với giày và quần lót của cô, Lynn đã trải một tấm vải nhựa và một vài cái khăn tắm phủ lên giường. Cal hạ cô nằm xuống phía trên chúng.

Annie chọn một cái ghế gỗ được sơn màu trắng dựng ở cạnh tường, và yên vị trên nó, theo dõi mọi chuyện diễn ra. Khi Jim quay trở lại phòng, Jane cuối cùng cũng bị đánh động bởi cái thực tế là ông định kiểm tra xương chậu của cô và bắt đầu cảm thấy xấu hổ. Ông có thể là bác sĩ, nhưng ông cũng là bố chồng cô.

Trước khi cô có thể nghĩ được gì nhiều, một cơn co thắt nữa lại giáng vào cô, cơn co thắt này mãnh liệt gấp đôi cơn lần trước. Một tiếng kêu trượt ra khỏi miệng cô, và cùng với một cơn đau xoắn mạnh, cô cảm thấy có cái gì đó dường như không ổn. Nó đáng lẽ không xảy ra như thế này.

Jim ra một vài hướng dẫn nhỏ cho con trai ông. Cal giữ cho đầu gối cô mở ra trong suốt quá trình kiểm tra. Lynn siết chặt tay bà và ngân nga điệu “Maggie May.”

“Mẹ kiếp, tôi thấy một chân,” Jim nói. “Bị ngược.”

Cô buột ra một tiếng rít đầy báo động, và rồi một cơn đau nữa lại dội đến.

“Cal, ngồi ra phía sau nó,” Jim ra lệnh. “Ôm nó vào lòng con và giữ chân nó mở ra; con sẽ bị ướt đấy. Jane, đừng rặn! Lynn, chạy ra ô tô và mang túi của tôi vào đây.”

Đau đớn và sợ hãi vây quanh cô. Cô không hiểu. Jim có ý gì, ông thấy một chân? Chân cô thì có liên quan gì đến chuyện này? Cô nhìn điên cuồng vào Jim khi Cal nhảy bổ về phía chiếc giường. “Chuyện gì thế? Con không thể sinh bây giờ được. Nó quá nhanh. Có gì không ổn, phải không?”

“Đứa bé bị ngược,” ông trả lời.

Cô thốt ra một tiếng rên khê, sau đó hét lên đau đớn. Sinh ngược có tỉ lệ rủi ro rất cao, và đứa trẻ sẽ được đỡ bằng phương pháp C-section trong những phòng phẫu thuật với những trang thiết bị hiện đại, chứ không phải trong một cabin ở vùng núi thế này. Sao cô không khăng khăng bắt họ lái xe thẳng đến bệnh viện. Cô đã đẩy đứa trẻ quý báu của họ vào nguy hiểm chỉ vì đòi đến đây trước.

“Đầu đứa bé vẫn chúc xuống khi cô ấy đi khám hôm thứ tư,” Cal nói. Lờ đi cái chân bị thương, anh trượt vào phía sau cô.

“Thỉnh thoảng chúng xoay,” Jim trả lời. “Rất hiếm, nhưng vẫn xảy ra.”

Cal nâng cô lên trên lòng anh. Lưng cô áp vào ngực anh, và chân anh giạng ra trên cô, anh siết chặt hai đầu gối cô, giữ chúng tách ra.

Con cô đang gặp nguy hiểm, và tất cả những ý nghĩ về e lệ bay vèo hết. Ngồi trong lòng anh với thân hình chiến binh đầy quyền lực của anh bao bọc quanh cô, cô biết anh sẽ chiến đấu chống lại cả thế giới để giữ cho con họ an toàn.

Jim siết nhẹ đầu gối của Jane. “Nó sẽ xảy ra rất nhanh, con yêu. Không giống như những gì con mong đợi đâu. Ngay bây giờ cha sẽ kéo cái chân kia xuống, và con không được rặn. Cal, chúng ta phải cẩn thận với nhau thai ở vị trí này. Giữ cho nó không được rặn.”

“Thờ đi, em yêu. Thờ đi! Như thế. Như khi chúng ta luyện tập ấy. Em đang làm rất tốt.”

Đau đớn bao vây cô. Cô cảm thấy mình như đang bị xé xác ra bởi những móng vuốt, nhưng Cal bắt cô thờ theo anh bằng tất cả những lời thì thầm yêu thương và cổ vũ. Những từ vui nhộn. Những từ dịu dàng.

Sự thôi thúc muốn rặn trở nên mạnh mẽ hơn, không thể nào kháng cự lại được, và một âm thanh khùng khiếp dâng lên trong họng cô. Cô phải rặn!

Nhưng Cal, với thói quen lãnh đạo, từ chối để cô từ bỏ. Anh đe dọa và phỉnh phờ, và cô làm như anh bảo vì anh không cho cô cơ hội khác. Cô thờ hờn hờn như anh ra lệnh, sau đó thờ phù phù ra, kết thúc với một tiếng hét khi cô chiến đấu chống lại bản năng tự nhiên của cơ thể mình.

“Thế, thế!” Jim rít lên. “Như thế, con yêu! Con làm tốt lắm.”

Cô không thể nào phân biệt được cơn đau này với cơn đau khác nữa. Nó chẳng giống tí nào với cuốn phim sinh nở mà họ đã xem, khi một cặp vợ chồng đang chơi bài và bước ra ngoài hành lang, và đó là nơi diễn ra những cơn co thắt của cô vợ.

Thời gian tích tắc trôi đi, và cả thế giới của cô gói gọn lại trong màn sương mù đau đớn và giọng nói của Cal. Cô làm theo anh một cách mù quáng.

“Thờ đi! Thế! Thế, em yêu! Em làm tuyệt lắm.” Như thế cô cảm thấy sức mạnh của anh truyền qua cơ thể cô, và cô bám chặt lấy nó. Giọng anh lạc đi. “Tiếp tục thờ đi, em yêu. Và mở mắt ra để em có thể thấy chuyện gì đang xảy ra.”

Cô nhìn xuống và thấy Jim đang lôi chân đầu tiên của đứa bé ra khỏi tử cung của cô. Cô và Cal bật khóc cùng nhau khi đầu đứa bé xuất hiện. Một cảm giác mê mẩn tràn ngập cô, một cảm giác hạnh phúc ngất ngây, trước hình ảnh con họ trong vòng tay khỏe mạnh, tài giỏi của ông nội. Jim nhanh chóng hút miệng và mũi đứa trẻ với ống tiêm mà Lynn trao cho ông, sau đó nhẹ nhàng đặt đứa trẻ sơ sinh lên bụng Jane.

“Là con gái!”

Đứa bé thốt ra một tiếng mewینگ khe khê. Họ với xuống, chạm vào đứa trẻ sơ sinh còn đỏ hồng, ướt đầm, vẫn còn cuộn lại. Jim cắt dây rốn.

“Cal!”

“Con là của chúng ta, em yêu.”

“Oh, Cal...”

“Lạy chúa... Con đẹp tuyệt! Em đẹp tuyệt. Anh yêu em.”

“Em yêu anh! Em yêu anh!”

Họ thì thầm những lời vô nghĩa, hôn nhau, và khóc. Nước mắt cũng chảy tràn trên khuôn mặt Lynn, khi bà bế đứa bé lên và quấn cô bé vào trong một cái khăn. Jane quá chú tâm vào đứa bé và chồng cô đến nỗi cô chẳng để ý đến việc Jim dọn chỗ nhau thai hay nụ cười mệnh mông trên khuôn mặt ông.

Lynn cười vang và thì thầm những lời vô nghĩa với bản thân khi bà dùng một chiếc khăn mềm, ẩm nhanh chóng lau đứa bé để Annie cũng có thể ngắm.

Annie Glide nhìn đứa chất gái của bà với một sự thoải mái. “Đứa này sẽ cực kỳ thông minh cho mà

xem. Thật sự là thông minh. Các con cứ đợi mà xem. Máu nhà Glide chảy mạnh mẽ mà.”

Lynn cười mà mắt đầy nước, sau đó bế đứa bé lại cho Jane, nhưng cánh tay của một tiên vệ tài năng của Cal đón lấy cô bé trước. “Lại đây nào, con yêu. Để cha nhìn kỹ con một cái nào.”

Anh ôm cô nhóc trước mặt Jane để cả hai bọn họ có thể cùng nhau uống được cái hình ảnh khuôn mặt nhỏ xíu, nhăn nheo, sau đó anh cúi xuống chạm môi vào vầng trán nhỏ xinh. “Chào mừng đến với thế giới, con yêu. Chúng ta rất mừng là con ở đây.”

Ngạc nhiên và hoàn toàn bình yên, Jane ngắm cha và con gái làm quen với nhau. Cô nhớ đến khoảnh khắc thật lâu trước đó, khi cô hét lên với Cal, *Con là của tôi! Không ai khác, chỉ của mình tôi thôi!* Khi cô nhìn quanh phòng tới hai người ông bà, những người trông như thể họ vừa được trao cho một ngôi sao, người cụ nội hay gấu gỗ, và người cha, người đã yêu một cách say đắm cô bé đang ẵm trên tay ngay cả khi cô nhắm mắt, cô nhận ra mình đã sai lầm biết bao.

Ngay sau đó, cô biết cô đã tìm được nó. Điều mấu chốt trong Học thuyết Mọi thứ.

Đầu Cal nảy bật lên. “Ta tìm ra rồi!” tiếng cười vang của anh khiến cô con gái nhỏ mới sinh giật mình mở mắt, nhưng cô nhóc không khóc vì cô bé đã nắm được tay của anh rồi. To lớn, âm ỉ, đa cảm. Một đối thủ dễ dàng bị hạ gục.

“Jane! Mom! Dad! Con biết con sẽ làm gì với cuộc đời mình rồi!”

Jane nhìn anh chăm chăm. “Gì vậy? Nói cho em đi?”

“Anh không thể tin được!” anh hét lên. “Sau bao nhiêu lo lắng, nó đã nhìn trừng trừng vào mặt anh suốt một thời gian dài.”

“Sao cháu không nói với ta cháu lo lắng, Calvin?” một giọng nói cáu kỉnh lạnh lạnh vang lên từ góc phòng. “Ta có thể nói với cháu điều cháu cần biết hàng năm nay rồi.”

Họ quay lại nhìn chăm chăm vào bà.

Bà cau mày với họ. “Bất cứ ai với nửa bộ não cũng có thể tìm ra số mệnh của Calvin là bác sĩ nơi miền núi, như cha và ông nó. Máu nhà Bonner chảy rất mạnh mẽ.”

“Bác sĩ?” Jane quay đầu và nhìn anh đầy kinh ngạc. “Bà nói đúng không? Anh sẽ là bác sĩ?”

Cal nhìn trừng trừng bà ngoại anh. “Bà không nghĩ bà nên nói điều đó từ lâu rồi à?!”

Bà khịt mũi. “Có ai hỏi ta đâu.”

Jane cười. “Anh sẽ là bác sĩ? Thật tuyệt vời!”

“Khi anh học xong anh sẽ là một bác sĩ già. Em nghĩ em có thể xoay xở được với việc có một ông chồng quay trở lại trường học không?”

“Em không thể nghĩ được việc gì em thấy thú vị hơn.”

Vào giây phút đó Rosie Darlington Bonner quyết định cô nhóc đã bị lừa đi lâu thế đủ rồi. Đây là thời khắc quan trọng của cô mà, và cô muốn một chút chú ý! Sau cùng cô có rất nhiều việc để làm. Một vài cậu em trai phiên hà để chào đón đến với thế giới này, những người bạn để làm quen, những cái cây để treo, cha mẹ để đỡ dành, và quan trọng nhất, một cuốn tiểu thuyết vĩ đại để viết.

Cũng có rất nhiều những bài kiểm tra toán để hạ gục, không cần nhắc đến những kinh nghiệm không may ở phòng thí nghiệm hoá học với những giáo sư ngốc nghếch, những người chẳng biết đánh giá cao một tác phẩm văn học. Nhưng có lẽ tốt nhất là chưa nên cho hai người đang nhìn xuống cô với vẻ mặt ngây ngốc này biết tí gì về phòng thí nghiệm hoá học hết...

Rosie Darlington Bonner mở miệng và hú lên. *Ta đến đây, thế giới! Sẵn sàng hay chưa!*

HẾT